Weisbach

BIBLIOTECA NAZ.
Vittorio Emanuele III
XXXIX
D
22
NAPOLI

xxxix
Q
42

ΜΟΥΣΑΙΟΥ

τοῦ

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ

τὰ

ΚΑΘ' ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΝ.

MUSAEI

GRAMMATICI

de

HERONE ET LEANDRO

CARMEN;

CUM CONJECTURIS INEDITIS

PETRI FRANCII,

EX RECENSIONE

JOHANNIS SCHRADERI,

QUI VARIANTES LECTIONES, NOTAS, ET ANIMADVERSIONUM LIBRUM ADIECIT.

LEOVARDIAE.
Excudit TOBIAS VAN DESSEL, CIↃ IↃ CC XLII.

BIBLIOTECA NAZIONALE "VITTORIO EMANUELE III" NAPOLI

SERENISSIMO ET CELSISSIMO

GULIELMO CAROLO HENRICO FRISONI

ARAUSIONENSI AC NASSAVIO

PRINCIPI

GELRIAE, FRISIAE, GRONINGAE, AGRORUMQUE CIRCUMJACENTIUM, AC DRENTIAE

GUBERNATORI ET SUPREMO REI BELLICAE PRAEFECTO.

ACADEMIAE-CURATORI MAGNIFICENTISSIMO,

ETC. ETC. ETC.

UT ET

VIRIS NOBILISSIMIS, SPLENDIDISSIMIS,
ATQUE INSIGNIBUS IN REPUBLICA
HONORIBUS CONSPICUIS,

HESSELO DOUWONI
ERNESTO AB AYLVA,

DUCONI MARTENA
A BURMANIA,

LIVIO SUFFRIDO
LYKLAMA A NYEHOLT,

ULBONI SIXMA
AB ANDLA,

ACADEMIAE FRANEQUERANAE
CURANDAE IV VIRIS

HANC MUSAEI EDITIONEM
ET
SE SUAQUE STUDIA
ANIMO DEVOTO
D. D. D.
JOHANNES SCHRADER.

INclyta Naſſaviae, PRINCEPS Generoſe, propago
Stirpis, & Auriacae ſpes recidiva domûs,
Fata cui toties torvi diſcrimine Martis
Credidit eventu Belgica laeta bono.
Cujus avos toties Hiſpanâ clade cruentos,
Inque fugam ſtupuit Gallica terga dari.
Adfuit adſidue quorum Victoria ſignis,
Et dedit Heroae laurea ſerta comae.

✠ *Quos*

Quos tamen & poſitis haſta clypeoque Virago

Cepit, & haud artes dedecuere togae.

Splendida per quorum veſtigia, laudis avitae

Inpulit, ut caleas tendere, verus amor:

Si fera bella tonant (quod abominor) inpiger hoſtes

Per medios certus fulminis ire modo:

VOSQVE adeo noſtrae ſublimia ſidera gentis

Inluſtres priſca nobilitate Viri:

Patria quos illis, quos aurea condidit aetas,

Tempora longa Viros gaudet habere pares.

Numina Friſiacis qui Tutelaria Muſis

Aonio regitis templa dicata Deo:

Et quorum auſpiciis, atque aegide tuta Minerva

Pieridas patriis adſerit alma focis.

Siſtere

Siſtere quis noto fugituras limine Divas
Cenſetur verae nobilitatis opus.

En age, Muſaeo quae carmina tincta lepore
Rapta ſitu nobis Graja ſenecta dedit:
Igne quibus valido tactus Leander amoris
Ducitur in thalamos, Seſta puella, tuos;
Procedant cultu jam ſplendidiore ſuperba
In lucem veſtro tuta favore novam.
Vos mihi praeſidium tutelaque certa timenti
Eſte, nec in vaſto linquite vela mari.
Lucida ni trepidam, ni ſidera fauſta regatis,
Evertet dubiam ſaeva procella ratem.
Sit pretium curae, vigilatorumque laborum
Non penitus Magnis diſplicuiſſe Viris.
Sit pretium curae, quamvis juvenilia ſcripta
Lumina Magnorum detinuiſſe Virûm.

Hoc ego ſi capiam, ceciderunt inproba vota,
Spirat & inceptis aura ſecunda meis.
Hoc ego ſi capiam, nitidos errabo per axes,
Et tangam plantis ſidera ſumma meis.
Quo feror inſanus? conmoti pectoris ignes
Quo rapiunt vatem, Calliopêa, tuum?
Pondera cum Friſiae ſubeatis maxima molis,
Quae veſtris humeris non leve fertur onus;
Parcaque, quae multis, contingant otia Vobis,
Vrgeat at patriae, ne labet illa, ſalus:
Scilicet ut poſito tantarum pondere rerum
Turbarent curas otia noſtra graves;
Muneris & celſi miſſâ ſtatione, precamur,
Vt libeat noſtros evolüiſſe joços.
Parva mora eſt, Vobis ducibus quae laeta moventur,
Perlegere inparibus carmina facta modis.

Si

Si tamen & nobis hoc tempora parca negarint,

Sintque ea (quod metuo) vota modeſta parum.

At placeat, prima quae fronte notata, tueri

Carminis haud alio nomina digna loco.

Integra devotae conſtabunt pignora mentis

Pectoris & grati debita ſigna dabunt.

Parva quidem fateor pro magnis munera reddi,

Munera Principibus nec ſatis apta Viris:

Sed tamen auratis, quae maxima victima, taurus

Cornibus ut grato tinguit odore focos;

Sic ſale Divorum fieri placabile numen

Credibile, & laetum thuris honore pio.

Quod ſi grandiloquum mihi Calliopéa dediſſet

Pectus, & herois condere geſta modis;

Praecipuos Vos arte togae celebrare diſerto
Carmine pro meritis unicus eſſet amor;
Publica res quanto valeat fundamine, quantum
A veſtra capiat Friſia robur ope;
Qualibus auſpiciis Academia celſa lacertos
Erigat, & toto nomen ab orbe ferat.
Frigida ſed quoniam Natura caleſcere noſtrum
Invida Phoebeo pectus ab igne vetat:
Carmine Maeonio laudes atque inclyta facta
Grande ſonaturo, quo decet, ore canant;
Vos, o Calliope, quos turba diſerta creatos
Vidiſtis placido luminis orbe ſemel.
Quod licet, adtonitus, quo numina magna Deorum,
Nomina ſacrato veſtra ſtupore colam.
Quod licet, ut meritis bene convenientia cives
Optabo grata praemia mente ferant.

Quod

Quod licet, ut domibus veſtris felicia ſurgant
Tempora, pars turbae parva precantis ero.
Quod licet, in coeli redeatis caerula tarde
Publica perpetuo vota juvabo meis.
Friſia cum longum nullâ quaſſata procellâ
Stabit, & usque novo creſcet honore virens;
Exſeret & ſtudiis Academia patria florens
Mitibus ad coeli ſidera ſumma caput.

LEC-

LECTORI ERUDITO
S. P. D.
JOHANNES SCHRADER.

QUod plerique omnes, qui vel novos Auctores, vel veſte ſplendidiore indutos ſummo Reipublicae literariae bono in lucem produnt, inſtitutum laudabile ſane ſequuntur, ut, quae ipſis vaſta veterum Scriptorum volumina adſidua manu verſantibus, de aetate & meritis Scriptoris iſtius, de quo bene mereri cupiunt, ſedulo veſtigata ſunt, in medium producant; auxilia, quibus inſtructi arduum opus adgredi auſi ſunt, diligenter enarrent; candide & aperte de Interpretibus, quos nactus eſt Auctor, eorumque meritis ſententiam dicant: id ne nos deſeruiſſe jure optimo queraris, Erudite Lector, ſedulam operam dabimus, ſic tamen, ut, quae Viri Eruditiſſimi Jo. Alb. Fabricius (a), Jo. Henr. Kromayerus (b), nec non Matthias Röverus (c) in hanc rem obſervarunt, vel breviter adtingamus, vel omnino (quamvis non poenitendam eorum partem ipſi per nos videramus) praetervehamur taciti.

Inter omnes, quos ex Graecia & antiquo Latio per tempus edax nobis ſuperſtites poſſide-

(a) Biblioth. Graec. Lib. 1. cap. 16.
(b) In Diſſertatione editioni ipſius praefixa.
(c) In Praefatione.

ſidere licet Scriptores, neſcio an ullius aetas adeo, ac Muſaei noſtri controverſa ſit, in diverſiſſimas Eruditorum ſenatu ſententias miro modo abeunte, aliis quippe ultra Homeri aetatem ipſum evehendum; aliis Ovidio priori aetati adligandum; quibusdam ad Veſpaſiani tempora; plerisque ad inferiora Reipublicae Romanae tempora; quin nonnemine ad Seculum poſt C. N. decimum tertium, vatem noſtrum demittendum contendentibus.

Primam opinionem Virum aetate ſua Eruditorum principem Jul. Caeſarem Scaligerum (a) in primis tuitum fuiſſe quis neſcit? Hic poſt aſpera quaedam in Homerum, in quem ſemper iniquior eſt, dicta ſcribit: *Arbitror enim ego Muſaei ſtylum eſſe Homerico politiorem atque comptiorem, quod ut clarius pateat, aliquot verſus adducere coactus ſum. Nam quemadmodum omnes ſunt incomparabiles, ſolique e Graecanicis Virgilio digni, ita nonnulli adeo compoſiti, ut ab ejus gentis nullo alio quam a Muſaeo dici potuiſſe videantur. quare neque Homerum, neque Orpheum, ſed Muſaeum fecit ille principem Elyſiacarum cantionum. illo igitur verſu quid rotundius, elegantius, ornatius, numeroſius?* &c. Tandem conlatis quibusdam Muſaei & Homeri, victore Muſaeo, locis inter alia addit (b): *Quod ſi Muſaeus ea, quae Homerus ſcrip-*

(a) Poëtices lib. 5. cap. 2. p. 539.
(b) pag. 540.

ſcripſit, ſcripſiſſet: longe melius eum ſcripturum fuiſſe judicemus. Scaligeri, vetuſtiſſimo illi Muſaeo Orphei aequali carmen hoc adſcribentis, ſententiam ſecutum fuiſſe Davidem Whitfordum, virum minime indoctum, docent verba in fronte libri poſita:

Vos exemplaria Graeca
Nocturna verſate manu, verſate diurna.
Horat.
Muſaeum ante omnes. Virgil.

Paucos praeterea hujus opinionis, cui favere etiam video Cerdam (a), & Magium (b), patronos recenſet Röverus (c), ut adeo id latuiſſe Kromayero (d) demirer. At vero ſententia haec adeo vana, adeo ab omni veriſimilitudinis ſpecie eſt aliena, ut ullum patronum invenire potuiſſe merito ſtupeas. Non poenitendum contra hoc commentum mihi dudum viſus ſum reperiſſe argumentum in ipſius Poëtae noſtri carmine (e), quo loco horrendam illam, qua periit Leander, tempeſtatem deſcribens canit:

Αἰθέρι μίσγετο πόντος· ἀνέγγετο πάντοθεν ὑχὴ
Μαρναμένων ἀνέμων· Ζεφύρῳ δ' ἀντέπνεεν Εὖρος,
Καὶ Νότος ἐς Βορέην μεγάλας ἀφέηκεν ἀϋτμάς.

Qua-

(a) ad Virgilium lib. 6. Aen. v. 667.
(b) Lib. 1. Var. Lect. cap. 8.
(c) pag. 3.
(d) pag. 3.
(e) v. 317.

Quatuor vides ventos memorari, atque iſtos inter Eurum, mea quidem ſententia, vetuſtiſſimo aevo ignoratum. Id non vane elicio ex Heſiodo (a):

Ἀστραίῳ δ' Ἠὼς ἀνέμους τέκε καρτεροθύμους,
Ἀργέστην Ζέφυρον, Βορέην τ' αἰψηροκέλευθον
Καὶ Νότον ἐν φιλότητι θεῷ θεὰ ἐυνηθεῖσα.
Aſtraeo vero Aurora ventos peperit violentos,
Celerem Zephyrum, Boreamque rapidum,
Et Notum in amore cum Deo Dea congreſſa.

Sic infra (b):

Ἐκ δ' ὃ Τυφωέος ἐστ' ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀέντων,
Νόσφι Νότου, Βορέωτε, καὶ ἀργεστέω Ζεφύροιο.
Ex Typhoeo autem eſt ventorum vis humide flantium,
Excepto Noto Boreaque & celeri Zephyro.

Viden' in generatione ventorum, in qua Heſiodus adcuratus eſt, omitti Eurum, ſic ut nullum ipſius in toto libello veſtigium usquam adpareat? Sic & Hyginus (c): *Ex Aſtraeo & Aurora Zephyrus, Boreas, Notus.* ita enim, expuncta ultima voce *Favonius*, quae tamdiu nemini Interpretum, ne ipſi Munckero animadverſa menda, legendum quovis pignore contendere auſim. *Zephyrus & Favonius*, quod & illis, qui aere nondum

(a) In Theogonia v. 378.
(b) v. 869.
(c) pag. 8. edit. Munckeri.

dum lavantur, perſpectum, iidem venti ſunt. Error autem forſan ortus, quod indoctus aliquis Monachus, Hyginum in Genealogiis hiſce Deorum Heſiodum conpilare ignorans, tres autem ventos tantum memorari indignatus, quo numerus receptus conſtaret, ſiniſtra liberalitate quartum hunc, ſed omine non ſatis fauſto, intruſerit. Egregie autem haec de tribus ventis obſervata firmantur ex Orphei Hymnis (a) in honorem trium ventorum ab Heſiodo memoratorum, praeterito iterum Euro. An vero credibile Muſaeum, Orphei aequalem ſecundum Scaligerum, venti, cujus nomen iſta tempeſtate ignorabatur, mentionem facturum? Homerus, fateor, (b) Euri mentionem facit: ſed inde tantum diſcimus tempore Homeri, &, ſi velis, jam paulo ante Eurum cognitum fuiſſe: minime vero longe anterioribus temporibus. Suſpicor enim Θεογονίας, & Hymnorum, qui Orphei nomen gerunt, auctores Homero eſſe antiquiores: aliter enim rationem, quae dubitanti plane ſufficiat, nullam dari poſſe puto, cur ab Homero memoratis ventis quatuor, Heſiodus & Orpheus, non adeo longo temporis intervallo ab eo, fatentibus plerisque, remoti, tres tantum adgnoſcant, qui vero ipſis inferiores Scriptores receptum numerum ſequantur. Certe non paucos reperias,

(a) p. 176. edit. Eſchenbachii.
(b) In Iliade B. & N.

rias, qui Heſiodum Homero antiquiorem ſtatuant, ſicut videre eſt apud Cel. Fabricium (a). Orphei Hymnis ſi quis tantam antiquitatem adſcribere vereatur, & potius ab Onomacrito tempore Piſiſtrati ſubpoſitos exiſtimet, illum hac etiam arte Veteribus ſe inſerere voluiſſe non inepte forſan conjeceris. Cogitent tamen acutiores. Aliud argumentum ſubpeditat ipſe Poëta (b):

Οἱ δ' παλαιοὶ
Τρεῖς Χάριτας ψεύσαντο πεφυκέναι·

Tangi hic Heſiodum more, ut vidimus in Animadverſionibus (c), Poëtis uſitato docet ipſius imitator Ariſtaenetus (d): ᾧ τοῖς ὄμμασι Χάριτες, ἃ τρεῖς καθ' Ἡσίοδον, ἀλλὰ δεκάδων πεχορεύει δεκάς· *Et circa oculos ejus Gratiae non trinae ſecundum Heſiodum; ſed decies denae tripudiant.* ita legendum, non, quod Jo. Corn. de Pauw ſine ratione jubebat, πεμεχόρευε vidimus in Animadverſionibus. Heſiodo igitur inferior noſter. Argumentum praeterea minime inficiandum, ſi firmo talo niteretur, praeberet opinio Cel. Jac. Gronovii (e) rati amores Leandri & Heronis poſt Bellum Trojanum accidiſſe, quod ſi verum,

Sca-

(a) In Bibl. Gr. lib. I. cap. 13. p. 85, 86.
(b) v. 63.
(c) Cap. VIII. p. 187.
(d) Lib. I. ep. 10. p. 58.
(e) Tom. II. Theſ. Antiq. Graec. num. VII.

Scaligeri opinionem penitus everteret. Scilicet Ovidius (a) mentionem facit Ulyxis:

Nobilis ille quidem eſt, & clarus origine: ſed non
A tibi ſuſpecto ducit Ulixe genus.

Et inferius paulo raptus Helenae:

Ut ſemel Idaeus Lacedaemona venit adulter,
Cum praeda rediit protinus ille ſua.

Nam quod Daedali v. gr. & Andromedae mentionem factam huc referat Vir Celeberrimus, in eo manifeſte labitur, cum temporibus Trojanis has antiquiores eſſe conſtet. Jam vero Helenae ex. gr. meminiſſe qua ratione poterit Hero niſi Iliacis temporibus ſit inferior? ita quidem fere Gronovius. Sed cum, fatente ipſo viro Clariſſimo, ex talibus adcurata temporis notatio deduci continue non debeat; & Ovidius non raro tempora miſceat, ut ad ipſum Interpretes non raro monent, argumentum probabile, quodque numerum facere queat, tantum habebimus, quamvis Ovidium in ea fuiſſe opinione fere perſuatus ſim. Longe majoris momenti merito habeas ſilentium omnium Veterum Scriptorum, qui Muſaei Homero antiquioris, ejusque ſcriptorum mentionem facientes opuſculi hujus ſane elegantis nuſpiam ante Tzetzem apud Fabricium (b) meminerunt, quod

(a) Heroïd. ep. 20.
(b) Bibl. Gr. p. 105.

invictum, mea quidem ſententia, argumentum recte urſit Doct. Caſaubonus (a), cum ſimile quid ulli Scriptori ex antiquiſſimis illis accidiſſe mihi inconpertum: nam Latinis ex. gr. Gratio ab uno Ovidio memorato (b); Curtio & Manilio a nemine, per barbariem ſeculorum, & ingentes, quibus preſſum inperium Romanum a longo tempore ante inſtauratas meliores literas, tenebras eam adverſam fortunam ſubeundam fuiſſe notum: quamvis haud inficias ire auſim, alio etiam modo notitiam Doctorum effugere potuiſſe ante triſtiſſima illa tempora, quod de Nemeſiano Gratii poëma ignorante credibile eſt, quamvis alii aliter ſentiant (c). Ipſe etiam ſtylus, & ſcribendi modus adeo vetuſtiſſimis illis temporibus non congruit, ut ille recentiorem Poëtam luculenter prodat. Quis enim, ut alia mittam exempla, in Veterum ſcriptis adeo eſt hoſpes, ut non facile Homerum, Heſiodum, Orpheum aliosque raro, aut nunquam, dictorum ſuorum rationem reddere conſueviſſe mihi largiatur? Id tamen apud noſtrum non raro obſervare licet ex. gr. v. 36.

Μῶμον

(a) Cujus verba exhibet Rondellus in praefat. p. 8. & 9.

(b) De quo conſulendi Vlitius & Burmannus in praefatione.

(c) V. quae ad Cyneget. v. 8. Viri Docti obſervant; ut & conjecturam Bentleji in praefatione ante Manilium p. XI.

Μῶμον ἀλευομένη ζηλήμονα θηλυτεροῖων.
Καὶ γὰρ ἐπ' ἀγλαΐῃ ζηλήμονές εἰσι γυναῖκες.

Evolve, si volupe est v. 51, 92, nec non v. 129.

Θηλείης ἧ Λέανδρος ἐπεὶ κλύεν οἶτρον ἀπειλῆς,
Ἔγνω πειθομένων σημήϊα παρθενικάων.
Καὶ γὰρ ὅτ' ἠθέοισιν ἀπειλείωσι γυναῖκες,
Κυπελδίων ὀάρων αὐτάγγελοί εἰσιν ἀπειλαί.

Qui Achillem Tatium sedula manu volverit, istius Scriptoris aetatem ipsum potius adtingere, quam remota illa tempora non difficulter persuadebitur. Facit huc nomen γεραμματικῶ in MSS. Codicibus testibus Viris Doctis (a) repertum, quod non fugit Eruditissimum Röverum. Denique, quo nihil gravius opinioni alicui obesse judico, nullo a patronis hujus sententiae vel minimo ad hoc usque tempus argumento tam mirabilem sententiam conroboratam vidi. Quod enim Scaliger (b) Musaei stylum longe esse Homerico politiorem atque comptiorem sese arbitrari referat, in eo misere fallitur Vir Doctus, cum simplicitas, qualem in Homeri & Hesiodi carminibus regnare deprehendimus, summam antiquitatem arguat, quod recte jam observatum ante nos video Eruditissimo Kromayero (c). Optimo igitur judicio parentis vestigia minime hic adoravit filius Josephus Scaliger, cumque eo Eruditorum haudquaquam infima

(a) a Fabricio p. 105. productis.
(b) pag. 539.
(c) Differt p. 5, 6.

pars, quos inter Matthaeus Sladus, Amſtelaedamenſis Medicus & Poëta Celeberrimus, qui luſu aſpero (a) virum Eruditum excepit.

Secundam ſententiam, quae Muſaeum Ovidio ſcribendi exemplum dediſſe ſtatuit, praeter Gul. Canterum, A. Morellum aliosque Kromayero (b) memoratos, ſequitur Daniel Pareus Comment. in Muſaeum (c): quamvis & alibi (d) amplecti ſibi ſententiam Magni Caſauboni, ad tempora Nonni Panopolitani Muſaeum demittentis, ſequi certum eſſe praedicet, cui inconſtantiae nihil ſimile aut ſecundum vidi. Verum cum hoc commentum nullo tibicine fulciatur idoneo, contra ultima, quae Scaligero obmovimus, argumenta illud evertant, mittemus. Infelici autem judicio Barthius (e) Epiſtolam decimam octavam Heroïdum Ovidio adſcribere vix audet, inductus v. 147. & 148. quos ex Muſaeo verſos eſſe putat, niſi Muſaeus, addit, ſit antiquior, quam perſuaſi nunc ſunt docti homines, quam ſententiam non inmerito rejecit Cel. Burmannus (f); quemadmodum Scaligeri, epiſtolam utramque Sabino ad-

(a) Illum in Jenſii Lection. Lucian. Lib. 2. cap. 6. p. 189. videre licet.
(b) Diſſert. p. 3.
(c) p. 128, 129. ad v. 259. pag. 62. v. 57. &, ſi recte memini, aliis locis.
(d) Ad v. 135. p. 100. & in praefatione.
(e) Ad Theb. 6. 545.
(f) Ad initium epiſtolae.

adſcribentis, opinionem Nauzius (a): adeo enim Naſone indignae non ſunt, ut inter eruditiſſimas atque elegantiſſimas a rerum peritis ponantur ſuo merito.

Tertia ſententia, quae Martialis aetati adligat vatem noſtrum, eſt Meurſii (b), cui, judice Fabricio (c), non abſurde auctor poematis iſtius videbatur eſſe Muſaeus, cujus *pathicisſimos libellos, qui certant Syharitticis libellis, & tinctas ſale pruriente chartas*, memorat Martialis (d), quam ſententiam diu antefoverat Georgius Valla in libro *de expetendis & fugiendis rebus*, qui Siculum vatem noſtrum & ſub Vespaſiano vixiſſe, ſed ſine ulla ratione credebat (e). At recte addit Fabricius non ſine ratione Gyraldum exiſtimaſſe Muſaeum illum Martialis ſcripſiſſe Latine, non Graece, quod veriſſimum puto. Adde noſtrum Muſaeum ubique caſtiſſimum eſſe, & res turpiculas, ſi quando tractat, vocibus maxime pudicis & honeſtiſſimis velare, ut, cum nihil nos eo cogat, adeo a ſe in aliis ſcriptis (ſi enim hoc carmen iis verbis indicari

(a) In Animadverſionibus in Hiſtoriam Heronis & Leandri, quas exhibent Les Memoires de Litterature tirez des Regiſtres de l'Academie Royale des Inſcriptions & Belles Lettres T. X. p. 388.
(b) Lib. II. cap. 19. Attic. Lect.
(c) p. 105.
(d) Lib. XII. Epigr. 97.
(e) Conſule Cel. Monetam Menag. Tom. III. p. 450.

cari quis putarit, ineptus merito haberi debebit) diverſum eſſe vatem Elegantem a ſe ipſo, ut *libelli pathiciſſimi & Sybariticis certantes* audire mereantur, in animum inducere ut credam minime queam.

Quartam ſententiam, quae vatem noſtrum ad tempora Nonni Panopolitani, quem ad ſeculum V. referunt, demittendum pronunciat, omnium nobis veroſimillimam adparere fateri non erubeſcimus, pro ea quippe ſtante, ſi a paucis diſceſſeris, Eruditorum toto Senatu, cum ultimis vatis Elegantiſſimi Editoribus Doctiſſimis Kromayero & Rövero, quamvis certam illi prorſus aetatem adſignare neſciamus. Hoc ut credam praecipue facit ſtylus Scriptorum iſtis temporibus vicinorum proprius Achillis Tatii, Ariſtaeneti ex. gr. & prae ceteris magni ſpiritus Poëtae Nonni Dionyſiacorum auctoris, qui in locutionibus & ſcribendi genere adeo amice conſpirant, ut qui alteri ſcribendi exemplum dederit dignoſcere difficile ſit. Nonnum Seculi V. Poëtam, ut probabile reddidit Cel. Fabricius (a), Muſaeo aetate eſſe ſuperiorem (b), ejusque praeceptorem eſſe putat Daniel Pareus, neque ab hac ſententia alienum ſe oſtendit Röverus eam certiſſimis argumentis, cum auctor noſter integros fere verſiculos ſibi admodum familiares ex Dionyſiacis tranſcripſerit, pro-

(a) Bibl. Gr. Vol. VII. lib. 5. cap. 16. 10.
(b) Ad v. 97. p. 118. comment. ſui.

probari posse ratus, quae adeo Kromayero probare se non potuit, ut in alia omnia iverit (a) his verbis: *relinquitur prorsus incertum, ex Nonno Musaeum plurima, tanquam ex fonte hausisse, immo puduit forte Musaeum negligere meliora, & ad Nonnum proficiendi causa adire, quem & ingenii & poëticae artis facultate superabat, cujusque praeceptor, contra quam existimabat Pareus, poterat esse.* At parcius Nonno fulminantis spiritus & sublimis, non diffitentibus acerrimis ejus adversariis Heinsio & Cunaeo, ingenii Poëtae haec objicienda meminisse debebat vir Eruditus: cum, ut Musaeum arte poëtica, & mirabili isto praecipue seculo scribendi castimonia Nonnum longo post se intervallo relinquere lubentissimo animo concedam, ingenio tamen superari, mea quidem sententia, prorsus indubitatum sit, ut adeo Magni Vossii (b), Musaeum referentis in numerum istorum Poëtarum, qui plus arti, quam ingenio debeant, sententiae subscribam haut gravate. Id si certum, ut revera est certissimum, ex Nonno Musaeum plurima tanquam ex fonte haurire non puduisse non adeo erit absurdum. Ut unico exemplo, sunt autem plurima, defungar, nonne Latinorum Poëtarum plerorumque judicio princeps Maro ex Ennii carminibus, qui judice Ovidio ingenio maximus, arte autem

(a) Differt. pag. 6.
(b) De Artis Poëticae Natur. ac Constit. cap. 5. §. 4.

tem rudis fuit, plurima, quae in rem ſuam convenire arbitrabatur tranſtulit, atque uſus eſt pro ſuis? Nonne integros aliquando Ennii verſus, ut ex Nonno fere Muſaeus deſumſit, in Aeneide reperire eſt? Certe qui Servii commentarios, & ab Hieronymo Columna digeſta Ennii Fragmenta verſavit, de ea re nullus, puto, dubitabit. Jam vero, cum Muſaeus Veterum ſcripta Homeri ex. gr. quin & e Latinis Ovidii tam diligenti manu verſavit, ut plurima inde carmini ſuo intexuerit, imo maximam elegantiarum, & acute dictorum, ipſius etiam argumenti partem Naſoni debeat (niſi forte cum Nauſio (a), Poëtis ambobus tot easdem cogitationes in mentem, ſine furti ulla ſuſpicione, venire potuiſſe tibi perſuadere malueris) ut volventibus notas & Animadverſiones noſtras in quibus, ubi operae eſſe videbatur, utrumque contulimus, parere poterit, quis credat Poëtae aetate ſua adeo non ignoti, ut ab Agathia in Hiſtoria laudari etiam meruerit, opera, certe non ſpernenda, evolvere Muſaeum puduiſſe, cumque non paucis hinc carmen ornare poſſet, non exiguam verſiculorum partem illi adaptaſſe? Certe Nonnum fulminantis & ſublimis adeo ſpiritus vatem, quemque vehementer dubito convinci poſſe tot verſus ex aliis tam paucis inmutatis in opus ſuum tranſtuliſſe, ex carmine tam brevi tot verſiculos con-

(a) p. 392, 393.

conpilaſſe difficulter ut credam adducor, quamvis fateor mihi deeſſe argumenta adeo valida, ut pervicaciores in ſententiam pertrahere queant.

At quid dicemus de Viri Eruditiſſimi, & vatis utraque Lingua Graeca & Latina feliciſſimi P. Francii conjectura Muſaeum eundem ac Nonnum eſſe ſuspicantis, ut probant verba in titulo Editionis Dav. Whitfordi poſita: *Multa habet hic auctor cum Nonno communia, niſi ipſe ſit Nonnus. Stylus certe plane ſimillimus eſt?* Hoc & conjecerat Casparus Barthius (a), cujus verba (b) adponam: *verſus*, inquit, *Muſaei 35. cum hemiſtichio praecedentis eſt ad verbum ex Nonno ductus lib.* 16.

Μῶμον ἀλευομένη Φιλοκέρτομον ἥλικος ἥβης.

Qui locus cum innumeris aliis ſuſpicari nos facit, Nonnum ipſum, meliori judicio temperantem naturales ſuae inconſultae luxuriae morbos, poëma auſum. de quo tamen nil adfirmamus. Equidem, cum novae opiniones firmo talo niti debeant, haec autem infirma valde ſit, non temere viris Eruditis adcedendum putem. At ſtylus ſimillimus eſt? Ego, ſi locutiones & dictionem ſpectes, concedo, aliter inficior, cum Muſaeus caſtigato, humili-

(a) Adverſ. lib. 20. cap. 21. p. 1008.
(b) Ex diſſert. Kromayeri p. 3.

miliore minimeque inflato; Nonnus autem tumido, dithyrambico & valde luxuriante ſtylo utatur. At temperavit naturales inconſultae luxuriae morbos? Ego an luxuriantis venae adeo potens fuerit Nonnus dubito, certe eadem ſcribendi vitia in Paraphraſi Euangelii Joannis notare eruditos monuit Fabricius: quamvis ſtylus, ut certe non decebat in eo argumento, non adeo ſit inflatus. Dubito quoque an voluerit, nimium ſibi blandiente forte cothurnato iſto ſtylo. Quae ratio, quaeſo, etiam, quod cum reliqua opera ipſius Nonni nomen gerant, hoc ſub Muſaei nomine in MSS. & apud Tzetzem jam veniat? an ipſe Nonnus nomine ſuo diſſimulato hoc carmen prodidit? ſed Nonni opera reliqua longe ſuperabat, adeo ut tam varium & elegans omni fere numero poëma Nonnum feciſſe, etiamſi maxime velit credere, cogitare non poſſe quenquam putet Cl. Kromayerus (a). Quid denique eſt, quod conjecturam Virorum Eruditorum probabilem reddat? Nihil certe.

Praeter Nonnum in Ariſtaeneto locutiones geminas obſervare licet; illum autem ad Seculum V. referendum credibile eſt. Scilicet Ariſtaenetus (b) in laudibus Panaretae totus ita loquitur: ἡ πᾶς θεατὴς ὑφ' ἡδο-

νῆς

(a) Diſſert. p. 6.
(b) Epiſt. lib. 1. ep. 26. p. 172.

νῆς χειρόνομος εἶναι πειρᾶται· ἵνα ἢ μόνον σεσοφῶς μεμιμημένη τὸ Καραμάλλου τὸν πάνυ, ἀπάντων ἔχεις τὴν μίμησιν ἀκριβῆ. Vides Caramalli chironomi celeberrimi mentionem hic fieri: illius autem meminit & Sidonius Apollinaris (a):

Coram te Caramallus, aut Phabaton
Clauſis faucibus & loquente geſtu,
Nutu, crure, genu, manu, rotatu
Toto in ſchemate vel ſemel latebat.

Ubi aetatis ſuae aut ſane non multo anterioris artifices ipſum laudare Doctiſſimus Mercerus recte notare videtur Viro longe Eruditiſſimo Jac. Phil. Dorvillio (b), qui Caramalli aetatem medio ſeculo V. feliciter adligavit, & omnino conſuli hic meretur. Ariſtaenetus igitur quin ad iſta tempora jam referendus mihi vix dubium fere videtur: quis vero alterum imitatus ſit non adeo liquidum. Eruditiſſimus Alciphronis editor (c), Ariſtaenetum imitatum fuiſſe Juniorem noſtrum Muſaeum non vane exiſtimat, cum alios paucis inmutatis deſcribere huic ſollemne, ut adeo hanc ſententiam ſequi non detrectem.

Achillem Tatium quaedam cum Muſaeo habere communia ex locis quibusdam a nobis conlatis certum ſatis videtur: ſuſpicor autem hunc Ariſtaeneto priorem, qui non pauca ſub-

legis-

(a) Carm. 23. 268.
(b) In Vanno Critica cap 7. pag. 208.
(c) Ad lib. 3. ep. 1.

legisse ipsi videtur: nam de Tatio id ut minus cogitem, quamvis cum Gaulmino Bourdelotius simiam ipsum Heliodori adpellet, facit quod illum in tam manifestis furtis, quam Aristaenetum, nondum deprehenderim. Quid? Eruditissimus Moneta (a), ante medium Seculi IV. Achillem vixisse argumento sane firmissimo ostendit, ut adeo, quin non tantum Aristaenetus, verum etiam noster illum imitatus sit, nullum mihi sit dubium. Cum vero tot argumenta, (huc enim quae contra Scaligerum observavimus referenda) consensusque omnium fere Eruditorum sententiam hanc tueantur, nihil vero, quod sciam, ei obponi possit, reliquae autem multis laborent, opinionem hanc satis firmam & probabilem sequemur.

Antequam tamen disquisitionem nostram de aetate Musaei absolvam, verbo memoranda quinta sententia prae caeteris peculiaris Joannis Harduini *de Nummis Populorum & urbium* (b), qui fabulam hanc Seculo demum XIII. fictam ex mala interpretatione nummi Abydenorum censet, in quo pro ΗΡΩΜΗ ΑΝΔΡΟΣ perperam legissent Monachi quidam Galli ΗΡΩ ΛΗΑΝΔΡΟΣ, & hinc fabulam

(a) Menag. Tom. III. p. 118. & seqq.
(b) Ea quidem in editione Paris. A. 1684. non invenitur, sed in Amstelaedamensi A. 1709. in qua cum aliis hanc ipsum addidisse didici ex Jo. Clerici Bibliotheca Selecta Tom. XVII. p. 377-379.

Iam illam demum fabricati essent, quando Musaeus noster ad Seculum saltem XIII. demittendus esset: sed quo nihil vanius, nihil ineptius. Quis enim, ut alia jam absurda mittam, credat barbaro isto seculo stupidissimorum Monachorum ingenia in tantum mutata, ut adeo elegantia in clausstris suis poëmata pangere potuerint, ut postera aetas pro Ovidii foetu ex. gr. habere non dubitaverit. Sed ut nugas istas satis riserunt viri Eruditi, sic & hanc ineptam de fabulae origine opinionem Jo. Clericus (a), &, qui nomine ejus ignorato locum laudavit, Cl. Kromayerus (b), nec non Doct. Nauzius (c). Nihil vero magis ridiculum vidi, quam Harduinum adeo absurdam horum amorum originem exsculpsisse, cum tamen apud ipsum Virgilium, cujus Georgicis antiquitatem ereptum ire an ausus fuerit nondum constat, (libet enim non est ad manum) hujus rei mentio diserta exstet (d):

Quid juvenis, magnum cui versat in ossibus ignem
Durus Amor? nempe abruptis turbata procellis
Coeca nocte natat serus freta: quem super ingens
Porta tonat coeli, & scopulis illisa reclamant

(a) Ad Ausonii Cupid. Cruc. Addix. v. 23.
(b) Differt. p. 9. & seqq.
(c) p. 386, 387.
(d) lib. 3. Georg. v. 278.

Aequora: nec miseri possunt revocare parentes,
Nec moritura super crudeli funere virgo.

Quod unicum absurditatem hujus commenti facile ostenderet. Sed id tanti non est, cum Auctor ipse deinceps sententiam damnarit (a).

Adeo autem elegans hoc de Herone & Leandro Carmen magnam gloriam peperit Auctori ipsius Musaeo, ut omnium fere Eruditorum communibus suffragiis adprobatum sit. Marci Musuri & Demetrii Ducati Cretensium testimonia paulo infra sequentur. Scaligerum ipsi Homero praetulisse jam vidimus, quod judicium Viri Summi licet minime videatur esse probabile, & Homero inventione jam necessario relicta non parum labefactetur, tamen vati nostro omnino honorificum, cum certe principibus in hocce studio viris placuisse non ultima sit laus habenda. *Elegans & suave* poëmation vocat Gul. Canterus (b); *Musaeus etsi non vetustissimus, bonus tamen & elegans Poëta* Ger. Falkenburgio (c) audit; Caspar Barthius, loco adducto a Pareo in praefatione, in laudes ejus effusus, *omnia* inquit, *floridissima, nec tamen*

(a) Ita videre est in Biblioth. Selecta Jo. Clerici Tom. XVIII. p. 256, 257.
(b) Nov. Lect. lib. 1. cap. 2.
(c) Lect. & Conject. ad Nonni Dionysiaca p. 1319.

tamen turgida: omnia nitentia, nec tamen calvitiem quandam prae ſe ferentia: omnia compta, ſed ſine pinguedine unguentorum exoticorum: omnia limpidiſſima, ſed ſine profunditate: omnia polita, ſed ſine fucis: omnia dulcia, ſed ſine ſomnifero papavere, quo ſparſa eſſe plerumque ſolet nimia illa ſibi aequalis ſuavitas. Amoris praeterea affectus, & effectus tanquam in elegantiſſimo ſpeculo apparent, ad vivum ſuis genuinis coloribus depicti: temeritatis coërcendae, & exercendae, etiam in occulto, caſtitatis exempla doctiſſima. Jac. Gronovius (a): *Hoc igitur qualecumque, ſed antea inauditum amoris ſpecimen ab illis tamen aliisque, verum ſingulari exodio ab ingenio Muſaei venuſtatem poëſios accepit.* Fabricius (b), *non invenuſtum carmen & verſibus molliſſimis compoſitum* vocat. Nauzius (c): *ſon ouvrage eſt plein d'exactitude & de delicateſſe: le ſtyle en eſt pur, & les expreſſions toujours choiſies.* Addam teſtimonia Editorum Poëtae noſtri ſed pauca. Rondellus (d), ſatis in laudibus ejus prolixus, inter alia *Muſaeus*, inquit, *amoeni fuit & elegantis ingenii Poëta. Id ſatis arguunt illius erotica; ſiquidem in hocce poë-*

(a) Tom. II. Theſ. Ant. Gr. num. VIII.
(b) Bibl. Gr. lib. I. cap. 16. p. 105.
(c) l. c p. 388.
(d) In praefatione p. 12.

matio ordinem videas & convenientiam, ſelectas ſententias & ſchemata: Scriptio quam laeta! quam florida! quam venuſta! Non fluit lutulentus, ſed pleno & puro exundat gurgite, lectorem non magis ubertate quam elegantia exhilaraus, pelliciens atque detinens; Jam argumentum ut blandum! ut molle! ut patheticum! ferreus ſit, qui non legat: novum ſane, ſed periculoſum argumentum, ſi quod uspiam occurrit. Kromayerus (a), fateri plerosque omnes, fingi carmine hoc venuſtius nihil poſſe, refert; in Dedicatione *parvum quidem ſua mole, ſed praeſtantia & ſuavitate in primis commendabile carmen* & in Diſſertatione *multo venuſtiſſimum, pulcrum fetum, elegantiſſimam ſummi ingenii prolem, & poëma ſuaviſſimum* adpellat. Miſſis aliorum teſtimoniis agmen claudat honorificum prae caeteris illud Röveri in erudita praefatione: *Quis tamen ex Poëta tam facundo tamque caſtigato judicaret, omnis Eloquii & Elegantiae theatrum ſuo aevo jam fere occluſum fuiſſe? Niſi quod Poëtica Majeſtas, aurea & amabilis illa ſimplicitas, quam in antiquis deprehendimus, in ipſo hoc auctore aliquando receſſiſſe poſſet videri, omnes tamen ſui temporis aequales facile ſuperavit, & victor exſiſtens palmam iis praeripuit. Nam tanta ſuavitate infelicioris aevi vitia temperavit, ut hoc carmen ab omni parte*

(a) Ad v. 297.

parte Atticam venuſtatem & ingenuum cultum ferat? Ipſum certe Amoris opus! ubi cum Gratiis Venus certare videtur. Utinam Muſaei plura vel ipſius tincta lepore nobis ſupereſſent poëmatia? Dignus igitur eſt, ſi quis alius ejus ſeculi, cujus ſcripta quam emendatiſſima in lucem prodeant. Adde Dedicationem juvenis Eruditi. Nihil igitur famae Vatis Elegantiſſimi detrahet ſiniſterius judicium Cel. Monetae (a): *Les connoiſſeurs ne conviendront jamais que le Muſée, Auteur du Poëme de Léandre & d' Héro y ait réüſſi, comme on le prétend dans le Menagiana Tom. 1. pag. 204. Ses vers ſentent le Grammairien plus que le Poëte. Ils ſont la plûpart copiez d' après Nonnus.* quae per omnia tamen non falſa. Vid. & Nauzius p. 391.

Manum hic de tabula tollerem, niſi verbo memoranda eſſet opinio Schöettgenii, qui *Chriſtianum* fuiſſe Muſaeum noſtrum exiſtimat argumento ducto ex v. 156.

Τὸν πάρος ἐκ ἐπόθησεν, ἐνὶ κραδίῃ θέτο πάσῃ·

Quam *phraſin Hebraismum ſapere* putat, ſed merito inprobante Kromayero. Potiori jure advocare potuiſſet v. 137.

Ὄλβιε, ὃς σ' ἐφύτευσε, τὴ ὀλβίη, ἥ τίκε, μῆτερ, ταῖρε, ἢ σ' ἐλόχευσε, μακαρτάτη?

(a) Tom. III. Menag. p. 287. propoſitum.

Quae adumbrata videri poſſent quibusdam eſſe ex Lucae Euang. cap. XI. 27. Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ λέγειν αὐτὸν ταῦτα, ἐπαρᾶσά τις γυνὴ φωνὴν ἐκ τοῦ ὄχλου, εἶπεν αὐτῷ· Μακαρία ἡ κοιλία ἡ βαστάσασά σε, καὶ μαστοὶ οὓς ἐθήλασας. Potuiſſet & v. 183.

Γλῶσσα γὰρ ἀνθρώπων φιλοκέρτομος· ἐν δὲ σιωπῇ
Ἔργον, ὅπερ τελέει τις, ἐπὶ τελόδοισιν ἀκούει.

Quam ſententiam in N. T. reperiri notum. Sed bonum factum, quod loca illa non adtenderit, neque enim quicquam hinc elici poteſt, cum talia apud Auctores temporibus illis antiquiores reperiantur, ex. gr. apud Ovidium (a):

Sive es mortalis, qui te genuere beati,
Et frater felix, & fortunata profecto
Si qua tibi ſoror eſt, & quae dedit ubera
nutrix.

Quod quidam forte objicerent cum ſanctitate Chriſtiana Carmen hoc minus convenire, non adeo urgerem, cum Eccleſiaſticorum, qui Erotica ſcripſerunt, exempla conlegiſſe Aegidium Menagium in Anti Bailleto referat Cel. Fabricius(b). At ſententiam Schoettgenii tum demum amplectar, cum firmioribus, ut decet, argumentis innixam videam, auctori ſuo tamen ipſam placere haud aegre paſſus.

Carminis hujus longe elegantiſſimi a Muſaeo

(a) Metam. lib. 4. 322.
(b) Bibl. Gr. lib. V. cap. 6. p. 785.

ſaeo condendi occaſionem miram, & alibi non repertam pandit Rondellus (a), cujus verba ſtylo praecipue jucundo ſe commendantia, longiora quamvis, adponam: *Inter ſcyphos ludebant Agathias & Muſaeus, & more Poëtarum, poſtquam nugas canoras deblateraſſent, & ſcholia cantaſſent innumera, petiit noſter ab Agathia, quonam vulnere beatus, quanam periret ſagitta. Ille diu anceps, tandem fide ſilentii data, faſſus eſt ſe Seſtiadem quandam Dorcalidem nomine, cui nulla par eſſet in terris, deperire. Adjicit aerumnas, angores, & ſuperba faſtidia puellae. Dein ſubnectit, quo tandem pacto ſpe omni decollante, contra ſpem victor evaſerit. Iſtud quidem temeritate auſpice, ac furore duce contigiſſe, nec ideo minus belle & venuſte: gratulari ſibi dementiam, quae tam felicem ſortita exitum; velle ipſum* ἐν τῇ κόρῃ *amare Dorcalidem. Muſaeus noſter illico mirari, laudare, bonas fortunas hominis ad coelum extollere. Sed, Amico, ait, quid invides victoriae modum? Age, effare:* Pars eſt meminiſſe triumphi. *Ad quae Agathias: Anno praeterito furens, & vivus videnſque periens, ad dominam nudus adnato, qua parte ſtant horti ejus, in quibus ſpatiari ſolet circa meridiem. Coram me ſiſto; ajo me in mare jam jam praecipitem daturum, ni amanti & furioſo ſuccur-*

(a) In praefatione pag. X.

turrat. Seſtias mea, nuditatem viri procul dubio miſerata, & imagine mortis perturbata, & audacia novi Leandri permota, diritatem morum frangi paſſa eſt, & Heronem ſe praebuit. Ex illo tempore nobis dextrum omen ſternuit Amor. Felix tu quidem, inſit Muſaeus; verum eſt quod ſtupeam, quum Agathias poëta inclytus, ſuos ſcribere, imo Leandri veteres illos & decantatos amores, quippe & tu alter Leander es, non adgrediatur. Ad haec nihil Agathias, niſi ſe non eſſe tam alti & tam excelſi ſpiritus poëtam, quam qui verſibus dignis, & pollenti pectore rem tantam poſſet exſequi. Riſit Muſaeus, & in ſe negotium poëticum recepit. Haec fuit noſtri poëmatii origo, quod opus cum prae ſe ferret dubium & epicoenum nomen authoris, in errorem plerosque induxit, qui nullo temporis habito diſcrimine, junioris opus vetuſtiſſimo poëtae perperam vindicarunt. Sed haec, quia nullo auctore referuntur, ut incerta ſuo loco relinquemus, ut & an veteres illi amores Heronis & Leandri temporibus Iliacis ſint anteriores nec ne, cum nihil ea de re nobis conſtet, & Magni Bocharti de hac materia foetus, qui inter Opuſcula inedita memoratur nondum lucem adſpexerit. Vere tamen olim contigiſſe, quod in dubium videtur vocare Cl. Jac. Gronovius (a), negare non auſim,

(a) Tom. II. Theſ. Antiq. num. VIII.

ſim, quamvis fabuloſa quaedam intermixta non inficias eam. Natatio certe illa Leandri ex Abydo verſus urbem Seſtum (non ex urbe Seſto verſus Abydum, ut referri miror in Itiner. Sponii & Wheleri (a)), quamvis mirabilis valde fidem non ſuperat, cum urbes iſtae ſibi oppoſitae admodum ſint vicinae, ſeptem quippe ſtadiis a ſe invicem disjunctae ſecundum Plinium (b), vel octo ſecundum Xenophontem (c). Videndi e recentioribus Sponius & Whelerus l. c. Th. Smith in Brevi Conſtant. Notitia (d), Thevenotus in Itinerario (e) aliique. Nec deeſſe exempla quorundam arte natandi celebrium maxime patere poteſt ex obſervatione Rondelli (f), quam hic adſcribam: *Forſitan incredibile videbitur, hunc maris tractum a Leandro fuiſſe transfretatum, qui tamen referente Stokovio ſeſquileucae eſt. Sed majus quid vidit Gallia, obſidione Reae inſulae. Gregarius enim miles nomine* La Pierre, *ab ea inſula, juſſu Mareſchalli Thoraſii ad Rupellam usque, per 4. leucas & amplius natando, ibat & redibat, ceu utrimque interpres & pararius. Verum, quid iſtuc, ad celeberrimum urinatorem Colau, qui plus in aquis, quam in terra degebat?*

(a) Explic. Numiſm. T. I. pag. 425.
(b) H. N. IV. XI.
(c) Locis adductis a Pareo Comment. p. 42.
(d) pag. 68.
(e) Lib. I. cap. 7. pag. 27. Edit. Belg.
(f) ad v. 255.

bat? Vid. Alex. ab Alex. Conſul. & Lipſius ad Tacitum (a), ubi de Batavorum arte natandi agens producit verſus hos Hadriani de Sorano Batavo:

Hadriano potui qui judice, vaſta profundi
Aequora Danubii cunctis tranare ſub armis.

Sed jam ſatis de Auctore poëmatis hujus, atque ipſo carmine; reſtat ut promiſſi memor noſtrum interpretandi inſtitutum, operisque occaſionem pandam, & ſimul de auxiliis, quae ſcribenti ad manus fuerunt, ut & interpretibus quaedam in medium proferam.

Annus interceſſit unus & dimidius, cum in vatem noſtrum, quem tum forte quadam in manus ſumtum avide ſemel atque iterum percurreram, notas quasdam conſcribendi inpetum cepi, quas tamen non niſi ad verſum 272. id temporis perduxi. Illas cum oſtendiſſem Viro harum literarum ante alios omnes peritiſſimo TIBERIO HEMSTERHUISIO, a cujus facundo ore pependiſſe ſemper juvabit, qua eſt humanitate vir ſummus ad adcuratius examen notata ocyus revocaturum promiſit; at quo minus tam beato eſſe licuerit obſtiterunt multiplices, quae virum Magnum (per idem enim

(a) in notis ad lib. 4. Annal. n. 21, pag. 44.

enim tempus Graecarum Literarum in urbe Leyda professio ipsi offerebatur) distrahebant curae, quibus effectum, ut notas, sicut erant, non inlaudatas tamen invitus tandem reddere coactus fuerit. Ab hoc tempore diu in scriniis repositae delituerant, cum in familiari aliquando conloquio fugientium Camenarum inter paucos stator felicissimus P. BURMANNUS (per HEMSTERHUISIUM enim aliquid ipsi, ni fallor, innotuerat de conamine nostro) ineditas quasdam conjecturas PETRI FRANCII: nec non Conlationem duorum Codicum MSS. ut & editiones quasdam penes se esse, eorumque omnium copiam lubentissimo animo mihi se facturum vir Humanissimus memoravit, & non tarde mox exhibuit; pro quo prolixo in me favore Praeceptori honoratissimo, atque optime de me merito publice quas possum maximas gratias ago.

Copiis his instructus de Musaeo cogitare iterum, & exactius aliquid elaborare consilium cepi. Primae enim illae notae breviores erant, nec decimam partem operis, quale nunc in vulgus prodit, constituebant; tenuiores etiam erant, ut adeo plerasque vel emendare, vel longe abesse penitus jubere coactus fuerim. Nec mirum. Usus fueram tantum una editione, quae Basileae apud Nicol. Bryling A. 1550. in qua praeter Musaeum Aesopi &

Ga-

Gabriae fabulae, Agapetus aliaque continebantur, prodierat, cujus varias Lectiones, quia nec Fabricio nec alteri cuiquam memorata, quamvis non adeo magni momenti, adjeci. Suſpicor Baſil. editionem A. 1584. quam in notis & Diſſert. p. 13. memorat Kromayerus, ex illa expreſſam eſſe, niſi ſit eadem.

Poſtquam vero ultimam editionem, quae Lugduni Batavorum Anno MDCCXXXVII. nuper prodierat, de qua antea ne fando quidem andiveram, mihi comparare licuit, majore ſucceſſu opus inceptum mox adgrediebar. In hac enim editione prae caeteris omnibus nitida & adcurata longe Eruditiſſimus juvenis MATTHIAS RÖVERUS, eo tempore annos tantum decem & octo natus, variantes Lectiones ſeptem codicum MSS. & ſeptendecim Editorum cum inedito Scholiaſta, & tribus Virorum Doctorum interpretationibus exhibuerat, notisque paucis ſed egregiis ornaverat, quo opere de omnibus qui pretium his literis ponere norunt, optime meritus eſt, & famam, quam non diu poſt eximia Fragmenti veteris Jurisconſulti a Doſitheo magiſtro ſervati, & feliciſſimarum ad Gloſſas Nomicas Emendationum editione maximo confirmavit opere, ingentem retulit. De Scholiaſta quid ſentiam in notis & Animadverſionibus hic illic aperte

te declaravi, neque dissentire Doctiss. Editorem ex humanissimis ad me datis literis intellexi, quibus saepius risum sibi movere hominis istius ineptias, publico tamen invidere, quia ineditus, & in libro optimae notae repertus erat, nolluisse significavit, quod institutum nemo humanior improbarit facile.

Adcessit haud adeo longo post tempore (semel enim hic enumeratione editionum defungar) *Musaei Erotopaegnion Herus & Leandri* commentario libro inlustratum a DANIELE PAREO, quod lucem vidit Francofurti A. MDCXXVII. in hoc autem Pareus id sibi negotii solum datum esse credidisse videtur, ut ex omnis aetatis Scriptoribus, quos forte unius Musaei causa evolverat, ingenti exemplorum farragine congesta doctrinae famam apud istos homines, qui aliquid futilissimum illud scribendi genus putare solent, aucuparetur; verum adeo mihi non satisfecit, ut Lectorem, cui cornea non est fibra, adeo laboris patientem fore credam vix ullum, ut commentarium illum, quamvis otio abundet, totum percurrere libeat. Vere certe adfirmare mihi posse videor de Musaeo ipsum pessime meritum esse, & vix unquam favente Diva Critica emendationem protulisse, vel locum obscuriorem nitido lumine perfudisse; sed contra, si quid tentet, ineptum

tum esse & absurda non raro loqui, certe talia quae nihil ad Musaeum faciunt; qualia in notis & animadversionibus nostris haud raro aspere satis explosa esse non mirabitur Eruditus Lector. Devoranda tamen nobis fuit haec molestia, & taedioſissimo scripto perlegendo labor inpendendus, cujus tamen minime poenitet, cum simul Weitzii & Barthii notata non raro his mixta, quamvis haud multo majoris momenti, reperiantur; tum variorum Eruditorum de hac vel illa materia cogitata memorentur; tum occasione perperam acceptorum quorundam locorum, nobis verum non raro videre licuerit, nonnunquam & aliqua latius deducendi materies nata sit.

Tardius accepi editionem, quam Halae Magdeburgicae Anno MDCCXXI. in lucem emisit JO. HENR. KROMAYERUS Barthii, Weitzii, Voëtii, Heumanni, Schoettgenii, Gesneri, Bergleri, Groebelii, & ipsius editoris notis ac Dissertatione praevia instructam, de qua editione Vir Celeberrimus *ante illud tempus digniori habitu venustissimum Poëtam in publicum vix prodiisse* jure confirmare posse nobis videtur. Ipse enim vir Eruditus a scribendi illo insanabili cacoëthe, quo praeter inprudenter congesta quaedam non dissimilia exempla, dicta, sententias, Auctorum denique veterum & Re-

cen-

centiorum taedioſiſſime conſtipata loca, vix quicquam bonae frugis ipſi proferunt, longe remotus, nec peſtilenti illo, quod multos noſtro praecipue tempore adflavit, ſidere contactus, Muſaeum nobis nitide expreſſum, & egregie multis locis emendatum, & notis non maximae molis ſed doctis inluſtratum, veteri etiam interpretatione ſaepius correcta, exhibuit. Quae eruditiſſimus Alciphronis editor, & Cl. Heumannus adtulerunt pauciſſima ſunt, nec tamen ſpernenda. Adtulit plura Voetius, ſed nec adeo multum praeſtitit. Notas Schöettgenii & Geſneri, quae parum bonae frugis continent, & nihil Muſaeo opitulantur, ſi mei res fuiſſet arbitrii, procul abeſſe juſſiſſem; neque puerilibus illis Jo. Auguſt. Groebelii Oſſitienſis, quae Minellio, Farnabio, Junckero, & ſimilis farinae hominibus, palmam dubiam reddere poſſent, adnotatiunculis editionem meam onerari & conſpurcari paſſus fuiſſem.

Editionem noſtram adornanti ad manus praeterea fuerunt editiones Davidis Whitfordi Londini Anno MDCLIX., ut & Andreae Papii Gandenſis Antwerpiae MDLXXV. in lucem emiſſae, quae quamvis non poenitendae eſſent, nobis tamen exiguum uſum praebuerunt, cum conlationes earum in ſua jam exhibuerat Cel. Röverus, cujus diligenti ope-

ra effectum, ut reliquarum editionum desiderium vix me incesserit, quippe quae notis nudae fere prodierant, si quae autem reperirentur, jam meliorem partem prostabant in editione Kromayeri: unde factum quoque, ut parum mihi profuerit editio, quam ad Codicem Regium conlatam Jacobus Rondellus Parisiis Anno CIↃ IↃ CLXXVIII. cum notis in vulgus prodiderat. Hisce auxiliis instructus editionem novam adgressus fui, in qua quid praestiterim, paucis monebo.

Prima vice hic comparent conjecturae viri Ingeniosissimi PETRI FRANCII, quas margini editionis Dav. Whitfordi adposuerat, ut & haud exiguum variarum lectionum numerum ex editione Papii, Stephani, & Rondelli aliorumque conlectarum, quas tamen, quia jam conspiciebantur in editione Röveri, praecipue si parvi momenti essent, omisi; ipsas autem conjecturas, quamvis a Viro Erudito in eum finem non viderentur conscriptae, integras adjicere visum fuit, quia aliquando difficilior ipsarum electio esset, nec difficulter, si quid ultimam limam forte non expertum videretur, veniam apud aequos rerum arbitros inventurum arbitrarer. Conjecturas autem has cum conlatione Musaei facta ab IS. VOSSIO, sed v. 118. jam desinente.; ut & altera conlatione a NIC. HEIN-

HEINSIO inſtituta cum editione vetuſta Veneta *literis capitalibus* inpreſſa ad editionem A. Papii Plantinianam A. *1575.* quae v. 79. jam finitur, ut & varias ex editione Baſileenſi Lectiones textui, ut vocant, ſemper diligenter ſubjectas videre licet, quamvis raro alicujus pretii lectio in iis occurrat, quae non in aliqua jam Röveri exhibeatur, unde aequiore animo tuli Conlationes iſtas non diligentius ad finem ipſum peractas me poſſidere. Neque ſane, quidni enim fatear, vati noſtro a novis membranis multum auxilii ſperandum puto, cum omnes fere, in locis procul dubio turpiter conruptis, nihil expediant, & in abſurdas lectiones conjurent, ut adeo in ſolvendis nodis reliquis, qui pauciſſimi nunc ſunt, ingenio Critico opus eſſe neceſſario judicem.

Ipſum textum, ut vocant, ad editionem Cel. Röveri, quae raro diſcedit ab illa Cl. Kromayeri, diligenter exactam expreſſimus, nec, niſi rationibus, ut nobis videbantur, juſtis, quas ſemper reddidimus, moti mutavimus; ipſa etiam lectio edita quibus MSS. niteretur, nec minus quibus de cauſſis vetuſtiores repudiatae, ne Lector neſciret diligenter cautum, ut adeo alicujus pretii lectio vix alicubi exſtet, quam non adtigimus. Id autem eo praecipue ſcopo factum, ne aliis forte diſtrictior Lector toties alias editiones

consulere opus haberet, quamvis in consilium adhibuisse Röverianam, non sit, quod quemquam poeniteat. Bina Marci Musuri Cretensis Epigrammata & unum Demetrii Cretensis, ceteraque quae in Editione Röveri, aliisque etiam habebantur, praemisi.

Indices denique Rerum & Verborum, ut & Auctorum Veterum & Recentiorum, in quibus nihil omissum temere reperias, adjeci.

Cum vero ex Commentario Parei, aliisque interpretibus percepissem, non pauca esse, quae Musaeo cum Nonno conveniebant, inque eo ipsa lectione magis magisque confirmarer, tandem vastissimum Dionysiacorum opus quadraginta octo prolixis libris constans, totum perlegendi, atque omnia ea, quae aliquo modo ad vatem nostrum pertinebant, diligenter conportandi consilium cepi; neque exiguus inde ad me fructus redundavit. Cum enim nemine dissentiente tot vatibus ambobus communia essent, non vano conatu ex sedula conlatione locorum, multis male adfectis succurrere, tueri male tentata, obscura luce clara perfundere, & vicissim Nonnum pluribus in locis eximie sanare licuit, qua in re priores interpretes tam negligenter versatos miror.

Ordi-

Ordinem autem hunc plerumque tenui, ut ea quae propius ad lectionem Musaei constituendam pertinerent, omnia textui ipsi subjicerem; loca intellectu difficiliora, quaeque longiorem interpretationem flagitabant, in Animadversionum librum rejecerim, in quo, sicut & in notis, quam plurima Veterum Auctorum tam Latinorum quam Graecorum loca, quae medicam manum poscere videbantur, vel oblata vel adrepta occasione sanare, male tentata a Viris Eruditis vindicare, obscuriora inlustrare omni ope contendimus, quae res an ex voto ceciderit tui, Erudite Lector, erit arbitrii.

Id autem praecipue egi, ut nihil fere, quod in toto Musaeo cuiquam difficultatem vel minimam parere posse videretur; quod exemplis ex Poëtis aliisque Scriptoribus petitis inlustrari posset; imo vix quicquam eorum, quibus lucem capere, vel dare poterat vates egregius, omitterem, ut adeo pauciſſimi versus exstent, ad quos non aliquid monuerim.

Neque tamen eo fiduciae veni, ut post meam curam nihil usquam in Musaeo obscuri, nihil, quod medicam Eruditorum manum poscere relictum vane arbitrarer, quin nodos vindice digniſſimos, licet pauciſſimos, restare candide fateor. Indicio esse queunt emendationes ineditae Viri Eru-

ditiſſimi, qui nuper Reipublicae literariae, & praecipue huic Academiae flebilis admodum occidit, GEORGII D' ARNAUD, quarum a Venerando juvenis Eruditiſſimi parente acceptarum, inter plurima prolixi favoris indicia, beneficio eximio me ſibi obſtringere voluit Athenaei hujus ſublime decus L. C. VALCKENAER. Illas (ſunt autem plurimae in Scholiaſten) ſicut erant margini editionis Cel. Röveri adſcriptae, tuo, Erudite Lector, ſiſtam judicio. v. 38. in Scholiaſtae verbis Ἀλλὰ ἡ τὴν Ἀφροδίτην, ἡ τὴ Ἀθηνᾶν ἡ αὐτὸν τὸ Ἔρωτα θυσίας παρήνη ἡ Ἥρᾳ pro τὴ Ἀθηνᾶν conjicit κλήτην ἱερήνιαν & pro παρήνη, παρήνη. v. 45. pro

ἀλιτεφέων σφυρὸ νήσω

ſicut & in Scholiaſta, legit ἀλιτρεφέων. v. 47. pro Κυθήρων] τοπικῶς ἐπωνυμούσων emendat τοπικὸν ἐπώνυμον ὄν. v. 111. pro

Ἐκ πετρώτης δ' ἀνέφανε βαθύσκιος ἔσπερος ἀστὴρ.

Ἀνέβαινε legendum, ſicut v. 151. pro

Φητεύειν ἐκόμιζεν. κ. τ. λ.

Conjicit ἐκόμισσεν. v. 162. pro ἔξω πρὸς τὴ γῆν in Scholiaſta ἔπηξε. v. 171. Οὐ κάμεν] ἐκ ὑπέμενεν, vocem ἐκ expungit. v. 199. in eodem verbis ἐν οἷς βασιλεύει τὰ πάντα deeſſe cenſet δαμάζων. v. 205. pro

Οὐ τρομέω βαρὺ χεῦμα τὴν μετανεύμενος ὑγρὴν.

le-

legit

Οὐ τρομέω βαθὺ χεῦμα (vel βαρὺ χῦμα) τὸν μετανείμενος ἐυνὴν.

ut Homerus νῆται. v. 213.

Οὐκ ὄψομαι ἐύντα βοώτην.

emendat ὄψιμα vel ὑψιμέδοντα. v. 98. pro

Ἤδη νῆα μέλαιναν ἀκείλασι διχθάδι χέρσῳ.

conjectat ἐφέλκυσι. Si meam ſententiam de iis roges, Erudite Lector, emendationes in Scholiaſta omnes fere certiſſimas videri; in ipſo vero Poëta, eruditas licet, incertiores me putare non diſſimulo; truncare tamen nolui, quia aliis ſecus forſan videretur, nec quemquam adeo exuiſſe omnem humanitatem, ut propter conjecturam forſan minus neceſſariam manes Viri ex literis hiſce inmortalem gloriam merito adepti vel verbo laedere velit, facile crediderim.

Ubique libertatem in ferendis judiciis de Interpretibus, ſive Muſaei, ſive aliorum ſcriptorum, ſententiis ſecutus ſum, ſed non effrenem illam, qua plauſtris conviciorum vel in minima re diſſentientes, quo jure quaque injuria, quibusdam obruere mos eſt; verum moderatam, & qualem viciſſim nemini in noſtra ſcripta denegarim, niſi ſi aliquando calor juvenilis, praecipue Scholiaſtae,

Parei, aliorumque ineptiis bilem moventibus, in diversa nos abstuliſſe videri poſſet.

Hinc nollem Lector Eruditus, cum toties Viros longe Doctiſſimos, Burmannum, Bentlejum, praecipue vero Heinſium, & Marklandum, aliosque refutari videat, ſiniſtram opinionem de me foveat, ac ſi iſta ratione famam mihi conciliandi animus eſſet, quem iſtam cogitationem nunquam ſubiiſſe candide fateri poſſum; quin contra, cum ex nullorum fere ſcriptis majorem utilitatem perciperem, nullorum veſtigia laetius adorarem, ante alios illorum lectionem me cepiſſe, & detinuiſſe ſancte teſtor, quando fieri non potuit, ut non raro ab iis diſcedere, & diverſam, parcens tamen nominibus virorum magnorum, quos colere & venerari nunquam deſinam, ſententiam, libertate cunctis in hoc ſtudiorum genere conceſſa uſus, ſequi neceſſario debuerim.

Unum tandem oro, Erudite Lector, ne, tam brevi interjecto tempore novam Muſaei editionem in vulgus prodire nimium mireris, & indignum aliquid me ſuſpiceris; quando, cum animum ad ſcribendum primum adpuli, de Eruditiſſimi Röveri editione me nihil inaudiviſſe; quin aliquando, omnem, ubi innotuerat, novae curandae cogitationem

nem abjeciſſe; & in Obſervationibus Miſcellaneis notata publicandi certam, a qua non niſi virorum Eruditorum hortatus & nimia operis moles tandem me deterruerunt, mihi ſediſſe ſententiam vere adfirmare liceat, quod ſi tam facile tibi, quam Elegantiſſimo Editori, ut ex humaniſſimis ipſius literis non vane mihi perſuadere videor, probavero, ſummo profecto opere mihi gratulabor.

Longiore ſermone tempora tua, Erudite Lector, non eſt quod morer. Tu, ſi ita videtur, conatibus noſtris fave, quando majora olim molituro acres ſtimulos addes. Quod ſi in quibusdam verum cernere haud licuerit, erranti comiter viam monſtrare, quaeſo, ne dedigneris. Exiguum, per quod caſtiſſimis hiſce Muſarum ſacris juveni operari licuit, (dum etenim hanc praefationem abſolvo annum vigeſimum, ante quem, ſi per moras operis typographicis in ipſa praeſertim praefatione factas licuiſſet, opus hoc prodere fuerat animus, haud ita pridem exceſſi) tempus apud te, ſi aequus es rerum arbiter, pariorem veniam dabit; ſin iniquus es, nihil te moror. Juvenili adeo aetati, poſt tot Eruditorum curas Muſaeo inpenſas parum, quod Eruditioribus placere poſſet, peragendum reſtare in Auctore iſto non inmerito videri poſſe, candide fateor; idque aliquando me terruiſſe non negabo; verum

cunctantem impellebant Doctiſſimorum & optime de me meritorum Virorum hortatus; incendebant exempla eorum, qui in tenera juventute tale quid auſi grande nomen tulerant, quemadmodum ex. gr. ipſius etiam vatis noſtri interpretum Andreae Papii, & Matthiae Röveri; incitabat & elegantiſſimum Quintiliani monitum, ab aliis jam laudatum: *Non differendum eſſe tyrocinium in ſenectutem: nam quotidie metus creſcit, majusque ſit ſemper, quod auſuri ſumus, & dum deliberamus quando incipiendum ſit, incipere jam ſerum eſt. Quare fructum viridem, & adhuc dulcem promi decet, dum venia & ſpes eſt, & paratus favor. Et laudare non dedecet, & ſi quid deſit operi, ſupplet aetas, & ſi qua dicta ſunt juveniliter, pro indole accipiuntur.* J nunc, Erudite Lector, atque animum, quem longioris praefationis taedium fors jam tenet, aureo Vatis Elegantiſſimi Carmine paſcere.

SYL-

SYLLABUS

Codicum manu exaratorum, & editorum, quorum Variantes Lectiones in hac Editione memorantur.

A.	Codex Anglicanus Bibliothecae Bodlejanae primus.
B.	—— Secundus.
Basil.	Basilëensis.
Heinf.	Heinsianus.
L.	Lectii.
Lond.	Londinensis.
Pap. & P.	Papii.
Par.	Parei.
Reg.	Regius.
S.	Secunda editio.
St.	Stephani.
Vatic.	Vaticanus.
Ven.	Venetus.
Vo.	Voetii.
Voss.	Vossianus.
Whit.	Whitfordi.

EPI-

EPIGRAMMATA QUAEDAM
IN
HERONEM ET LEANDRUM.
Vel in quibus eorum mentio fit.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ Μακεδόνος.

Lib. 1. Anthol. cap. 55.

Αἰεὶ θηλυτέρῃσιν ὕδωρ κακὸν Ἑλλήσποντος
Ξεῖνε, Κλεονίκης πεύθεο Δυρραχίδος.
Πλῶε γὰρ ἐς Σηστὸν μετὰ νυμφίον· ἐν δὲ μετ-
λαίνῃ
Φορτίδι τὴν Ἕλλης μοῖραν [1] ἀπεπλάσατο.
[2] Ἡρὼ δειλαίῃ, σὺ μὲν ἀνέρα, Δηΐμαχος δὲ
Νύμφην, ἐν παύροις [3] ὤλεσατε σανίσιν.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Lib. 3. cap. 7.

Οὗτος ὁ Λειάνδροιο διάπλοος, ὅστις ὁ πόντου
Ποσθμὰς, ὁ μὴ μόνῳ τῷ Φιλέοντι βαρύς.
Ταῦθ'

1. Ἀπεπλάσατο. in quodam Codice legitur ἀπεσπάσατο, sed frustra; sic lib. 7. p. 589. Epigr. 3. v. 4. Ἀγνὸς Μελτεμίσης βίμβιος ἀπεπλάσατο.

Et pag. 619. Epigr. 5. v. 4. Ὅμματα νὺξ δορὶς φίγγος ἀπεπλάσατο; Haec loca mihi indicavit Cl. Dorvillius. Rēverus.

2. Ἡρὼ,

ANTIPATRI
Macedonis.

Interprete Eilhardo Lubino.

Semper mulieribus aqua malum Helleſpontus,
Hoſpes: Cleonicam interroga Dyrrachidem.
Navigabat enim Seſtum ad Sponſum. In nigra vero
Oneraria navi Helles fatum effinxit.
Hero infelix, tu quidem virum, Deimachus vero
Sponſam, in paucis perdidiſtis ſtadiis.

ANTIPATRI.

Eodem Interprete.

Hic Leandri tranatus, hic ponti
Tranſitus, qui non ſoli huic amatori gravis.
Haec

2. Ἠρὼ lege Ἠροῖ, ex optimo Codice Vaticano; ut apud Theocritum Eidyll. 15. v. 1. Γοργοῖ in optimis. hoc quoque me docuit vir laudatus. *Id.*

3. Ὠλίσθανε σταδίους. Quidam vitioſe ὑπὸ σταδίοις. *Id.*

Ταῦθ' Ἡρῆς τὰ πάροιθεν ἐπαύλια, τῦτο τὸ πύργω
Λειψανον· ὁ προδότης ὧδ' ἐπέκειτο λύχνος.
Κεῖνος δ' ἀμφοτέρας ὅδ' ἔχει τάφος, εἰσέτι καὶ νῦν
Κείνῳ τῷ Φθονερῷ μεμφομένας ἀνέμῳ.

ΜΑΡΚΟΥ ΜΟΥΣΟΥΡΟΥ τῦ Κρητός.

Νηὸς ἔην ἀνὰ Σηςὸν, ἀγίνεον ἦχι θυηλὰς
Κυπρογενεῖ σπεύδοντες ἐτήσιον· αὐτὰρ ὅ τόξον
Οὖλος Ἔρως βάςαζε, διοιςεῦσαι δὲ μεμηνὼς,
Ὀξέα δενδιλλεσκε, πικρὸν δ' ἴθυνεν ὀϊςὸν
Μητρὸς ἐπ' ἀρήτειραν, ἐπισπέρχων δ' ἐπελάσθη
Ἧπατι Λειάνδροιο, κόρης φρένας αἶψα περήσας·
Ἀμφότεροι δὲ πόθῳ αὐτῷ πεφορημένοι ἄτερῳ,
Ἀλλήλων ἀπόναντο, γάμων δὲ συνίςορα λύχνον
Λαθριδίων θήκαντο, σιδήρειον δὲ λελογχὼς

Αἶμα

Haec Herus prius habitatio. Hae turris
Reliquiae, proditor hic jacet Lychnus.
Communis utrumque hic habet tumulus, nunc etiam adhuc
Illum invidum accusantes ventum.

MARCI MUSURI
Cretensis.

Templum erat in Sesto, porriciebant ubi libamenta
Veneri festinantes quotannis: ac arcum
Vafer amor gestabat, jacularique gestiens
Acute circumspectabat, amaramque contorsit sagittam
Matris in Sacerdotem, properansque inhaesit
Hepati Leandri, quum puellae praecordia statim transfodisset.
Utrique autem Cupidinis eodem perculsi furore
Sui potiti sunt, nuptiarumque conscium lucernam
Clandestinarum posuere; ferreum autem illa sortita

Sangui-

Αἷμα, [1] πολυπλάγκτης πρὲδωκε [2] ποθεῦντας ἀέλλαις,
Καὶ σφε φάεϊ μὲν ἄμερσεν, ἄμερσε δὲ καὶ [3] φιλοτήτων.

Τὸ αὐτὸ. Εἰς ΜΟΥΣΑΙΟΝ.

Καὶ φρενὰς ἀδῃήσεια θεῶν ἕλε, δὴ γὰρ ἀοιδαῖς
Στεῦτο λαχεῖν Ἄρης μῶνος ἄποινα πόνων.
Τὸ τὸ κλύων νεμέσησ', ὃθ' ἑοῖς ἐπενήνοθεν ἔργοις
Ἀ'χλὺς ἀδὴν, Ἄρευς τ' ἀ χάδεν ὕβριν Ἔρως,
Μουσαίῳ δ' ἐπέτελλεν. ὁ δ' ἐκλήϊζε ποθεύντων
Οἷς ὁσον ἀποδρέψαι παρθενίης κάλυκας.
Αἰνείσθω δὲ [1] μιχρῇσιν ἐπισίζας σελίδεσσιν,
Ὅσσ' ὀλίγαις παίζων χερσὶν ἔοργεν Ἔρως.

ΔΗ-

1. Πολυπλάγκτης. πολυπλάϊγκτις MS. *Röverus.*
2. Ποθεῦντας. παθοῦσας Ed. Bas.
3. Φιλοτήτων. φιλότητος MS. *Röverus.*
ο'τ' ἑοῖς. Eruditiss. Maittairius legendum conficie-

Sanguinem, multivagis prodidit amantes procellis,
Et eos luce privavit, privavit etiam luſibus venereis.

Ejusdem in MUSAEUM.

Etiam praecordia invidia Deorum tetigit: nam carminibus
Jactavit ſe conſecutum Mars praemia laborum.
Id audiens indignatus eſt, quod ſua obumbraverunt opera
Tenebrae ſatis, Martisque non tulit injuriam Amor,
Muſaeoque mandavit; Ille vero canebat amantium
Furorem decerpendi virginitatis florem.
Laudetur ergo, parvis panxiſſe paginis,
Quae parvis ludens manibus patravit Cupido.

****

DE-

bat. ὥδ' ἰοῦς, vel ὧν οἷς, vel ὧν οἷς. *Id.* Priorem editione firmatam recepi. 1. Μικρῷσιν. μικραῖσιν. MS. conjecturam a Baſil. & Par.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΔΟΥΚΑΤΟΥ Κρητός.

Καὶ μέγα μικρὸν, καὶ σμικρὸν μέγα, ἐ τόδε, ὡς δεῖ
Πράξαι, ὑμνοπόλοις Φοῖβος ἔδωκε μόνοις.
Παρθένος Ἡρὼ Λεἰανδρός τε βροτοί περ ἐόντες·
Εἰσὶ δὲ ἀθάνατοι τερψινόοις ἔπεσιν.
Εἰ δὴ Μουσαῖός τις ἔμ' ὑμνήσαιτο θανόντα,
Αὐτίκα τεθνακίην, ὄφρα βίοιο τυχῶ.

1. Παρθένος Ἡρὼ. Ἡρὼ πας- θένος MS. Rivetus.

EPIGRAMMATA.

DEMETRII DUCATI
Cretenſis.

Et magnum *aliquid*, *quod tamen parvum eſt*,
& parvum
Quod tamen magnum, non ita, ut decet
Facere, Poëtis Phoebus dedit ſolis.
Virgo Hero & Leander mortales ambo exiſtentes,
Sunt inmortales animum oblectantibus verſibus.
Si vero Muſaeus aliquis me caneret morientem
Statim morerer, ut vitam ſortirer.

EPIGRAMMATUM

FINIS.

Pag. 39. l. 20. *pro* Interpretibus l. Interpretum,

JUVENI EGREGIO

JOHANNI SCHRADERO

ERUDITIS IN MUSAEUM
ANIMADVERSIONIBUS
FAMAM AUSPICANTI.

FLos & honor doctae, ſollers SCHRADERE, juventae,
Delicium Phoebi, Pieridumque decus.
Cui ſua Graja Charis nudavit pectora, ſacro
Et puerum pavit lacte Latina Venus.
Qui nihil abjectum tenero meditatus ab ungue,
Regia qua ducit te via, carpis iter.
Et procul a ſecli ſectantis vilia peſte,
Ignoto populis tramite, ſumma petis.
Exſere te, docti nam ſic meruere labores,
Dignaque virtutis praemia tolle tuae.
Praemia, laurigeri quae collibus edita Pindi
Melpomene aeterna texuit ipſa manu.

Et

Et quae Pimplaeo rorantia flumine ſerta
Aptantur meritis, Pallade dante, comis.
Illa tibi ſpondent, quod vix de millibus uni,
Vivere jam verno flore per ora virûm.
Quodque aliis aetas longo confecta labore,
Id tibi nunc ultro prima juventa dabit.
Te, duce Naturae genio, teque, auſpice Phoebo,
Fervidus Aonidum raptat in antra calor.
Et Latias Grajis felix conjungere Muſas
Tendis, ubi ad Superos Gloria pandit iter.
Agreſtesque animis linquens vulgaribus eſcas
Tu ſolo veterum nectare corda reples.
Gurgite coenoſo cum pectora vulgus inundet,
Permeſſi liquido proluis ora vado.
Noſtraque futilibus tumeant cum ſecula ſcriptis,
Quae mox cum domino ſint peritura ſuo;
Nil aliud condis, niſi pura quod adprobet auris,
Et ferat a memori poſteritate decus.

Teſtis Abydeni juvenis quae cantat amores
Pagina, quae flammas, Seſti puella, tuas.
Hanc dudum foeda obductam rubigine ſecli,
Temporis inmundum vel ſubiiſſe ſitum,
Vidit & indoluit blandi Dea mater Amoris,
Et medicam Myſtae ſedula quaerit opem.
Invenit & geminos juvenes, quis pectora Paean
Numinis adtactu nobiliore movet.
Doctaque Muſaeo ſuccurrit dextra RÖVERI,
Qui nitido adfectum pumice limat opus.
Navaque SCHRADERI ſuccedit cura, ſalutem
Qui medica vati reſtituitque manu.
Dumque ſuo vitam reddit lucemque poëtae,
Ingenii varias divitis addit opes.
Et bene maturos verno jam tempore fructus
Profert foecundâ meſſe beatus ager.

Haec

Haec ſunt ſeptenae vixdum trieteridos orſa,
Quae nil protritum, nil puerile ſonant.
Hac arte Heinſiades famae proludere coepit,
Hac inmortalis Grotius ante via.
Perge decus noſtrum: tibi ſic Helicona colenti
Caſtalidum ſacros detur adire choros.
Exemploque tuo doctam firmare juventam,
Atque aliis genio perge praeire tuo.
Vindice te Phoebi myſteria rite colantur,
Stet ſuus Aoniſin, te ſtimulante, decor.
At fera Barbaries, inviſaque nomina Muſis,
Incipiant vires aegra timere tuas.
Tempus erit, raro quae nunc adplaudit alumno,
Quo meritâ cinget FRANECA fronde caput.

PETRUS BURMANNUS
JUNIOR.

ΜΟΥΣΑΙΟΥ
τοῦ
ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ
τὰ
ΚΑΘ' ΗΡΩ
καὶ
ΛΕΑΝΔΡΟΝ

MUSAEI
GRAMMATICI
de
HERONE
&
LEANDRO
CARMEN.

ΜΟΥΣΑΙΟΥ

τοῦ

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ

τὰ

ΚΑΘ' ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΝ.

Εἰπὲ, θεὰ, κρυφίων ἐπιμάρτυρα λύχνον ἐρώτων,

Καὶ

Μουσαίου τοῦ γραμματικοῦ τὰ κατ' Ἡρὼ καὶ Λέανδρον. Editio Basil. A. 1550. omittit voces τοῦ Γραμματικοῦ, nec non κατ' pro κατ' expressit. Sed veram esse, quam dedimus inscriptionem, liquet, quia in Vett. Codd. inventa est a Michaële Sophiano, ut testatur Vossius de Natura Art. lib. I. c. 4. 11. p. 14. ΜΟΥΣΑΙΟΥ. Ita expresserunt hanc Vocem Ed. Basil. Röveri, aliaeque, cum Kromaijerus ΜΟΥCΑΙΟΥ in sua, quod auctoritate MS. Oxon. apud Jac. Gronovium To. II. Thes. Antiq. num. VIII. firmatur. Eadem hujus literae forma placuit Viro Docto in epigrammate Musuri pag. 27. Sed utraque sententia se tueri potest. Errat enim Harduinus de Nummis Antiquis Populorum & Urbium pag. 15. & de nummis Herodiadum pag. 31. 84. quique ipsum laudat Th. Smith Annot. in Monum. Palmyr. I. pag. 40. qui *Ϲ c pro Σ vix occurrere in nummis aut marmoribus ante Domitiani principatum, post illum non aliter fere: veteri forma pingendi σίγμα per Σ prorsus ablegata*, confidenter pronunciant, cum contrarium facillime luculentis exemplis ostendi queat. Ita c pro Σ ante Domitianum reperitur apud Reinesium Inscr. Synt. Cl. I. 242. p. 224. cui & haec literae forma placuit in exhi-

MUSAEI
GRAMMATICI
de
HERONE & LEANDRO
CARMEN.

Dic, Dea, occultorum teſtem lychnum amorum,

Et

hibita inſcriptione, quae exſtat apud Strabonem & Lucianum, 202. p. 202. Apud Patinum in Hiſtoria Numiſm, cap. 9. p. 60. exſtat Numiſma cum inſcriptione: ΚΛΕΟΠΑΤΡΑC ΒΑΣΙΛΗΣΣΗΣ, quod ille refert ad Cleopatram Julii Caeſaris amicam, cui non diſſimile admodum profert Cel. Haverçampus in Tabula Numismatica ante Joſephum num. 10. quamvis in notis p. 18. referat ad Antiochi Magni filiam, quae Ptolomaeo nupſit. Eandem figuram obſervare liçet in nummo Regis Antiochi, qui quarto Veſpaſiani anno regno exutus eſt, apud eundem num. 24. ut & p. 22. in nota addita, nec non in Reginae Jotapae ib. Minime igitur *invictum argumentum*, quale ipſi viſum, quo ductus Cel. Smith emendationem tentat in Inſcriptione citata, ratus *aut Quadratarium aut Exſcriptorem in notatione anni hujus marmoris erraſſe.* Contra Σ pro C poſt Domitiani inperium notavi in Reineſii Syntagm. Inſcr. Cl. III. 11. p. 303. 12. p. 304. 17. p. 305. 54. p. 323.

ΘΕΙΟΝΤΑΤΗ ΚΑΙ ΕΥΣΕΒΕΣΤΑΤΗ ΣΕΒΑΣΤΗ.

ubi intelligitur Helena Conſtantini M. mater. Vide & p. praeced. & 72. p. 330. de Abgaro Oſroënonim Rege, nec non Ap-

Καὶ νύχιον πλωτῆρα θαλασσοπόρων ὑμεναίων,
Καὶ γάμον ἀχλύοεντα, τὸν ἐκ ἴδεν ἄφθιτος Ἠώς.
Καὶ Σηστὸν καὶ Ἄβυδον, ὅπη γάμος ἔννυχος Ἥρῃς.
Νηχόμενόν τε Λέανδρον ὁμῶ καὶ λύχνον ἀ-
κόω,

Λύ-

pend. Omiſſ. 13. p. 1020. Patini Hiſt. Num. cap. 16. p. 115.

4. ὅπη. ὅπου Voſſ.

5. ἀκόω. Ad crepitantis facis ſonitum & natantis ſtrepitum haec referenda cenſet Celeberrimus Dorvillius, faces enim dum cremantur crepare. Atque ita etiam intellexiſſe Whitfordum patet ex interpretatione ejus:

Fax & Leandri nantis ſonus impulit aures.

Sed an λύχνον proprie dictam facem notare probatorum Scriptorum teſtimonio oſtendi queat dubito. Certe in eadem fabula alii *lucernam* memorant. Ita Fulgentius Mythol. i. p. 4. *Neque enim illas Heroïdarum arbitreris lucernas meis praeſulas libris, quibus aut Sulpicillae procacitas, aut Pſyches curioſitas declarata eſt: neque illam, quae vi maritum Phaedriam in tumulum duxit, aut Leandricos natatus intercepit. Teſtam* vocat Auſonius Cupid. Cruc. Adf. v. 22,

fert fumida teſtae
Lumina Seſtiaca praeceps de turre puella.

Ubi confer Vinetum. Praeterea Ovidius in epiſt. Heroidum 18, & 19. ſemper *lumen*, numquam facem adpellat. Obſtare tamen videtur ipſe Muſaeus v. 307.

Θελγομένη δὲ
Μοιράων ἀνίφαντι, καὶ ἱμέρτε δαλὸν ἐρώτων.

Niſi, quod verum puto, Poëta reſpiciat ad Meleagri fatum, de quo Antoninus Li-

Et nocturnum natatorem, nuptiarum causſa per mare vectum,
Et coitum tenebroſum, quem non vidit immortalis Aurora;
Et Seſtum & Abydum, ubi nuptiae nocturnae Herus (*erant.*)
Natantemque Leandrum ſimul & lychnum ſpecto, 5.

Lychnum

Liberalis cap. 2. καὶ αὐτὸς ἀνεθυμήθην, τῆς μητρὸς ἐμπρησάσης τὸ φῶς τῇ μοίρᾳ ἀνθ' ἧς δέδωκε δαλόν. Periit, crémata a matre face, quam ei Parcae dederant. Et ad Cupidinem, cui nunquam non faces adtribuuntur, unde minus ipſi placuiſſe λύχνον ἱρῶτων veroſimile eſt. Pedibus igitur malo ire in alteram ſententiam ejusdem Viri Eruditiſſimi, qua ὁ ἀκόλουθος refert ad id quod proprie videtur, lectiſſimis exemplis demonſtratam. Ita Achilles Tatius lib. 1. p. 17. συνεπίνομεν δύο καλὰς τὰς κλίνας διαλαχόντες. ἅπαξ μὲν ἔπαιξεν ὁ πατὴρ· αὐτὸς καίγω τὴν μίσην, αἱ μητέρες αἱ δύο τὴν τὸ ἀριστερᾶ, τὴν δεξιὰν εἶχον αἱ παρθένοι· Ἐγὼ δὲ ὡς ἔφθην ἥκουσα τὴν εὐπραξίαν, μικρῷ προσελθὼν τὸ πατρὶ καταφίλησα, ὅπ μὲν κατ' ὀφθαλμῶς ἀνέπλησε τὴν παρθένον.

Bini ſingulis menſis accubuimus hujusmodi ab Hippia ordine adhibito, ut ipſe & ego mediam, matres ſiniſtram, dexteram virgines obtinerent, quod cum ipſe animadvertiſſem, parum abfuit quin ad patrem, propterea quod virginem exadverſum oculis meis collocaverat, oſculando procederem. Eadem verborum ſenſus denotantium permutatio apud eundem lib. 2. p. 105. ἡμῶν δὲ οἱ μὲν ἔφυγον, εὐθὺς ὅτε ἴδοιπς ὅτι ἐωρακότις, οἱ δὲ ἅμα τι εἶδον καὶ ἐβόων, λησταὶ κλαυθμόνη ἔχουσι. *E nobis alii ea re neque viſa, neque audita fugae ſeſe mandarunt; nonnulli & viderunt & vocem hanc ſimul miſerunt, Calligonen piratae avexerunt.* Orpheus Argon. v. 1147.

ἐπιφείσσομαι δὲ νόῳ
Ἀκαὶ Ζέφυρον καλέσαμαι.

Αὔχνον ἀπαγγέλλοντα διακτορίην Ἀφροδίτης,
Ἥρης νυκτιγάμοιο γαμοστόλον ἀγγελιώτην·
Αὔχνον, ἔρωτος ἄγαλμα· τὸν ὤφελεν αἰθέριος Ζεὺς

E'γ-

inhorreſcentem enim jam
In ſuperficie flantem Zephyrum perſentiſco.

Vel *audio.*
Virgilius Ecl. 9. v. 38.

Et nunc omne tibi ſtratum ſilet aequor; & omnes
(Adſpice) ventoſi ceciderunt murmuris aurae.

Ad quem locum Servius: ADSPICE &c.] *frondes ſcilicet arborum; oſtendens vel ipſas auras quieviſſe, quibus nihil omnino moveatur.* Sed minime mihi liquet Lycidam comiti ſuo oculos flectere juſſiſſe ad arbores folia non moventes; videturque non multo melius explicatione praecedentis venrſus, qua *aequor* interpretatur per *ſpatium campi*, cum neminem Veterum *ſtratum campum* vocaſſe, quem ventus non perflat, perſuaſiſſimus ſim. Conſultus de hoc loco Eruditiſſimus Burmannus, pro ſingulari, qua eſt erga me, humanitate Patruum ſuum hunc locum in notis nondum editis de fluvio ſeu Mincio ſeu alio explicuiſſe oſtendit, & ita *aequor* non raro poni adſeverabat, quod veriſſimum: ſic enim uſus inter alios Auſonius in Moſella: v. 35.

Non ſuperante vado rapidos reparare meatus
Cogeris, exſtantes medio non aequore terras
Interceptus habes,

quemadmodum & alibi in eodem hoc carmine;

Navita caudiceo fluitans ſuper aequora lembo.

Olim cogitabam an non pro *Adſpice* rectius legeretur *Accipe*, nam & alibi has voces permutatas deprehenderam: Ita apud Boëth. de

Lychnum adnuntiantem nuntium Veneris,
Herus nocte nubentis nuptias ornantem nuntium;
Lychnum, laetabile amoris ſignum: quem debuit aetherius Jupiter

Noctu-

de Conſol. Phil. lib. 4. metr. 6. v. 3.

Adſpice ſummi culmina coeli.

Codex MS. ab Helia Putſchio conlatus *Accipe*; apud Ovid. Art. Am. I. v. 398.

Tempora qui ſolis operoſa colentibus arva
Fallitur, & nautis adſpicienda putat.

Duo Codices *accipienda* praeferunt teſte Burmanno, qui conjecturam Heinſii *arripienda* docte inluſtrat. Sed fruſtra. *Adſpice* ſignificat *aures adverte.* Securum jubet eſſe Horatius Carm. 1. 14. v. 3.

Nonne vides, ut
Nudum remigio latus
Et malus celeri ſaucius Africo
Antennaeque gemant?

Ubi aſperis verbis potuiſſet parcere Bentlejus, qui nimio, ut ſaepe, hic acumine peccat. Ceterum huic explicationi Cel. Dorvillii favet etiam Andreas Papius in verſione ſua:

Iam mihi Leandrum videor ſpectare natantem,
Et lychnon Veneris qui juſſa referre ſolebat.

P. FRANCIUS autem: *Animadverto.* Verbum debuerat poni, quod ad utrumque referri poſſit: & ita quoque hunc locum explicat Rondellus.

6. Λύχνον Ducem vocat Ovidius in epiſt. Leandri. V. infr. v. 212. & 218. *FRANCIUS.*

7. γαμοστόλον *Pronubam lucernam.* V. Rondellum. ID.

8. ἄγαλμα *monumentum* Rondellus. ID. Orpheus in Lunae Suffimine p. 106.

Λαμπτῆρα, χαριδῶπα, τελεσφόρον, ὄπτιν, ἄγαλμα.

Ἐννύχιον μετ' ἄεθλον ἄγειν ἐς ὁμήγυριν ἄστρων,
Καὶ μιν ἐπικλῆσαι νυμφοστόλον ἄστρον ἐρώτων,
Ὅττι πέλεν συνέριθος ἐρωμανεῶν ὀδυνάων,
Ἀγγελίην τ' ἐφύλαξεν ἀκοιμήτων ὑμεναίων.
Πρὶν χαλεπὸν πνοιῇσιν ἀήμεναι ἐχθρὸν ἀήτην.
Ἀλλ' ἄγε, μοι μέλποντι μιὰν ξυνάειδε τελευτὴν
Λύχνε σβεννυμένοιο, καὶ ὀλλυμένοιο Λεάνδρου.

Σηστὸς

Percoquifrux, Trivia, Lucetia, noctis Ocelle.

9. ἄεθλον. *Officium* vertunt omnes, sed significatione, ut puto, Graeciae ignota. Solus non caecutivit Florens Christianus, qui vertit:

quam (tedam) *post certamina noctis*
Inferere astrorum numero cata debuit alti
Cura Jovis.

Quidni hunc audiam? Certe de ministerio lucernae mox agit. v. 11.

Οὕνεκα πέλεν συνέριθος ἐρωμανέων ἐδυνάων. κ. τ. λ.

Plura dicemus in Animadversionibus. Posses tamen retinere *Officium*, sed eo significatu quo usus Ovidius Amor. 3. 7. v. 23.

At nuper bis flava Cblide, ter candida Pytho,
Ter Libas officio continuata meo est.

Sed prius praestat.

ibid. ἐσ. ἐφ' Voss. & Basil. ἐσ' ὁ μιν. Heins.

10. Νυμ-

Nocturnum poſt certamen addere aſtrorum
conſortio,
Ac ipſum adpellare pronubam ſtellam amo-
ris,
Quoniam erat adminiſter amatoriarum ſolici-
tudinum:
Nuntiumque ſervavit inſomnium nuptia-
rum,
Antequam moleſtum flatibus flaret inimicus
ventus.
Sed eja, mihi canenti unum concine finem
Lychni exſtincti, & pereuntis Leandri!

Se-

10. Νυμφοστόλον. νυμφαγωγὸν ut exponit Heſychius, qui futuris ſponſis praeluceat. FRANCIUS. νυμφοστόλων Heinſ.

11. Πίλνει. ita Baſil. Sed Heinſ. πίλει.

12. τ'. δ'. Baſil.

13. Χαλεπὸν. Omnes conſtruunt χαλεπὸν ἀήμεναι, moleſtum flare, quemadmodum v. 295.

ὑγρὰ θέμεθλα θαλάσσης,
Χαμάιζηλον πνέοντες ἀεὶ ευφέλιζον ἄυτμαι.
madida fundamenta maris
Hiemale ſpirantes ſemper verberabant venti.

Ex conjectura Doctiſſimi Dorvillii. Vulgo χειμέριοι. Aliter tamen cepit Scholiaſtes, qui notat: περὶ τὸν χαλεπὸν καὶ ἐχθρὸν ζωῆς πνεύσης πνεῦσαι ἄνεμον. Jungit hic χαλεπὸν cum ἀήμεν, duo epitheta uni voci adtribuens, de quo plura ad v. 133. in Animadverſionibus.

ibid. πνοιῆσιν. πνοῇσιν Baſil. mendoſe, ut & in Oraculo apud Euſeb. de Praep. Euang. v. 8.

Πνοὴ ὑπὸ λιγυρῇ κικαλυμμένον ἤερος ἀγνοῦ.

legendum πνοιῇ

14. ξυνάειδε. ita quoque Baſil. cum alii συναείδε.

Σηστὸς ἔην καὶ Ἄβυδος ἐναντίον· ἐγγύθι πόντε
Γείτονές εἰσι πόληες· Ἔρως δ' ἀνὰ τόξα τιταίνων,
Ἀμφοτέρης πολίεσσιν ἕνα ξυνέηκεν ὀιστὸν,
Ἡΐθεον φλέξας καὶ παρθένον· ἔνομα δ' αὐτῶν
Γ' μερόεις τε Λέανδρος ἔην καὶ παρθένος Ἡρώ.
Ἡ μὲν Σηστὸν ἔναιεν, ὁ δὲ πτολίεθρον Ἄβυδε,
Ἀμφοτέρων πολίων περικαλλέες ἀστέρες ἄμφω.
Ἴχελοι ἀλλήλοισι. Σὺ δ' ἔιποτε κεῖθι περήσεις,

Δίζεό

16. ἦην. *erat* vertunt omnes, mihi magis adridet *est*, quae significatio obvia. Lucianus Dial. Mort. 3. p. 4. ed. Hemst. ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα, εἴγε οἷόν τε ἦν, καὶ ἔτι πλείω. *Si fieri posset.* Scholiastes Poëtae nostri ad v. 52. Ὅπερ ἀγγελία ἦν ἐορτῆς. explicans illa, ὅταν φάτις ἐστὶν ἑορτῆς. Nonnus Dionys lib. 4. p. 114. l. 4. Hesiodus in Ἔργοις. v. 11.

Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐριδων γένος, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν Εἰσὶ δύω.

Non sane unum est contentionum genus, sed in terra.

Sunt duo.

Qui locus simillimus est, nisi quod nostro elegantior, in utroque enim versu priori ἐὼν, altero autem εἰσὶ occurrit.

18. Ἀμφοτέρης. ita Basil. Ἀμφοτέρῃσι Voss. *ibid.* πολίεσσιν. Heins. πτολίεσσιν Basil.

19. Ἡΐθεον,

Seſtus eſt & Abydus e regione; prope mare
Vicinae ſunt urbes: Cupido autem, arcum tendens,
Ambabus urbibus unam inmiſit ſagittam,
Juvenem urens & virginem; nomen vero eo- 20.
rum
Suavisque Leander erat, & virgo Hero.
Haec quidem Seſtum habitabat, ille vero oppidum Abydi,
Ambarum urbium perpulcrae ſtellae ambo.
Similes inter ſe. Tu vero, ſi quando illac tranſieris,

Quae-

19. Ἠΐθεον. *juvenem*, *puerum*, ut Hylas, Hermaphroditus adpellantur Ovidio, Alexis Virgilio. Idem de Marcello. Proprie eſt ὁ ἀκμάζων ταῖς ἡλικίαις, νέος, ἄγαμος, παρθένος. Heſychius. FRANCIUS.

22. Πολίων. Heinſ. πτολίων Baſil.

ibid. Περικαμπὲς, περικαλὲς Baſil. mendoſe, quemadmodum & apud Phavorinum in voce Κύθηρα. male ſcribitur διὰ τὸ καλὸς φέρειν τοξεύρας. pro καμπὸς.

23. Ἴκελοι. Ita diſerte omnes Codices legunt praeter Whit. & Lond. qui habent ἔικελοι, probante Röverο, qui potius ſe cum iis, quod prima ſyllaba in πὸ ἴκελοι melius conripitur, facere profitetur. At nihil mutandum docet locus Heſiodi in Ἔργοις v. 304.

Ζώῃ, κηφίνεσσι κοτέουσι ἴκελος ἐρμὴν.

Vivit,

Δίζεό μοι τινὰ πύργον, ὅπη ποτὲ Σηστιὰς Ἡρὼ

25. Γ'ήατο λύχνον ἔχουσα, καὶ ἡγεμόνευε Λεάνδρῳ·

Δίζεο δ' ἀρχαίης ἁλιηχέα πορθμὸν Ἀβύδου,

Εἰσέτι που κλαίοντα μόρον καὶ ἔρωτα Λεάνδρου.

Ἀλλὰ πόθεν Λείανδρος, Ἀβυδόθι δώματα ναίων,

Ἡρῆς ἐς πόθον ἦλθε, πόθῳ δ' ἐνέδησε καὶ αὐτήν;

Vivit, fucis aculeo carentibus similis cupiditate.

Nonnus Dionyſ. lib. 53. pag. 1134.

Ἠλυθεν ἴκελα δῶρα γίρων Πακτωλὸς ἀείρων.

Nec non lib. 1. pag. 14.

Οὐ βοῒ χερσαίῳ τύπον ἴκελον ἀνάλιον βῆς.

Idque imitatione ſua probavit Jo. Gothofr. Herrichen in Carmine de Thea herba apud Henninium in notis ad Tollii ep. Itiner. 3. pag. 81. ubi Γ'κελον ἄιθον dixit verſu Adonio.

26. Πορθμὸν Ἀβύδου. Neſcio quid moverit Doctiſſimum Juvenem Andream Papium ut verterit *littus*;

Ἡρὼ

Quaere & fluctiſonans antiquae littus Abydi.

Quem ſecutus Whitfordus, cùm ea ſignificatio Graeciae ignota. Recte enim Euſtathio ad Dionyſium pag. 24. πορθμὸς definitur θαλάσσης πόρος στενὸς ἐκπίπτων εἰς γῆς μεσόλαβ βύμενος. apud Gronovium ad Pomp. Melam 1. 1. not. 26. qui male reprehendit Henr. Stephanum in Theſauro L. G. (illum enim tangi puto) qui vertit: *fretum, ſinum maris in anguſtias coarctati, qui facile trajici poteſt*, quod debuerat non *ſinum*, ſed *tranſitum* reddere, quaſi id neſciviſſet Vir Doctus, qui exemplis ex Heſychio, Euſtathio &c. ipſe docuerat.

Quaere mihi quandam turrim, ubi quondam Seſtias Hero
Stabat lychnum tenens, & dux erat Leandro:
Quaere & antiquae mariſonum fretum Abydi,
Adhuc flens mortem & amorem Leandri.
Verum unde Leander, Abydi domos habitans,
Herus in amorem venit, amore vero devinxit & ipſam?

Hero

rat. Quin Statius Sylv. 1. 3. v. 37. fretum Seſtum inter & Abydum *ſinum* vocat:

Seſtiacos nunc fama ſinus, pelagusque natatum
Jactet.

Πόρθμος autem Ἀβύδου non male dicitur fretum, quod inter Seſtum & Abydum, cum quia de turre Seſtiaca jam locutus, tum quia non diſſimili modo alii ſcriptores loquuntur. ex. gr. Fulgentius Myth. 1, pag. 12.

Quod Moeonides ranarum Cachinnavit proelio,

ita Munckerus pro *Moeonius* conjecit. Martialis lib. 14. Epigr. 183.

Perlege Moeonio cantatas carmine ranas,
Et frontem nugis ſolvere diſce meis.

Uterque reſpicit ad *Batrachomyomachiam* Homeri, & tamen ſolas memorat ranas miſſis muribus, ut contra in antiquiſſimo, quod Homeri exhibet Apotheoſin, marmore tantum mures conſpiciuntur: Confer Ampl. Cuperum p. 46.

26. Ἀχαιὸς, ἀχαιὸς Heinſ.

27. αὐτὰρ τὸν. ita Heinſ. & Baſil. τὸν Pap. & Vo. quemadmodum Antipater apud Röverum, cui id merito non diſplicuit. Pro eo Antoninus Liberalis cap. 2. dixit: ἄχεα τὸν ἔπι.

29. ἐς πόδα ἤλθε. ita Theo-

Ἠρὼ μὲν χαρίεσσα, διοτρεφὲς αἷμα λαχοῦσα,
Κύπριδος ἦν ἱέρεια, γάμων δ' ἀδίδακτος ἐοῦσα,
Πύργου ἀπὸ προγόνων παρὰ γείτονι ναΐε θαλάσσῃ,
Ἄλλη Κύπρις ἄνασσα· σαοφροσύνῃ δὲ καὶ αἰδοῖ
Οὐδέποτ' ἀγρομένῃσι μεθωμίλησε γυναιξίν,
Οὐδὲ χορὸν χαρίεντα μετήλυθεν ἥλικος ἥβης,
Μῶμον ἀλευομένη ζηλήμονα Θηλυτεράων·

Καὶ

Theocritus, ἐς λίμνη ἐλθεῖν, Idyll. 27: v. 16.

Μή λίγε, μὴ βάλλῃ σε, κὴ ἐς λίμνον ἄμυδις ἐλθῇς.

ibid. Πεθῶ δ' ἐνίδησι καὶ αὐτόν. ἐνίδησι tres Codices apud Röverum, quomodo & Heinf. Sed nihil mutandum docet Herodotus lib. I. cap. 11. μιζὼ δὲ, ἱκέτις μή μιν ἀναγκαίῃ ἐνδεῖν διακεῖναι τοιαύτην αἵρεσιν. *Postea obsecrare illam, ne se necessitati alligaret dijudicandæ talis electionis.* Oraculum, quod exstat apud Eusebium de Praepar. Euang. v. 8.

Κλῦθί μευ ὦ ἐθέλουσης, ἐπεὶ μ' ἐπέδησας ἀνάγκῃ·

Me nolentem audi, quem vis, inlata coëgit.

ubi forte non adeo infeliciter legendum quis conjectaret ἐνίδησας. Conferri potest cum hac eleganti locutione locus Alciphronis lib. 3. ep. 49. Ὦ δαῖμον ὃς με κεκλήρωσαι καὶ εἴλαχας, ὃς ποιηρὸς εἶ, καὶ λυπεῖς ἀεὶ τῇ πενίᾳ συνοδεύων; *O Daemon, qui me sortitus es & sorte adeptus*

Hero gratiosa, generosum sanguinem sortita,
Veneris erat sacerdos, nuptiarum vero expers exsistens,
Turrim avitam ad vicinum habitabat mare,
Altera Venus regina; castitate vero & pudore
Nunquam congregatarum commercio est usa mulierum,
Neque tripudium gratiosum adivit juvenilis aetatis,
Livorem evitans invidum mulierum;

Nam

tus quam malignus es & mihi molestius, semper paupertati me adstringens?

32. ἀεὶ γάνυ. Non capio notam Rondelli, nisi ἀεὶ γάνυ velit ex Regio. FRANCIUS. Nihil mutandum recte docet Röverus.

33. Ἀλλὰ κ. τ. λ. Hic versus deest in MS. Sed infra occurrit v. 188. Pro eo autem hic exhibet MS.

Ἢ ἵνα ναιετάουσα σὺν ἀμφιπόλῳ λιὶ μούνη,
Οὐδ' ὅτε τ' ἀγρομένῃσι συναείλησι γυναιξίν.

34. ἀγρομένῃσι μιθωμιλήσι. ita Heins. ἀγρομενῆσιν ἰναμίλησι Basil. & Rondell. notante FRANCIO.

35. χορῶν. Scholia: τόπον σημαίνει. male. ita enim vocari χορήγιον testatur Pollux lib. 4. cap. 15. Segm. 106. χορήγιον ὁ ὄπισθεν.
ibid. ἥλικος ἥβης. Scholia: τὸ ὁμηλικίᾳ. Abrahamus Gronovius ὁμήλικος, non male, nisi velis ὁμηλικίης. Hesychius: ὁμηλικίη, τὴ αὐτῆς ἡλικίας συνήλιξ. eadem habet Phavorinus Camers. Sed nihil mutasse praesti-

Καὶ γὰρ ἐπ' ἀγλαΐῃ ζηλήμονές εἰσι γυναῖκες·
Ἀλλ' αἰεὶ Κυθέρειαν ἐλασκομένη Ἀφροδίτην
Πολλάκι καὶ τὸν Ἔρωτα παρηγορέεσκε θυηλαῖς,
Μῆλοι σὺν ὀρανίῃ Φλογερὴν τρομέουσα φαρέτρην.
Ἀλλ' ὅδ' ὡς ἀλέεινε πυριπνείοντας ὀϊστούς.
Δὴ γὰρ Κυπριδίῃ πανδήμιος ἦλθεν ἑορλὴ,
Τὴν ἀνὰ Σηςὸν ἄγεσιν Ἀδώνιδι καὶ Κυθερείῃ·
Πανσυδίῃ δ' ἔσπευδον ἐς ἱερὸν ἦμαρ ἱκέσθαι
Οἵσσοι ναιετάεσκον ἀλιςεφέων σφυρὰ νήσων.

Οἱ

ſkiterit. ita κρυφαῖος eſt apud Antonin. Liber. cap. 34. ὅπ αὐτῳ κόμη μακαρίων ἀνθρώπων ποθεῖ ἀφαγίνεαζ κρυφαῖος εἰς τὴν κοίτην. ubi plura hujus generis notaviti Th. Munckerus.

41. πυριπνείοντας. Primam in voce πυρὶ conripit Poëta aliorum exemplum ſecutus. Producit tamen Orpheus Argon. v. 868.

Ὡς τ βόας ζώγλαισι δαμάσσῃ πυρὶ πνείοντας.

Tum etiam, ut boves ſub jugum miſerit ignivomos.

qui locus vindicare poſſet Callimachum Hymn. in Del. v. 200.

Φύκη ἄσαι, κατίφλυξε ἑωὶ πίελαίῃσι πυρὶ.

Marinam algam omnem exuſſiſti: quoniam circumquaque flagrabas igne.

Quem conruptum putat Henricus Stephanus, qui deeſſe aliquid ſuſpicatur, vel ſuſpectam habet vocem πυρὶ. Inmerito. Niſi potius apud Orpheum legas πυριπνείοντας, & ibi prima ob con-

Nam ob pulcritudinem invidae ſunt feminae:
Sed ſemper Cytheream placans Venerem,
Saepe etiam Cupidinem conciliabat libamentis,
Matre cum coeleſti flammeam tremens pharetram.
Sed neque ſic evitavit ignitas (*ejus*) ſagittas.
Jamque Venereum populare venit feſtum,
Quod Seſti celebrant Adonidi & Veneri,
Catervatimque feſtinabant ad ſacrum diem ire
Quotquot habitabant mari circumdatarum extrema inſularum:

Hi

concurſum trium brevium recte producatur.

42. Κυπρειδίη. Κύπρειδιν ἡ. Voſſ.

43. Κυθερείη. Κυθερεία. Voſſ. Κυθερείη. Baſil.

44. Παισυδίη. Heinſ. παισυδίη. Baſil. quomodo & apud Homerum Il. λ. v. 708. nec non 724. Illud exſtat apud Tryphiodorum de excidio Ilii. v. 140.

Πλάστη παισυδίη ψευδώνυμον οἶπαδὲ νόσφι.

ibid. ἰς. Voſſ. εἰς.

45. Ἀλιτρεφίων. Homerus Odyſſ. κ. v. 195. (206.) idem Hymno in Apoll. ἀλιτρέφεον πολίεθρον. ἀλιτρεφίων. Hortibonus. Dionyſius in princip. νῆσοι ἀπείρονες ἀτρεφάνοιο. FRANCIUS. ἀλιτρεφίων. Baſil. ἀλιτρεφίων. Voſſ. quomodo etiam legiſſe Scholiaſten patet ex ejus nota: παιρεφαπᾶ σὺν πολλῷ ὄχλῳ ἢ σὺν ἀλιτρεφημένων νήσων. Emendat quidem Gronovius ἀλὶ τρεφομένων; ſed an ita ſcripſerit Scholiaſtes, qui uſus forte jam tum minus emendato Codice, equidem dubito. Caſauboni

Οἱ μὲν ἀφ' Αἱμονίης, οἱ δ' ἐναλίης ἀπὸ Κυπρου.
Οὐδὲ γυνή τις ἔμιμνεν ἐνὶ πτολίεσσι Κυθήρων·
Οὐ Λιβάνῳ θυόεντος ἐνὶ πτερύγεσσι χορεύων,
Οὐδὲ περικτίονων τις ἐλείπετο τῆμος ἑορτῆς,
Οὐ Φρυγίης ναέτης, ὁ γείτονος ἄσσος Ἀβύδῳ,

Οὐ-

emendationem certissimam post alios recepi. Sic Orpheus Argon. v. 45.

ἃς ἅμα Νείλος ἀγάρροος ἐστεφάνωται.

quas circum Nilus rapidus cingit.

ut & v. 143.

ἃς Γύρτωνος ἁλιστεφὴς ἵκηται ἄστυ.

qui Gyrtonis mari cinctam urbem condidit.

nec non v. 1206.

Λευκᾶσιν ποτὶ χέρσον ἁλιστεφέας τε Θερμπίας.

Lycaeam ad terram, marique cinctas stationes.

Nonnus Dionys. lib. 2. pag. 56. l. 1.

Ῥίζοπαγὴς ὅθι πίζα παλίμπορος ὠκεανοῖο,
Τέτρακα πημομίην ἅμα βάλλεται ἄντυγα κόσμου·
Ζωσαμένη στεφανηδὸν ὅλην χθόνα κυκλάδι μίτρῃ.

Homerus Od. κ. l. c.

Νῆσος τὴν ἅμα πόντος ἀπείρατος ἐστεφάνωται.

Versum hunc Auctor vitae ipsius pag. 294. edit. Gal. adducit ad exemplum Metaphorae, additque: καὶ ὃν (λόγον ἔχει) ὁ στέφανος ὡς τύπον, ὃν ἁμίκεται, ἄνυδρον θαλάσσα ὡς νῆσον.

47. ἐνὶ πτολίεσσι. ἀνὰ πτολίεθρα. Heins. nec non S. St. & L. in marg. exhibent probante Rövero, propter illud sequens ἐνὶ πτερύγεσσι. Sed tanti id non putarem, ut ideo tot Codicum consensum spernerem.

ibid.

Hi quidem ab Haemonia, hi vero marina e Cypro.
Neque mulier ulla remanſit in oppidis Cytherorum,
Non Libani odoriferi in ſummitatibus ſaltans,
Neque accolarum quisquam deerat tunc feſto,
Non Phrygiae incola, non vicinae civis Abydi,

Ne-

ibid. Κυθήρων. Κυθείρων. Voſſ. 49. Πειεκλιόνων. Recte hoc vocabulum, quod in paucis perperam ſcribebatur πειεκτυόνων, retinuit Röverus. Ita apud Orpheum Argon. v. 659.

Ἄθλον ἐπὶ ξείνοισι πειεκλιόνων ἀνθρώπων.

Ibi confer Eſchenbachium. Homerum Il. τ. v. 104.

Οἳς πάντοσε πειεκπόντοσιν ἀνάξω.

Nec non v. 109. praeterea apud Apollonium Rhodium lib. 1. v. 942.

Γυγιείης, μίγα θαῦμα πειεκπόντοσιν ἰδέσθαι.

& Nonnum Dionyſ. lib. 3. p. 106.

Ἤδη πειεκπόντοσι πέλεν φάος.

Vid. & lib. 4. p. 142. l. 5. Ceterum integer hic verſus deeſt in Baſil.

Ibid. ἐλείπετο τῆμος ἰοιτὴς: Reg. ἐλείπετ' ἰοιτὴς τοῖης. forte τοίης ὡς ἐλείπετ' ἰοιτ. FRANCIUS.

50. Φευγίης. Primam vocis ſyllabam reliquos Poëtas ſecutus conripit noſter. ita enim ex. gr. Callimachus Hymn. in Dian. v. 159.

Οὐ γὰρ ὄγε Φευγίῃ περ ὑπὸ δρυὶ γυῖα θαμβεῖς.

Nonnus Dionyſ. lib. 3. pag. 104.

Καὶ Φευγίῃ Σειμόεντι θαλόεντα δόκευε κομᾶσθαι.

Et quicquid eſt bonorum Poëtarum. Evertitur igitur conjectura Viri Cel.

Οὐδὲ τις ἠιθέων φιλοπάρθενος· ἢ γὰρ ἐκεῖνοι
Αἰὲν ὁμαρτήσαντες, ὅπη φάτις ἐσὶν ἑορτῆς,
Οὐ τόσον Ἀθανάτων ἀγέμεν σπεύδεσι θυηλὰς
Ὅσσον ἀγειρομένων διὰ καλλεα παρθενικάων.

55. Ἡ δὲ θεῆς ἀνὰ νηὸν ἐπώχετο παρθένος Ἥρῃ,
Μαρμαρυγὴν χαρίεσσαν ἀπαστράπτουσα προσώπῳ,
Οἷα

Ex. Spanhemii in Diogene. Tragico apud Athenaeum lib. 14. pag. 636.

Κλύω δὲ Λυδὰς, Βακτρίας τε παρθένους
Πολίσμασι παρούσας Ἄλυϊ, Τμωλίαν θεόν,
Δαφνόεσσιν κατ' ἄλσεσι, Λητόμαν σέβειν.

Audio autem Lydias, Bactriasque virgines,
Accolas fluvio Halyi, Tmoliam Deam,
In luco, lauro multa opaco, Dianam venerari,

Quo loco pro Βακτρίας legendum putabat Φρυγίας ob ſitum Halyos & Tmoli in Lydiae ac Phrygiae confinio. Sed omnino retinenda lectio vulgata, admiſſa explicatione ejusdem Viri Docti, qua Βακτρίας pro Perſicis capit, quia Bactrii iis parebant, Diana autem colitur in Lydiae tractu Perſico, unde ipſa Perſica vocatur. Spanhemium autem metri non nimis gnarum fuiſſe patet quoque ex loco Euripidis apud Plutarchum de Pyth. Orac. Tom. II. p. 407. in quo, pro

Φαῖβον ἀνθρώποις μόνον χρὴ θεσπιῳδεῖν.

Oportet Apollinem ſolum hominibus vaticinari.

in

Neque ullus juvenum amator virginum: certe enim illi
Semper ſecuti, ubi fama eſt feſti,
Non tantum inmortalium (deorum) adferre feſtinant ſacrificia,
Quantum congregatarum ob pulcritudinem virginum.
Verum Deae per aedem inceſſit virgo 55.
Hero,
Splendorem gratioſum emittens facie.

Qua-

in notis ad Callim. Hymn. in Del. v. 94. reſtituit ſecundum metrum, ut ait,

Χρὴ Φοίβου ἀνθεμόεντος Διονυσιάδων μόνον.

Cum tamen antepenultima vocis Διονυσιάδων. ſyllaba non producatur. Ariſtoph. in Plut. v. 9.

Οἳ Διονυσιάδῃ τρίποδος ἐκ χρυσηλάτου.

Lege igitur,

Χρὴ Διονυσιάδων Φοίβου ἀνθεμόεντος μόνον.

Id elegans & certum.

53. Ἀθανάτων ἀγίμεν. Baſil. Ἀθανάτοισιν ἄγειν Voſſ. & quatuor codices apud Röverum, qui merito in his Muſaei manum latere ſuſpicatur.

56. Μαρμαρυγὴν χαρίσσαν. Μαρμαρυγὰς χαρίσσας. Cod. Reg. χαρίσσαν aliae editiones & ita ſaepe Nonnus. V. Pareus. FRANCIUS. cum Regio facit Voſſ. Χαρίσσης autem Heins. quomodo ſex alii Codices, quos ſecutus in editione ſua Doctiſſ. Juvenis Röverus. χαρίσσαν Baſil. cum reliquis omnibus, a quibus non multum diſſentiunt, qui ſcribunt χαρίσσας, quod recipere non dubitavi ob imitationem Nonni, qui voci Μαρμαρυγὴν plerumque adponit epitheton, ut liquet ex notis Parei, quemadmodum quoque Achilles Tatius lib. 5.

Οἷα τε λευκοπάρῃος ἐπαντέλλουσα σελήνη,
Ἄκρα δὲ χιονέων φοινίσσετο κύκλα παρειῶν,
Ὡς ῥόδον ἐκ καλύκων διδυμόχροον· ἦ τάχα Φαίης
Ἡρῆς ἐν μελέεσσι ῥόδων λειμώνα φανῆναι.
Χροιὴν γὰρ μελέων ἐρυθαίνετο· νισσομένης δὲ
Καὶ ῥόδα λευκοχίτωνος ὑπὸ σφυρὰ λάμπετο κούρης,
Πολλαὶ δ' ἐκ μελέων χάριτες ῥέον. Οἱ δὲ παλαιοὶ
Τρεῖς χάριτας ψεύσαντο πεφυκέναι· εἷς δέ τις Ἡρῆς

Ὀφθαλ-

pag. 307. de Melite: ἰμάς μαιρει ἢ αὐτῇ τὸ βλίμμα μαρμαρυγὴν Ἀφροδίσιον. Atque ita in ſuo Codice invenit Scholiaſtes, qui reſtituente Gronovio notat: Λαμπηδόνα κιχαελτωμένην ἀποσφήτησα τῇ σφοσώπῳ.

58. Ἄκρα, Ἀΐρα Baſil. Conferendus Achilles Tatius lib. I. pag. 17. de Leucippe: λευκὴ παρεία, ᾧ λευκὸν εἰς μέσον ἐφοινίσσετο, καὶ ἐμμεῖγνυτο πορφύρα, ὥσαν εἰς τὸ ἐλίφαντα Λυδία βάπτει γυνή. quem locum forte reſpexit: quod enim illi εἰς μέσον ἐφοινίσσετο, Muſaeo ἄκρα κύκλα φοινίσσετο dicitur, ut ſignificet id quod eminet in genis rubere.

61. Χροιὴν. Baſil. χροιὴ. Voſſ. & Heinſ. ἐρυθαίνετο. ἐρυθραίνετο Baſil.

62. Κάρης. κάρη. Heinſ.

63. Οἱ δὲ παλαιοὶ κ. τ. λ. Verti: *Antiqui igitur tres eſſe Gratias mentiti ſunt*, quia ſcilicet ex membris puellae centum fluebant. Reliqui *autem*: Sic apud Heſiodum in Ἔργοις v. 24.

ἀγα-

Qualis alba genas exoriens luna.
Summi vero nivearum rubebant circuli genarum,
Ut rosa ex thecis bicolor: certe diceres,
Herus in membris rosarum pratum adparere.
Colore enim membrorum rubebat: cuntis vero
Etiam rosae candidam indutae tunicam sub talis splendebant puellae,
Multae vero ex membris Gratiae fluebant; antiqui igitur
Tres Gratias mentiti sunt esse: alteruter enim Herus

Ocu-

ἀγαθὴ δ' ἔρις ἥδε βροτοῖσι.

Bona ergo haec contentio hominibus.

Aelian. Var. Hist. 2. 4. Ἠξίω ἔγὼ τὸ Μενέλιτταν οἱ συγχωρῆσαι.

64. Εἷς ἔγ πε Ἥρῃς Ὄφθαλμὸς. Verti: *alteruter enim Herus Oculus*, ut ita det Poëta rationem, cur Veteres mendacii arguat. Sic particula hac usus Hesiodus in Ἔργοις v. 151.

Χαλκῷ δ' ἐργάζοντο· μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος.

Nec non v. 23.

Ζηλοῖ ἔ πε γείτονα γείτων.

Theocritus Idyll. 22. v. 214.

Χαίρετε Λήδας πάϊδες, κοὐ ἀμετέροις κλέος ὔμνοις

Ἐσσόλον ἀεὶ πέμποιτε. φίλος ἔ πε πάντας ἀοιδοὶ

Τυνδαρίδας.

Nec non Idyll. 26. 23.

Σὺν δ' ἐπέραξε ποσὶν μανιώδεος ὄργια βάκχου·

Ἐξαπίνας ἐπιοῦσα· τὸ δ' οὐχ ὁρόωντι βέβαλοι.

Lucianus Dial. Mort. 2. p. 3. Οἴκ ἴσθι ἄμμας, ὦ Ἑρμῆ· νῦν δ' ὀλίγοι, ὡς ὁρᾷς· ἀφικνοῦνται ἡμῖν. Feliciter hunc significatum Lucae cap. 12. v. 2. restituit L. Bos, quemadmodum Anacreonti Od. 9. v. 6.

Τὶς ἔστι; μοὶ μέλει ἔ.

Ὀφθαλμὸς γελόων ἑκατὸν χαρίτεσσι τεθήλει.
Ἀτρεκέως ἱέρειαν ἐπάξιον ἔυρατο Κύπρις.
Ὡς ἡ μὲν, περὶ πολλὸν ἀριστεύσασα γυναικῶν,
Κύπριδος ἀρήτειρα, νέη διεφαίνετο Κύπρις.
Δύσατο δ' ἠϊθέων ἀπαλὰς φρένας· οὐδέ τις ἀνδρῶν
Ἧεν, ὃς οὐ μενέαινεν ἔχειν ὁμοδέμνιον Ἡρώ.
Ἡ δ' ἄρα καλλιθέμεθλον ὅπη κατὰ νηὸν ἀλᾶτο,
Ἐσπόμενον νόον εἶχε, καὶ ὄμματα, καὶ φρένας ἀνδρῶν.
Καὶ τις ἐν ἠϊθέοισιν ἐθαύμασε, καὶ φάτο μῦθον.
Καὶ Σπάρτης ἐπέβην, Λακεδαίμονος ἔδρακον ἄστυ,

Ἦχι

Quaenam es tui columba? mea enim interest. Doctissimus Georgius d' Arnaud, cujus emendationem amplector. Hoc si sciviſſet pauper plerumque, niſi cum aliorum ſcrinia ſtrenue conpilat, Jo. Clericus, non conjeciſſet tam infeliciter in epiſt. ad Hebr. cap. 13. v. 4. Τίμιος ὁ γάμος ἐν πᾶσι, καὶ ἡ κοίτη ἀμίαντος· πόρνους γὰρ καὶ μοιχοὺς κρινεῖ ὁ Θεός. ſcriptum fuiſſe olim γὰρ; Vulgatus enim Interpres, qui recte vertit: *Fornicatores enim & adulteros Deus judicabit*, fruſtra ad partes vocatur, quaſi & huic obvia illa particulae ſignificatio latuiſſet.

65. Γελόων, γελάων. Baſil.
66. Ἔνραθε. ἴνρθε. Baſil.

ſed

Oculus ridens centum Gratiis pullulabat.
Profecto ſacerdotem dignam nacta erat Venus.
Sic ea quidem, plurimum antecellens feminas,
Veneris ſacerdos nova adparebat Venus.
Subiit autem juvenum teneras mentes; neque ullus vir
Erat, qui non cuperet habere conjugem Hero.
Illa autem bene fundatam quacumque per aedem vagabatur,
Sequentem mentem habebat, & oculos, & corda virorum.
Atque aliquis inter juvenes admiratus eſt, (*eam*) & dixit verbum:
Et Spartam acceſſi, Lacedaemonis vidi urbem,

Ubi

ſed prius recte adgnoſcit Voſſ.

68. Ἀρήτειρα. ἀρήτυρα. Heinſ.

71. Καλλιθέμισθλον. καλλιθέμισθλον. Baſil.

74. Λακεδαίμονος ἴδεκον ἄστυ. An hinc firmari poſſet Gottorphiani Codicis lectio in Ovidio Heroid. ep. 19. 177.

Ut ſemel Idaeus Lacedaemona vidit adulter.

ut & ita in ſuo invenerit Muſaeus? ſed nihil adfirmo. Vulgo legitur *venit*. ut & hic Codex B. & Rond. apud Röverum ſcribunt ἴδεκμον. Simili modo in eadem voce conruptus videtur Orpheus Argon. v. 462.

75. Ἦχι μόθον καὶ ἄεθλον ἀκόμεν ἀγλαϊάων·
Τοίην δ' ἔπω ὄπωπα νέην, κεδνήν θ' ἁπαλήν τε.

Καὶ

Οὐλύμπου δὲ βαθυσκοπέλου πρηῶνας ἐρυμνοὺς
Ἐς ἱκέσθαμεν Μινύαι.

Olympique excelſa cacumina ad inacceſſa
Advenerunt Minyae.

Veriſſima enim emendatio Eſchenbachii reſtituentis Εἰςίδεακον.

76. Τοίην δ' ἔπω ὄπωπα νέην. Ven. & Codex Barthii, legunt ἔποτ', atque ita conjecit P. FRANCIUS. Fateor molliorem ita effici verſum, nec tamen, quod pace viri Doctiſſimi dixerim, aliquid temere mutandum cenſerem, cum utique apud utriusque Linguae Scriptores ſimilia non raro notari poſſunt. ex. gr. ita locutus Heſiodus in Ἔργοις V. 82.

Ἄωρον ἐδώρησαν, πρὶν' ἀνδράσιν ἄφησιν.

Homerus. Il. ω. 232.

Χρυσῷ ζ' ὥησας Οὐσιὺς δέκα πάντα τάλαντα.

Locum hunc alio tamen ſcopo adducit Auctor vitae Homeri pag. 298. ubi mendoſe editur Οὐσιὺς. In ipſo autem Homero legitur ἔφερεν, quod unice verum. Theocritus Idyll. 23: v. 37

Τοῖσι ποῖσιν ἴδῃς.

Bion 3: 11.

Θνατῶν ἀθανάτων τε πόθος,

Huc referri poſſet locus Nonni in Paraphr. Joannis cap. 19.

Κικεμένων μελίων τετελμένον ὀσίον ἔσω.

Quemadmodum & Heſiodi in Scut. v. 154.

Ἐν δὲ περοίωξις τε παλίωξις τε τέτυκτο,

Quin & ipſe Muſaeus, ſi vera lectio, ita ſcripſit v. 136.

Οὐ γὰρ ἐπιχθονίῃσιν ἴσην καλέω σε γυναιξὶν.

quem locum jam pulcre contra Alexandrum Popium defendit ſummus Dorvillius. Virgilius Æneid. lib. 12: 442.

Telum immane manu quatiens.

Sta-

Ubi laborem & certamen audimus pulchritudinem: 75,
Talem autem nondum vidi puellam, tam venerandam, tamque teneram;

For-

Statius Theb. lib. 1: 367.

Pastorum pecorumque domos.

Ubi adeo me non offendit ὁμοιοτελευτὸν, ut lubens hanc lectionem fide duorum Codicum firmatam recipiam, secus ac censet vir Eruditus in Obs. Miscell. vol. 1. pag. 172. Vulgo legitur: *pecudum.* Ovidius Heroïd. ep. 19: 60.

Brachia nunc humeris humida ferre meis.

& paulo ante v. 44.

Pallade jam pingui tinguere membra putes?

ubi tamen Doctissimus Burmannus offensus ejusdem soni iteratione emendat *Ungere j. p. Pallade m. p.* quae voces saepe commutantur, sed nihil mutasse consultius putarem. *ibid.* κεδνὴν δ', ἀπαλήντε. illo epitheto ornantur plerumque pudicae mulieres. ita Hesiod. Θεογ. v. 68.

κεδνὴν δ' ἴσχειν ἄκοιτιν, ἀμφρυῖαι πραπίδεσσι.

Pudicam vero habuit conjugem, sapientem.

& in Ἔργοις v. 699.

Παρθενικὴν δ' γαμεῖν, ὥς κ' ἤθεα κεδνὰ διδάξῃς.

Virginem vero ducito, ut mores castos doceas.

Interpres in editione Basil. A. 1550. *prudentem* vertit, ut ita ad animi bona referatur, quemadmodum ἁπαλή ad corporis. Sed dubito an hoc voluerit amator, cui tantum externa facies puellae adparebat. Reliqui vertunt, *praestanti corpore puellam*; sed vix puto hanc vocem eo sensu facile occurrere. Ego verti *venerandam*, ut indicet Poëta pulcritudinem cum majestate decora fuisse conjunctam, quae sacerdoti recte convenit, confer v. 55. ita cepit quoque Doct. Heumannus, hunc significatum probans ex Homero Il. 1. v. 582. qui reddi quoque posset forte

Or-

Καὶ τάχα Κύπρις ἔχει χαρίτων μίαν ὁπλοτεράων.
Παπταίνων ἐμόγησα, κόρον δ' οὐχ εὗρον ὅπωπῆς·
Αὐτίκα τεθναίην λεχέων ἐπιβήμενος Ἥρῃς·
Οὐκ ἂν ἐγὼ κατ' ὄλυμπον ἐφιμείρω θεὸς εἶναι,
Ἠμετέρην παράκοιτιν ἔχων ἐνὶ δώμασιν Ἥρώ·
Εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέοικε τὴν ἱέρειαν ἀφάσσειν,
Τοίην μοι, Κυθέρεια, νέην παράκοιτιν ὀπάσσαις.
Τοῖα μὲν ἠϊθέων τὶς ἐφώνεεν· ἄλλοθεν ἄλλος
Ἕλκος ὑποκλέπτων ἐπεμήνατο καλλεϊ κούρης.
Αἰνοπαθὲς Λειάνδρε, σὺ δ', ὡς ἴδες εὐκλέα κούρην,
Οὐκ ἔθελες κρυφίοισι καλαῖς ὑφέναι κέντροις,

Α'λ-

Orpheo in Hymno Proſerpinae pag. 126.

Πλούτωνος πολύμηλε δάμαρ, κεδνὴ, πολυδῶτι.

Reperitur & apud Homerum Il. ω. 730. Ceterum Codicis Heinſ. Scripturam, quae & in aliis apud Röverum, τεήνιδα πάντ' ἀπολήιτε, nemo facile amplectetur; quo enim, quaeſo, referetur illud π?

78. Παπταίνων ἐμόγησα. *intuendo defeſſus ſum.* Rondellus, monente Röverо in Add. legebat ἀμόγησα, quia alioqui pugnant cum v. 171. Οὐ κάμεν εἰσορόων. at recte

Forte Venus habet Gratiarum unam juvenum.
Intuendo defeſſus ſum, ſatietatem autem non inveni adſpiciendi.
Illico moriar, cubile ubi conſcenderim Herus:
Non ego in coelo cupio Deus eſſe,
Noſtram uxorem habens domi Hero.
Si autem mihi non licet tuam ſacerdotem contrectare,
Talem mihi, Cytherea, puellam uxorem praebeas!
Talia quidem juvenum quis locutus eſt: aliunde (*vero*) alius
Vulnus celans inſanivit pulcritudine puellae.
Gravia paſſe Leander, tu autem, ut vidiſti inclytam puellam,
Nolebas occultis conſumere mentem ſtimulis,

Sed

recte obſervat Doctiſſimus Juvenis Poëtas tam accurate non loqui, & exprimi ita ultimo loco vehementiorem amorem. Quid, quod vel ſolum rem conficit, hic ſermo de Juvene quodam, altero autem de Leandro?

ibid. δ'. κ'. Rondellus. Non opus. FRANCIUS.

79. ἐπιβήμενος. ita Heinſ. ἐπιβήμενος Pap. Huc usque conferre coeperat Nic. Heinſius.

81. Ἡμετέρην κ. τ. λ. Acute, ut ſolet, Cel. Dorvillius conjectabat Ἡμετέρης. ut

Ἀλλὰ, πυριπνεύσοισι δαμεὶς ἀδόκητον ὀϊστοῖς,
Οὐκ ἔθελες ζώειν περικαλλέος ἄμμορος Ἡρῦς.
Ζυγὸ βλεφάρων δ' ἀκτῖσιν ἀέξετο πυρσὸς ἐρώτων,
Καὶ κραδίη πάφλαζεν ἀνικήτῳ πυρὸς ὁρμῇ.
Κάλλος γὰρ περίπυσον ἀμωμήτοιο γυναικὸς
Ὀξύτερον μερόπεσσι πέλει πτερόεντος ὀϊστοῦ·
Ὀφθαλμὸς δ' ὁδός ἐστιν ἀπ' ὀφθαλμοῖο βολάων
Κάλλος ὀλισθαίνει, καὶ ἐπὶ φρένας ἄνδρὸς ὁδεύει.

Εἶλε

ut ita vim majorem haberet ſententia. Firmat hanc emendationem Homerus H. A. v. 29.

Τὴν δ' ἐγὼ ἐλύσω, πείν μιν κὴν γῆρας ἵκεσθαι
Ἠμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ ὑπ' Ἀργεϊ, τηλόθι πάτρης.

Vulgatam tamen commode ſervari poſſe non diffiteor.

88. Πυριπνέοισι, πνεμβλήτοισι Voſſ.

89. Ἄμμορος. ἄμορος Baſil.

94. δ'. cum Par. & H. melius legi poſſe δ' putat Röverus, ſed nihil mutaſſe ſatius forte erit.

95. Κάλλος ὀλισθαίνει. Quo facilius mendum ſublatum adpareat totum adponam locum:

Κάλλος γὰρ περίπυσον ἀμωμήτοιο γυναικὸς
Ὀξύτερον μερόπεσσι πέλει πτερόεντος ὀϊστοῦ·
Ὀφθαλμὸς δ' ὁδός ἐστιν ἀπ' ὀφθαλμοῖο βολάων
Ἔλκος ὀλισθαίνει, κὴν ἐπὶ φρένας ἄνδρὸς ὁδεύει.

ita diſerte legunt, quae prodierunt ad hoc tempus, editiones omnes, etiam emendatiſſima Röveri, qui omnino hanc lectionem retinendam cenſet. Equidem vix adducor, ut credam hanc eſſe Poëtae manum, quem quovis fere pignore contendere auſim nobis reliquiſſe Κάλλος ὀλισθαίνει. elegantiſſima repetitione ſuperioris vocis, quam cum toto

Sed ardentibus domitus inopinato ſagittis,
Nolebas vivere perpulcrae expers Herus.
Cum oculorum vero radiis creſcebat fax amorum,
Et cor (*ei*) fervebat invicti ignis impetu.
Pulchritudo enim celebris emendatae formae mulieris
Acutior hominibus eſt veloci ſagitta;
Oculus vero via eſt, ab oculi ictibus
Pulchritudo delabitur, & in corda viri deſcendit.

Ce-

toto orationis curſu conrumpit inficetum illud Ἕλκος. Firmant hanc lectionem Codex Voſſ. Venet. & Bodlejanus B. apud Röverum, qui diſerte habent κάλκος, nec non Regius, in quo teſtibus Francio & Röverο, κἄλκος, qui egregie nobis erroris fontem aperit. Nempe κ & λ ſaepe inter ſe permutantur, quod & notavit Gul. Canterus in Syntagm. de ratione Emend. Graec. Auct. pag. 20, 21. inde cum haec vox abiiſſet in κάλκος, nec quisquam intelligeret bonus aliquis corrector, quaſi eſſet pro κἠ ἕλκος emendabat κἄλκος: Sed cum miſero huic κἠ locum plane non eſſe emunctioris naris Criticus probe perſpiceret reponebat Ἕλκος, quam vocem invenerat v. 85. & verſui 93. ubi mentio πτερόεντος ὀϊστοῦ, recte convenire ſibi perſuadebat. Ita quoque legiſſe Scholiaſten docent ejus verba: ἐκ βολῆς τῶ ὀμμάτων ἐλισθὸν (ita legit Gronovius) ἐμποιεῖται κάλκος. Denique, ut plane ſecurus ſis, ita locutus Achilles Tatius lib. I. pag. 17. quem noſter in hoc, ut aliis multis locis, religioſe imitatus eſt: Ὡς ἦ εἶδον, εὐθὺς ἀπολώλειν. κάλκος γὰρ ὀξύτερον πτερώσκει βέλος, καὶ μᾶλλον τῶ ὀφθαλμῶν

Εἶλε δὲ μιν τότε θάμβος, ἀναιδείη, τρόμος, αἰδώς.

Ἔτρεμε μὲν κραδίη, αἰδὼς δέ μιν εἶχεν ἀλῶναι.

Θάμβεε δ' εἶδος ἄριστον· ἔρως δ' ἀπενόσφισεν αἰδώ.

Θαρσαλέως δ' ὑπ' ἔρωτος ἀναιδείην ἀγαπάζων,

Ἠρέμα ποσσὶν ἔβαινε, καὶ ἀντίον ἵσατο κούρης.

Λοξὰ

μῶν εἰς τὴν ψυχὴν καταῤῥεῖ· ὀφθαλμὸς γὰρ ὁδὸς ἐρωτικῷ τραύματι. *Itaque ſtatim, ut eam contemplatus ſum occidi. Forma enim ad inferendum vulnus telo acutior eſt, per oculosque amatoris vulneri aditum patefaciens, in animum penetrat.* Vide & lib. 6. pag. 375. ἐπειδὴ γὰρ εἰς τὸ ἄμμαθα τὸ καλῶν τὸ κάλλος κάθηται, ῥέον ἀπ' ἐκεῖθεν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ὁρώντων ἵσταται· Confer praeterea elegantiſſimum locum, lib. 5. pag. 307. ἡ δὲ τῆς θέας ἡδονὴ διὰ ὀμμάτων εἰσρέουσα, τοῖς στέρνοις ἐγκάθηται· ἵλιγξα δὲ ἐρωμένη τὸ εἴδωλον ἀεὶ, ἐναπομάσσεται (Salmaſius pag. 674. l. ἐναπομάσσεται) τῇ τῆς ψυχῆς καθόπτρῳ, καὶ ἀναπλάττει τὴν μορφήν. ἡ δὲ κάλλους ἀπορροὴ δι' ἀφανῶν ἀκτίνων ἐπὶ τὴν ἐρωτικὴν ἑλκομένη καρδίαν, ἐναποσφραγίζεται πάθη τὴν σκιάν. *Voluptas autem, quae in videndo percipitur, per oculos illapſa menti inſidet, neque viſae imaginem ſecum raptam animi ſpeculo continenter imprimit, atque effingit: pulchritudinisque fluxio ipſa per occultos radios in amantis pectus dimanans, amatae rei formam inſculpit.*

ibid. ἀνδρὸς. ἀνδρῶν. Voſſ.

96. Θάμβος, ἀναιδείη. Scholiaſtes: Τότε δὴ αὐτὸν ἔλαβιν θάμβος ἀναιδές. Sed hominis inperitiam ſatis arguit ipſe Poëta, qui diſtincte mox voces has & ordine explicat, quod & facit Achilles Tatius loco inferius citando.

97. Ἔτρε-

Cepit autem ipſum tunc ſtupor, inpudentia, tremor, pudor:

Tremuit quidem (*ipſi*) cor, pudebat vero ipſum capi.

Obſtupuit vero pulcritudine optima, amor vero ademit (*ipſi*) pudorem.

Audacter autem ob amorem inpudentiam adfectans,

Tacite pedibus incedebat, & e regione conſiſtebat virginis. 100.

Obli-

97. Ἔτρεμε μὲν κραδίη, κραδίη. Baſil. cum aliis apud Röverum. Elegantiſſimus FRANCIUS κραδίην conjectabat, quam conjecturam nonnihil juvat Achilles Tatius lib. 1. pag. 17. ἔτρεμον τὴν καρδίαν. & praecipue ipſe Muſaeus, qui hanc loquendi rationem amat. Ita v. 61.

Χρειὼν γὰρ μιλίων ἰφθαίνετο.

ubi pariter Voſſ. & Heins. aliique apud Röverum Codices legunt Χρειὼ. & v. 107.

ὁ δ' ἴνδοθι θυμὸν ἰαίνει.

ut & v. 167.

Θίεμεν δ' κραδίην γλυκερῷ πυρὶ πάρθενος Ἥρη.

Nam quod v. 91.

Καὶ κραδίη πάφλαζεν κ. τ. λ. fecit ut melius caſus conveniret cum praecedentibus, αἴξατο πυρσὸς ἰούσης. Eandem mihi conjecturam conlato Tatii loco natam fuiſſe non diffiteor, ſed, praecipue quia nulli Codices addicunt, nihil moverem.

97. Αἰδὼς δ' μιν ἔχεν ἀλέασθαι. Digniſſimus eſt, qui conferatur locus Achillis Tatii lib. 1. pag. 17. πάντα δί μὲ εἶχεν ὁμοῦ, ἔπαινος, ἔκπληξις, τρόμος, αἰδὼς, ἀναίδεια· ἐπῆν τὸ μίγεθος, ἐκπεπλήγμην τὸ κάλλος, ἔτρεμον τὴν καρδίαν, ἔβλεπον ἀναιδῶς, ἠδόμην ἀλῶναι. *Temporisque momento eodem & proceritatem laudare, & pulchritudine obſtupefieri, & corde tremere,*

C &

Λοξὰ δ' ὀπιπτεύων δολερὰς ἐλέλιξεν ὀπω-
πὰς,
Νεύμασιν ἀφθόγγοισι παραπλάζων φρένα κό-
ρης.
Αὐτὴ δ', ὡς ξυνέηκε πόθον δολόεντα Λεάν-
δρου,
Χαῖ-

& oculis lascivius intueri, ac ne deprehenderer vereri coactus sum. Ultima melius verterentur, *ac capi pudebat*; id enim menti scriptoris melius convenire nemo non videt. Hic autem locus nobis ad verum intellectum verborum Musaei, αἰδὼς δέ μιν εἶχεν ἀλώνας sponte ducit; haec enim non, quod vulgo fit, reddenda censeo: *pudor vero ipsum tenebat captum esse*, sed clarius: *pudebat vero ipsum capi.* Atque ita fere Doctiss. Berglerus, qui tamen minus recte Leandrum pudoris caussam, *si quis eum virginem Sacerdotem tentasse senserit ac deprehenderit*, constituisse putat, quae verior erat, quod adgnosceret, *non esse viri vinci a femella, & amore ei quasi mancipari*, ut recte Heumannus, qui tamen minus recte: *pudebat ipsum, quod captus esset*, cum deberet *capi.* Mecum facit, ut videtur, Kromajerus in eleganti Dissertatione Musaeo praefixa p. 19. ut adeo mirer ipsum reddidisse: *pudor vero ipsum tenebat captum esse* & non potius *capi*, ut dudum Florens Christianus:

Cor trepidat, vincique pudebat.

Ceterum ut Musaeus, αἰδὼς δέ μιν εἶχεν, ita dixit Homerus Iliad. ξ. v. 416.

Τὸν δ' ἔπιε ἵκελος θεός.

101. Ἐλέλιξεν. ἴλαξεν. Voss. ἐλέλιξεν. Basil. cum plurimis apud Röverum, qui hanc elegantissimam lectionem in Addendis omnino retinendam censet. Atque ita ἐλέλιξεν in aliis locutionibus frequens, ut apud Nonnum Dionys. lib. 15. p. 416. l. 8. lib. 24. p. 636. l. 17. lib. 31. p. 800. l. 12. l. 32. p. 806. lib. 23. lib. 44. p. 1138. l. 17. & in con-

Oblique vero intuens dolosos torquebat oculos.

Nutibus mutis in errorem inducens mentem puellae.

Ipsa vero, ut sensit amorem dolosum Leandri,

Ga-

conpositis lib. 22. p. 590. l. 18. lib. 42. p. 1096. l. 23. Septem autem Codices apud Röverum legunt ἰλίλιζεν, quam lectionem plurima apud Nonnum loca firmant. Ita lib. 2. p. 72. l. 17.

Εἰ ἦ ἐς ἀνθολίην σφαλερὸς ἰλίλιζεν ὀπωπάς.

& lib. 7. p. 212. l. 16.

Ὑψιφανὴς ἰλίλιζεν ἀπέρμονα κύκλον ὀπωπῆς.

Ut & l. c. p. 216. l. 17.

Ἀστερίης δ' ἰλίλιζεν ἀλήμονα κύκλον ὀπωπῆς.

Nec non lib. 9. pag. 250. l. 33.

Ὀφθαλμὸς ἰλίλιζεν ἀκοσμήτοιο θερσίτου.

Confer praeterea lib. 10. p. 272. l. 14. p. 280. l. 10. lib. 19. p. 520. l. 30. lib. 48. p. 1256. l. 7. quae loca tantum indicasse sufficerit: reliqua enim, in quibus eadem verbi forma quidem occurrit, sed non significatus, ne lectori taedium oriatur, (tantus est numerus) sciens praetereo. His inductam mentem cogitatio subiit, an non vera in Musaeo lectio esset ἰλίλιζεν: sed ne sic ἰλίλιξεν loco movere ausus fui, quod tuetur unus ejusdem Poëtae locus lib. 4. p. 118. l. 30.

Εἴ ποτε δινεύων φερεσπερχὲς κύκλον ὀπωπῆς

Ὀφθαλμὸς ἰλίλιξεν.

qui non fugit diligentiam Elegantissimi Röveri. Plures praeterea Musaei Codices, eademque vocis forma, licet in aliis locutionibus, Nonno, ut liquet ex locis adductis, non inusitata, satis hanc lectionem tuentur.

102. Παραπλάζων φρένα κύρης· Est imitatio Nonni

Χαῖρεν ἐπ' ἀγλαίῃσιν· ἐν ἡσυχίῃ δὲ καὶ αὐτὴ
Πολλάκις ἱμεράεσσαν ἐὴν ἀπέκρυψεν ὀπωπήν,
Νεύμασι λαθριδίοισιν ὑπαγγελέουσα Λεάνδρῳ,
Καὶ πάλιν ἀντέκλινεν. ὁ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἰάνθη,
Ὅττι πόθον ξυνέηκε, καὶ οὐκ ἀπεσείσατο, κύρη.
Ὅφρα μὲν οὖν Λείανδρος ἐδίζετο λάθριον ὥρην,
Φέγγος ἀναστείλασα κατήϊεν ἐς δύσιν Ἠώς.

Ἐκ

Dionyſ. lib. 42. p. 1096. l. 27.

Εἶτιν ἀκηλήθιε θεοπλάζων φρένα κύρης.

105. Ἀπέκρυψεν. Tres Codices ἐπέκρυψεν, duo in margine ἐπέκυψεν apud Röverum. Error natus quod α, & ε facillime permutantur, quod notum. Sic in Colutho de Raptu Helenae v. 22. pro

Ζεὺς μὲν ἐπ' Οὐλύμποιο, Ποσειδάων ὁ θαλάσσης,

Ἐκ δ' μελισσήεντος ἐπισσευμένη Ἀλιπῶνος

Μισσόθεν λιγύφωνον ἄγων χορὸν ἠλθεν Ἀπόλλων.

Legendum ἀπ' Οὐλύμποιο.

106. Ὑπαγγελέουσα. ita Baſil. ἐπαγγελέουσα Voſſ.

110. Ἠὼς *Aurora* vertitur in editione Baſil. aliis que, Kromajero placuit *Sol*, quemadmodum & v. 287. quod cum Röverо ſecutus ſum. v. 192. autem

Ἀνὰ νύκτα καὶ Ἠῶ.

Notat *diem*. Varios hujus vocis ſignificatus tradunt Grammatici, de quibus poſt citatos a Doctiſſ. Valckenaerio

Gaviſa eſt ſuam ob pulcritudinem; tacite vero & ipſa
Saepe gratam ſuam occuluit faciem,
Nutibus occultis ſigna amoris praenuntia dans Leandro,
Et rurſus ex adverſo ipſi innuit. ille vero intus animo gaudebat,
Quod amorem ſenſerit, & non renuerit puella.
Dum igitur Leander quaerebat occultam horam,
Lucem contrahens deſcendit ad occaſum ſol,

naerio ad Ammonium in V. Ἡμέρα conſulendus Tzetzes ad Lycophr Caſſandr. v. 16. Ἠὼς χρηματίζεται τὸ ἀπὸ πρωΐας μέχρι ὑμνουμένης καιροῦ, τὴν ὅλην ἡμέραν, καὶ ὁ ἀπὸ νύκτος καὶ ἡμέρας διάστημα, ὅς ἐστι τοῦ,

Ἠὼς δέ μοι ἐστὶν
Ἥ δὲ δυωδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα.

καὶ καθολικωτέρως αὐτὸ ὁ λέγων ὄνομα νῦξ καὶ ἡμέρας, ὅπερ αἱ μυθογράφοι σαμπαιδὴ θεὰν εἶπον, ὡς ἐδὲ ὁ,

Ἠὼς δ' ὦκα λυχνίων.

καὶ ὁ δὲ ἀναπλῶν μέχρι μεσημβρίας ὁ ἡλίου διάστημα, ὡς ὁ,

Ἐφθὰ δ' ἠὼς, καὶ αἶψα ἰερὸν ἦμαρ.

Primus locus exſtat apud Homer. Iliad. φ. 80. Secundus Odyſſ. E. 1. Quid differat haec vox ab Ἡμέρα, tradit Ammonius l. c. Ἡμέρα Ἠὼς διαφέρει. Ἡμέρα μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ καταστημα μέχρι δύσεως. Ἠὼς (ita lego cum Valken. non Ἠδὲ) δὲ τὸ συναμφότερον. Totum autem locum ſcriptoris hujus obſcuriſſimum eſſe acutiſſimo Editori facile largior, nec quomodo in clariori luce conſtituendus adhuc video, niſi excidiſſe aliquid ſtatuamus. Forte enim

Ἐκ περάτης δ' ἀνέφαινε βαθύσκιος Ἕσπερος ἀστήρ.
Αὐτὰρ ὁ θαρσαλέως μετεκίαθεν ἐγγύθι κούρης,
Ὡς ἴδε κυανόπεπλον ἐπιθρῴσκουσαν ὁμίχλην,
Ἠρέμα μὲν θλίβων ῥοδοειδέα δάκτυλα κούρης,
Βυσσόθεν ἐσπάχιζεν· ἀθέσφατον· ἡ δὲ σιωπῇ,

Οἵατε

illa verba: ἦν Ἡσίοδος Νυκτὸς γενεαλογεῖ κ. τ. λ. ut & ἦν (vera haec conjectura Valck. pro ὅν) πάλιν Ἡσίοδος Θείας ὑποθέσει. κ. τ. λ. per parenthesin ſunt inſerenda, quod non inſuetum eſſe Ammonio docet locus plane ſimilis in V. Ἄγγελος. Poſt verba autem inſerta, ultimo ſaltem loco deberet ſequi exemplum ex Poëta, Homero vel Heſiodo, quod καπίσημα ἀσώματον denotaret, ſed librariorum ſupina incuria & ignorantia neglectum. Non diſſimili certe ratione loco depoſito ſuccurrendum eſſe perſuaſus ſum.

111. Ἀνίφαινε. ita Baſil. cum reliquis omnibus, praeter ſolam editionem ſecundam, in qua legitur ἀνίσχε, non improbante Röverο, quia nullis editio haec gloſſis eſt inquinata. Firmat hanc conjecturam Nonnus Dionyſ. lib. 7. p. 218. l. 24.

Ἕσπερον ἀντέλλοντα καὶ ἠ δύνοντα πλέσσαι·

lib. 12. p. 296. l. 12.

Ἄμπελος ἀντέλλει ἔτι φωσφόρος.

ſic lib. 5. p. 146. l. 13.

Ἑσπερίης ἀνίσχει φάος ψευδήμονος ἠῶς.

confer lib. 13. p. 376. l. 3. lib. 33. p. 832. l. 17. lib. 38. p. 964. l. 31.

114. μὲν. Baſil. 3. Voſſ. & quinque alii apud Röverum Codices. Elegantiſſima haec lectio curſum Orationis molliorem facit, quae ſi vulgatam ſequaris durior eſt. Nihil tamen in textu (ut vocant) inmutare

E regione autem adparuit umbrosa Hesperus stella,
Sed ipse audacter adibat prope puellam,
Ut vidit atratas insurgentes tenebras,
Tacite quidem stringens roseos digitos puellae,
Ex imo suspirabat vehementer, illa vero silentio, 115.
Tan-

tare ausus fui, cum ipsi Poëtae hanc duritiem adscribendam alius non multo elegantior locus docet, qui occurrit v. 320.

Πολλάκι μὲν λιτάνευσε Θαλασσαίην Ἀφροδίτην,
Πολλάκι δ' αὐτὸν ἄνακτα Ποσειδάωνα θαλάσσης·
Ἀτθίδος ἐ Βορίην ἀμυήμονα κάλπιε νύμφης·

Ubi copulae inelegans, mea quidem sententia, est defectus. Praeterea v. 213.

Καὶ μιν ἐπισπόμενον σὺν ὄψεσιν ὄσσε δύντε Βοώπιν,
Οὐ θρασὺν Ὠρίωνα, τὸν ἄβροχον ἠλιὸν Ἀμάξης·
Πατρίδος ἀπποίρωτο πολυγλαύκου ἔρεμνον ἰκοίμην.

Sed hoc loco plane durissimo Doctissimi Canteri elegantem, quicquid alii censeant, emendationem ὀψὲ δύοντα, omnino recipiendam esse docebimus. Ita nascitur optimus sensus & constructio minime inpedita, istud enim ἰκοίμην convenit cum Ἔσσομαι v. 212. permutatione modorum non inusitata, quod & ibi ostendemus, admissa.

114. Κύρης. Memoria lapsus Thomas Munckerus ad Antonin. Liber. cap. 41. p. 333. citat χαιρὲς, cum in omnibus aliis Codicibus MSS. & editionibus habetur κύρης.

115. Βύσσοθεν ἐσταχίζειν ἀθέσφατον. βυσσόθεν Voss. Ita Roswevtha de Gestis Oddonis I. T. I. Scriptorum Rerum Germanic. Meybomii p. 725. v. 745.

Ex aegri latebris ducens suspiria cordis.

Οἷάτε χωομένη, ῥοδέην ἐξέσπασε χεῖρα.
Ὡς δ' ἐρατῆς ἐνόησε χαλίφρονα νεύματα κύ-
ρης,
Θαρσαλέως παλάμῃ πολυδαίδαλον ἔλκε χιτῶνα,
Εὖσχατα τιμήεντος ἄγων ἐπὶ κεύθεα νηοῦ.
Οἰκναλέοις δὲ πόδεσσιν ἐφέσπετο παρθένος Ἡ-
ρώ,
Οἷάπερ ἐκ ἐθέλουσα, τοίην δ' ἀνενείκατο φωνὴν,
Θηλυτέροις ἐπέεσσιν ἀπειλείουσα Λεάνδρῳ·
Ξεῖνε, τί μαργαίνεις; τί με, δύσμορε παρ-
θένον ἕλκεις;

Ἄλ-

117. Χαλίφρονα νεύματα. χαλὶς, ὁ ἅρπαξ οἶνος, ὁ μεμηνὼς, ἢ κεχαλασμένος τὰς φρένας. Hesychius. FRANCIUS.

118. Θαρσαλέως παλάμῃ. Basil. Θαρσαλίη Ven. Θαρσαλίῃ Codex ab If. Vossio conlatus, qui hic jam desinit, quae elegans est & vera forte lectio, a qua non multum abit Ven. cum casus istos permutari in Codicibus tritum. Non parvum pro hac lectione pondus est in Nonno, qui saepe hunc loquendi morem secutus est. Ita lib. 26. Dionys. p. 680. l. 17.

Γηραλίῃ παλάμῃ πολυδαίδαλοι ἀσπίδα πάσαι.

& lib. 34. p. 850. l. 20.

Μαλιχίῃ παλάμῃ πτιφιδμείνον ἐγχος ἀείρων.

ut & lib. 37. p. 940. l. 10.

Αἰδομένῃ παλάμῃ τιτανυσμένον ἵππον ἀείρων.

praeterea lib. 37. p. 946. l. 7.

Τερπομένῃ παλάμῃ πρωτάγρῦτα κήφισε νίκης.

Confer lib. 43. p. 1126. l. 30. lib. 48. p. 1260. l. 13. lib. 48. p. 1284. l. 23.

120. Οἰκναλέοις ϛ πόδεσσιν. Sic Kromajervs, qui tamen minus accurate vertit *Pigre*, & Röverus cum septem

Tanquam iraſcens, roſeam retraxit manum.
Ut vero amatae ſenſit remiſſos nutus puellae,
Audacter manu artificioſam traxit veſtem,
Ultima venerandi ducens ad penetralia templi.
Pigris autem pedibus ſequebatur virgo Hero,
Tanquam nolens, talemque emiſit vocem,
Femineis verbis minans Leandro:
Hoſpes, quid inſanis? quid me, infelix, virginem trahis?

Alia

tem aliis. Plures cum Baſil. Ὀκναλέως. Prius recepi. Ita Nonnus Dionyſ. lib. 32. p. 816. l. 19.

Ὀκναλέοις ϛ πόδεσσιν ἐχαζετο νωθρὸς Ἐρεχθεύς.

& l. 32.

Σιγαλέοις ϛ πόδεσσιν ἐδύσατο δύσκιον ὕλην.

Sic lib. 33. p. 32. l. 25.

Ὀκναλέοις ϛ πόδεσσι μόγις βεβὸς ἦτε Μερόπεύς.

Conferri velim lib. 34. p. 860. l. 30. & lib. 43. p. 1134. l. 3. qui locus primo fere ſimilis eſt. lib. 44. p. 1154. l. 22. lib. 47. p. 1204. l. 10. lib. 45. p. 1176. l. 27. lib. 48. p. 1256. l. 32. p. 1266. l. 32.

121. Τοίην δ' ἀντείκατο φωνήν. Coluthus de Raptu Helenae v. 167. 259. 288 dixit Ὅσην α. φ. Sic Nonnus Dionyſ. lib. 6. p 198. l. 10. Idem lib. 37. p. 942. l. 9. dixit:

Καὶ οἱ ἐπισυμένῳ τρομερὴν ἀντείκατο φωνήν.

quod rarius eſt, & forte in ἀντείκαϛο mutandum; quod in hac re proprium fere eſt. Atque ita quoque Muſaeus v. 172. Quod autem paucos Codices infedit ἀντήκαϛο omnino corruptum hic eſt.

122. Ἀπειλέησα. ἐπειλέησα Whitfordus. leg. ἀπειλέεσα. FRANCIUS.

123. Εἶπε, τί μαργαίνεις;

Ἄλλην δεῦρο κέλευθον· ἐμὸν δ' ἀπόλειπε χιτῶνα·
Μῆνιν ἐμῶν ἀπόειπε πολυκτεάνων γενετήρων.
Κύπριδος ἄ σοι ἔοικε θεῆς ἱέρειαν ἀφάσσειν·
Παρθενικῆς ἐπὶ λέκτρον ἀμήχανόν ἐστιν ἱκέσθαι.
Τοῖα μὲν ἠπείλησεν, ἐοικότα παρθενεκῆσιν.
Θηλείης δὲ Λέανδρος ἐπεὶ κλύεν οἶστρον ἀπειλῆς,
Ἔγνω πειθομένων σημήϊα παρθενικάων.
Καὶ γὰρ ὅτ' ἠϊθέοισιν ἀπειλείωσι γυναῖκες,
Κυπριδίων ὀάρων αὐτάγγελοί εἰσιν ἀπειλαί.

Παρ-

Sic & Nonnus Dionyſ. lib. 45. p. 1160. l. 32.

Καὖμε τί μαργαίνεις; πίνι δαίμονι κῶμον ἐγείρεις;

Nec non lib. 37. p. 942. l. 19.

Φαῦνε, τί μαργαίνεις ξυνήοπα μῶμον ἀνάπτων;

Faune, quid feſtinas inſane communem reprehenſionem accendere?

vel potius *quid inſanis c. r. accendens?* Quid enim huc faciat *feſtinare* non video.

129. Ἔπεὶ κλύεν. Baſil. cum plurimis aliis, quod auctoritate Homer. Iliad. O. v. 270. recte firmavit Röverus. Ven. & B. legunt ὡς ἔκλυεν. atque ita Nonnus Dionyſ. lib. 18. p. 498. l. 28.

Μίθη δ' ὡς ἔκλυε φωνήν.

Verum metro ita laboranti melius ſuccurrit editio ſecunda, quae legit ὅτ' ἔκλυεν. atque hanc lectionem minime ſpernendam tuetur idem Nonnus lib. 35. p. 878. l. 14.

Δαιμονίην δὲ γυναῖκας ὅτ' ἔκλυεν ἴυγξ ἠχώ.

Nec

Alia ito via, meamque dimitte veſtem!
Iram meorum evita (*time*) locupletum parentum!
Veneris non te decet deae ſacerdotem ſolicitare;
Virginis ad lectum difficile eſt pervenire.
Talia minata eſt, convenientia virginibus.
Feminearum autem Leander ubi audivit furorem minarum,
Senſit perſuaſarum ſigna virginum.
Etenim quum juvenibus minantur feminae,
Venerearum conſuetudinum nuntiae ſunt minae.

Vir-

Nec non lib. 48. p. 1248. l. 2.

Καὶ Σεμέλης ὅτε παῖδα φερέσβιος ἔκλυε μήτης.

131. Ἀπαλεύσασι. ἀπιχθαίρουσι. Cod. Reg. alii contra metrum ἐχθαίρουσι apud Röverum, qui recte rejicit has lectiones, quas non fabricaſſent boni librarii, ſi ſtylum Muſaei accuratius adtendiſſent, qui easdem voces, praecipue cum dictorum rationem reddit, repetere ſolet. Supra v. 36.

Μῶμον ἀλιτομένην ζηλήμονα θελυτρόφων·

Καὶ γὰρ ἐπ' ἀγλαΐῃ ζηλήμονές εἰσι γυναῖκες.

Atque ita aliis locis.

132. Κυπελδίων ἀέρων. Optime Scholiaſtes: Ὁ μιλιὰς διὰ τῆς μιξίως. Ita v. 230.

Παπυχίων δ' ἀέρων κευφίους ποθίοντες ἀίθλους.

Orpheus Argon. v. 1324.

Εἰδέ κε νυμφιδίοις ἀέρεις λέκτρῳ τε κλιθείσω

Παρθενίην ῥῆξυνεν, ἐὸς πόσις ἄμμιν ἀγείδω.

Quod ſi vero maritali conſuetudine, concubitu-que

Vir-

Παρθενικῆς δ' ἔυοδμον ἐΰχροον αὐχένα κύσας
Τοῖον μῦθον ἔειπε, πόθῳ βεβολημένος οἴστρῳ·
Κύπρι φίλη μετὰ Κύπριν, Ἀθηναίη μετ' Ἀθήνην,
Οὐ γὰρ ἐπιχθονίῃσιν ἴσην καλέω σε γυναιξίν,
Ἄλλα

Virginitatem defloravit, suus maritus eam ducito.

Saepissime tamen notat *confabulationes*. Ita Nonnus lib. 31. p. 790. l. 33. lib. 38. p. 968 l. 8. lib. 40. p. 1016. l 20. lib. 48 p. 1258. l. 30. p. 1276. l. 10. & l. 32. aliisque locis, quae non coacervo. Vid. & Hesiodum in Ἔργοις v. 789. & in Theog. v. 205. saepe autem, quemadmodum & in quibusdam locis jam citatis, notat *sermones de rebus Venereis*. Ceterum de vario hujus vocis significatu consule Ez. Spanhemium ad Callim. Hymn. in Lavacr. Pall. v. 66. & ad h. l Röverum

134. Πόθῳ βεβολημένος οἴστρῳ. πόθῳ Β. οἴστρῳ. Venet. apud Röverum, atque ita forte in suo invenit Scholiastes, notat enim: Τοῖον τὸν λογον εἶπε τῷ πόθῳ βεβλημένος τὴν ἡδονῆς. Sed nihil muta. οἶστρος enim, ut recte definit Ammonius in V. Μανία. est μανιώδης ἐπιθυμία. Ita Coluthus de Raptu Helenae v. 95.

Οὕτω φιλόπτολις ἑμῆς ἐμὸν οἶστρον ἐλᾶσαι.

Nonnus lib. 4. p. 122. l. 27. lib. 7. p. 218. l. 17. lib. 11. p. 316. l. 14. lib. 13. p. 384. l. 10. lib. 15. p. 424. l. 33. p. 430. l. 1. lib. 16. p. 456. l. 31. lib. 26. p. 690. l. 10. lib. 31. p. 794. l. 2. lib. 33. p. 836. l. 11. lib. 34. p. 848. l. 15. lib 37. p. 956 l. 16. lib. 41. p. 1068. l. 10. lib. 42. p. 1090. l. 33. p. 1102. l. 12. Sic & lib. 7. p. 216. l. 15.

Ζεὺς ὁ πυρίγλωχῖνι πόθῳ δεδονημένος οἴστρῳ.

Quae phrasis, pro eo quod Mu-

Virginis autem bene olentem bonique coloris cervicem osculatus

Tale verbum ait, amoris ictus furore:

Venus cara post Venerem, Minerva post Minervam, 135

Non enim terrestribus aequalem voco te mulieribus,

Sed

Musaeus π. βεβολημένος ὁ. dixit, in deliciis ipsi habita recurrit lib. 10. p. 288. l. 7. lib. 42. p. 1084. l. 1. Ceterum hic consule Röverum, qui inter οἴστρου & κέντρου ἔρωτος recte distinguit: hoc autem apud Nonnum crebro quoque recurrit, ut quivis notare potest: lectorem enim exemplorum, quae notavi, numero obrutum ne taedium capiat, vereor.

136. Ἐπιχθονιήϊσιν ἴσην---γυναιξίν. Ita omnes editiones, & plures MSS. constanter; nec male. An tamen in his lateat manus auctoris equidem dubito. Suspicionem injicit lectio trium MSS. V. Ven. & Reg. apud Röverum, qui diserte praeferunt ἐπιχθονίων ἴσην---γυναικῶν, quod cur spernamus? ἴσος quidem cum casu secundo construi sine exemplo putabam; sed res in vado. Ita enim Achilles Tatius lib. 8. p. 475. Καὶ καλῶ λόγον ὕπως ὁ λοιπὸς τῶ καλάμων χορὸς ἴσον ἕκαστον ὦ ᾠδῶν ἴσον ἔχων. Sic vulgo. Sed omnino emendandum, quod tamen huc non facit, cum Doct. Salmasio pag. 701. ἄνισον. Absorpta videtur prima vocis syllaba, quae in nonnullis forte Codicibus scribebatur, ut centies α & ε permutantur, ἴνισον, a praecedentis vocis ultima. Juvat Longus Pastor. lib. 2. p. 61. in eadem fabula: τὸ ὄργανον τοῦ, καὶ τὰς καλάμους κηρῷ συνδήσας ἀνίσους· καὶ ὅτι καὶ ὁ Ἔρως ἄνισος αὐτοῖς. *Instrumentum animo suo concipit, dispares cera conjungendo calamos, ad testandum disparem illis fuisse amorem.* Sed in viam. Nonnus lib. 8. p. 234. l. 21.

Τῆς

Ἄλλα σε θυγατέρεσσι Διὸς Κρονίωνος ἔΐσκω.
Ὄλβιος, ὅς σ' ἐφύτευσε, καὶ ὀλβίη, ἥ τε κἀκεῖνε, μήτηρ,
Γαστὴρ, ἥ σ' ἐλόχευσε, μακαρτάτη· ἀλλὰ λιταύων
Ἠμετέρων ἐπάκουε, πόθῳ δ' ὀϊκτειρον ἀνάγκην.
Κύπριδος ὡς ἱέρεια, μετέρχεο Κύπριδος ἔργα. Δεῦρ'

Τῆς δέμας ἶσον ἔχουσα διίστιχεν εἰς δόμον Ἥρη.

Cui corpus aequale habens transiit in domum Junonis.

Idem lib. 22. p. 586. l. 2.

Χιονέης σέλας ἶσον ἀκοντίζουσα σελήνης.

Candidae jubar aequale jaculans Lunae.

Nec non lib. 25. p. 674. l. 14.

Ἀνδρὸς ἔχων τύπον ἶσον, ὃς ὁπλίζεσκεν ἑαυτόν.

Ut & lib. 37. p. 928. l. 4.

Μοῦνος ἔχων τύπον ἶσον ἑῆς γενέτηρος ἔτευξε.

Sic & ἴκελος occurrit apud eundem lib. 25. p. 642. l. 27.

Τίς κάμε τοῖον ἀγῶνα, τίς ἴκελος ἔπλεθε Βάκχῳ·

Nec tantum cum casu secundo, sed & cum quarto junctum invenitur ἶσος apud eundem lib. 26. p. 667. l. 12.

Καὶ δέμας ἀλλάξασα μετάτροπον ἶσον Ὀρόντῃ,

Γαμβρὸν ἀερσιλάφῳ μιμήσατο Δηϊαδῆος·

Et corpus mutans versatile simile Orontem,

Generum superbi imitabatur Deriadei.

140. οἴκτειρον Ita in Nonno Dionys. lib. 5. p. 166. l. 13. pro

Παι-

Sed te filiabus Jovis Saturnii adſimilo.
Beatus, qui te genuit, & beata, quae peperit, mater,
Venter, qui te enixus eſt, beatiſſimus. Sed preces
Noſtras exaudi, amorisque miſerere neceſſitatis.
Veneris ut ſacerdos, exerce Veneris opera.

Huc

Παιδοφόνης ἄκτειρον ἀμειμφέας.

Filii homicidas miſerare irreprehenſibiles.

legendum ὀίκτειρον.

141. Μιπέχετο Κύπελδος ἔργα. Recte contra Pareum, qui μιπέγετο volebat, vulgatam lectionem defendit Röverus ex Homero Iliad. E. v. 429. Sic Nonnus Dionyſ. lib. 1. p. 24. l. 26.

Μιπεχομένη ϑηκὴ ἀύπη,

Οἰςρομανὴς μύραινα δρακοντίνης πόθον ἰύνης,

Ποντοπόρου ἴφελξε ϑιημάχου ἄδμα δρακόντων.

Pertranſiens vero & ipſa,

Oeſtro agitata muraena ſerpentini deſiderium lecti.

Per mare incedentium exhorruit cum Diis pugnantem halitum draconum.

Mallem vertere: *Cum adiret vero & ipſa o. a. m. ſerpentis deſideratum lectum*, vel potius *exercens deſideratum cum ſerpente concubitum.* Cum iſto autem loco conferri meretur Achilles Tatius lib. 1. p. 59. apud quem legitur σμύραιν, quod & in Nonno forte quis reponeret, ut obfuerit ſimilitudo ultimae praecedentis vocis literae; ſed ego Vulgatam lectionem non temere ſollicitarem.

142.

Δεῦρ' ἴθι, μυσιπόλευε γαμήλια θεσμὰ θεαίνης.
Παρθένον οὐκ ἐπέοικεν ὑποδρήσσειν Ἀφροδίτῃ,
Παρθενικαῖς δ' Κύπρις ἰαίνεται. Ἤν δ' ἐθελήσῃς
Θεσμὰ θεῆς ἐρόεντα, καὶ ὄργια πιστὰ δαῆναι,

Εἶσι

142. Omittit hunc versum editio Basileensis.

143. ἐπέοικεν. Pareus edidit ἐπίοικε.

ibid. ὑποδρήσσειν. ὑποδρήσαν Basil aliaeque apud Röverum mendose. Nonn. Dionys. lib. 34. p. 862. l. 16.

Ἀστεμφέες ὑποδρήσσω Διονύσῳ.

Sic. lib. 40. p. 1026. l. 5. p. 1028. l. 4. lib. 43. p. 1116. l. 23. Attamen lib. 48. p. 1264. l. 25. occurrit:

Μὴ γαμίῃ μιτρὴ πότμον ὑποδρήσεις Ἀφροδίτῃ.

Quem locum Pareus adducit edens & in notis ὑποδρήσειν. Sed in Nonno omnino legendum ὑποδρήσσεις.

145. ὄργια πιστὰ. Duo Codices κιδνὰ apud Röverum, sed qui recte notat Veneris sacra per excellentiam dici posse πιστὰ, atque hinc *foedera amantum*. Vox autem ὄργια, quae proprie *Sacra Liberi* notat, varios induit significatus, & quaevis *mysteria* denotat. Nonnus Dionys. lib. 4. p. 126. l. 32.

Καὶ Λίγυπτιν Διονύσου

Εὖια φοιτητῆρος Ὀσιρίδος ὄργια φαίων.

ibid. l. 27. Cadmus, qui Graeciae literas induxit, dicitur,

Πάτρια θεσπεσίης διδαημένος ὄργια τέχνης.

Paterna divinae doctus mysteria artis.

Sic lib. 41. p. 1074. l. 21.

Κάδμος ἐυγλώσσοιο διδάσκαλος ὄργια φωνῆς.

Sic lib. 35. p. 868. l. 10.

Εἴ ποθι ἴυγμὸν

Φάε-

Huc ades, initiare nuptialibus legibus Deae!
Virginem non decet miniſtrare Veneri,
Virginibus Venus non gaudet. Si vero volueris
Inſtituta Deae amabilia, & caerimonias fidas (*veras*) ſcire,

Sunt

Φάρμακα λυσιπόνε Παιήονος ἔργια τέχνης.

lib. 38. p. 966. l. 22.

Γνῶμαν δ' αἰολόμητις, ἐπεὶ μάθεν ἔργια Μούσης

Οὐρανίης εὐκυκλὸν ἐπισταμένης ἴτυν ἄστρων.

Idmon vero varia conſilia ſciens, poſtquam didiciſſet orgia Muſae

Uraniae circularem cognoſcentis viam aſtrorum.

Quemadmodum & lib. 41. p. 1072. l. 16.

Σάλβων, ᾧ ἔνι πάντα τετεύχαται ἔργια θεσμῶν.

Atque ita *ſacra Veneris* hoc loco vocat Poëta, quocum conferri velim, quem ipſum reſpexiſſe non vane conjeceris, Achillem Tatium lib. 4. p. 219. ubi Clitophon ad Leucippen: Μέχρι πότε, εἶπον, χρεύσομεν τῇ τῆς Ἀφροδίτης ὀργίων; *Quousque tandem, inquam, Veneris fructu carendum nobis erit?* Quo loco vehementer adridet, quemadmodum in libris eſſe, & potius legendum monet Cl. Salmaſius pag. 607. elegantiſſima lectio χρηϊσόμεν. Sic apud Suetonium in Julio Caeſare cap. 66. *Aut quidem vetuſtiſſima nave impoſitos, quocumque vento in quaſcunque terras jubeo avehi.* Cum viris Doctis omnino legendum, non *jubebo*, quod minus ſapit minantem ducem. Praeſentia autem tempora pro futuris eleganter adhibentur, ſed parum intellecta corrumpendi Scriptores ſaepe anſam dederunt Callimachus Hymn. in Dian. v. 251.

Ε"στι γάμος καὶ λέκτρα. Σὺ δ', εἰ φιλέεις Κυθέρειαν,
Θελξινόων ἀγάπαζε μελίφρονα θεσμὸν ἐρώτων,
Σὴν δ' ἰκέτην με νόμιζε, καὶ, ἢν ἐθέλῃς, παρακοίτην,

Τὸν

Ἀλαπαξίμεν ὑπείλησε
Λύγδαμις ὑβρίσης.

Quod non intellexit Henr. Stephanus, qui perperam in ἀλαπαξίμεν mutat. Epigr. 1. v. 6.

Σὺν μοι
Βάλεσσον, ποτέρην εἰς ὑμέναιον ἄγω.

Lactantius de Mort. Perſ. cap. 18. *Ille vero ajebat ei indecens eſſe, ſi poſt tantam ſublimis faſtigii claritatem in humilis vitae tenebras deciſſet & minus tutum quod in longo imperio multorum ſibi odia quaeſiſſet.* Vir Doctus Jo. Columbus legendum putat *&* pro *ei*, quod elegantia non caret; recte enim cohaeret cum ſeqq. *& minus tutum.* Nec tamen plane neceſſarium. *Ei* enim pro *ſibi* aliquando occurrit, ut notum. Nec *decere* cum caſu tertio inſuetum. Quod enim P. Bauldri intrudit *futurum eſſe*, ſolito more inſcitiam prodit. Plautus Milit. Glorios. 3. 1. v. 10.

Quippe ſi reſciverint inimici conſilium tuum

Tuopte tibi conſilio occludunt linguam & conſtringunt manus,

Atque eadem quae illis voluiſti facere faciunt tibi.

Multus in hac locutione Hyginus, ut patet ex Indice Locutionum Rariorum auctо a Th. Munckero in V. *Infinitivus.* Orpheus Argon. v. 291.

Ε'ν δ' ἄρα φωτῇ
Λαὸς ἐπερρόθεον, Μινύαις ὑπειροχέεσθαι εἶναι
Ἀλκείδην.

& v. 301.

Καὶ θῆκαν Γ'ήσονα κοίρανον εἶναι.

Theo-

Sunt nuptiae & lecti. Tu autem, si amas Venerem,
Mulcentium mentem ama suavem legem amorum,
Tuumque servum (*tibi supplicem*) me accipe, &, si velis, conjugem,
Quem

Theocritus Idyll. 27: 60.

Φῆς μοι πάντα δόμεν, πάντα δ' ὕστερον ἠδ' ἄλλα δοίης.

Confer Achillem Tat. lib. 8. p. 479. Aristaen. I. 13. Proprium autem hoc est Vaticinantium. Ovid. Heroïd. ep. 5: 117.

Graja juvenca venit.

Ubi videndus Summus Burmannus. Lucas in Euang. cap. 23. v. 29. Ὅτι ἰδοὺ, ἔρχονται ἡμέραι ἐν αἷς ἐροῦσι· Μακάριαι αἱ στεῖραι κ. τ. λ.

148. Ἢν ἐθέλῃς. Basil. cum omnibus aliis. Unus Kromajerus edidit ἐθέλεις, improbante merito Rövero. Graecos ita locutos equidem non nego, quippe ita Nonnus Dionys. lib. 20. p. 544. l. 1.

Ἔμπης δ' ἢν ἐθέλεις ϑωρήξομαι·

Sed rarissima haec constructio, nec apud Nonnum, nisi unico hoc loco, ni fallor, obvia, cum in plurimis alteram usurpet. sic lib. 10. p. 288. l. 6. lib. 16. p. 446. l. 13. lib. 17. p. 480. l. 20, & 24. lib. 19. p. 510. l. 24. & l. 31. lib. 24. p. 638. l. 19. lib. 29. p. 748. l. 22. aliisque locis plurimis. Theocritus Idyll. 27: 35.

Οὐ μ' ἀυτὸν τ' Πᾶνα, κἠν ἢν κ' ἐθέλῃς με διώξαι.

Versu 144. Poëta noster dixit ἢν δ' ἐθελήσῃς. quomodo saepe idem Nonnus, ut lib. 2. p. 74. l. 31. lib. 6. p 196. l. 12. lib. 8. p. 234. l. 3. lib. 10. p. 286. l. 18. lib. 16. p. 442. l. 21. lib. 19. p. 510. l. 25. lib. 31. p. 792. l. 23. p. 796. l. 23. lib. 34. p. 854. l. 21. aliisque locis plurimis. Tantum lib. 5. p. 168. l. 7 occurrit ἢν δ' ἐθελήσεις, pro quo Vir Doctissimus Gerartus

Τόν σοι Ἔρως ἤγερυσεν, ἑοῖς βελέεσσι κιχήσας·
Ὡς Θρασὺν Ἡρακλῆα θοὸς χρυσόῤῥαπις Ἑρμῆς
Θητεύειν ἐκόμιζεν Ἰαρδανίην ποτὶ νύμφην.
Σοὶ δέ με Κύπρις ἔπεμπε, καὶ ὁ σοφὸς ἤγαγεν Ἑρμῆς.
Παρθένος ἄ σε λέληθεν ἀπ' Ἀρκαδίης Ἀταλάντη·
Ἦ ποτε Μειλανίωνος ἐρασσαμένη φύγεν ἐυνὴν,
Παρθενίης ἀλέγυσα· Χολωσάμενης δ' Ἀφροδίτης,
Τὸν πάρος οὐκ ἐπόθησεν, ἐνὶ κραδίῃ θέτο πάσῃ.
Πείθεο καὶ συ, φίλη, μὴ Κύπριδι μῆνιν ἐγείρῃς.

Ὡς

Falkenburgius in Lection. & Conject. ad h. l. legendum putat ἦ ἰθίλησεν: infeliciter sane. Quanto rectius perpetuum loquendi morem Poëtae secutus reposuisset ἦ δ' ἰθιλήσης? Hoc & occurrit apud Musaeum v. 180. ubi uni Codici scribenti ἦ ἦ θελήσης, praesidium est in Nonno lib. 16. p. 440. l. 10. ubi dicit: ἦ ἦ θιλήσῃ. nec non lib. 21. p. 570. l. 8.

Ἦ ἦ θέλῃς πόδα κάμψαι ἐμμενὲς εἰς χθόνα Μήδων.

Si quis tamen potius hic legendum putet ἦ ἦ ἰθιλήσης & Ἦ δ' ἰθίλῃς, quemadmodum primo, quem adduxi, loco, pro ἦ δ' ἰθίλεις, ἦ ἰθίλῃς me non difficilem habebit; quamvis periculosiores tales emendationes,

Quem tibi Cupido venatus eſt, ſuis ſagittis adſecutus;
Sicut audacem Herculem celer auream geſtans virgam Mercurius
Servitum duxit Jardaniam ad puellam.
Tibi vero me Venus miſit, & non ſapiens adduxit Mercurius.
Virgo non te latet ab Arcadia Atalanta;
Quae olim Milanionis amantis fugit lectum,
Virginitatem curans; irata autem Venere,
Quem prius non amavit, (*eum*) in corde poſuit toto.
Perſuadere & tu, cara, ne Veneri iram excites.

Sic

nes, ſi Codices non faveant.

151. Ἰαρδανίην. Γορδανίην Vatic. & B. quemadmodum Ven. Ἰορδανίῃ apud Röverum. Eodem modo in Palaephato pro Ἰορδάνῃ, Tollium reſtituiſſe Ἰαρδάνῃ memorat Jac. Gronovius ad Herod. I. 7. p. 797. Qui ſcriptor eam ancillam Jardani vocat: Heraclidae enim ipſi memorantur ἐν δούλης τι τῇ Ἰαρδάνῃ γεγονότες καὶ Ἡρακλέος. quod ut conciliet Gronovius putat in inperio Aſiaticis ſimili, ubi praeter Reges omnia ſerva, Omphalen, Jardani licet uxorem, δούλην dici poſſe.

153. Λίληθεν. In editione Baſil. mendoſe legitur λίλυθεν.

157. Ἐγκρῆς. Corruptus in hac voce Nonnus Dionyſ. lib. 44. p. 1152. l. 6.

Ὣς εἰπὼν, παρέπεισιν ἀναινομένης φρένα κέρης,
Θυμὸν ἐρωτότοκοισι παραπλάγξας ἐνὶ μύθοις.
Παρθενικὴ δ' ἄφθογγος ἐπὶ χθόνα πῆξεν ὀπωπὴν,
Αἰδοῖ ἐρυθιόωσαν ὑποκλέπτουσα παρείην·
Καὶ χθονὸς ἔξεεν ἄκρον ὑπ' ἴχνεσιν, αἰδομένη δὲ
Πολλάκις ἀμφ' ὤμοισιν ἑὸν ξυνέεργε χιτῶνα.
Πειθὼς γὰρ τάδε πάντα προάγγελα. Παρθενικῆς δὲ
Πειθομένης ποτὶ λέκτρον ὑπόσχεσίς ἐσι σιωπή.
Ἤδη καὶ γλυκύπικρον ἐδέξατο κέντρον ἐρώτων,

Θέρ-

Ἀλλ' ὅπα καὶ μανίης μιδέα, καὶ λύσσαν ἀγείρω.

Sed quod etiam insaniae inpero, & rabiem excito.

Ita saltem legitur in editione Hanoviae inpressa A. 1610. sed legendum ἀγείρω, ita lib. 1. p. 40. l. 6.

Καὶ πλέον οἶστρον ἔγειρε.

lib. 4. p. 120. l. 16.

Ὥς κεν ἐγείρω

Οἶκτον ὁμοῦ καὶ ζῆλον ἀθελγέϊ Περσεφονείῃ.

lib. 22. p. 600. l. 7.

Δάκρυα Νηϊάδεσσιν ἀδακρύτοισιν ἐγείρων.

lib. 31. p. 784. l. 5.

Καὶ χόλον ἄλλον ἔγειρεν ἐρυθραίῳ περὶ πόντῳ.

Vide praeterea lib. 43. p. 1116. l. 27. Absolute Orpheus Argon. v. 415.

Ἡ δ' ὡς Ἡρακλῆϊ καπύπαε μαιμώοντι

Ε',

Sic fatus, perſuadendo flexit recuſantis mentem puellae,
Animum (*ejus*) amorem parientibus errare faciens verbis.
Virgoque tacita in terram defixit oculos,
Pudore rubefactam abſcondens genam;
Et terrae radebat ſummum veſtigiis, pudidibunda autem
Saepe circa humeros ſuam contraxit veſtem,
Perſuaſionis enim haec omnia praenuntia.
Virginis enim (*certe*)
Perſuaſae ad lectum promiſſio eſt ſilentium.
Jam & ſuavamarum ſuſceperat ſtimulum amorum

Ure-

Ε'ν Φολοῇ δ'ἐλεσαν· ἐπὶ μένος οἶνος ἔγειρεν.

160. Ε'πὶ χθόνα πῆξεν ὀπωπήν. Ita Coluthus de Excidio Ilii v. 296.

Ε'ννεπεν· ἡ δ' ἐρύσσατο ἐπὶ χθονὶ πῆξεν ὀπωπήν.

Illud ἐπὶ χθονὶ occurrit & apud Homerum Iliad. A. 88.

Οὔπω ἐμεῖο ζώοντος, καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο.

Locum enim non inſpexit Voetius, qui citat ἐπὶ χθόνα.

161. Ε'ρυθιόωσαν. ita Whitfordus. forte ἐρυθεμόωσαν. FRANCIUS. Conjecturam Viri Doctiſſimi juvat Baſileenſis editio, & S. apud Röverum, & in quibus, quamvis conrupte, ἐρυθρόῶσαν & ἐρυθροίωσαν ſcribitur. In reliquis omnibus ἐρυθιόωσαν, quemadmodum & in Nonno ſcribitur, Dionyſ. lib. 9. p. 266. l. 20. atque ita aliquoties occurit ἐρευθιόωσαν, & ἐρυθαίνετο.

162. Υ'π' ἴχνεσιν, ἐπ' ἴχνε-

Θέρμετο δὲ κραδίην γλυκερῷ πυρὶ παρθένος Ἡρὼ,
Καλλεϊ δ' ἱμερόεντος ἀνεπτοίητο Λεάνδρου.
Ὄφρα μὲν ἔν ποτὶ γαῖαν ἔχεν νεύσαν ὀπωπὴν,
Τόφρα δὲ καὶ Λείανδρος ἐρωμανέεσσι προσώποις
Οὐ κάμεν ἐισορόων ἀπαλόχροον αὐχένα κούρης.
Ὡ'ψὲ δὲ Λείανδρῳ γλυκερὴν ἀνενείκατο φωνὴν,
Αἰδὼς ὑγρὸν ἔρευθος ἀποσάζουσα προσώπου·
Ξεῖνε, τεοῖς ἐπέεσσι τάχ' ἄν καὶ πέτρον ὀρίναις.
Τίς σε πολυπλανέων ἐπέων ἐδίδαξε κελεύθους;
Οἵ μοι. τίς σ' ἐκόμισσεν ἐμὴν ἐς πατρίδα γαῖαν;
Ταῦτα δέ πάντα μάτην ἐφθέγξαο. Πῶς γὰρ ἀλήτης

Ξεῖ-

σιν. Basil. cum pluribus aliis; quinque scribunt ὑπ', atque ita Röverus edidit. Nihil verius. Sic plane Nonnus Dionys. lib. 10. p. 276. l. 4. de Ino in mare se praecipitante:

Ὡς φαμένη τρομερῇσιν ὑπ' ἴχνεσιν ἤλατο πόντῳ.

Sic ubi dixit, trepidis vestigiis desiliit in pontum.

Quo loco inductus hic malui vertere: *Et terrae tadebat summum vestigiis* sive *pedibus*, quam *subter vestigia*, quod non plane perperam quem facturum dicit Cel. Kro-

Urebatur autem cor dulci igne virgo Hero,
Pulcritudineque ſuavis ſtupeſcebat Leandri.
Quando igitur (*illa*) in terram habebat inclinatos oculos,
Tum & Leander amore furente vultu
Non defatigabatur ſpectando teneram cervicem virginis.
Tandem autem Leandro ſuavem (*hanc*) emiſit vocem, (*Hero*)
Verecundiae madidum rubbrem ſtillans a facie:
Hoſpes tuis verbis forſan & cautem moveas.
Quis te fallentium verborum docuit vias?
Hei mihi! quis te duxit meam in patriam terram?
Haec tamen omnia fruſtra locutus es. quomodo enim vagus

Hoſpes

Kromajerus, ſibi tamen placere alteram interpretationem, quae mihi tamen non aeque adridet. Erudite autem Vir Cel. hunc locum contra nugas Parei explicavit.

169. Ὀπωπὴν. male vulgo ἰμείχλην. FRANCIUS.

ἰμείχλην. Baſil. quoque cum aliis multis, ſed veram lectionem, quam & Scholiaſtes in ſuo Codice inveniſſe videtur, dudum Viri Docti reduxerunt.

176. Ἐκόμισσεν. ἐκόμισεν. Baſil. Sic in Nonno Paraphr. Joann. cap. 19. v. 61. pro Ἔκ-

Ξεῖνος ἐὼν, καὶ ἄπυστος, ἐμῇ φιλότητι μιγείης;
Ἀμφαδὸν ἢ δυνάμεσθα γάμοις ὁσίοισι πελάσσαι·
Οὐ γὰρ ἐμοῖς τοκέεσσιν ἐπεύαδεν· ἢν δ' ἐθελήσῃς
Σ'ς ξεῖνος πολύφοιτος ἐμὴν ἐς πατρίδα μίμνειν,
Οὐ δύνασαι σκοτόεσσαν ὑποκλέπτειν ἀφροδίτην.
Γλῶσ-

Ἔκτοθεν ὑψορόφων μεγάρων ἐκόμισεν Ἰήσων.

Legendum ἐκόμισσεν.

177. Ἐφθίξαο. ἐφθίξατο. Basil. Sic in So. legi & edidisse Rondellum, sed in notis conrexisse monet Röverus. Eadem menda in sedit Nonno Dionys. lib. 40. p. 1040. l. 24.

Εἴτε σὺ Παιήων ὀδυνήφατος, εἰ πέλεις αἰθὴρ
Ποικίλος, Ἀστροχίτων ἢ φαιζίζιος. Ἐννύχιοι γὰρ
Οὐρανὸν ἀστρόεντες ἐπαυγάζουσι χιτῶνες,
Οὔασιν εὐμενέεσσιν ἐμὴν ἀσκάζεο φωνήν.

Sive tu Paeon dolorem mitigans, sive es aether Varius, Astrochiton vero adpellatur. Nocturnae enim Caelum stellatae illustrant tunicae, Auribus benevolis meam amplectere vocem.

Caecus est, qui non legendum mecum censet, Ἀστροχίτων ἢ φαιζίζιος, *Astrochiton vero adpellaris.* Verbis parco in re clarissima. Forte & in Paraphr. Euang. Joannis cap. 4. ubi vulgo scribitur:

Οὐδέ μοι εἶπεν Πέτρος ἅπτε θράσυς, οὐδὲ λιζ αὐτὸν
Τολμήσας ἰρέινε, τί δίζεαι, ἢ τί μετ' αὐτῆς
Φθίγγεζαι;

melius legeretur τί δίζεαι; ἢ τί μ. α. Φθίγγεαι. Certe ita facer Scriptor v. 27. οὐδὲς μίνυθι εἶπε. Τί ζητεῖς; ἢ τί

Hoſpes quum ſis & ignotus, meo amori miſcearis?
Palam non poſſumus nuptiis legitimis jungi;
Non enim meis parentibus (*id*) placuit. Si autem voles
Ut hoſpes vagabundus mea in patria manere,
Non potes furtivam celare Venerem.

Lin-

Ἢ λαλεῖς μετ' ἀυτῆς; Hunc autem preſſe ſequitur Nonnus in talibus.

178. Ἄπυστος. ἄπιστος. Baſil. Legendum ἄπυστος cum H. Stephano. Vulgatam defendit Rondellus. FRANCIUS. Probarunt hanc lectionem Cel. Dorvillius nec non Röverus, quibus ſummo jure parui. ξείνος autem & ἄπιστος juncta reperiuntur apud Nonnum Dionyſ. lib. 14. p. 410. l. 22. & lib. 36. p. 904. l. 13.

ibid. ἐμῇ. in ora veteris Editionis ſcribitur ἐμοῖ.

179. Δυνάμειθα. In quibusdam ſcribitur δυνάμεθα. Sed mendoſe. Sic apud Phavorinum: Σοὶ πάντες μαχόμεθα, πὰρ Ὀμήρῳ, ἤγουν ἀλλήλοις. Ut & Heſychium loco etiam citato a Valckenaerio ad Lesbonactem p. 186. cum in Homero Iliad. E. v. 875. recte legitur μαχόμεσθα.

181. Πολύφοιτος. Pareus mallet πολίφοιτος, atque ita Cod. Ven. apud Röverum. Mirum tamen, addit, ni Poëta ſcripſerit πιείφοιτος, quemadmodum Nonnus in Dionyſiacis. Id quamvis non ſpernerem, tamen contra Codices nil moveo.

182. Σκοπίεσσαν. Cum in B. πικίεσσαν & Rondell. σκοπίεσσι offenderet, acute Elegantiſſimus Röverus πικίεσσιν legendum conjecit; verius tamen in Add. Vulgatam ſatis ſibi placere fatetur lectionem, ſed σκοπίεσσαν Ἀφροδίτην elegantius verti poſſe *furtivam Venerem*

Γλῶσσα γὰρ ἀνθρώπων φιλοκέρτομος· ἐν δὲ σιωπῇ
Ἔργον, ὅπερ τελέει τις ἐνὶ τριόδοισιν ἀκούει.
Εἰπὲ δὲ, μή κρύψῃς, τέον ὄνομα, καὶ σέο πάτρην·
Οὐ γὰρ ἐμὸν σε λέληθεν· ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν Ἠρώ·
Πύργος δ' ἀμφιβόητος ἐμὸς δόμος ἠρανομήκης,
Ὧι ἔνι ναιετάασα σὺν ἀμφιπόλῳ τινὶ μένῃ
Σηστιάδος πρὸ πόληος ὑπὲρ βαθυκύμονας ὄχθας

Γεί-

rem quam *tenebrosam*, quod in versione secutus sum. Confer ad h. l. Pareum.

183. Ἐν ᾗ σιωπῇ. ut supra v. 104. ἐν ἡσυχίῃ. & omissa praepositione v. 115. ἀ ᾗ σιωπῇ κ. τ. λ. Generale autem hoc est effatum, de iis, quae secreto gesta facile in hominum notitiam perveniunt, atque adeo hic tantum noctem fraudi & rebus obscoenis accommodam minime cum Pareo intelligendam puto.

184. Ἐνὶ τριόδοισιν ἀκούει. Optime locum cepit Andreas Papius vertens:

In triviisque aliquis, tacite quae gesserit, audit.

Pessime Daniel Pareus, qui notat: *Cluit.* Alibi Graecus Antiphon in Politico: ὑπέρ τε δόξης καὶ σωφροσύνης, καὶ εὐκλείας, καὶ ᾧ εὖ ἀκούειν &c. Putavit vir bonus ἀκούειν idem hic esse, quod Latini dicunt *bene, male audire*, quod a mente Musaei remotissimum.

188. Μένῃ. Forte μένῃ ut ad Hero referatur. FRANCIUS, Sic & MS. exhibere monuimus supra ad v. 33, neque haec elegans mihi displicet conjectura.

189. ὄχθας *undas* Interpres in editione Basil. vertit. Rectius alii βαθυκύμονας ὄχθας reddunt *profundas undas*

Lingua enim hominum amans conviciorum:
& in silentio (*clam*)
Opus, quod perficit aliquis, in triviis audit.
Dic vero, ne celes, tuum nomen, & tuam 185.
patriam!
Non enim meum te latet: mihi nomen inclytum Hero.
Turris autem circumsona mea domus praealta,
In qua habitans cum ancilla quadam sola
Sestiensem ante urbem super (*ad*) profundas undas habentia littora

Vici-

das habentia littora. Proprie autem hanc vocem notare *ripam fluvii* contra Annam Fabri alios docuisse hic monet Kromajerus. Sic Ammonius in V. Ὄχθαι μὲν γάρ εἰσι ποταμῶν χείλη. Migrant hanc observationem saepe scriptores, ut hic. Musaeus. Contra Nonnus Dionys. lib. 23. p. 600. l. 19.

Αὐτὰρ ὁ βάρβαρα φῦλα παρ' ἠόνας ἄορι τύπτων

Εἰς ἀφοχὰς ἔτρεψε.

& l. 27.

Οὐ δ' ἐπὶ δὴν ἀφορᾷ δῖνα φερισσαπὶς ποταμοῖο.

utraque enim vox proprie de *littore maris* usurpatur. Vid. & pag. 602. l. 17. Eodem modo *ripa* pro *littore maris* occurrit apud Lactantium de Mort. Persec. cap. 36. *Diversas ripas armati tenebant.* Sermo autem est de Propontidis litoribus. vid. Vir Doctus Jo. Columbus. Virgilius Æneid. lib. 8. v. 82.

Candida per silvam cum foetu concolor albo

Procubuit, viridique in litore conspicitur sus.

Servius: LITORE] *fluviali scilicet.* Ita v. 43.

Lito-

Γείτονα πόντον ἔχω συγεραῖς βελῆσι τοκήων.
Οὐδέ μοι ἐγγὺς ἔασιν ὁμήλικες, οὐδὲ χορεῖαι
Ἡϊθέων παρέασιν· ἀεὶ δ', ἀνὰ νύκτα καὶ Ἠῶ,
Ἐξ ἁλὸς ἠνεμόφωνος ἐπιβρέμει ἄσιν ἠχή.
Ὡς φαμένη ῥοδέην ὑπὸ φάρεϊ κρύπτε παρείην,
Ἔμπαλιν αἰδομένη, σφετέροις δ' ἐπεμέμφετο μύθοις.
Λείανδρος δὲ, πόθῳ βεβολημένος ὀξέϊ κέντρῳ,
Φράζετο, πῶσκεν Ἔρωτος ἀεθλεύσειεν ἀγῶνα.
Ἄνδρα γὰρ ἀιολόμητις Ἔρως βελέεσσι δαμάζει,

Καὶ

Litoreis ingens inventa ſub ilicibus ſus.

Ad quem locum notat idem: LITOREIS] *Licet poſſimus etiam de fluvio* litus *dicere: ponit tamen diſcretionem, ut hic*, ſub ilicibus. *paulò poſt*, Viridiq. *&c.* Ipſe Servius ad v. 57. *ſic ergo & nunc* ducam *a litore fluvii non recedentem ſignificat.* Ovidius Heroïd. ep. 6: 34.

Milite tam forti ripa tenenda fuit.

Conſule Nic. Heinſium ad h. l. Graevium ad Flor. 2. 2. §. 1. &, quos laudat Wopkenſius in Obſ. Miſc. Vol. x. p. 12.

193. Ἠνεμόφωνος. ἠνεμόεντος Baſil. Prius retinui Viris Doctis obſecutus, ſed, quod in verſione relictum, *ventoſi* mutavi in *ventoſus*: Conſtruenda enim haec vox non cum ἁλὸς ſed ἠχή.

194. Κρύπτε. Sic Baſil. cum reliquis, praeter P. & Vo. in quibus κλέπτε. nam

Vicinum pontum habeo, inviſis conſiliis pa- 190.
rentum.
Neque me prope ſunt coaetaneae, neque cho-
reae
Juvenum adſunt; ſed ſemper, noctu & interdiu,
Ex mari ventoſus inſonat auribus ſonitus.
Sic fata, roſeam ſub veſte celabat genam,
Rurſus pudefacta, ſuaque increpabat dic- 195.
ta.
Leander autem, amoris percuſſus acuto
ſtimulo,
Cogitabat, quomodo Amoris certaret certa-
men.
Virum enim varius conſiliis Amor ſagittis
domat,

Etiam

nam Kromajerus errorem tandem emendavit, notante Rövero. Nonnus Dionyſ. lib. 36. p. 696. l. 21.

Ἵππος δ' φορέοντις ὁλωλότος αὐτυγα κόρσης,
Ψευδόμενοι κρύπτουσιν ἀληθέα κύκλον ὀπωπῆς.

& loco plane ſimili lib. 42. p. 1098. l. 22.

Παρθένος ἄτακτον ὄμμα φυλασσομένη Διονύσου
Φάρεϊ μαρμαίρουσαν ἐὴν ἔκρυψε παρειήν.

Alteram lectionem quidem juvat ipſe Poëta v. 161. & Achilles Tat. lib. 6. p. 359. καὶ κλέπτει τὸ πρόσωπον τῇ πίτυλῳ. Sed contra Codicum conſenſum nil moveo.

198. Ἀιολόμητις. Quidam αἰολόμητιν, ſed minus recte, ut jam monuit Doct. Röverus. Sic & Amor Nonno vocatur Dionyſ. lib. 33. p. 24. l. 14.

Διύπτερος αἰολόμητις ἵμερος τιτχήμοσι θεσμῷ

ἵμε-

Καὶ πάλιν ἀνέρος ἕλκος ἀκέσσεται· ὅισι δ' ἀνάσσει

Αὐτὸς ὁ παυδαμάτωρ βουληφόρος ἐστὶ βροτοῖσιν.

Αὐτὸς καὶ ποθέοντι τότε χραίσμησε Λεάνδρῳ.

Οἰψὲ δ' ἀλαστήσας πολυμήχανον ἔννεπε μῦθον.

Παρθένε, σὸν δι' ἔρωτα καὶ ἄγριον οἶδμα περήσω,

Εἰ πυρὶ παφλάζοιτο, καὶ ἄπλοον ἔσσεται ὕδωρ·

Οὐ τρομέω βαρὺ χεῦμα τεὴν μετανεύμενος εὐνὴν,

Οὐ βρόμον ἠχήεντα περιπτώσσοιμι θαλάσσης.

Ἀλλ' αἰεὶ κατὰ νύκτα φορεύμενος ὑγρὸς ἀκοίτης

Νήξομαι Ἑλλήσποντον ἀγάρροον· Οὐχ' ἕκαθεν γὰρ

Ἀντία σεῖο πόληος ἔχω πτολίεθρον Ἀβύδου.

Μὲν-

Γ' μερόεν δ' ἔπας εἶλε, καὶ ἔσχατα τελευτήσας. Quemadmodum Venus δολόμητις dicitur Colutho de Excidio Ilii v. 80.

206. Περιπτώσσοιμι, ita V. Ven. Cod. Reg. S. nec non St. & L. in marg. idque voluit Cod. A. in quo legitur περιπτώσοιμι. Reliqui omnes scribunt βαρυγδούποιο, Basil. βαρύκδουποιο. Prius retinui Eruditissimo Röverо, qui an illud non retinendum esset valde dubitare se profitebatur, non parvos stimulos subjiciente. Nonnus Dionys. lib. 17. p. 476. l. 11.

Δῆϊον ἐσπερχαλέως νίκην

Καὶ

Etiam rurſus viri vulneri medetur; quibusque dominatur
Ipſe omnium domitor, iis etiam conſulit, hominibus.
Ipſe etiam amanti tunc auxiliatus eſt Leandro.
Tandemque ingemens ſolers dixit verbum:
Virgo, tuum propter amorem etiam aſperam undam tranſibo,
Etſi igni ferveat, & innavigabilis fuerit aqua.
Non timeo gravem undam, tuum adiens cubile,
Non fremitum ſonantem exhorreſco maris;
Sed ſemper per noctem vectus (*per aquas*) madidus maritus
Natabo (*per*) Helleſpontum valde fluentem; non longe enim
Contra tuam urbem habeo oppidum Abydi.

Tan-

Καὶ Σατύρους πτώσσοντας. p. 478. l. 14.

Nec non lib. 36. p. 908. l. 22.

Σὲς Σατύρους πτώσσοντας ἰμῷ δαμὲ πάντας ἐλίσσων.

Τί πτώσσεις Διόνυσε; τί σοι δόλος ἀντὶ κυδοιμοῦ;

Sic lib. 26. p. 682. l. 2.

Ψυχῆς θάρσος ἔχησι· καὶ ὑ πτώσσησιν Ἐνυώ·

Sic καῤπτώσσω. exſtat apud Homerum Iliad. Δ. v. 224. & 340. Iliad. Ε. 254. 476. & πτώσσω v. 634. &c.

210. Μῆνον ἐμοὶ ἕνα λύχνον ἀπ' ἠλιβάτου σέο πύργου
Ἑκ περάτης ἀνάφαινε κατὰ κνέφας· ὄφρα νοήσας
Ἔσομαι ὁλκὰς Ἔρωτος, ἔχων σέθεν ἀστέρα λύχνον.
Καὶ μιν ὀπιπτεύων οὐκ ὄψομαι οὔντα Βοώτην,

Οὐ

213. Ὀπιπτεύων. in B. legitur ὀπιπεύων; quemadmodum innumeris, imo omnibus locis apud Nonnum in Dionysiacis. Recte autem Doctiss. Röverus pro *aspiciens* vertendum potius *observans* in Add. monuit. Ita Nonnus lib. 7. p. 213. l. 18. de Jove natantem Semelen diligenter observante:

Πατρὸς ὀπιπευτῆρος Ἔρως ἀντώπιον ἔστη.

Idem lib. 20. p. 536. l. 1. Argum vocat:

Ζηνὸς ὀπιπευτῆρα βοοκραίρων ὑμεναίων.

& lib. 31. p. 796. l. 24. de eodem:

Ζηνὸς ὀπιπευτῆρα βοοκόπου ἄλκον ἐγείρας.

Aliisque locis.

ibid. Οὐψομαι. Οὐψιμέδοντα Papius. οὐψὲ δύοντα Canterus Nov. Lection. l. 2. ex Homero Odyss. ε. 272. οὐψὲ δύοντα Βοώτην. quo respexit. Pro οὐκ ὄψομαι Codex Regius ὃ βλέψω. quo omnis difficultas tollitur. Praestat tamen Canteri emendatio. FRANCIUS. Ad inficetam lectionem ὄψομαι, quae omnes Editiones & Codices fere insidet, stabiliendam multi multa commenti, sed infeliciter. Daniel Pareus, se probare illorum sententiam, qui ω & οι conripi posse statuunt, fatetur: Hoc autem tempore, quo Bootes, sive temo superavit stellas, sublimem esse noctem Ennium testari. Illud vellem pluribus, quam uno Orphei loco adstruxisset, exemplis; alterum, si id vo-

Tantum mihi quendam lychnum ab excelſa 210.
tua turri
E regione oſtende per tenebras; ut (*illum*) in-
tuens
Sim navis Amoris habens tuam ſtellam (*ſtel-
lae loco*) lychnum;
Et ipſum obſervans non ſpectem occidentem
Booten;

Non

voluit, neſcio quid juvet. Voetius veram lectionem nondum inventam putat, cujusque tamen conjecturam, Papii ſc. & Canteri, commodam eſſe. Ego Canteri tantum veram puto. Heumannus difficultatem non vidit. Schoettgenius αι & οι conripi, & contrariam ſententiam a Bentlejo ſpecioſe magis, quam vere demonſtratam, putat, quod ut prolixius oſtenderet, inſtituti rationem non pati. Sed non video, cur non aeque commode id facere potuerit ac Caſaubonus, Jenſius, aliique in ſuis ad ſcriptores, quos inluſtrabant, notis. Verius puto difficultatem hujus rei abſterruiſſe Cel. Virum, nec vanam conjecturam hanc eſſe docet locus Homeri, quem unicum tantum laudat, Iliad. A. 18.

Τ'μῖν μὲν θεοὶ δοῖεν ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.

Si quis enim ibi ſynizeſin eſſe ſtatueret, nihil reponi poſſet. Atque ita ipſe Heſiodus in Θεογ. v. 44.

Θεῶν γένος αἰδοῖον πρῶτον κλείουσιν ἀοιδῇ.

Sic locum Theognidis v. 653.

Εὐδαίμων εἶην, καὶ θεοῖς φίλος ἀθανάτοισι.

Cepit Cel. Jo. Alberti ad Jac. ep. 2: 23. Atque ita Orpheus Suffimine Veſtae p. 178. v. 5.

Οἱ καὶ θεῶν μακάρων θνήτων σήεγμα κραταιόν.

Homerus Odyſſ. E. 215.

Πόντια θεὰ μὴ μοι ὕδη χόλο' οἶδα καὶ αὐτός.

Deinde monet Bootem occi-

 cide-

Οὐ θρασὺν Ὠρίωνα, καὶ ἄβροχον ὑλικὸν Ἀ-
μάξης·
215. Πατρίδος ἀντιπόροιο ποτὶ γλυκὺν ὅρμον ἱκοί-
μην.
Ἀλλὰ, φίλη, πεφύλαξο βαρυπνείοντας ἀήτας,
Μὴ

cidere IV. Nonas Martias ex Ovidio, eoque tempore tempestates in mari adhuc saevire. Kromajerus hic tacet. Eruditissimus Röverus bono judicio Canteri emendationem probavit, nec non Francius, cui tamen minus recte aliquo in pretio fuit illud ἀ βλ-ψω, quod & aliquando mihi inciderat, sed mox damnavi. Est enim manifesta glossa, quemadmodum recte censuit Röverus, nec quicquam juvat sensum, qui in voce ὄψομαι conruptissimus, nec cuiquam tamen animadversus, ne ipsi Cantero, qui tantum, ne illud ω conriperetur, metuisse videtur. Quis enim, quaeso, sensus in his, *Ostende mihi lychnum, quem observans non adspiciam occidentem Bootem?* Bootem sera nocte occidere norunt & qui nondum aere lavantur, sed quid denotet occidentem stellam videre id non expedio. An tales sequeretur bonus Leander? Alii omnes certe *nitidas*, *clare fulgentes*, *& certas*. Valerius Flaccus lib. 2. v. 61.

Atque adeo non illa sequi mihi sidera monstrant
Quae delapsa polo reficit mare: tantus Orion
Jam cadit: irato jam stridet in aequore Perseus.
Sed mihi dux, vetitis qui nunquam conditus undis
Axe nitet serpens, septenosque inplicat ignes.

Ubi v. primo omnino cum Vossio legendum puto *monstrat*, quod tamen non ad Argo, quemadmodum ille, sed ad Palladem refero, ut v. 49.

Nec me tantum Tritonia cursus
Eruditi, saepe ipsa manu dignata carinam est.

&

Non aſperum Orionem, & ſiccum tractum Plauſtri,
Patriae (*tuae*) oppoſitae ad dulcem portum 215.
veniam.
Sed, cara, cave graviter flantes ventos,

Ne

& v. 53.

Quanta quoties & Palladis arte

Incaſſum decimae cecidit tumor arduus undae.

Niſi quis putet Muſaeum per δύσιν Βοώτην intelligere ſtellam quae non ſemper ſplendet, ſed ſecundum Servium ad Virg. Georg. I. 229. verno tempore occidit, & quidem IV. Nonas Martias, ut Schoettgenius ex Ovidio hic notat. Fateor ita meliorem ſenſum gigni: ſed non perfectum. Quid enim huc facit ὁ δύσις? quo monendum erat occidere Bootem? ne dicam longiuſcule petitum id videri, nonne conſtructio, quod ſupra ad v. 114. monui, dura, imo vix ferenda in ſcriptore, nedum eleganti Poëta? nonne ſublata iſta ſcabritie optimus ſenſus, & elegans orationis curſus redditur? Certe qui monitus haec omnia concoquere poterit, illi durum ſtomachum non invideo. Eaedem fere rationes valent, ſi quis interpretaretur: ſtellam, quae, ſera quamvis nocte, tamen occidit, nec toto tempore fulget, quamvis haec omnium revera optima interpretatio &, ſi vera lectio, tantum admittenda. Nemo tamen putet me id agere ut exemplum hoc, quo diphthongus ου ſequente conſonante conripitur aliis eripiam, cum contrariam plane foveam ſententiam, quam, ne nimium haec nota creſcat, in Animadverſionibus latius adſtructum ibo. Recte quoque hunc locum cepit Florens Chriſtianus, qui vertit:

Intuitusque illam, non merſum ſera Bootem,

Sic Papius *ſeri ſigna Bootae* reddit. Nam Gulielmus de Mara, & Whitfordus omiſerunt. Ceterum elegantiſſimi loci inventionem debet noſter Ovidio Heroïd. ep. 18. v. 149.

Μὴ μιν ἀποσβέσσωσι, καὶ αὐτίκα θυμὸν ὀλέσσω·
Λύχνον, ἐμῇ βιότοιο φαεσφόρον ἡγεμονῆα.
Εἰ ἐτεὸν δ' ἐθέλεις ἐμὸν ὄνομα καὶ σὺ δαῆναι,
Οὔνομά μοι Λειάνδρος, ἐϋσεφάνῳ πόσις Ἡρῇ.
Ὣς οἱ μὲν κρυφίοισι γάμοις συνέθεντο μιγῆναι,

Καὶ

Nec ſequar aut Helicen, aut, qua Tyros utitur, Arctos:

Publica non curat ſidera noſter amor. &c.

Eſt aliud lumen, multo mihi certius iſtis,

Non erit in tenebris quo duce noſter amor.

Confer totum locum oppido elegantiſſimum. Siderum autem nomina & reliqua mutuatus eſt ab Homero l. c. ubi de Ulyxe a Calypſone diſcedente:

Πληϊάδας τ' ἐσορῶντι καὶ ὀψὲ δύοντα Βοώτην
Ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν
Ἥ τ' αὐτοῦ στρέφεται, καὶ τ' Ὠρίωνα δοκεύει·
Οἴη δ' ἄμμορος ἔστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο.

Quem locum noſtrum ſaltem imitatum eſſe nemo, niſi durae frontis negare ſuſtinebit. Id ſi verum judicium Muſaei omnino deſidero, qui cum eleganter ſcribere poſſet, quemadmodum Canterus emendavit, hemiſtichio Homeri Carmini tantum inſerto, omnia collutulare maluerit, quod videant illi, an h. l. in Poëtam cadere velint. Talia autem hemiſtichia carminibus ſuis inſerere, ut ſummos Poëtas non puduit, ita nec noſtrum, quod vel hic locus docet v. 214. qui con-

Ne ipſum exſtinguant, & ſtatim animam perdam;
Lychnum, meae vitae luciferum ducem.
Si verum autem vis meum nomen & tu ſcire,
Nomen mihi Leander, formoſae (*eleganti redimitae corona*) conjux Herus.
Sic hi quidem clandeſtinis nuptiis conſtituebant miſceri,
Et

conſtat ex Nonno Dionyſ. lib. 20. p. 534. l. 32.

Οὐ θεσσὺν Ὦείωνα δυσίμερον.

& lib. 23. p. 618. l. 14.

Ἄξονος ἄκρῳ κάρηνα, τῷ ἄβροχον ὅλκον ἀμαίξης.

Ut mittam alia loca, quae in notis & Animadverſionibus recurrunt.

217. Καὶ ἀυπνα θυμὸν ὀλέσσω Pareus hunc verſum ſequenti poſtponit, ſed invitis Muſis & Gratiis. Verius Viri Docti Berglerus & Kromajerus in Diſſertatione ſua p. 19. haec verba per parentheſin includunt. Ceterum νὺξ non agnoſcit editio Baſileenſis.

219. Εἰ ἐπὶν δ' ἐθέλῃς. Εἰ ἐπὶν ἢ θέλῃς Baſil. cum pleriſque aliis, Prius cum paucioribus Röverum ſecutus recepi. Eruditiſſimus Dorvillius omnino legendum cenſet Εἰ δ' ἐπὶν ἐθέλῃς, atque ita apud Homerum occurrere Εἰ δ' ἐτεὸν notat Röverus. Sed alterum Εἰ ἐτεὸν non rarius obvium eſt apud eundem Poëtam, ex. gr. Iliad. B. v. 300. E. v. 104. Nonnum Dionyſ. lib. 3. p. 102. l. 26. lib. 42. p. 1100. l. 16. Illud autem Εἰ δ' ἐθέλῃς occurrit ib. p. 1102. l. 9. & apud Homerum Iliad. Z. v. 150. Φ. v. 487. nusquam, quod ſcio, Εἰ ἢ θέλῃς. Nam quod in Heſiodi Ἔργοις v. 106. pro Εἰ δ' ἐθέλῃς MS. I. Graevii, ut monet in Lection. cap. 3. ſcribit Εἰ ἢ θέλῃς ſimiliter conruptum puto.

220. Πόθις. Leandrum ſta-

Καὶ νυχίην Φιλότητα, καὶ ἀγγελίην ὑμεναίων,
Λύχνε μαρτυρίῃσιν, ἐπισώσαντο φυλάξειν;
Ἡ μὲν φάος ταμύειν, ὁ δὲ κύματα μακρὰ περῆσαι.

Παν-

tim hic in nomine omen rapere, quod putat Pareus, nimis quaesitum, nec a Poëta forte cogitatum.

223. Φυλάξειν. φυλάσσειν Basil.

224. Φάος Ita recte Basileensis cum reliquis aliis editionibus, & MSS. soli Pareus & Kromajerus contra omnium Codicum fidem, ne monito lectore, edere ausi sunt φῶς, quod miror secutum Eruditissimum Röverum, nec non Francium, qui ita emendarat in margine, praecipue cum altera lectio habet, quo se tueatur. Quidni enim si Homero & Hesiodo θεὰ & θεοῖς una syllaba pronunciare vitio nemo vertit & hic licebit Musaeo φάος? Quidni cum saepe in aliis vocibus simile quid observare licet? Sic πολέως duabus syllabis extulit Aschylus. Consule Eruditissimum Spanhemium ad Callim. Hymn. in Jov. v. 87.

Εἰ σπείρειος κεῖνος γε πλεῖ, τάχα νοῦν ἔχοι νοήσῃ.

Nisi quis, quemadmodum Bentlejus aliique, hic legendum censeat νώσῃ. Vulgatam tamen tuetur Tryphiodorus de Ilii Excidio v. 380.

Γαστέρα δ' πλήθουσαν ἀναπλίνας' ἀναβοήσει.

Nisi & hic scribendum ἀναβώσει. Homerus Iliad. ψ. v. 195.

Βορέῃ καὶ Ζεφύρῳ, καὶ ὑπέσχετο ἱερὰ καλά·

v. 226.

Ἡμος δ' Ἑωσφόρος εἶσι, φάος ἐρίων ἐπὶ γαῖαν.

Si quis tricetur in hisce exemplis omnibus brevem syllabam absorberi a longa, hic vero ubi duae natura breves aliam longe esse rationem respondere possem primam in φάος produci, ut a Nonno in Paraphr. Euang. Joann. cap. 20. v. 42.

Εἰς

Et nocturnum amorem & nuntium nuptiarum,
Lychni testimoniis pacti sunt servare;
Illa quidem, lychnum extendere, hic autem, undas latas transire.

Per-

Εἰς τελα φάτο μοῦνον ἐγείρεμον ὄφιον ἰαύων.

Sic autem Homerus Iliad. Ω. v. 736.

Κωμύσας ᾧ ἦλι δήπυ ἀδελφεὸν ἔκπαγλον ἐόντα.

Nec non v. 769.

Δαίμων, ἢ γαλόων, ἢ εἰναπέρων ἰοπέπλων.

Confer Doctiss. Graevium Lect. Hesiod. cap. 1. Vel syllabae positione longae eandem esse rationem regererem, ut apud Hesiodum in Ἔργοις v. 492.

Μήτ' ἴαρ γινέμενον πολιὸν, μήθ' ὅρεος ὄμβρος.

Homerum Iliad. Ω. v. 734.

Ἀτθιδέων ὡς ἄνακτος ἀμαλίχιο· ἢ ἧς Ἀχαίων.

& Orpheum Argon. v. 484.

Ἴλιον Δαρδανίην, Πιτύων ἐπιδέξι' ἴχοντας.

Sed hic ι elidi ante Δ, dequo ad v. 318. potius crederem. Vel respondeam duas breves eodem numero posse haberi, quemadmodum ex. gr. apud Hesiod. in Ἔργοις v. 502.

Δύσκινος ᾗ δμώεσσι, Διὸς ἔπι μέσσα ἰόντος.

& v. 647.

Βύλλαια ᾗ χρέα τε προφυγὼν καὶ λιμὸν ἀπέρητον.

Ubi χρέα una syllaba pronunciandum tamen, quod rarissimum, conripitur. Nisi, quod Graevius in Lect. cap. 15. monet duos Codices scribere, βύλλεια ᾗ quis amplecti velit, ut v. 477, 478. Vel potius synizesin in βύλλαια statuere, quemadmodum v. 261.

Δῆμος ἀπαφαλίας βασιλῆας, οἳ λυγρὴ νοεῦντες.

Certissimae enim emendationi Graevii cap. 6. omnino subscribendum. Vulgo βασιλέων. Ita Θεογ. v. 94.

Ἐκ τοῦ τοι Μουσάων καὶ ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος

Ita certe scribitur in antiquis Scholiis ad h. l. & Didymo ad Homer. Iliad. A. v. 167. ut notat Graevius. Sed in editionibus hujus

225. Παννυχίδας δ' ἀνύσαντες ἀκοιμήτων ὑμεναίων,
Ἀλλήλων ἀέκοντες ἐνοσφίσθησαν ἀνάγκῃ,

H

Poëtae non habetur illud ϑι, quod forte ortum ex praecedenti verſu:

Οἷα τοι Μουσάων ἱερὴ δόσις ἀνθρώποισιν.

Quo loco Scholia, notante Graevio, ſcribunt οἷα π. Sed male. An metuerunt ii, qui nobis hanc lectionem procuderunt, ne οι conriperetur? Sed ſecuris eſſe licuerat; ultima enim in οἷα facile produci poteſt ob ſequentem literam τ. Quemadmodum Homerus Iliad. Υ. v. 315.

Μήπ τοι δρυόϑμος μέγ' ἀμείνων, ἢὲ βίηφι·
Μήπ δ' ἔυπτ κνϑιερνήτης ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.

Conf. v. 318. &c. Heſiodus in Ἔργοις v. 113.

Νίσφι ἄπερ πόνων ἠδ' ὀιζύος.

Quemadmodum recte hunc cum multis aliis locis reſtituit ſagaciſſimus Graevius Lect. Heſiod. cap. 3. Si quid mutandum, illud ϑ ejici non incommode poſſet; cum praecedentibus certe non male cohaerebit. Nec rariores tales ſynizeſes apud Latinos. Propertius lib. 4. El. 7. v. 7.

Eosdem habuit ſecum, quibus eſt elata, capillos,

Eosdem oculos.

Quo loco omnino faciendum puto cum iis, qui craſin admittunt, quamvis *Hosdem* in ſex libris. Vid. Broekhuſius. Virgilius Georg. lib. 1. v. 481.

Fluviorum Rex Eridanus.

Ubi triſyllabum eſt *Fluviorum*, quemadmodum *Connubium* apud Poëtas, utrecte ſynaereſin in ea voce agnovit Scholiaſtes Statii ad Theb. 2. v. 340. ſecus ac Servius; de quo Eruditiſſimum Munckerum in eleganti Diſſertatione Hygino praefixa pag. 8. conſuli velim, ubi ex barbaris Inſcriptionibus alia exempla dabit. Rosweytha de Geſtis Oddonis v. 12. p. 711.

Praeeminet eximius.

Hoc ſi cogitaſſet Interpres Delphinicus Petrus Callyus, non tam puerilem nobis

Pernoctationes autem exſecuti vigilum nup- 225.
tiarum,
A ſe inviti ſeparati ſunt neceſſitate,

Ea

bis dediſſet emendationem in Boëthio de Conſol. Philoſ. lib. 4. Metr. 5: 21.

Cedat inſcitiae nubilus error.

Ubi vitio creatus Cenſor ſatis pro imperio, ſpretaque omnium Codicum, quos parum curat plerumque, auctoritate reponit

Cedat inſciti nubilus error.

At ego nihil mutandum cenſeo. Olim cogitabam Poëtam contra antiquorum morem ſecundam ſyllabam conripuiſſe, quia ſimilem naevum deprehendiſſe mihi videbar, eodem h. lib. Metr. 4. v. 5.

Quos ſerpens leo, tigris, urſus, aper
Dente petunt, iidem ſe tamen enſe petunt.

Quod & monuerat Sitzmannus. Sed conſultis notis ineditis Viri Eruditiſſimi Gulielmii Vlamingii, qui ex Codice MS. quem Tertium vocat, *omnino ſcribendum* putat *apri*, quemadmodum jam Barthius Adv. lib. 44. cap. 6. ubi legit *urſi & apri*, divinaverat, nec non Vallinus, eique obſecutus Callyus ediderat, ſententiam, quod ad hunc locum attinet, fere muto. Barthio autem ſcribenti *urſi & apri*, favet aliquo modoCD'O. qui agnoſcit &: quamvis nihil mutarem, cum tales elegantes copulae defectus Poëtae ſint in deliciis. Confer ex. gr. lib. 3. metr. 9. v. 26.

Te cernere finis,
Principium, vector, dux, ſemita, terminus idem.

Nec tamen a violatarum metri legum crimine plane abſolvi poteſt Boëthius, qui contra Veterum morem ultimam vocis *Ceres* ſyllabam conripit lib. 3. Metr. 1. v. 4.

Ut nova fruge gravis Ceres eat.

Lubens ſcriberem *Ceres gravis*; ſed nullus Codex favet. Lib. 4. Metr. 3. v. 14. primam in *ululare* producit:

Flere

Ἡ μὲν ἐὰν ποτὶ πύργον, ὁ δ' ὀρφναίην ἀνὰ νύκτα,
Μήτι παραπλάζοιτο, λαβὼν σημήϊα πύργου,
Πλώῃ

Flere dum parat, ululat: Quemadmodum ſecundam in *Corpora*, lib. 5. Metr. 4. v. 4.

E corporibus extimis. Quae ſeculi in turpiſſimam, quam ne optima ingenia penitus effugere potuerunt, barbariem ruentis clariſſima ſunt indicia.

228. Λαβὼν. Sic emendandum locum conruptum conjectura ductus certiſſima jam ante annum vidi, praecipue cum librarios perpetuo voces βαλὼν & λαβὼν inmutaſſe in Codicibus noveram. Sic in Herodoto lib. 1. cap. 46. pro καὶ βαλεῖν αὐτῶν αὐξανομένην τὴν δύναμιν. Jac. Gronovius ex Codice Mediceo edidit καταλαβεῖν. Vide ipſum pag. 807. Cap. 63. pro συμβαλὼν τῷ χρηστηρίῳ Th. Gale vult συμβαλὼν, contrarium defendente Gronovio pag. 815. quem & confer ad cap. 91. pag. 826. In Polyaeno Strateg. lib. 4. 2. §. 13. pro τοῖς μὲν ἐφεπομένοις περιλαμβομένοις μένειν. Caſaubonus recte legit προσβαλομένοις. Nunc cum video acutiſſimo Berglero, nec non Kromajero, qui omnino videndus, eandem conjecturam in mentem veniſſe, eamque amplecti Elegantiſſimum Röverum, in textum (ut vocant) recipere non veritus fui. Non enim ſpero quenquam id mihi vitio verſurum, cum & alias Virorum Doctorum certiſſimas conjecturas Lectoribus exhibuerint ſaepiſſime Editores, ipſius etiam Muſaei. In vulgata enim lectione βαλὼν nullus ſenſus; ad λαβὼν autem prope accedunt tres Codices, in quibus λαθὼν, apud Röverum. Qui pro λαβὼν σημήϊα πύργου inſuper legendum cenſet λύχνου, defendere ſententiam poterit v. 301. ubi pro

Διαπρεπὴς ἦ τε πύργου.

Quidam legunt λύχνου. Sed ut ibi Röverus nihil mutandum, ſic nec h. l. conſultum puto. Miſerrime autem torſerunt haec Interpretes. Whitfordus vertit:

Juve-

Ea quidem ſuam ad turrim, hic autem, obſcuram per noctem,
Ne quid erraret, capiens ſigna turris,

Navi-

Juvenis ne noctis in umbra
Signa ſub obſcurae fallant incognita turris
Multa cavens.

Florens Chriſtianus:

Miſſo turris ſigno, ne forſan aberret.

Gulielmus de Mara:

Ne quid aberraret, ſignis pro turre ſtatutis.

Miror hunc quaſi ſuae opinioni faventem ſolum laudaſſe Kromajerum, niſi propterea quod *tranavit* verterit; ſed & Florens Chriſtianus:

In bene fundatae populos enavit Abydi,

Unus ſenſum percepit Andr. Papius:

At providus ille,
Signa notans turris, ne ſe nox falleret atra.

Sic Ovidius ep. 19: 35.

Protinus in ſumma vigilantia lumina turre
Ponimus, adſuetae ſigna notamque viae.

Intellige igitur Leandrum Abydum ſera nocte natantem reſpexiſſe Heronem lucernam tenentem, vel ipſam lucernam ex turre ſuſpenſam. Sic apud Ovidium ep. 18: 117. Leander:

Digredimur flentes, repetoque ego virginis aequor,
Reſpiciens dominam, dum licet, usque meam.

Ne quid tamen diſſimulem, longe felicius ſcenam conpoſuiſſe mihi videtur ingenioſiſſimus Naſo, quam Muſaeus, qui amatorem ſera nocte domum ſe referentem lucernae miniſterio uſum canit, ad quam oculos flectere debebat, cum Abydon verſus iter inſtituendum, quod ita procul dubio natatori difficillimum eſſe debuit. Praeterea, ſi lumen Leander e litore Abydeno vix videre potuit, ut refert Ovidius ep. 18: 31.

Lumina quin etiam ſumma vigilantia turre,

Aut

Πλῶε βαθυκρήπιδος ἐπ' Εὐρέα δῆμον Ἀβύδου.

Παννυχίων δ' ὀάρων κρυφίους ποθέοντες ἀέθλους
Πολλάκις ἠρήσαντο μολεῖν θαλαμηπόλον ὄρφνην.
Ἦ δὴ κυανόπεπλος ἀνέδραμε νυκτὸς ὁμίχλη,
Ἀνδρασιν ὕπνον ἀγοῦσα, καὶ ὀ ποθέοντι Λεάνδρῳ·
Ἀλλὰ πολυφλοίσβοιο παρ' ἠϊόνεσσι θαλάσσης
Ἀγ-

Aut videt, aut acies noſtra videre putat.

Iis enim verbis indicat lumen tantis tempeſtatibus noctu furgentibus obſcurius fuiſſe, & aliquando vix apparuiſſe, quemadmodum Virgilius Æneid. lib. 6. v. 452.

Ut primum juxta ſtetit, adgnovitque per umbras
Obſcuram, qualem primo qui ſurgere menſe
Aut videt, aut vidiſſe putat per nubila lunam.

Quomodo, quaeſo, natator atra nocte id reſpexit? Quamvis id non adeo urgeam, cum ſecundum Muſaeum facile lumen videre potuit. Confer. v. 234. & ſeqq. Ovidius autem mari ſe commiſiſſe amatorem ſub auroram canit. ita enim ep. 18: 111.

Famque, fugatura Titoni conjuge noctem,
Praevius aurorae Lucifer ortus erat.

Eo autem tempore lucernae nullus uſus.

230. Παννυχίων. Παννυχίην Baſil. cum plerisque, nec non Florente Chriſtiano qui vertit:

Tota nocte ambo furtivae murmura rixae
Optabant.

quo

Navigabat (*natabat*) profundi fundamenti ad
magnum populum Abydi.
Nocturnarumque conſuetudinum clandeſtina
deſiderantes certamina
Saepe optarunt, ut venirent cubiculum ornantes tenebrae.
Jam atrata cucurrit noctis caligo,
Viris ſomnum adferens, ſed non amanti
Leandro;
Sed (*is*) multifremi apud litora maris
Nunquo quid ineptius? Quomodo enim, quaeſo, amatores certamen amoris perficere cupidi *per totam noctem* optaſſent, ut *nox adveniret*? Recte igitur Παννυχίων retinui cum Rövero aliisque. Ceterum nota hic ut, vix ſubeunte Aurora digreſſi, mox iterum votis exoptent noctem amatores, quod eleganti βακχυλογίᾳ hic expreſſit Poëta. Similem obſervo apud Lucam Euang. cap. 24: 31. Αὐτῶν δὲ διηνοίχθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ, καὶ ἐπέγνωσαν αὐτὸν· καὶ αὐτὸς ἄφαντος ἐγένετο ἀπ' αὐτῶν. Quam paucis verbis hic deſcribitur, quomodo Chriſtus ex oculis diſcipulorum evanuerat? Nec mora ſcilicet longior eſſet in deſcriptione, quam ipſa re, ut loquitur Vir Acutiſſimus Jer. Marklandus ad Stat. Sylv. 1. 2. v. 144. Vid. & ad illum locum Elegantiſſimus Gevartius Papin. Lection. cap. 17. p. 66. & praeterea idem Marklandus ad 2. 1. 146. nec non 3. 1. 135. in Addendis. qui uſum hunc in locutionibus variis oſtenderunt.

231. Θαλαμηπόλον. ὡς ἡ Θαλαμὼ διασεφύσαν. FRANCIUS. Nonnus Dionyſ. lib. 7. p. 218. l. 33.

Καὶ γλυκερὴν μήκυνε Διὸς Θαλαμηπόλον ἔρφην.

236. Πε-

Ἀγγελίην ἀνέμιμνε Φαεινομένων ὑμεναίων,
Μαρτυρίην λύχνοιο πολυκλαύστοιο δοκεύων,
Εὐνῆς τε κρυφίης τηλεσκόπον ἀγγελίωτην.
Ὡς δ' ἴδε κυανέης λιποφεγγέα νυκτὸς ὁμίχλην
Ἠρώ, λύχνον ἔφαινεν· ἀναπτομένοιο δὲ λύχνε
Θυμὸν Ἔρως ἔφλεξεν ἐπειγομένοιο Λεάνδρε·
Λύχνῳ καιομένῳ συνέκαιετο. πὰρ δὲ θαλάσσῃ

Μαι-

236. Πολυκλαύστοιο. *multum deflendi*, si sic legendum. Aliae editiones πολυκλαύβιο (ut Basil. aliaeque multae.) Forte scribendum πολυκλήπτοιο, *quam identidem invocat lucernam.* Cephalus apud Ovidium 7. Metam. Caligula apud Sueton. cap. 50. Catull. 51. Confirmat hanc conjecturam Leander apud Ovidium v. 30. & mox ipse Musaeus. FRANCIUS. Sed, quod pace viri Doctissimi dixerim, locus Ovidii parum juvat:

Rupe sedens aliqua specto tua littora tristis,
Et quo non possum corpore, mente feror.

Nihil hic de invocata lucerna, ut nec in seqq.

Lumina quin etiam summa vigilantia turre
Aut videt, aut acies nostra videre putat.

Neminem in hac emendatione moveat quod voces πολύκλαυστος & πολύτλητος nimis differant: Videtur enim olim lectum πολυτλήπτοιο, cum facilis permutatio literarum κ & τ. Voces autem illas confundi patet ex v. 330. ubi πολυτλάκτοιο edidit Röverus ex Codicibus, cum in aliis πολυκλαύβιο, quae lectio ex glossa in utrumque locum inrepsit forte. Vulgatam

Nuntium opperiebatur lucentium nuptiarum,
Teſtimonium (*ſignum*) lychni lugubris obſervans,
Lectique clandeſtini procul ſpeculantem nuntium.
Ut vero vidit nigrae obſcuram noctis caliginem
Hero, lychnum oſtendit: accenſo vero lychno
Animum Amor uſſit feſtinantis Leandri:
Lychno ardente ipſe etiam ardebat. ad mare autem

Inſa-

tam tamen, ne quid diſſimulem, lectionem defendere poſſes admiſſa prolepſi, quam non videtur adtendiſſe Vir Acutiſſimus, λύχνον nimis ſubito πολύκλαυστον vocari ratus, quod me quoque olim adeo offendebat, ut de ſanitate loci dudum dubitaverim. Optime hanc prolepſin expreſſit Papius vertens:

Luminis indicium exſpectans, miſerabile quandam.

Atque ita Virgilius Æneid. lib. 7. v. 717.

Quosque ſecans infauſtum interluit Allia nomen.

Lucerna autem πολύκλαυστος vocatur, quae extincta leti cauſſa fuit Leandro; quemadmodum Virgilius Æneid. 3: 138.

Miſerandaque venit.

Arboribusque ſatisque lues.

Ubi Servius: MISERANDA] *Metonymia, quae miſeranda facit.*

241. Πᾶς ὁ θαλάσσης. θαλάσσης Baſil. cum pluribus. Prius Röverum ſecutus tamen recepi. Supra v. 32.

πύργοι δὲ προγόωσι θοὴν γείτονι θαλάσσῃ.

Ubi ipſum vide.

245. Θα-

Μαινομένων ῥοθίων πολυηχέα βόμβον ἀκόντων
Ἔτρεμε μὲν τοπρῶτον, ἔπειτα δὲ, θάρσος ἀείρας
Τοίοισι προσέλεκτο παρηγορέων φρένα μύθοις·
Δεινὸς Ἔρως, καὶ πόντος ἀμείλιχος· ἀλλὰ θαλάσσης
Ἐστὶν ὕδωρ, τὸ δ' Ἔρωτος ἐμὲ φλέγει ἐνδόμυχον πῦρ.

Λάζεο

245. Θαλάσσης Ἐστὶν ὕδωρ. Ἐπὶς Rondellus non inconcinne. FRANCIUS. Vulgatae certe lectioni praeſtat, in qua nullus ſenſus, qui ita optimus ſurgit. Berglerus legebat ἀμείλιχον, vel θάλασσα, atque hoc probat Röverus, a quo non diſcedo. Certe emendatio facillima. ita v. 241. pro θαλάσσῃ plures ſcribunt θαλάσσης. Conferri autem cum hoc loco debet Anacreon Od. 14: 9.

Τί δῆτα βαλώμεθ' ἔξω,
Μάχης ἔσω μ' ἐχούσης;

Vertit Henr. Stephanus:

Nam cur petamur extra,
Quum praelium ſit intus?

Ubi legendum ἐούσης, vel ipſa interpretatio docet. Charmides apud Ach. Tatium lib. 4. p. 233. ἐπὶ πόλεμον νῦν ἐξελεύσομαι βακχόλων· ἔνδον μοι τὸ ψυχῆς ἄθλος πόλεμος κάθηται. κ. τ. λ. Elegantiſſime Ovidius ep. 18: 89.

Frigora ne poſſim gelidi ſentire profundi,
Qui calet in cupido pectore, praeſtat Amor.

Conferri poteſt con noſtro Poëta Nonnus Dionyſ. lib. 35. p. 876. l. 5. de Morrheo ſe lavante:

Ψυχρῇ ἔνδιμας φαίδρυνε θαλάσσῃ,
θείε-

Insanarum undarum multum sonantem fremitum audiens
Tremebat quidem primo, postea vero audaciam attollens,
Talibus adloquebatur consolans mentem verbis:
Gravis Amor, & mare inplacabile: sed 245,
maris
Est aqua, verum Amoris me urit intestinus ignis

Ad-

Θίεμον ἴχαν Παφίης ὀλίγον βέλος.

Lib. 42. p. 1084. l. 3.

Ψυχρὸν ὕδωρ Διόνυσε μάτην πιες· ἐ δύναῳαι ηδ
Σβέσσαι δίψαν Ἔρωτος ὅλος ῥόος ὠκεανοῖο.
Εἶρέο σὸν γενέτην, ὅπ τηλίκον οἶδμα περήσας
Νυμφίος Εὐρώπης ἐκ ἔσβεσεν ἱμερόεν πῦρ. κ. τ. λ.

Sic lib. 7. p. 216. l. 29.

Ἀκιδνοπάτρῃ ἢ βελέμνῳ
Βαιὸς Ἔρως ἔφλεξεν εἰσευπήρῳ κεραυνῷ.
Οὐδὲ χύσις νιφετοῖο καὶ ἐ φλογόεν δ φορῆϊ
Ἀστεροπὴ χραίσμησεν.

Seneca Hippolyt. v. 334.

Spicula cujus sentii in imis
Caerulus undis grex Nereidum
Flammamque nequit relevare mari.

Illud autem ἐνδόμυχον πῦρ occurrit lib. 4. p. 122. l. 17. lib. 25. p. 674. l. 9. lib. 42. p. 1104. l. 9. Quemadmodum πόντος ἀμείλιχος, lib. 4. p. 122. l. 17. loco gemino:

Ἀλλ' ἐρέεις ὅπ πόνῳ ἀμειλίχος· ἐκ ἀλεγίζω
Μαινομένε ῥοθίοιο.

Qui locus priori Bergleri conjecturae adversatur.

Λάζεο πῦρ, κραδίη, μὴ δείδιθι νήχυτον ὕδωρ.
Δεῦρό μοι εἰς Φιλότητα· τί δὴ ῥοθίων ἀλεγίζεις;
Ἀγνώσσεις, ὅτι Κύπρις ἀπόσπορός ἐστι θαλάσσης,
Καὶ κρατέει πόντοιο, καὶ ἡμετέρων ὀδυναίων;
Ὣς ἐπὼν μελέων ἐρατῶν ἀπεδύσατο πέπλον
Ἀμφοτέρῃς παλάμῃσιν, ἑῷ δ' ἔσφιγξε καρήνῳ,
Ἠϊόνος δ' ἐξῶρτο, δέμας δ' ἔρριψε θαλάσσῃ.
Λαμπομένῳ δ' ἔσπευδεν ἀεὶ κατεναντία λύχνῳ,
Ἀὐτὸς ἐὼν ἐρέτης, αὐτόσολος, αὐτόματος νῆϊς.
Ἡρὼ δ' ἠλιβάτοιο Φαεσφόρος ὑψόθι πύργου,
Λευγαλέῃς αὔρῃσιν ὅθεν πνεύσειεν ἀήτης
Φάρεϊ πολλάκι λύχνον ἐπέσκεπεν, εἰσόκε Σηστὸ
Πολλὰ καμὼν Λείανδρος ἔβη ποτὶ ναύλοχον ἀκτήν.
Καὶ μὲν ἐὸν ποτὶ πύργον ἀνήγαγεν· ἐκ δὲ θυράων

Νυμ-

252. Ἀμφοτέρῃς. Ἀμφοτέρῃσι Basil.

255. Ἐῶν. Whitfordi editioni hanc, quae exciderat, vocem addidit FRANCIUS.

256. Φαεσφόρος ὑψόθι πύργου. Primam vocem ad Heronem referri nemo non videt, & tamen fraudi fuit Elegantissimo Whitfordo, ut liquet ex ejus interpretatione:

Hero flammiferae sed summo in vertice turris.

Quasi

Adſume ignem, cor, ne time effuſam aquam.
Ades mihi ad amorem; cur fluctus curas?
Ignoras, quod Venus nata ſit e mari,
Et dominatur ponto, & noſtris doloribus?
Sic fatus membra amabilia exuit veſtem
Ambabus manibus, ſuoque adſtrinxit capiti;
Littoreque exſiluit, corpusque dejecit in mare,
Splendentemque feſtinabat ſemper adverſus lychnum,
Ipſe remex, ipſe claſſis, ipſe ſibi navis.
Hero autem alta lucifera in turri,
Pernicioſis auris undecumque ſpiraret ventus,
Veſte ſaepe lucernam tegebat, donec Seſti
Multum fatigatus Leander venit ad portuoſum littus;
Et ipſum ſuam ad turrim deduxit; ad fores vero

Spon-

Quaſi ſcriptum fuiſſet φαι-σφόρε, niſi, quod malo, vir Doctus ob carminis leges inverterit epitheton.

257. Λευγαλέης ἄυρησιν. Forte Λευγαλέαις ἄυραισιν, ut Plantin. FRANCIUS.

Favet ex parte Baſil. aliaeque plures apud Röverum in quibus ἄυραισιν. Sed nihil muta.

259. Ποτὶ ταὐλοχον. Sola Baſil. editio ſcribit ποτὶ ἄυλοχον.

Νυμφίον ἀσθμαίνοντα περιπτύξασα σιωπῇ,
Ἀφροκόμας ῥαθάμιγγας ἔτι ζάζοντα θαλάσσης,
Ἤγαγε νυμφοκόμοιο μυχὸς ἐπὶ παρθενεῶνος,
Καὶ χρόα πάντα καθῆρε, δέμας δ' ἔχρισεν ἐλαίῳ
Εὐοδμῳ, ῥοδέῳ, καὶ ἀλιπνόον ἔσβεσεν ὀδμήν.
Εἰσέτι δ' ἀσθμαίνοντα βαθυςρώτοις ἐνὶ λέκτροις
Νυμφίον ἀμφιχυθεῖσα φιλήνορας ἴαχε μύθας.

Νυμφίε

261. Σιωπᾷ. σιοπῇ Whitf.

264. Ἔχευε. Alios scribere ἔχεισε Pareus notat.

265. Ῥοδέῳ. Daniel Pareus, quamvis ediderat ῥοδίῳ, nec ullam diversitatem lectionis memorat, tamen hanc cedro dignam dedit notam: ἐλαίῳ ῥοδίῳ] Coelius Rhodiginus lib. 27. cap. 26. Antiq. Lection. notat ex Plutarcho, ῥόδον dici, ὄπερ ὕμνα πολὺ τὸ ὀδμῆς ἀφίησι, διὸ καὶ τὴν χιτῶνα μαραίνειν. Alii ῥόδειν ἔλαιον inflectunt, quod est *olere*. Sed nihil haec ad Musaeum, qui ῥόδιον ἔλαιον vocat, quod Homerus Iliad. τ. v. 186. de Venere Hectorem mortuum lugente,

Ῥοδόεντα δὲ χεῦεν
ἐλαίῳ
Ἀμβροσίῳ.

Quem locum respexit Pollux lib. 6. cap. 19. segm. 104. τὸ δ' Ῥόδιον ἔλαιον, ῥοδοῦν Ὅμηρος καλεῖ. ubi Vid. Jungermannus; quem miror illud ῥόδιον in ῥόδινον mutare, cum ῥόδιος obvia fit vox, quae ni placeat, aeque commode legere poteris ῥόδειον, ut Musaeus aliique non pauci. De ipso olei usu latius in Animadversionibus dicam.

267. Ἴαχε

Sponſum anhelantem complexa ſilentio,
Spumeas ex capillis guttas adhuc ſtillantem maris,
Duxit ſponſam ornantis ad penetralia virginalis cubiculi.
Et cutem totam abſterſit, corpusque unxit oleo
Bene olenti, roſeo, & mare ſpirantem exſtinxit odorem. 265.
Adhuc autem anhelantem alte ſtratis in lectis
Sponſum circumfuſa blanda (*haec*) emiſit verba:

Sponſe

267. Ἴαχε μύθους. Ita Henr. Stephanus. Alii Codices ἴυνσπε. FRANCIUS. atque ita Baſil. editio cum pleriſque aliis; quemadmodum ſaepe Nonnus in Dionyſiacis & Paraphr. Joannis. In Vaticano Codice ſcribitur ἴσχε, an voluit ἴσχεθ? Ita Tryphiodorus de Excidio Ilii v. 256.

Λισσόμενος ἠ γέροντα δολοπλόκου ἴσχετο μύθου.

v. 419.

Μάτην ἠ χερῶν ἄμπερ ἴσχεις.

Niſi cum Rövero latere ἴαχε velis, quod verum puto, atque ita multi Codices: Quin & Andreas Papius ita jam olim legendum monuit, quod veriſſimum eſſe vel Nonni imitatio docet, qui centies hanc locutionem uſurpavit. Ita Dionyſ. lib. 1. p. 14. l. 2.

Τοῖοι ἔπος πτερόφοιτος Ἀχαιικὸς ἴαχε ναύτης

lib. 2. p. 52. l. 28.

Ἀνηπτόποις τομάπεσι πολύτροπον ἴαχε φωνήν

Confer lib. 16. p. 452. l. 4. lib. 20. p. 548. l. 18 & l. 27. & innumeris fere aliis

Νυμφίε, πολλὰ μόγησας, ἃ μὴ πάθε νυμφίος ἄλλος·
Νυμφίε, πολλὰ μόγησας, ἅλις νύτοι ἁλμυρὸν ὕδωρ,
Ο'δμή τ' ἰχθύοεσσα βαρυγδήποιο θαλάσσης·
Δεῦρο, τεὸς ἱδρῶτας ἐμοῖς ἐνικάτθεο κόλποις.
Ὣς ἡ μὲν ταῦτ' εἶπεν· ὁ δ' ἀυτίκα λύσατο μίτρην,

Καὶ

liis locis, etiam in compositis. Absolute quoque occurrit lib. 4. p. 134. l. 23.

Καὶ οἱ ἀτυζομένῳ λαοσσόος ἴαχε δαίμων.

Et ipsi trepidanti populos servantem emisit vocem Dea

Ita vertitur, quasi scriptum λαοσσόον, sed male. λαοσσόος δαίμων est Pallas, de qua ibi sermo. ἴαχε autem saepissime ita occurrit, ut lib. 10. p. 286. l. 10. &c.

268. Νυμφίε, πολλὰ μόγησας, ἃ. in Codice Veneto legi πολλ' ἔπαθες τὰ, quam lectionem forsan quoque a manu glossatoris provenire Röverus notat. Nihil certius, esse vel violatae metri leges evincunt: ὃ e-

nim quod conripitur, ut hic ἃ, produci deberet, quod intolerandum. Fateor idem dixisse Homerum Odyss. Θ. v. 155. quod notat Röverus, nec non I. v. 492. Iliad. Υ. v. 607. &c. Sed nostrum eo respexisse minime credo. Quid? quod elegans illa repetitio vocum in initio versus plane ita perditur. Haec autem Nonno, cujus exemplum secutus Musaeus videtur, in deliciis habita, sic Dionys. lib. 3. p. 165. l. 1.

Λιπταλέης πόδας αἶδι, καὶ ἐς ἰφθίσσατο πηγὰς·
Λιπταλέης πόδας εἶμι, καὶ ἐς ἴδὶ κύπελα πεδίλων.

Ita pag. 166. l. 2, 3. lib. 15. p. 428. l. 3, 4. lib. 16. p. 458. l. 29.

Ὣς μὲν

Sponſe, multa tuliſti, quae non paſſus eſt ſponſus alius;
Sponſe multa tuliſti; ſatis tibi eſt ſalſae aquae,
Odorisque piſcoſi graviter frementis maris:
Huc ades, tuos ſudores meis depone in complexibus.
Sic illa haec locuta eſt; ille vero ſtatim ſolvit zonam,

Et

Ὦ μοι παρθενίης, τὴν ἥρπασεν ὗϊος ὕδωρ,

Ὦ μοι παρθενίης, τὴν ἥρπασεν ὕπνος ἐρώτων,

Ὦ μοι παρθενίης, τὴν ἥρπασε Βάκχος ἀλήτης.

lib. 19. p. 510. l. 2.

Σὺν Στάφυλον, Διόνυσε, πατεύνασε χάλκεος ὕπνος,

Σὺν Στάφυλον, Διόνυσε, Χαριδὶς ἥρπασαν ἄυρα,

p. 512. l. 18, & 19. lib. 22. p. 582. l. 14, 15. lib. 24. p. 632. l. 15, 16. lib. 36. p. 892. l. 2, 3. lib. 40. p. 1024. l. 15.

Τίς με λαβὼν κομίσειε ἐς ἰσόθεα τέμενα Δαφνης;

Τίς με λαβὼν κομίσειεν ἐς εὐρυρείθρου Ὑδάσπην.

lib. 46. p. 1194. l. 9.

Οἷον θῆρα δάμασσας ἐχίφρονα πίκρον Ἀγάυην;

Οἷον θῆρα δάμασσας, ὃν ὑμετέρη πίκρι γαστὴρ;

Οἷον θῆρα δάμασσας, ὃν ἐσπέρμηνεν Ἐχίων;

Δίρκειο σεῖο λίονται, τὸ αἰσίμη τύνθον ἄειρα.

Δίρκειο σεῖο λίονται, ἣ Ἀγαυίη σίο μήτηρ.

Confer praeterea lib. 47. p. 1124. l. 11, 12. & l. 31, 32. lib. 48. p. 1278. l. 3, 4. & l. 32, 33. p. 1296. l. 18, 19. Quae minoris momenti loca mitto. Vid. & quos laudat Pareus ad h. l.

272. Μίτρην. B. & Par. μίτρην

Καὶ θεσμῶν ἐπέβησαν ἀρισονόᾳ Κυθερείης.
Ἦν γάμος, ἀλλ' ἀχόρευτος· ἔην λέχος, ἀλλ' ἄτερ ὕμνων.
Οὐ ζυγίην Ἥρην τις ἐπευφήμησεν ἀοιδός·

Οὐ

μήτρην apud Röverum scribunt; quemadmodum & exemplar Bergleri, qui tamen recte nihil mutat. Permutatio enim harum vocum in Codicibus trita. Apud Polluc. 4. 18. 116. pro μίτρα MS. apud Jungermannum habet μήτρα. Sic in Dionysio Halicarn. lib. 2. p. 129. χιτῶνας ποικίλας χαλκείας μίτραις καπεζωσμένοι. pro μίτραις emendanti Demstero ad Rosin. Antiq. p. 416. omnino subscribo. Hoc tamen defendit Phavorinus in V. Μήτρη. Μήτρην λῦσαι λέγεται φυσικῶς. λύσις δ' ἔστιν, ἡ κύησις· λέγεται δ' καὶ κατὰ ἰσοζυγίαν· αἱ δὲ πρῶτον πάντησαι, λύσαι τὰς ζώνας ἀνέλυθησαν τῇ Ἀρτέμιδος (Legendum forte ἀναλυθέασιν τῇ Ἀρτέμιδι, certe τῇ Ἀρτέμιδι ut patet ex V. Μίτρα. & Scholiasta Apollonii Rhodii ad Argon. lib. 1. v. 288. quem ad verbum descripsit) ὅθεν καὶ λυσιζώνη Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἐν Ἀθήναις. Eadem repetit in V. Μίτρη. unde patet ipsum putasse voces has ejusdem esse significatus. Sed Phavorinus deceptus prava lectione videtur hanc adnotationem nobis cudisse, quod & alias Grammaticis non inusitatum. Eadem menda adhuc insedit Nonno Dionys. lib. 15. p. 416. l. 91.

Παρθενίκην ἀδάμαστον ἀτάσθαλον εἰς γάμον ἕλκων
Σφίγξεν ὑπὲρ δαπέδοιο· ζωννυσάμενος δ' κονίῃ
Χερσὶν ἐρωμανέεσσιν ἀπεσφρηγίσατο μήτρην.

Virginem indomitam improbum in concubitum trahens
Complexus est super solum. Extentus vero in pulvere
Manibus amore insanis resignavit coronam mulierem.

Legendum omnino μίτρην, quod

Et leges inierunt benevolae Veneris.
Erant nuptiae, ſed ſine choreis; erat lectus,
ſed ſine hymnis;
Non zygiam (*jugalem*) Junonem quisquam
invocavit Poëta;

Non

quod ſequentia clariſſime docent, quin l. 27. diſerte vocat

Κύκλαδα μίτρην.

Interpres, qui legiſſe videtur *μίτρην*, vertit *coronam muliebrem* favente Phavorino qui notat in V. Μίτρα λέγεται ὁ γυναικεῖος τῆς κεφαλῆς ἀνάδεσμος. Sed haec ad Nonnum nihil, ut quivis videt. Eundem errorem conmiſſum a P. Fabro & Parco in hoc Muſaei loco interpretando latius in Animadverſionibus refutabo.

275 Ζυγίην Ἥρην. Legendum cum Falkenburgio Ἥρην. Atque ita Edit. Plantiniana. *Juno Pronuba.* (V. Servius ad Virgil. Æneid. 4. v. 45. & 59.) Sic & emendarat Leopardus Miſcell. 20: 5. V. ad hunc locum Pareum, & Falkenburgium ad Nonnum. Ἥρην jam olim & ipſe emendaveram, quo nihil verius. FRANCIUS, Editio Baſil. Γῆρυν cum reliquis omnibus, etiam fere MSS. tantum P. Vo. & Kromaj. & poſt hos Elegantiſſimus, quem conſuli velim omnino, Röverus Ἥρην ediderunt, quos merito ſecutus ſum. Ita Pollux lib. 3. cap. 3. Segm. 39. διὰ τοῦτο καὶ Ἥρα τέλεια, ἡ ζυγία. V. Kuhnius. Nonnus Dionyſ. lib. 32. p. 804. l. 9.

Οἶδα γὰρ ὡς ζυγίη κικλήσκομαι.

Quae verba ipſius Junonis. ibid. l. 25.

Ἦ ῥα καὶ αὐτὴ
Ὥς ζυγίη γεγαυῖα, καὶ ὡς μεδέουσα γενέθλης
Κυπρηδίοις βελέεσσιν ὀιστεύεις ἀθανάτοισιν.

lib. 47. p. 1226. l. 25.

Αὐτὰρ γὰρ Ἥρης,
Ἣν ζυγίην καλέουσιν, ἀπειρογάμοιο θεαίνης.

ibid. ἀοιδός. Sic Baſil. cum plurimis. In aliis ἀείδων.

276. Δεῖ-

Οὐ δαίδων ἥψαπτε σέλας Θαλαμηπόλον ἐυνήν.
Οὐδὲ πολυσκάρθμῳ τις ἐπεσκίρτησε χορείῃ,
Οὐχ ὑμέναιον ἄεισε πατὴρ, καὶ πότνια μήτηρ·
Ἀλλὰ λέχος σορέσασα τελεσσιγάμοισιν ἐν ὥραις
Σιγὴ πασὸν ἔπηξεν, ἐνυμφοκόμησε δ' ὁμίχλη·
Καὶ γάμος ἦν ἀπάνευθεν ἀειδομένων ὑμεναίων.
Νὺξ μέν ἔην κείνοισι γαμοσόλος, οὐδέ ποτ' Ἠὼς
Νυμφίον εἶδε Λέανδρον ἀριγνώτοις ἐνὶ λέκτροις.

Νήχε-

276. Δαίδων. δᾳδων. Basil. editio.

280. Σιγὴ πασὸν ἔπηξεν. Dum verso Pollucem lib. 3. cap. 3 Segm. 37. ἢ ἡ σιγὴ τὴ ἐυνὴ παραπέπασμα πασός. *Sed velum lectum ambiens cortina.* incidi in eam cogitationem, an non πασὸς hic esset *velum tori*, quemadmodum jam Scaligerum lib. 3. Poët. cap. 101. cepisse notat Pareus. Sed attentius locum considerranti vulgatam interpretationem loco non movere tutius esse videtur.

290. Κυπρογενὴς---φιλότητα. Ita locutum Mimnermum docet Pareus his versibus:

Τεθνάμεν, ὅτι μοι μηκέτι ζωὸν τε μέλοι.
Κυπρογενὴς φιλότης, ἢ μείλιχα δῶρα, καὶ εὐνή.

Pro μείλιχα (bis editur in Comment. ejus μειλίχια, quod

Non taedarum inluminabat ſplendor, nuptialem lectum;
Neque peragili quisquam ſaltavit chorea,
Non hymenaeum cantavit pater, & veneranda mater;
Sed lectum ſternens perficientibus nuptias in horis
Silentium thalamum fixit, novam nuptam vero ornavit caligo; 280.
Et nuptiae erant longe a canendis hymenaeis.
Nox quidem erat illis nuptiarum ornatrix, neque umquam Aurora
Sponſum vidit Leandrum valde (*ipſi*) notis in lectis.

Nata-

quod ineptum eſſe metri leges violatae docent) δῶρα Pareus emendat μειλιχιφωρὰ καὶ ἰυγὴ. Omnia enim ſingulariter poni. Sed debuiſſet ſaltem aliqua auctoritate ſtabilire vocem hanc, quam, donec id praeſtitum video, a Graeca civitate prohibendam puto. Quod objicit omnia ſingulariter poni futile eſt, cum ſaepius contrarium apud Scriptores obtineat. Mihi videtur Poëta μειλιχα δῶρα vocare, quae alii δῶρα Ἀφροδίτης. vocem autem Ἀφροδίτης omiſiſſe videtur, quia verſu proxime praecedente dixerat:

Τίς δ' βίος; τί δ' περπνὸν ἄνευ χρυσῆς Ἀφροδίτης;

Quae verba laudarunt Interpretes Horatii ad lib. 1. ep. 6. v. 65. Et ſi vel non praeceſſiſſet vox Ἀφροδίτη recte locus ſe haberet. Non adeo

Νήχετο δ' ἀντιπόροιο πάλιν ποτὶ δῆμον Ἀβύδε
Ἐννύχιος ἀκόρητος ἔτι πνείων ὑμεναίων·
Ἦρὼ δ' ἑλκεσίπεπλος, ἐὸς ληθοῦσα τοκῆας,
Παρθένος ἠματίη, νυχίη γυνή· ἀμφότεροι δὲ
Πολλάκις ἠρήσαντο κατελθέμεν ἐς δύσιν Ἠῶ.
Ὡς οἱ μὲν φιλότητος ὑποκλέπτοντες ἀνάγκην
Κρυπταδίῃ τέρποντο μετ' ἀλλήλων Κυθερείῃ.
Ἀλλ' ὀλίγον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον· αὐδ' ἐπὶ δηρὸν Ἀλλή-

adeo dissimili certe modo fulmen, quod *Jovis ignis* dicitur, *ignem* simpliciter vocat Statius Theb. lib. 6. v. 407.

Amnibus hibernis minor est; minor impetus igni.

Ubi alii *A. h. m. & Jovis, impetus, igni.* &c. Sed cum viro Erudito in Observ. Miscell. Vol. I. p. 320. vulgatam lectionem omnino praeferendam existimo. Δῶρα autem Ἀφροδίτης saepe memorantur a Poëtis. Ita locutus Hesiodus Scut. Herc. v. 47.

Παυσάχιος δ' ἀΐ' ἔλικτο σὺν αἰδοίῃ παρακοίτῃ,
Τερπόμενος δώροισι πολυχρύσου Ἀφροδίτης.

Virgilius Æneid. lib. 4. v. 33.

Nec dulcis natos, Veneris nec praemia noris.

Ubi Servius: VENERIS PRAEMIA] *id est voluptates. Homerus,* τὰ δῶρα Ἀφρο-

Natabat autem in regione poſiti rurſus ad populum Abydi

Nocturnos inſatiabilis adhuc ſpirans hymenaeos: 285.

Aſt Hero, longa induta veſte, ſuos latens parentes, (*clam parentibus*)

Virgo diurna (erat,) nocturna mulier. utrique autem

Saepe optarunt deſcendere ad occaſum auroram. (*ſolem*)

Sic hi quidem amoris abſcondentes neceſſitatem

Occulta delectabantur inter ſe Venere. 290.

Sed exiguo vixerunt tempore; nec diu

In

φροδίτης. Atque ita ſcriptores omnia illa, quae curae Deorum ſingulorum adtribuit antiquitas, ipſorum δῶρα, *dona*, *praemia*, *muneraque* vocant. De vino Orpheus in Fragmento apud Grotium ad Germanici Phaenomena pag. 5.

Σφαλλόμενοι δώροισι χορευμαινόοιο Λυαίου.

Ut feliciter Vir Illuſtriſſimus emendavit pro βάκχου. Virgilius Georg. lib. 2. v. 454.

Quid memorandum aeque Baccheïa dona tulerunt?

Quo reſpexit Boëthius de Conſol. Philoſ. l. 2. Metr. 5. v. 6.

Non Bacchica munera norant

Liquido confundere melle.

291. οὐδ' ἐπὶ δηρὸν. Sic ex optimis Codicibus edidit Doctiſſ. Röverus, quem ſecutus ſum. Homerus Iliad. I. v. 415.

Ὣς ἄρ'

Ἀλλήλων ἀπόναντο πολυπλάγκτων ὑμεναίων·
Ἀλλ' ὅτε παχνήεντος ἐπήλυθε χείματος ὥρη,
Φρικαλέας δονέουσα πολυστροφάλιγγας ἀέλλας,
Βένθεα δ' ἀσήρικτα καὶ ὑγρὰ θέμεθλα θαλάσσης
Χειμέριοι πνείοντες ἀεὶ στυφέλιζον ἀῆται,
Λαίλαπι μαστίζοντες ὅλην ἅλα· τυπτομένης δὲ
Ἤδη νῆα μέλαιναν ἀπέκλασε δίχθα δὲ χέρσῳ
Χει-

Ὥλεσέ μοι κλέος ἐσθλὸν, ἐπὶ δηρὸν δέ μοι αἰῶνα
Ἔσσεται.

Quem locum adduxit Röverus. Basil. cum multis aliis ἐδέ π δηρὸν quo faciunt tres, in quibus ο. τ. δηρῶν. Sed Röverus ibi potius legendum putat μὲδ' ἔπ δηρὸν. nec dissentio. Homerus Iliad. E. v. 119.

Οὐδέ με φησὶ
Δηρὸν ἔτ' ὄψεσθαι λαμπρὸν φάος ἠελίοιο.

v. 284.

μὲδέ σ' εἴω
Δηρὸν ἔτ' αὐχήσεσθαι.

v. 895.

Ἀλλ' ἢ μέν σ' ἔπ δηρὸν ἀνίξομαι ἄλγεα ἔχοντα.

P. v. 41. Iliad. Υ. v. 391.

Ἐνθ' οἵ γ' ὧκα ἔπ δηρὸν ἀφίσασαν.

Aliisque locis. Alterum tamen defendit locus, qui exstat Iliad. B. v. 435.

Μηκέτ' ἐῶν δὲθ' ἅυθι λεγώμεθα, μηδὲ π δηρὸν
Ἀμβαλώμεθα ἔργον.

Sed & ibi emendandum puto μηδ' ἔπ δηρόν.

294. Πολυστροφάλιγγας. πολυστροφάλυγγας editio Basil.

295. Θέμεθλα. Basil. θέμειθλα.

296. Χειμέριοι. χαμέριοι legere Cel. Dorvillium monui supra ad v. 13.

ibid. ἀεὶ στυφέλιζον. ἐπιστροφέλιζον Basil.

298. Λ'κρ-

In vicem fruebantur multivagis nuptiis;
Sed quando pruinosae venit hiemis hora,
Horrendas commovens multarum vortiginum procellas,
Profunditatesque infirmas & madida fundamenta maris
Hiemales spirantes semper verberabant venti,
Turbine percutientes totum mare; vapulante autem (*eo*)
Jam navem nigram fregerat bifida (*in*) terra
Hiema-

298. Ἀπίκλασσι διχθάδι χίρσῳ. Steph. ἀπίκλυσι. Papius ἀπίκλισσι pro ἀπίκλασσι. ἐπίκλυσι Regius. ἄπωκ. vetus liber in margine. FRANCIUS. Vix difficilior in toto Musaeo locus exstat, certe qui me magis exercuit. Pareus putat respici ad morem Veterum, qui naves hyeme in partes solvebant, de quo Hesiodus in Ἔργοις. v. 627.

Οὖλα δ' ἐπάρμενα πάντα
τιθῶ ἐγκάθιο οἴκῳ,
Εὐκόσμως σολίσας νηὸς πτέρα ποντοπόροιο,
Πηδάλιον δ' ἐνεργὲς ὑπὲρ καπνοῦ κρεμάσασθαι.

Armamenta vero dispositа omnia domi tuae repone,
Recte contrahens navis alas pontigradae.
Clavum vero fabrefactum super fumum suspendito.

Sed an naves demtis armamentis, velis clavoque *frangi* dici queunt? Id nondum credo. Miror ipsum non emendasse διχθάδα; ita clarius certe significaretur navis in duas partes fracta, quemadmodum legisse Scholiasten videntur indicare haec verba: τότε τὴν βαθεῖαν ναῦν εἰς δύο διέλυσα εἰς τὴν ἤπειρ. quae ita restituit Gronovius: διελὼν εἰς τὴν γῆν ἤγαγε. Longe eruditior est conjectura Cel. Dorvillii qui legit:

Χειμερίην καὶ ἄπιστον ἀλύσκαζων ἄλα ναύτης.
Ἀλλ' ὁ χειμερίης σὲ φόβος κατέρυκε θαλάσσης,
Καρτερόθυμε Λέανδρε· διακτορίη δέ σε πύργων,
Ἠθάδα σημαίνουσα φαεσφορίην ὑμεναίων,
Μαινομένης ὤτρυνεν ἀφειδήσαντα θαλάσσης,
Νη-

Τυπτομένην ζ'

Ἠδὴ νῆα μέλαιναν ἀνέλκυσε διχθάδι κίρσῳ.

ἀνέλκειν & ἀνελκύειν *subducere navem* usitatissimae locutiones in hac re. Longus Pastor. II. pag. 41. loco gemino: ὁ δὲ ἀσφαλὲς εἶδεν εἶναι, μεσοπωλιὴς ὥρας ἐσούσης, ἐνθαλάττιον· ὥστε καὶ τὴν ναῦν ἀνεῖλκον ἐπὶ τὴν γῆν, νύκτα χειμέριον δεδοικότες. pro ὥρας ἐσούσης P. Moll emendat ἐισῶσης. Notum autumni tempestates & imbres timentes Veteres naves subduxisse. V. Hesiod. in Ἔργοις v. 674. & seqq. Hunc esse verum verborum sensum fere persuadeor: nam quod Kromajerus in Diss. & nota ad h. l. magno conatu probare nititur naves hyeme ulteriori usui ineptas frangi, certe nostro loco, ubi hyemalis temporis instantis est descriptio, convenire, nondum persuasit. Nec credo νῆα μέλαιναν contra receptam significationem notare *usu vitiatam navem*. Nec quid sit διχθας κίρσος adhuc satis liquidum mihi videtur. Kromajerus putat esse *littus* vel *portum*; διχθάδα dici, quia interfluente aqua dividuntur littora, ut Hellesponti, & ipso in portu hinc atque hinc vastae rupes. Ego ampliandum censeo.

303. Μαινομένης ὤτρυνεν. Basil. cum novem aliis scribit Μαινομένης σ' ὤτρυνεν, quod forte non de nihilo, si totum locum perpendas:

διακτορίη δέ σε πύργων

Ἠθάδα σημαίνουσα φαεσφορίην ὑμεναίων,

Μαινομένης σ' ὤτρυνεν ἀφειδήσαντα θαλάσσης.

Vides Pleonasmum pronominis σὲ non plane inelegantem, & forte inepto librario indignum. Plane sicut Hesiodus in Fragmen-

Hiemale & infidum vitans mare nauta.
Sed non hiberni te timor coërcebat maris,
Magnanime Leander; nuntius sed te turris,
Consuetam significans lucem nuptiarum,
Furentis inpulit securum maris,

Cru-

mento ex Scholiaste Lycophronis:

Ὃς μὲ μακρὸν γε ἔθηκας ἔχειν αἰῶνα βίοιο
Ἐπτά μ' ἔτη ζώειν γυιὰς μερόπων ἀνθρώπων.

Euripides in Phoenissis:

Ἐμοὶ μὲν, εἰ καὶ μὴ καθ' Ἑλλήνων χθόνα
Τεθράμμεθ', ἀλλ' ὢν ξυνετὸς μοι δοκεῖ λέγειν.

Judas in Epist. v. 5. Ὑπομνῆσαι ὑμᾶς βούλομαι, εἰδότας ὑμᾶς ἅπαξ τοῦτο. Vid. omnino, Vir Elegantissimus L. Bos ad ep. Pauli ad Roman. 7: 12. & quae notarunt Cl. Salmasius, & Cel. Dukerus ad Flor. lib. 2. cap. 6. §. 19. Non raro autem literas, syllabasque duplicandas omiserunt. Ita in Vibio Sequestro pro: *Achelous per Rhebiorum fines in Maliacum mare decurrit*, Doctiss. Hesselius recte restituit *per Perrhaebiorum f.* In Floro 2. 2. §. 13. pro *circa Camerinensium saltum* plurimi Codd. scribunt *circa Merinensium f.* Vid. Salmasium ad 1. 13. §. 17. & omnino Withofium in Specim. Gunther. cap. 3. ubi plurima loca simili modo corrupta feliciter sanavit. Sed cum in reliquis omnibus habeatur Μαιομίνης ὄτρυνεν, & saepe ita literae geminentur nihil mutare ausus fui. Suspicabar aliquando

Μαιομίνη σ' ὄτρυνεν ἀφισθήσαντα θαλάσσῃ.

parva admodum mutatione; nam θαλάσσῃ & θαλάσσης &c. permutari jam vidimus in his notis. Quam facile autem literae sequentis vocis priori adhaereant & viciſſim nemini latet. Conf. v. 259. v. 184. &c. Ut autem ὀτρύνειν ποῦ δῶμα dixit Homerus Odyss. p. v. 75.

Τήλεμαχ', ἦ μάν' ὄτρυνον ἐμὸν ποῦ δῶμα γυναῖκας.

Musaeo dicere licuit ὀτρύνειν εἰς θάλασσαν, vel θα-

Νηλειὴς καὶ ἄπιστος. ὄφελλε δὲ δύσμορος Ηρῶ

305. Χείματος ἰσαμένοιο μένειν ἀπάνευθε Λεάνδρου,
Μηκέτ' ἀναπτομένη μινυώριον ἀστέρα λέκτρων.

Α'λλὰ

λάσσῃ, ut eleganter tertius casus pro quarto cum praepositione ponitur. paullo ante v. 298. ex emendatione Dorvillii,

Η'δη νῆα μίλαιναν ἀνίλκυσε δι.χθάδι χίερφ.

& v. 253.

Δίμας δ' ἔρριψε θαλάσσῃ·

v. 327.

Χύσις ὕδατος ἔβρεε λαυμῷ.

Nonnus Dionys. lib. 34. p. 848. l. 4.

Α'χαλόων δ' ὑπ' ἴρωῖ κατηφεῖ κάπτεσι νύκτα.

lib. 45. p. 1174. l. 32.

Καὶ ὑ πίπτοντα κοίλῃ.

lib. 47. p. 1208. l. 32.

Καὶ μογέων χθονὶ πίπτε γέρων φυσιζόος ἀλκυόνι.

Atque ita in aliis locis plurimis. Orpheus Argon. v. 1018.

Α'ν δ' ἄρα χεῖρας

Α'θανάτοις ἤειρον.

Inter Latinos Virgilius multus in hac locutione, ut monet Servius ad Æneid. lib. 1. v. 6. LATIO] *Hoc est in Latium. Et est figura usitata apud Virgilium. Quod enim per accusativum cum praepositione dicimus, ille per dativum ponit sine praepositione alibi*, It clamor coelo. Ita Georg. lib. 2: 451.

Nec non & torrentem undam levis innatat alnus
Missa Pado.

Servius: PADO] *Pro in Padum.* Æneid. 7. v. 761.

Ibat & Hippolyti proles pulcherrima bello
Virbius.

lib. 9. v. 681.

Consurgunt geminae quercus, intonsaque coelo
Attollunt capita.

XI; 192.

It

Crudelis & perfidus; debebat autem infelix
Hero
Hieme inſtante manere ſine Leandro,
Non amplius accendens brevis temporis ſtellam lectorum.

Sed

It coelo clamorque virum clangorque tubarum.

Hinc alii ſpolia occiſis derepta Latinis

Conjiciunt igni.

lib. 12: 379.

Cum rota praecipitem & procurſu concitus axis

Impulit, effuditque ſolo.

v. 681.

Dixit, & e curſu ſaltum dedit ocius arvis.

lib. 6. v. 177.

Aramque ſepulcri

Congerere arboribus, coeloque educere certant.

v. 126.

Facilis deſcenſus Averno.

Ita omnino legendum, quemadmodum etiam edidit Heinſius, atque olim lectum teſtatur Servius: *Legitur & Averno, id eſt ad Avernum.* Atque ita Broekhuſius ad Propert. 2. 1. v. 20. Vulgo *Averni.* lib. 4. v. 25.

Vel pater omnipotens adigat me fulmine ad umbras,

Pallentis umbras Erebo, noctemque profundam.

Ita nonnullos locum cepiſſe teſtatur Servius notans: EREBO] *id eſt in Herebo, alii* Herebi *legunt, aut* Herebo, *ad Herebum; ut,* It clamor coelo. Si vera haec explicatio notabile eſſet exemplum caſuum permutatorum; ſed mihi plane non adridet, ut nec ipſa lectio; ſed, quemadmodum Heinſius etiam edidit, omnino praeferrem *Erebi.* lib. 7. v. 642.

Qui bello exciti Reges.

Atque ita aliis in locis. Horatius Carm. lib. 1. 24. v. 16.

Quam virga ſemel horrida,
Non lenis precibus fata recludere,

Ἀλλὰ πόθος καὶ μοῖρα βιήσατο· θελγομένη δὲ
Μοιράων ἀνέφαινε, καὶ οὐκέτι δαλὸν ἐρώτων.
Νὺξ ἦν, εὖτε μάλιστα βαρυπνείοντες ἄηται,
Χειμερίης πνοιῇσιν ἀκοντίζοντες ἄηται,

Ἀθρόον

Nigro compulerit Mercurius gregi.

Ubi Scholiaſtes ineditus: NIGRO] *Id eſt ad nigrum gregem umbrarum, & eſt figurata locutio. Sic Virgilius,* viridi compellere hibiſco. *id eſt, ad bibiſcum.* Locus eſt Eclog. 2. v. 30. ubi Servius quoque: *ad bibiſcum compellere.* Propertius lib. 1. 3. v. 35.

Tandem te noſtro referens injuria lecto,
Alterius clauſis expulit e foribus?

Phocas Grammaticus in vita Virgilii:

Conſule Pompejo vitalibus editus auris.

Scholiaſtes in Arati Phaenomena de Calliſto: *Quae dum in montibus vagaretur, a quibusdam paſtoribus apprehenſa, cum puero perducta eſt ad Lycaonem: poſt tempus Lycaei Jovis templo confugiens, cum eam Arcas filius ſequeretur.* Boëthius in Confeſſ. Fidei pag. 295. *Ut aſſumptum hominem ----- ſecum Dei filius coeleſti habitationi ſuſtolleret.* Hyginus fab. 108. *caſtraque tranſtulerunt Tenedo.* ubi Vir Eruditiſſimus Th. Munckerus plura notavit: Cui, quamvis fatear in plurimis exemplis poſſe ſubintelligi *in*, ut ſaepe ſextus caſus cum praepoſitione, ponitur pro quarto quod in Animadverſionibus late docebimus, & jam notavit vir Doctus ad cap. 92. tamen de omnibus id non concederem, tum ob conſenſum Grammaticorum, tum diſerta exempla ab ipſo prolata ad cap. 15. quale & illud Boëthii eſt. Hiſce exemplis Santolium, qui in Hymn. p. 30. ſcripſerat

Ut coelo trahat exſules.

pro

Sed amor & fatum cogebati (*eam.*) allecta (*cupida*) autem
Parcarum oſtendebat, non amplius facem amorum.
Nox erat, quum maxime ſpirantes venti,
Hiemalibus flatibus jaculantes venti,
Col-

pro *ad coelum*, facile liberari a cenſura Cel. Monetae Menag. T. III. pag. 409. aequi rerum arbitri non aegre concedent. Ex uſu tertii caſus pro quarto cum praepoſitione vexatiſſimum locum Lactantii de Mort. Perſ. cap. 46. *ſtatuit Imperator praelium diei Kalendarum Majarum.* explicat Bauldri, conlato cap. 38. ubi de Gothis: *Maximiano ſe tradiderunt, malo generis humani.* pro *ſtatuere in diem*, & *in malum.* Atque hoc modo utcunque illud ferri poſſe etiam Columbus poſt alias conjecturas monuerat. Ampl. Cuperus vel *diei* poſitum eſſe pro *die*, vel ſcribendum *diem* cenſet. Ego nihil mutandum cenſeo, ſed priorem Cuperi conjecturam ſecutus *diei* pro *die* poſitum veroſimilius puto ob locum geminum plane Virgilii Ecl. 8. v. 87. de bucula:

Propter aquae rivum viridi procumbit in ulva
Perdita, nec ſerae meminit decedere nocti.

309. Βαρυπνείοντες ἀήται. Sic Codex Regius. βαρύπνοιοι ἀήται Vetus editio (nec non Baſil.) & Plantin. FRANCIUS.

310. Ἀκοιτίζοντες ἀήται. ἀκοιτίζοντες ἀήτας duo Codices. αἴθας Ven. Nihil muta. Repetitio vocum in fine verſuum non inuſitata. ita ex. gr. Nonnus Dionyſ. lib. 15. p. 428. l. 7.

Χειρίαν πιλάσειε σαίφρονος ἵππου μίτρης
Ναὶ δαμάλη, ναὶ μόχε σαίφρονος ἵππου μίτρης.

In Paraphr. Joann. 19: 104.

Ἧπις Γῆτις
Οὖπις Ἰουδαίων βασιλεὺς Γαλιλαῖος Ἰησοῦς.

Ἀθρόον ἐμπίπτουσιν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης·
Δὴ τότε Λειανδρός περ, ἐθήμονος ἐλπίδι νύμφης,
Δυσκελάδων πεφόρητο θαλασσαίων ἐπὶ νώτων.
Ἤδη κύματι κῦμα κυλίνδετο, σύνθετο δ' ὕδωρ·
Ἀϊθέρι μίσγετο πόντος· ἀνέγρετο πάντοθεν ἠχὴ
Μαρναμένων ἀνέμων· Ζεφύρῳ δ' ἀντέπνεεν Εὖρος,
Καὶ Νότος ἐς Βορέην μεγάλας ἀφέηκεν ἀπειλάς·
Καὶ κτύπος ἦν ἁλίαστος ἐρισμαράγοιο θαλάσσης

Αἰνο-

313. Ἐπὶ νώτων, ὑμεναίων Basil.

314. Σύνθετο δ' ὕδωρ. Vetus Editio & Plantin. Ovidius:

Inque modum cumuli concava surgit aqua.

FRANCIUS. σύνθετο etiam Basil. quod recte defendit Röverus. in reliquis σύγχυτο.

315. Ἠχὴ. ἡ γῆ. Basil. Prius recte retinuit Röverus.

317. Ἀφέηκεν, ἐφέηκεν. id est ἐφίηκεν Basil. cum aliis.

318. Ἐερισμαράγοιο. ἐερισμαράϐδοιο Basil. cum multis aliis. Prius usitatius. Nonnus Dionys. lib. 3. p. 88. l. 7.

Ἐερισμαράγου ϑ' χορείης.

& l. 20. ψιλοσμαράγων Κορυβάντων. lib. 1. p. 16. l. 33.

Βαρυσμαράγων τίχα λαικῶν.

Aliisque locis pluribus, cum alterum nusquam occurrat. Veram tamen lectionem conservasse nobis Editionem Juntinam secun-

Collecti irruunt in littus maris:
Tunc Leander conſuetae ſpe ſponſae
Valde ſonanti ferebatur maris in dorſo.
Jam ab unda unda volvebatur, adcumulabatur vero aqua;
Aetheri miſcebatur pontus; concitabatur undique fremitus 315.
Pugnantium ventorum: Zephyro autem contra ſpirabat Eurus,
Et Notus in Boream magnas inmiſit minas;
Atque fragor fuit vehemens valde frementis maris.

Gra-

cundam apud Röverum, in qua legitur ἐειπμαρήγδοιο, perſuaſiſſimus ſum, quae cum indoctorum librariorum captum ſuperaret, partim in ἐειπμαρήγοιο, partim vero in ἐειπμαρήδοιο mutarunt, quod plerisque ſimilibus locis fere contigit. Nonnus Dionyſ. in Inſcriptione lib. 22. p. 4. l. 15.

Αὐτίκα οἰκοδὸν ἔρωμα μάχθου ἴζγα τι μίλτω.

Non debuerat ibi in margine poni μάχου, cum & aliis locis primam corripiat Poëta, ut recte obſervavit Ger. Falkenburgius in notis ineditis, quas deſcriptas ex Codice Bibliothecae Leidenſis vir Humaniſſimus P. Burmannus mecum communicavit, ad hunc locum: μάθου Utenhovius. lib. 13. p. 366. (l. 31.)

Βραδὺ πῖπτ' εἰς μάχθου ἴγδιν.

& lib. 14. p. 398. (l. 19.)

Ἀπέβιους ἐς μάχθου ἴγδιν.

Haec in margine Codicis

Α'ινοπαθὴς δὲ Λέανδρος ἀκηλήτοις ἐνὶ δίναις
Πολλάκι μὲν λιτάνευσε Θαλασσαίην Α'φροδίτην.

adscripserat vir Doctus. Nunc circumfertur μίθον, mea quidem sententia, pessime. Ita lib. 23. p. 616. l. 1.

Οὐ προχοαῖς ἐείδμαινε πυελογλώχινι κεραυνῷ.

Claudianus in Fragmento Gigantomachiae v. 1. p. 807. edit. A. 1665.

Κύπελις δ' ὅτε βίλος φέρεν, οὐδ' ὄπλον· ἀλλ' ἐκόμιζεν.

& v. 4.

Καὶ πλεκτὰς ἔσφιγξε πυκιῷ ἀβλεπτήματι σειρὰς.

Orpheus Argon. v. 1144.

Εἰσβαίνειν ἐκέλευσε κεκμηκότας ἄμμιγ' ἑταίρους.

v. 1148.

Α'κραῆ Ζέφυρον καταδέρκομαι· οὐδ' ἀτίκμαρτον.

Pythia apud Herodotum lib. 1. cap. 47.

Οἶδα δ' ἐγὼ ψάμμου τ' ἀριθμὸν, καὶ μέτρα θαλάσσης.

Quae verba paulo aliter producit Oenomaus apud Euseb. de Praepar. Euang. lib. 5. cap. 24. Homerus Iliad. Π. v. 857.

Οἵ τ' πόντου γούσσα, λιπὼν' ἀνδρόπλω καὶ ὕβρι.

Hesiodus in Fragmento ex Scholiaste Lycophronis:

Ὅς μὲ μακρὸν γε ἔθηκας ἔχειν αἰῶνα βίοιο.

In alio ex Eustathio:

Α'πιστον, ἢ μάλα δή σε ποιητρότατην καὶ ἄριστον
Ζεὺς ἐτέκνωσε πατήρ.

Theocritus Idyll. 1: 113, 116. &c. Oppianus in Cyneget. lib. 3. v. 478.

Τίφυν σῶμα, λιπὼν ἁλίοιό τε
Ε'ντὸς ἐρεμνάδας γαλακτόχρους ἀμφὶς ὀδόντας.

Inmerito Viro Docto in Observ. Miscell. Vol. III. pag. 57. adeo durus visus hic versus ut, quia sic locutus Homerus, emenda-

ret

Gravia autem paſſus Leander inplacabilibus
in gurgitibus
Saepe quidem precabatur aequoream Vene- 320.
rem,
Saepe

ret Γλαυκόχροις. Sed recte jam vulgatam vindicarunt in notis additis Viri Eruditiſſimi, quos conſuluiſſe cum illis, quos laudant, operae erit. Quid? quod ſimili modo Heſiodus in Fragmento ex Strabone ſcripſerit:

Γαλακτοφάγων εἰς αἶαν ἀπήναις οἰκί' ἐχόντων.

Ita ſaltem locum laudat Gujetus in notis, quamvis Graevius ediderit Γλαυκοφάγων. Statius lib. 5. Sylv. 3. v. 222.

Spectatur athletes
Ille magis.

Sic poſt Salmaſium & Gronovium emendat Cel. Markland pro *Aceſtes*, qui paucula quoque notavit. Nec tantum in eadem ſed & diverſis vocibus ſyllabarum conreptarum exempla deſunt. Homerus Iliad. Π. v. 31.

Αἰαρίνῃ· Ὣς στὶν ἄμος ἀήσται ἐψίγονός πε.

Orpheus Argon. v. 484.

Γλίσιον Δαρδανίην, Πιτύην ἐπιδέξι' ἔχοντες.

Tolle hinc monſtrum illud lectionis in Fragmento Heſiodi ex Scholiaſte Pindari:

Ἠδὲ ὃ οἱ κατὰ θυμὸν ἀείσῃ φαιδίμῳ βελέ,
Αὐτὸν ῥῷ χέοις. κεύψαι δ' ἀδόκητον μάχαιραπε,
Καλὴν, ἣν οἱ ἔτευξε χαλκῆος ἀμφιγυήεις.

Emenda, inquam, ἀδόκητον μάχαιραν: vel, ſi omnino hoc durius videatur, ſaltem ἀδόκητε μάχαιραν: *Viſum eſt inopinato occultare enſem.* ἀδόκητῳ quoque conjectaſſe Franc. Gujetum ſero video.

320. Αἰτάνιναι. λιτάνιναι quatuor, quod uſitatiſſimum. Nonnus Dionyſ. lib. 6. p. 190. l. 22.

Ὠκέανος λιτάνιναι χέων ἱκτήσιον ὕδωρ.

lib. 8. p. 240. l. 22. lib. 15. p. 428. l. 32. lib. 38. p. 976. l. 20. Nec usquam, quod

Πολλάκι δ' αὐτὸν ἄνακτα Ποσειδάωνα θαλάσσης·
Ἀτθίδος ἐ Βορέην ἀμνήμονα κάλλιπε νύμφης·
Ἀλλὰ οἱ ἔτις ἄρηγεν, Ἔρως δ' ἐκ ἤρκεσε μοίρας.
Πάντοθι δ' ἀγρομένοιο δυσαντέϊ κύματος ὁρμῇ
Τυπτόμενος περφόρητο· ποδῶν δέ οἱ ὤκλασεν ὁρμὴ,
Καὶ σθένος ἦν ἀδάητον ἀκοιμήτων παλαμάων.
Πολλὴ δ' αὐτόματος χύσις ὕδατος ἔῤῥεε λαιμῷ,

Καὶ

quod ſcio, λιτάνευσε, apud illum occurrit, cum illud ſaepiſſime. Heſiod. in Θεογ. v. 469.

Τοτ' ἔπειτα φίλης λιτάνευσε πυκῆας.

324. Πάνθοι δ'. ita Baſil. cum plerisque aliis. Venetus Codex ſcribit Πάνθοιν, quod non diſplicet Rövero ob ingratam repetitionem τῶ δ'. Ego nihil muto, quia repetitio haec non inuſitata, ex. gr. v. 97.

Αἰδὼς δέ μιν ἔσχεν ἀλᾶσθαι,
Θάμβεϊ δ' εἶδος ἄελπτον ἴρως δ' ἀπειόσφισεν αἰδώ.

Θυγατρὸς δ' ὑπ' ἴρωϊ κ. τ. λ.

Quin, mea quidem ſententia, minus eleganter hic abeſſet. Pro πάνθοι videtur ſcriptum πάντοθι, quemadmodum quidam Codices hic & v. 334. agnoſcunt; dein δ in ν mutatum, ut v. 333. pro Ἤλυθε δ' in eodem Codice ſcribitur Ἤλυθεν. Sic autem & δὲ repetit Callimachus Hymn. in Jov. v. 32.

Τὸ

Saepe autem ipſum regem Neptunum maris:
Atthidis non Boream inmemorem reliquit nymphae;
Sed ipſi nullus auxiliatus eſt; Amor autem non coërcuit fata.
Undique autem adcumulati male obvio fluctus inpetu
Inpulſus ferebatur; pedum autem ei defecit vigor,
Et vis fuit inmobilis inquietarum manuum.
Multa autem ſpontanea effuſio aquae fluebat in guttur,

Et

Τὸ ῥ᾽ οἱ δίχα πτυ-
λὸν διέθηκε,
Ἔκ δ᾽ ἴχεν μίγα χεῦμα.

Dubito enim an recte Georgius Arnaldus Animadv. Cap. x. p. 59. ultimo loco emendet τ'.

325. Τυπτόμενος. Θερυπόμενος Baſil. cum plerisque aliis. Prius retinui cum Rövero.

Ibid. ἐμὴ. ἄρμη emendat Eruditiſſimus Dorvillius, eamque vocem ſatis boni commatis eſſe docet. Sequor cum Doct. Rövero,

327. Ἀυτόματος χύσις. ἀυτόματον Rondellus FRANCIUS. Forte diſplicuit χύσις ἀυτόματος pro ἀυτόματα. Sed inmerito. Nam adjectiva in ος & ρος, aliaque multa vocibus maſculinis adjunguntur. Heſiodus in Θεογ. v. 610.

Οἵ δέ κε τίτμῃ ἀταρτήρος γενέθλης.

v. 657.

Ἀλκτὴρ δ᾽ ἀθανάτοισιν ἀρὴς γένετο κρυεροῖο.

Ubi Gujetus hoc notandum monet, Ariſtaenetus lib.

Καὶ πότον ἀχρηΐσιον ἀμαιμακέτῳ πίεν ἄλ-
μης·
Καὶ δὴ λύχνον ἄπιστον ἀπέσβεσε πικρὸς ἀήτης,
330. Καὶ ψυχὴν καὶ ἔρωτα πολυτλήτοιο Λεάνδρου.

Hᶜ

lib. 1. ep. 16. p. 110. ὡς ζώσην Ἔρως βίβλους τὴν ψυχὴν, ὕπως ἴσῳ βολῇ, τὴν ἐμὴν κατοδύξουσιν ἐρωμένην· μᾶλλον δὲ πρωτίρῳ. Et ibi Jo. Corn. de Pauw id notatu dignum visum qui cum addit, *nisi vitium subsit* frustra est. Nonnus Dionys. lib. 4. p. 116. l. 27.

Ἀλλὰ λιπῶσα

Καλὸν ἐμὸν, κοὴ δῶμα, κοὴ
ὃ ποθέων γενετῆρας.

Verba sunt Veneris sub forma Pisinoes Cadmum se amare simulantis: Neque hoc fugit Doctiss. Falkenburgium in Lection. & Conject. ad h. l. p. 1318. Hic autem locus omni exceptione major evincit in similibus nihil tentandum. Conf. Vir Eruditissimus in Observ. Misc. Vol. III. p. 150, 151. qui Thucydidem p. 128. 92. μετὰ βηχὸς ἰχυρᾷ vocem βὴξ genere faeminino usurpasse contra Thomam Magistrum recte observavit. vid. & dicta a nobis ad v. 35. p. 15. Dubito quoque an in Herodoto lib. 1. cap. 135. pro γαμέεσι δ' ἕκαστος αὐτέων πολλὰς μὲν κεκλῆσθαι γυναῖκας. *Unus quisque eorum virgines multas ducit uxores.* quem admodum Cel. Jac. Gronovius ex Codice Mediceo, cujus juratus defensor est, edidit, non restituendum ex prioribus Editionibus κεκλῆσθαι γυναῖκας. Illud quidem usitatius nemo nescit, at vel ideo credo a descriptore inmutatum, quod & alias ipsum fecisse constat.

328. Ἀχρεῖον *inutilem* verti recte docuit Cel. Dorvillius, V. & Pareus.

330. Πολυτλήτοιο. πολυκλαύτοιο vetus editio & Plantiniana. FRANCIUS. Ita & Basil. Prius retinui secutus Doctiss. Röverum, qui tamen num acu rem tetigerit monens *nimis absurdum esse, unum idemque epitheton nunc Λεάνδρου & mox*

τῆς

Et potum inutilem inpetuoſi potavit ſalſuginis maris;
Et jam lychnum infidum exſtinxerat amarus ventus,
Et animam & mortem multum paſſi Leandri 330.
Illa

πρὸ μαρίμας adjungere, equidem dubito. Certe tam anxie Poëtas Recentiores haec hoc non curaſſe liquidum eſt ex Gunthero, Poëta, pro ſeculo quo vixit, optimo Ligur. 9: 234.

Cumque ſibi fidae tetigiſſet moenia Cumae
Belligeras vires, atque auxiliaria poſcens
Agmina, plura ſuis ultro conlata petitis
Accepit fidae gaviſus plebis amore.

lib. 4. v. 547.

Protinus anguſto mituntur ad ardua colle &c.
Hanc nitente manu prendunt &c.
Non dubitant niſu veſtigia ferre per auras.

Quid? ipſe magnus magiſter Æneid. 7. v. 17.

Atque in praeſepibus urſi
Saevire, ac formae magnorum ululare luporum:
Quos hominum ex facie dea ſaeva potentibus herbis &c.

Idem offendit Barthium in Statio Theb. lib. 5. v. 691.

Volucres equitum praeverterat alas
Fama recens, geminos aliis amplexa tumultus.

Vid. vir Eruditus in Obſerv. Miſcell. Vol. I. p. 318. qui in ſuo Codice monet vocibus *geminos alis* ſuperſcribi *que ſuis*, ut voluerit forte

Geminosque ſuis amplexa tumultus.

Quam lectionem tamen, elegantem licet, vulgatae non praefero. Ita enim fere Virgilius Æneid. lib. 7. v. 458.

Olli ſomnum ingens rumpit pavor: oſſaque & artus

Per-

Ἡ δ', ἔτι δηθύνοντος, ἐπ' ἀγρύπνοισιν ὀπωπαῖς
Ἵσατο κυμαίνουσα πολυκλαύτοισι μερίμναις.
Ἦλυθε δ' ἠριγένεια, καὶ ἐκ ἴδε νυμφίον Ἠ-
ῶ,
Πάντοθι δ' ὄμμα τίταινεν ἐπ' εὐρέα νῶτα Θα-
λάσσης
Εἶπε ἐσαθρήσειεν ἁλώμενον ὃν παρακοίτην
Λύχνε σβεννυμένοιο· παρὰ κρηπῖδα δὲ πύρ-
γε
Θρυπτόμενον σπιλάδεσσιν, ὅτ' ἔδρακε νεκρὸν ἀ-
κοίτην,
Δαιδάλεον ῥήξασα πέρι σήθεσσι χιθῶνα,
Ροιζη-

Perfudit toto proruptus corpore sanguis.

& lib. 12: 542.

Te quoque Laurentes viderunt, Æole, campi
Oppetere, & late terram consternere tergo.
Occidis, Argivae quem non potuere phalanges
Sternere, non Priami regnorum everſor Achilles.

Tantum hic occurrit verbum compoſitum.

331. Ἡ δ', ἔτι δηθύνοντος. Vetus editio & Plantin. εἰσέτι δ' ἰθύνοντος. Ἡ δ', ἔτι δηθύνοντος H. Stephanus. FRANCIUS. Hoc cum Rövero recepi: illud agnoſcit Baſil. male.

337. Θρυπτόμενον, ita Baſil. cum omnibus reliquis, praeter Venetum Codicem, cum quo Röverus potius legeret Δρύπτόμενον. Sic Homerus Odyſſ. E. v. 426.

Ε'νθ' αὖτ' ἰμάς τε δρύφθη, σὺν τ' ὀξέϊ ἀράχθη.

Iliad. Υ. v. 187.

Illa autem, morante adhuc, (*Leandro*)
vigilibus oculis
Stabat fluctuans luctuosis curis.
Venit autem aurora, & non vidit sponsum
Hero,
Circumquaque oculos dirigebat in lata dorsa
maris,
Sicubi videret errantem suum maritum 335.
Lychno exstincto. apud fundamentum vero
turris
Dilaniatum scopulis ut vidit mortuum maritum,
Artificiosam disrumpens circa pectora vestem,
Cum

Ἵνα μὲν μιν ὀπιδρύφοι ἐλευσάζων.

Quae verba repetit Iliad. Ω. v. 21. Simplex vox occurrit Iliad. II. v. 323.

Πευμνὸν ἢ βραχιόνα δυρὸς ἀκωκὴ

Δρύψ' ὀπὶ μυώσας.

Hesiodus Scut. v. 243.

Χάλκειον ὀξὺ βάσσι, κατὰ δ' ὀδύπτοιο παρειὰς.

Achilles Tatius lib. 1. p. 45. Ὑπὸ ἢ τῷ ἐ δίνδρῳ ελάδων τὸ πρόσωπον αἰχύνεσθαι, καὶ θοιναῖς περιδρύπτεται τραύμασιν, ὅσαι τῷ δίνδρων ἦσαι αἱ αἰχμαί. Alciphron lib. 3. epist 51. p. 392. ὡς ἄμεινον ἐμοὶ ὀλυσθῆς ἢ παλάθας ἐπιμασᾶσθαι τῷ Ἀττικῶν, ἢ ἀφὶ τὸ ὦμον τούτοις χρυσίον ἀποδρύπτεσθαι. *Quare satius est grossos & caricas manducare Atticas, quam propter istorum aurum lancinari.* Ita enim recte inserto ἀφὶ emendavit locum Berglerus, conferens ad h. l. Homer. Iliad. P. (Odyss. voluit) v. 482.

Ροιζηδὸν προκάρηνος ἀπ' ἠλιβάτου πέσε πύργου.
Καδδ' Ἡρὼ τέθνηκεν ἐπ' ὀλλυμένῳ παρακοίτῃ,
Ἀλλήλων δ' ἀπόναντο καὶ ἐν πυμάτῳ περ ὀλέθρῳ.

Hinc ἄδυπτος apud Nonnum Dionys. lib. xi p. 302. l. 23. lib. 15. p. 424. l. 10. lib. 41. p. 1062. l. 31. Dubito tamen an haec vera lectio & non potius ex altera orta, quae saepe apud Nonnum obvia, ex. gr. lib. 37. p. 940. l. 6.

Θρύπτετο δ' ἄκρα μέτωπα.

340. Καδδ' ita Basil. cum plurimis, in paucis Κασδ'. Prius retinuit recte Röverus. Sic Homer. Iliad. Π. v. 410. aliisque in locis. *Ibid.*

Cum ſtrepitu praeceps ab alta cecidit turri.
Atque Hero mortua eſt ſuper mortuo marito,
Suique invicem potiti ſunt etiam in ultima pernicie.

Ibid. τέθνηκεν ἐπ'. In aliis τέθνηκε σὺν. Prius, quod etiam agnoſcit Baſil. egregie tuetur Summus Röverus. Cum hoc loco confer Achill. Tatium lib. 3. p. 165. εἰ δὲ ἡμᾶς ἀποκτείναι θέλοις, μὴ διασήτης ἡμῶν τὸν πλευτὴν. εἰ γὰρ καὶ θηρίων ἡμᾶς βορὰν πέπραχας γενέσθαι, εἰς ἡμᾶς ἰχθὺς ἀναλωσάτω, μίαν γαστὴρ χωρησάτω, ἵνα καὶ ἐν ἰχθύσιν κοινὴ ταφῶμεν.

ANIMADVERSIONES
AD
MUSAEUM.

ANIMADVERSIONES AD MUSAEUM.

CAPUT I.

Imperativus modus in precibus uſitatus. Defenſus Homerus. Quos Deos invocent Poëtae? Callyus notatus. Pindarus & Homerus invocati. Binae emendationes in Nonno probatae. Emendatus Polyaenus. Τέκπορος *tuus. Per* θεὰ, *Divam, intelligitur Muſa ſive Calliope vel Erato. Homerus explicatus. Conjectura in Claudiano. Imperatores invocati ab adulatoribus.* Γάμος, γαμεῖν, συνεῦναι, συνευνεῖν, *nuptiae, conjux in re turpiori pudenter uſurpata. Antoninus Liberalis & Heſiodus explicati; In hoc variae Lectiones.* ὄπη *& qui ad remotius relata. Amor militiae comparatus; variaeque inde ductae locutiones. Tibullus defenſus. Petronius ſemel, Boëthius bis emendatus. detracto pro detrecto & ſimilia. Diſtinctio vocum* ἄγειν *&* φέρειν *neglecta.*

1. Εἰπὲ, θεὰ. Inperativum modum adhiberi a Poëtis in precibus & petitionibus quis neſcit? Et tamen ineptam cenſuram Protagorae effugere non potuit magnus Homerus, qui ſcripſerat,

Μῆνιν ἄειδε, Θεὰ, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος·

Quia imperaret is, qui precari debebat. Sed vindicatus ab Ariſtotele Poët. cap. 19. Conſule Ampl. Cuperum Apoth. Homer. p. 98.

Ibid. θεὰ. Quamnam hic Deam invocet Poëta diſſentiunt Interpretes. Voetius ipſam Venerem intelligit non adeo inepte. Plerorumque certe Poëtarum mos eſt initio operum invocare Deos praeſides eorum, quae dicturi ſunt, proprios. Fallitur

 enim

enim P. Callyus, qui ad Boëth. de Conſol. Philoſ. lib. 1. Metr. 1. v. 3. Poëtas *non ſolere magnum quoddam carmen aggredi, niſi Muſis invocatis*, monere non erubuit. Sed recte contra miſellum hunc Interpretem, qui de Venatione ſcripſerunt Dianam; Lucretium de Rerum Natura Venerem invocare, obſervavit Doctiſſ. Vlamingius. Hic autem, quomodo cum Deos providentiamque negat, Venerem invocet Vid. Tycho Brahe in Syllog. Ant. Matthaei ep. 52. ad Pontanum. qui putat ad exemplum aliorum Poëtarum ſic fuiſſe exorſum, ideoque ſub hoc nomine latere voluptatem corpoream, quam Deam ſubinde vocare non veretur. Ita Venerem invocat Ovidius Art. Amat. 1. 2. v. 15.

Nunc mihi, ſi quando, Puer & Cytherea, favete:

Claudianus Proſerpinam a Plutone raptam ſcripturus Deorum infernorum opem inplorat lib. 1. v. 20.

Dii, quibus innumerum vacui famulantur Averni
Vulgus iners &c.
Vos mihi ſacrarum penetralia pandite rerum
Et veſtri ſecreta poli.

Hinc ipſum Pindarum in Carmine Lyrico Statius lib. 4. Sylv. 7. v. 5. Nam nec ipſorum defunctorum vatum auxilium poſcere pudor erat. Ita Nonnus ex. gr. Homerum faventem optat Dionyſ. lib. 13. p. 354. l. 3.

Λλλὰ λιγαίνων
Ἡγεμόνας, ἡ Ὅμηρον ἀοσσητῆρα καλέσσω
Ἐυεπίης ὅλον ὅρμον.

Ita ſcribitur in notis Falkenburgii, cum in textu peſſime ὅμηρον *finitimum*. lib. 32. p. 812. l. 4. lib. 25. p. 656. l. 17.

Πεμ-

Παμφαὲς υἱὲ Μέλητος Α'χαιΐδος ἄφθιτε κήρυξ,
Γ'λήκοις· σέο βίβλος ὁμοχρόνος Η'ελιγενείη· κ. τ. λ.
Πνεῦσον ἐμοὶ τεὸν ἆσθμα θεόσσυτον· ὑμετέρης γὰρ
Δεύομαι εὐεπίης.

Ita optime locum ſanavit Ger. Falkenburgius, & poſt illum Ampl. Cuperus Apoth. Hom. pag. 12. Vulgo ἡμετέρης. Eadem menda inſedit Polyaeno Strateg. lib. 4. praef. ubi pro τὰς ἀρετὰς τῶν ἡμετέρων προγόνων ſcribendum ὑμετέρων, quemadmodum recte Interpres. ὑμέτερος autem pro *tuus* obvium. Ariadna de Theſeo queſta apud Nonnum lib. 47. p. 1224. l. 27.

αἴθε ἧ αὐτὴ
Τ'μετέρης μίτον ἄλλον ἴδω πομπῆα κελεύθου·

Mercurius Baccho p. 1242. l. 26.

Εἰς δόμον ὑμετέρης κεροτρόφον ἤγαγον Ἰνώς.

Vid. lib. 34. p. 862. l. 8. lib. 35. p. 868. l. 9, 21. lib. 35. p. 882. l. 4, 24, 26. lib. 40. p. 1038. l. 23. Conſule notata Summo Burmanno ad Valer. Flacc. lib. 8. v. 173. Sed in viam. Alii potius intelligunt *Muſam*, & quidem Calliopen, quemadmodum Cel. Kromajerus in Diſſert. p. 17. Quamvis Voetii ſententiae verſum 14. & 15. non adeo obeſſe putem, quia aliquid ingratum Veneri Muſaeus expeteret, cum Poëtae haec non anxie adeo curent. An magis convenit Simaetham Lunae opem invocantem apud Theocr. Idyll. 2: 79. ingratiſſimum hunc ſermonem inſtituere ad Divam:

Τοῖς δ' ἦν ξανθοτέρα μὲν ἐλιχρυσοῖο γενειὰς,
Στήθεα δ' ὑάλβοντα πολὺ πλέον ἢ τὺ Σελάνα.

Vix putem. Hoc tamen verius videtur. Ita Homerum *Deam* invocantem cepit Max. Tyrius Diſſert.

16. felicius, quam Euſtathius, qui de mente Poëtae cogitabat, locis adductis a Cupero Apoth. Homer. pag. 129. Conſentit Horatius de Art. Poët. v. 141. reddens initium Odyſſeae:

Dic mihi Muſa virum, captae poſt tempora Trojae,
Qui mores hominum multorum vidit & urbes.

Nec non Maro:

Muſa mihi cauſſas memora.

Nec Latinis Poëtis inſuetum *Divam* ponere pro *Muſa*. Statius Achill. 1. 1.

Magnanimum AEaciden formidatamque Tonanti
Progeniem, & patrio vetitam ſuccedere coelo
Diva refer.

Claudianus in Pr. Conſ. Stilich. lib. 2: 5.

Mitior incipiat fidibus jam Diva remiſſis.

Ita legendum forte ex Cod. Mediceo apud Heinſium, qui tum *incipias* mallet. Vulgo *Muſa*, quae vox gloſſa videtur. Calliopen invocat quoque Horatius Carm. lib. 3. 4. v. 1.

Deſcende coelo, & dic age tibia
Regina longum Calliope melos.

Quid ſi tamen intelligenda Erato? Ovidius Art. Am. lib. 2. 15.

Nunc mihi, ſi quando, Puer & Cytherea, favete:
Nunc Erato, nam tu nomen amoris habes.

Sed nihil affirmare auſim. Notiſſimus autem mos faciles in carmina Muſas, & numina optandi apud Romanos, cum ad unius flagra deducti eſſent Qui-

Quirites, apud nonnullos paullatim obſolevit. Hic enim adulatores, ut gratiam ab Imperatoribus inirent, ſcripta ſua ipſis dedicare, ſeque numine ipſorum, peſſimorum quamvis Poëtarum, afflari jactare non erubeſcebant. Audi Lucanum lib. 1. ad Neronem ſermonem inſtituentem:

Nec, ſi te pectore vates
Accipiam, Cyrrhaea velim ſecreta moventem
Sollicitare Deum, Bacchumque avertere Nyſa.

Ita de Domitiano Statius lib. 5. Sylv. 1. v. 11.

Nos tibi laudati juvenis rariſſima conjux
Longa nec obſcurum finem latura, perenni
Tentamus dare juſta lyra: modo dexter Apollo;
Quique venit juncto mihi ſemper Apolline Caeſar
Annuat.

3. Γάμον *coitum*, quamvis potuiſſent *connubium*, ut ſaepe apud Muſaeum, vertunt ſignificatione uſitatiſſima. Solent enim hujusmodi honeſtis vocabulis non raro rem turpem minusque honeſtam velare auctores. Nonnus Dionyſ. lib. 15. p. 416. l. 21.

Παρθενικὴν ἀδάμασον ἀτάϑαλον εἰς γάμον ἔλκων
Σφίγξεν ὑπὲρ δαπέδοιο.

lib. 16. p. 454. l. 7. p. 456. l. 5.

Κτείνεις γὰρ ποθέοντα, καὶ ἐ γαμέοντα διώκεις·

p. 458. l. 2, 5. aliisque locis. Achilles Tatius lib. 1. p. 59. Ὅταν ἓν εἰς τὸ γάμον ἐϑέλωσιν ἀλλήλοις συνελϑεῖν. lib. v. p. 285. de Tereo: τὴ γλῶτταν τὸ Φιλομήλας φοβεῖται, καὶ ἔδηε τὸ γάμων αὐτῇ δίδωσι μηκέτι λαλεῖν. p. 311. βαλῶσα ἓν μὲ καλέφιλε καὶ ἀπήτει τὸν γάμον. Ariſtaenetus lib. 1. ep. 21. p. 142. ἐλπιζόμενός ἐστιν ὁ γάμος, ἡδὺς, ἔυχαρις, καὶ λίαν εὐκλεὴς· γέγο-

γέγονε, περιεφρονήθη. Quemadmodum acute & vere distinxit Elegantissimus Mercerus. Ita intelligendus Antoninus Liber. cap. 10. Ὅτι πρῶτος ἀπήγγειλε Κορωνίδα τὴ Φλεγύου θυγατέρα γαμηθεῖσαν Ἀλκυονεῖ. *Cum primus de Coronide Phlegyae filia indicium detulisset, eam Alcyoneo esse nuptam.* vel potius *cum A. concubuisse*, nisi velis eodem sensu capere verba Latina. Hesiodus in Fragmento ex Scholiaste Pindari ad Pyth. Od. 3.

Τῇ μὲν ἄρ' ἄγγελος ἦλθε κόραξ ἱερῆς ὑπὸ δαιτὸς
Πυθὼ ἐς ἡγαθέην, ἧ ἔφερεν ἔργ' αἰδηλα
Φοίβῳ ἀκερσικόμῃ, ὅτε Ἴσχυς γῆμε Κόρωνιν
Εἰλατίδης Φλεγύαο διογνήτοιο θυγατρὸς.

Quae verba diverse admodum adducit Munckerus ad Antonin. Lib. cap. 32.

Τῇ μὲν ἄρ' ἦλθε κόραξ φάσεν' ἄσχ ἔργ' αἰδαλα.

Sed prior lectio praestat. Dein pro ἀκερσικόμῃ emendatius legitur ἀκερσεκομῇ; sicut & ὅτ' ἄρ' Ἴσχυς ἔγημε K. Ita autem duo haec loca capienda docet Hyginus fab. 202. *Cum ea & Ischys Elati filius concubuit.* quemadmodum recte pro *Chylus* emendavit Doct. Munckerus. Eodem modo συνεῖναι occurrit apud Ach. Tat. lib. 8. p. 493. Aristaen. lib. 1. ep. 21. aliosque plurimos; quemadmodum & συνελθεῖν, pro quo Scholiastes Aristoph. ad Plut. v. 303. de Circe & Ulyxe, ἢ πρὸς μίξιν αὐτῷ συνελθεῖν ἐπεθύμησεν. Quin & ipsum συνοικεῖν apud Alciphr. lib. 1. ep. 19. p. 74. ἔχω πρὸς θαλάτῃ τὴ κόρην Πανόπη νομίζων ἢ Γαλατείᾳ ταῖς καλλιστευούσαις τῶν Νηρηίδων συνοίκειν. Sic & Latini. Petronius cap. 25. *Plaudentibus ego universis, & postulantibus nuptias fecerunt.* Vid. Pythoeus & Erhardus. Quin *conjux* adulterio cognita Valerio Flacco lib. 2. 208. de Venere:

Intonuit signumque dedit Mavortia conjux.

Vid.

Vid. Burmannus & Heinſius. Conferri praeterea merentur, qui dudum ſimilia exempla obſervarunt, Munckerus ad Anton. Lib. cap. 1. omnino ad Hygin. fab. 14. & Lactant. Placid. fab. 20. P. Voet ad Callimachum Hymn. in Apoll. v. 14. ad Hymn. in Del. v. 240. Ez. Spanhemius. Mercerus ad Ariſtaen. p. 142. Index Æliani, & Heins. ad Ovid. Art. Amat. 2: 11. Petitus Miſcell. lib. 3. cap. 11. & omnino Vir Eruditiſſimus Franc. Ferdinandus de Cordova in Didaſcal. Multipl. cap. 39.

4. Καὶ Σηςὸν ἠ Ἄβυδον, ὅπη γ. ε. Η. Illud ὅπη ad priorem vocem Σηςὸς referendum quivis videt. Ita Virgilius Æneid. lib. 3. v. 167.

Hinc Dardanus ortus,
Jaſiusque pater, genus a quo principe noſtrum.

Ubi optime Servius notat: A QUO] *Non ab Jaſio ſed Dardano: nam anteriori reſpondet.*

9. Ἐννύχιον μετ' ἄεθλον. In notis pag. 8. monui haec verba melius reddi *Nocturnum poſt certamen*, neque poenitet ſententiae. infra v. 231.

Πάννυχίων δ' ὀάρων κρυφίων ποθέοντες ἀέθλους.

& v. 197.

Φοβέζετο, πῶσιν Ἔρωτος ἀεθλεύσειν ἀγῶνα.

Juvat locus geminus Nonni, quem videtur reſpexiſſe, Dionyſ. lib. 16. p. 440. l. 30.

Ὅπως μετὰ λέκτρα τελέσσω
Ἀϊετὸν ὄρνεον ἄλλο γαμοσύνον ἄεθλον ἐρώτων.

Amorem militiae comparare, & pulcherrimas inde arceſſere locutiones Poëtis ſolenne. Nonnus Dionyſ. lib. 43. p. 1136. l. 23.

Ἧς ἀμφὶ πάσης
Ἀθλοφόρον γαμίοισι θελξέψω σε. κορύμβοις,
Ἱμερτὴν τελέσαντα παλαισμοσύνην Ἀφροδίτης.

Ita

Ita & Longus Paſtor. 3. p. 85. Χλόη ἡ συμπαλαίουσά σοι ταύτην τὴν πάλην, οἰμώξει καὶ κλαύσεται· καὶ ἅμα τι κάσεται πολλῷ καθάπερ πεφονευμένη. Apud Ach. Tatium lib. v. p. 281. Tereus deſcribitur Φιλομήλᾳ παλαίων πάλην Ἀφροδίσιαν. Ariſtaenetus lib. 1. ep. 10. p. 72. ὁ δ' ἓν τῇ παρθένῳ βεβαχχεύσας νυκτομαχήσας ἐρωτικῶς, τό τε λοιπὸν εἰρηναίων ἀπέλαυεν ἡδονῶν. ita legit Mercerus pro ὡς δ' ἓν. Propertius lib. 4. 1. v. 137.

Militiam veneris blandis patiere ſub armis,
Et Veneris pueris utilis boſtis eris.

Lib. 2. El. x. v. 15.

Evolat heu noſtro quoniam de pectore nusquam
Aſſiduusque meo ſanguine bella gerit.

Quo loco inductus Vir Doctus in Obſ. Miſc. Vol. II. p. 240. non damnaret in Tibullo lib. 2. El. 3. v. 63.

Hic juvenum ſeries teneris inmixta puellis
Ludit, & adſiduus praelia miſcet Amor.

Pro *adſidue*; ſed minus neceſſarium id jure optimo viſum alteri viro Erudito in nota addita. Horatius Carm. 3: 26. v. 1.

Vixi puellis nuper idoneus,
Et militavi non ſine gloria;
Nunc arma defunctumque bello
Barbiton hic paries habebit.

Ubi Scholiaſtes MS. notat: *Miliciam allegorice vocat amorem, ſicut & Virgilius* praelia *vocat* coitum, *ita*: ſi quando ad praelia ventum eſt; *& iterum* nocturna bella *dicit*. Prior locus exſtat Georg. lib. 3: 98. alter Æneid. lib. xi. 736. ad utrumque idem notavit Servius. Ovid. Heroid. ep. 7: 32. Amor. 3. 7. 68.

Nunc

Nunc opus expoſcunt, militiamque ſuam.

Martialis lib. x. epigr. 38.

O quae praelia, quas utrimque pugnas
Felix lectulus, & lucerna vidit
Nimbis ebria Nicerotianis!

Claudianus in Nupt. H. & M. Feſcenn. v. 126.

Tum victor madido proſilias toro
Nocturni referens vulnera praelii.

Fulgentius Mythol. lib. 3. 6. p. 114. *Noctu enim adveniens maritus, Veneris praeliis obſcure peractis, ut inviſe veſpertinus advenerat, ita in crepuſculo incognitus etiam diſcedebat.* Petronius cap. 24. *Et pertractato vaſculo tam rudi, Hoc, inquit, belle cras in promulſide libidinis noſtrae militabit.* ubi conf. Gonſalius de Salas. Videtur autem a manu Petronii profectum *pertractato vaſculo*, quod elegans eſt & captum inepti librarii ſuperare videtur, atque omnino latere in τῷ *pertracto*. Conpoſita enim non raro ſonum ſimplicis vocis retinent. Ita in vetuſtiſſimis exemplaribus inveniri *detracto, attracto* &c. notarunt Docti. Conſule Broekhuſium ad Propert. 2. Eleg. 2. v. 11.

Ac veluti primo taurus detractat aratro.

Nec non Eleg. 24. v. 22.

Noctibus his vacui refaciamus iter.

Florus lib. 1. 7. §. 2. *Scelere partam poteſtatem non melius egit, quam adquaeſierat.* Hanc eſſe lectionem vetuſtiſſimi Codicis Nazarii notat Salmaſius, cui addi velim Doctiſſ. Dukerum. Servius ad Virgil. Æneid. 6: 819. de Tarquinio, *detractans ille reſponſioni capita decuſſit papaverum.* Emenda & Boëthium

thium de Conſol. Philoſ. lib. 3. 12. p. 169. *ſiquidem detractantium jugum foret, non obtemperantium ſalus.* ita diſerte CD'O. vulgo *detrectantium.* Sic Proſ. 9. p. 137. legendum: *Hoc igitur, quod eſt unum ſimplexque natura, pravitas humana diſpartit.* Ita enim edidit Glareanus recte pro *diſpertit*, quod video jam occupaſſe acutiſſimum Vlamingium, qui monet ita ſcribere Murmellium, edit. Argentinam nec non MS. III. atque ita corrigendum in reliquis, quamvis in iis *par* eodem modo ſcribitur quo *per*, quod veriſimilitudine non caret. Certe & in CD'O eodem modo pingitur *per*, quo mox *partibus.*

Ibid. ἄγειν. Hoc & v. 52. Poëta migrat Canonem Grammaticorum, qui hic eſt apud Ammonium in in V. Ἄγειν ἢ φέρειν διαφέρει. Ἄγεται μὲν γὰρ τὰ ἔμψυχα· φέρεται δὲ τὰ ἄψυχα.

Οἱ δ' ἦγον μὲν μῆλα, φέρον δ' ἐνηοέσσι οἶνον.

Locum exſtare apud Homerum Odyſſ. Δ. v. 622. monet Valckenaërius. Sed ab ipſo Homero aliisque optimis Poëtis non raro id neglectum reperio. Ita Iliad. O. v. 529.

Πυκινὸς δέ οἱ ἥρκεσε θάρηξ,
Τὸν ῥ' ἔφορεν γυάλοισιν ἀρηρότα· ἦ ποτε Φυλεύς
Ἤγαγεν ἐξ Ἐφύρης, ποταμῷ ἄπο Σελλήεντος.

& Iliad. Λ. 631.

Πὰρ δὲ δέπας περικαλλὲς, ὃ οἴκοθεν ἦγ' ὁ γεραιός.

Odyſſ. A. v. 184.

Ἄγω δ' αἴθωνα σίδηρον.

Theocritus Idyll. 17: 32.

Οἱ δ' εἰς ἀμβρόσιον θάλαμον λευκοσφύρω Ἥβας
Ὅπλα· τὰ αὐτὸν ἄγυσι γενείηται Διῒ νέῳ.

&

& 27: 32.

Καὶ τί μοι ἔδνον ἄγεις γάμε ἄξιον, ἦν ἐπινεύσω.

Apollonius Rhodius lib. 1. v. 440.

Τ'μῖν μὲν δὴ μοῖρα θεῶν χρειώ τε περῆσαι
Ἐνθάδε κεῖσε ἄγοντας.

Ita legit Scholiaſtes probante Jenſio Lect. Lucian. p. 157. vulgo ἔχοντας. Nonnus Dionyſ. lib. 43. p. 1134. l. 21.

Ἄξιον ἔδνον Ἔρωτος Ἄρηϊ ἐκαμίσαλο Νηρεύς
Ἡφαίστε σοφὸν ἔργον ὁλύμπια δαῖδα νύμφῃ,
Ὄλβιον ἄγων.

Lib. 1. p. 8. l. 11.

Ἄξαῖτε μοι νάρθηκα.

Quae recurrunt p. 10. l. 10. ſi vera conjectura Utenhovii. conf. lib. 5. p. 174. l. 15. lib. 8. p. 236. l. 24. lib. 36. p. 682. l. 31. p. 684. l. 3. lib. 42. p. 1096. l. 16. lib. 44. p. 1146. l. 24. lib. 45. p. 1178. l. 17. Herodotus lib. 1. cap. 53. Τοῖσι δ' ἄγων μέλλεσι τ' Λυδῶν ταῦτα τὰ δῶρα ἐς τὰ ἱρά. ſermo eſt de clypeo & haſta. Φέρω pro ἄγω occurrit apud Heſiodum in Ἔργοις v. 203.

Προσέειπεν ἀηδόνα ποικιλόδειρον,
Τ'ψι μάλ' ἐν νεφέεσι φέρων ὀνύχεσι μεμαρπώς.

pro quo v. 208.

Τῇ δ' ἧς, ἣ σ' ἄν ἐγὼ περ ἄγω.

CAPUT II.

Pluralis ponitur pro ſingulari. τέχνα, *epiſtolae, carinae & ſimilia, pro* τέχνον *&c. Horatius adſertus contra Bentlejum. Epitheta frigida non raro & otioſa apud Poëtas*

obvia. ἀείρης πολίων, ἄγρον ἀρούρης *elegantes locutiones. Nonni verſio correcta.* Ἴκελος *prima ſyllaba producta.* Τὶς *eleganter abundat. Varia lectio in Achille Tatio rejecta. In fine verſuum participia poni contra Servium probatur. Locus Servii contra Broekhuſium adſertus. Grammaticorum Canones incerti plerumque. Taurus Jovi, non juvencus, immolatus tantum, aliaque. Bentleji emendatio in Virgilio rejecta.*

17. Τόξα τιλαίνων. pro τόξον. ita Ariſtaenetus lib. 1. ep. 10. p. 58. ἀπ' ὄσον ἔιχεν ἰσχύος ωεσ-τελκύσας τὰ τόξα, διεφῆκε τὸ βέλος. Sic *arcus* pro *arcum* dixit Statius Theb. lib. 1. v. 12.

cui ſumpſerit arcus
Infelix Athamas.

Ubi in aliis *arcum*. Vid. Obſerv. Miſc. Vol. I. p. 157. & p. 317. Nihil tritius quam pluralem numerum poni pro ſingulari, & viciſſim. Virgilius Æneid. 6: 41.

Teucros vocat alta in templa ſacerdos.

Statius lib. 3. Sylv. 1. 117. ex emendatione Marklandi:

Nec mora: conſcripta formantur imagine templa.

Vulgo *formatur--tela.* Florus 1. 1. § 12. *Sabinis proditae portae per virginem.* quam lectionem pulchre hoc modo tuitus eſt Eruditiſſ. Dukerus. Juſtinus lib. 1. cap. 6. §. 1. *Lectis ille epiſtolis, eadem ſomno aggredi juſſus eſt.* praeceſſerat cap. 5. §. 10. *Epiſtola, quia palam ferri nequibat, regis cuſtodibus omnes aditus obſidentibus exinterato lepori inſeritur, lepusque in Perſas Cyro ferendus fido ſervo traditur.* Atque hoc modo receptam lectionem in Horatio Carm. lib. 1. 14. v. 3. forte non incommode ſervare licebit:

Non-

Nonne vides, ut
Nudum remigio latus?
Et malus celeri saucius Africo
Antennaeque gemant? ac sine funibus
Vix durare carinae
Possint imperiosius
Æquor?

Ubi *carinae* usurpantur de una navi. Sed Bentlejus, ut id culpanti Scaligero occurreret, legit *gemunt* & *possunt* sine interrogationis nota; perque *carinas* intelligit ipsas naves, ut adeo de una capi non sit necesse. Favet Codex Franeq. in quo scribitur *gement* & *possunt*. Mihi tamen vulgata lectio nondum displicet, nec, si jam legas *gemunt* & *possunt*, necesse Bentleji interpretationem amplecti, cum, rejecta etiam interrogationis nota, idem sensus manere poterit.

20. Γ'μερόεις τε Λέανδρος ἔην, ἠ παρθένος Η'ρώ.] Ita v. 186. occurrit

Ε'μοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν Η'ρώ.

Sed frigide & non nimis eleganter illa epitheta hic adhibentur, & magis ad explendum versum, quam quia necessaria. Habet tamen quo se tueatur. Apud Poëtarum principem Homerum, in cujus peritia in epithetis adhibendis laudanda multus est Cuperus Apoth. Homer. p. 88, 89. & Hesiodum non raro occurrunt epitheta, vocabula, sententiaeque crebro repetita, quae facile abesse poterant. Quoties non ex. gr. recurrit Ε'κτωρ ἱππόδαμος, νεφεληγερέτα Ζεὺς, nec non μηλιέτα Ζεὺς &c.? Et tamen saepissime sunt otiosa, quod merito improbat Acutissimus Marklandus ad Stat. lib. 1. Sylv. 2. v. 135. saepe etiam rei & personae minus convenientia, quod idem vituperat in Epistola Critica

tica pag. 134. Idque jam notavit Servius ad Virgil. Æneid. 2. 7. *Virgilius pro negotiorum qualitate dat epitheta: quum Homerus eadem etiam in contrariis ſervet.* Unde cum non ſemper aeque haec obſervaverint Poëtae, emendationes locorum talium periculoſiores habendae. Neque hoc omiſit vatibus inpingere μισάνθρωπος ille Timon apud Lucianum in cognomine Dialogo, ubi ipſo initio poſt coacervata Jovis epitheta ita: ἢ εἴ τι σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι ποιηταὶ καλοῦσι, ἢ μάλιστα ὅταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα. τότε γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμος γενόμενος ὑπερείδεις τὸ πίπλον ἕ μέτρῳ, ἢ ἀναπληροῖς. τὸ κεχηνὸς ἕ ῥυθμῷ.

22. Πολίων——ἀστέρας. Elegans locutio, quae & uſurpata Nonno Dionyſ. lib. 13. p. 376. l. 19.

Καὶ Θρασὺς υἱὸς Ἄρηος ἐὴν Πίμπλειαν ἐάσας,
Βιστονίης Οἴαγρος ἐκώμασεν ἄστρον ἀρούρης·
Ὀρφέα καλείψας ἐπὶ γύναξι Καλλιοπείης.

Ride ſtuporem Interpretis, qui vertit:

Biſtoniae Oeagrus acceſſit ad aſtrum terrae.

Puer videt ejecto *ad* intelligendum Oeagrum aſtrum terrae Biſtoniae adveniſſe. Melius retuliſſet ἄστρον ἀρούρης ad Πίμπλειαν, quemadmodum lib. 41. p. 1060. l. 19. Beroe appellatur

Λιβανηίδος ἄστρον ἀρούρης,

23. Γκελοι ἀλήλοισι] In notis pag. 11. nihil hic mutandum paucis adſtruximus exemplis. Si quis plura deſideret vel unus Nonnus abunde ſufficiet. Ut brevis ſim conferri velim loca, quae ex multis tantum indicabo. lib. 6. p. 184. l. 22. lib. 10. p. 282. l. 1. lib. 12. p. 342. l. 25. lib. 14. p. 396. l. 28. lib. 15. p. 424. l. 22. lib. 16. p. 446. l. 2. lib. 18. p. 506. l. 5. &c. &c.

24.

24. Δίζεό μοι τινὰ πύργον. Minime protrita elegantia illud τινὰ hic plane otiosum: infra v. 63.

Εἴς ἤ τις Ἠρῆς
Ὀφθαλμὸς, γελόων ἑκατὸν χαρίτεσσι τεθήλει.

Ita Achilles Tatius lib. 2. p. 95. πεφύτευλαι ἢ σὺν αὐτῇ τὸ πῦρ ᾗ ἀνάπτει ἀεὶ τὰς πτόρθυς ποθὴν τινὰ φλόγα. Non placet, quod Salmasius p. 571. Anglicanum Codicem cum edito habere monet, ἢ pro τινὰ. Alciphron lib. 1. epist. 27. Ὁ μὲν τις λαβὼν ἐξεκάθαιρε τὰ ἐνιζάνοντα τῶν βρωμάτων τοῖς ὀδοῦσιν ἰνώδη. Lucianus in Timone p. 101. ὡς ὑποβρυχίων ἀπάντων καὶ δεδυκότων, μόγις ἔν τι κιβώτιον περισωθῆναι. Multus in hac locutione Nonnus. Ita in Paraphr. Joann. 19: 73.

Τοῦτον ἑλὼν σαύρωσον ἐλεγχίῳ τινὶ πότμῳ.

Ita v. 95, 123, 132. &c. Coluthus de Rapt. Hel. v. 105.

Καὶ τις ὀρεσταύλοιο δορὴ μετόπισθε χιμαίρης
Ἐκκρεμὲς ἠώρητο.

Theocritus Idyll. 1. 1.

Ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἃ πίτυς αἰπόλε τήνα
Ἅ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσδεται.

Quae pulchre inlustravit Dan. Heinsius in Lect. Theocr. cap. 2. p. 295. ubi ex Latinis Apulejum id non infeliciter imitatum observat.

28. Ναίων. Non hoc tantum sed v. 17, 30, 31, 48, 99, 133, 211, 236, 242, 243, si standum Grammaticis, inperitiae in Poësi incredibilis specimen dedit Musaeus. Ausus enim in exitu versus participium conlocare, quod severe damnat Servius ad Virgilium Æneid. lib. 3. v. 300. ET LITORA LINQUENS] *Notandum sane, finitum esse versum participio: quod raro apud Latinos est, apud Graecos*

vitiosissimum. Nihil autem vidi magis; nam quod optimi Graeciae vates, a quibus scribendi exemplum minoribus petendum, mille locis usurparunt, idne vitiosum dicendum? Vel unus enim Homerus in Iliade A. hujus conpositionis exempla plurima subpeditat. Ita v. 9.

Λητῦς τ' Διὸς υἱός· ὁ γὰρ βασιλῆϊ χολωθείς.

v. 31.

Ἰσὸν ἐποιχομένην, τ' ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν.

v. 46.

Ἔκλαγξαν δ' ἄρ' ὀϊστοὶ ἐπ' ὤμων χωομένοιο.

Confer, si tanti tibi videbitur, v. 51, 168, 299, 351, 356, 360, 391, 413, 414, 434, 501, 507, 546, 592, 598. Hesiodum in Θεογ. 226, 227, 684, 685. aliisque locis plurimis. In Orpheo, Nonno, omnibus denique Poëtis talia singulis fere paginis occurrunt. Nec minus obvia apud Latinos. ex. gr. Ovidium Amor. 2. Eleg. 2.

Vidi ego compedibus liventia crura gerentem.

Eadem Elegia:

Viderit ipse licet; credet tamen ipse neganti.

Eleg. 9.

Si tamen exaudis pulchra cum matre rogantem.

Sed censorem hunc jam retudit post alios Elegantissimus Broekhusius ad Propert. lib. 3. El. 4. v. 46.

Dicere non norunt, quid ferat hora sequens.

Ubi aegre se, ut credat haec a manu doctissimi grammatici & in lectione Poëtarum tritissimi profecta esse, adduci fatetur. Sed ego, si in Codicibus bonae notae & satis antiquis reperiantur, non abjudicare ipsi ausim. Quis nescit perpetuum mo-

morem Grammaticorum in optimis Scriptoribus, modo ipſis diſplicerent, obvia quaeque damnantium, ſive ritus ſive locutiones & conpoſitionem ſpectes? Quicquamne notius quam taurum Jovi mactari? Et tamen idem Servius non niſi juvencum ipſi immolatum nobis perſuadere conatur ad ad Æneid. lib. 3. v. 21. lib. 4. v. 221. & neſcio quod ex neglecto ritu hoc, prodigium arceſſit. idem inculcat ad lib. 3. 279. *Piaculum enim commiſſum fuerat tauro in Thracia immolato, ut diximus ſupra; & licet multa fuiſſent ſecuta ſacrificia: intelligebatur tamen adhuc numen iratum non deſinentibus malis.* Sed conſuli velim Ampl. Cuperum Apoth. Hom. pag. 74. & Ez. Spanhemium ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 79. ubi diſces quid placitis hiſce tribuendum. Non diſſimilem errorem ab Horatii Interpretibus conmiſſum infra refutabimus. *Algam* non ſolum eſſe marinam herbam nec *ulvam* paluſtrem contra eundem adſerere debuit Cel. Marklandus ad Stat. lib. 5 Sylv. v. 283. Duo epitheta uni voci adtribui idem damnat aeque infeliciter, ut videbimus ad v. 133. Non mitiorem cenſuram ſtrinxit in Virgilium quod *Dorica caſtra* ſcripſerat, malam dicens conpoſitionem ab ea ſyllaba incipere, qua ſuperius finitus ſermo: quam ipſe Broekhuſius jam ad Tibull. 1. 1. 3. retudit. Neque in Grammatico hoc adeo mirum, cum Eruditiſſimis noſtrae aetatis viris ſimilia haud raro exciderint. Quis non miretur illud Britanniae nobiliſſimum ſidus Rich. Bentlejum ad Horat. Carm. lib. 1. Od. 34. ſecure pronunciare in verbis Virgilii Æneid. 4 265.

Haud aliter terras inter coelumque volabat
Litus arenoſum Libyae ventosque ſecabat.

Sonum audiri auribus ingratiſſimum, & hinc cavil-

villatum praeterea alia nonnulla aeque infeliciter pro *volabat* reponere *legebat*? Sed de hoc paulo poſt agendi locus erit.

CAPUT III.

Αἷμα vel αἱμα γενέθλης *pro genere.* Αἷμα κομίζων *ex regione aliquis dicitur ubi natus. Emendatus Nonnus.* Αἷμα *ſanguis, pro filio.* Αἷμα κομίζειν *a parentibus dicitur filius. Occurrit & de inſula. Achilles Tatius tentatus.* Ἐστὶ δ ὡς νῆσος *vel* Ἐστὶ τ. ν. *initio verſuum frequens. Probata emendatio Jenſii in Veteri Poëta apud Diodorum Siculum, & Vallini in Boëthio. Dictiones eodem modo deſinentes in exitu verſuum invicem ſe ſequentium, recte poni contra Bentlejum, & Perſium forte, probatur ex Latinis & Graecis Poëtis. Virgilii lectio aſſerta.* γάμων ἀδιδακτος. *Heinſii emendatio in Theocrito probata. Veneris, Veſtae, Palladis, Leucippidum, & Hecates antiſtitae virgines erant. Nuptiae Sacerdotibus vetitae. Pueri & puellae ſacra perficiebant, quia Diis accepta aetas. Acron emendatus. Sacerdotes proſtrata pudicitia puniebantur. Nuptiae tamen a ſacerdotio omnes non arcebant. Medea, forte & Hero virginitatem ad tempus ſervare tenebantur.*

30. Διοτρεφὲς αἷμα λαχοῦσα. *Αἷμα ſanguis, pro genere,* unde quis ortum ducit, uſitatiſſimum. Nonnus Dionyſ. lib. x. p. 280. l. 27.

Βυκτεφάων Σατύρων μινυώριον αἷμα κομίζεις.

& l. 31.

Γινώσκω τεὸν αἷμα.

Theocritus Idyll. 22: 164. &c. Pro eo ſaepiſſime αἷμα γενέθλης Nonnus dixit ex. gr. lib. 3. p. 98. l. 6.

Νύμφα φίλη τί με τόσσον ἀνείρεαι αἷμα γενέθλης.

p. 106.

p. 106. l. 7.

Εἰ λάχες ἐκ Λιβύης Ποσειδήϊον αἷμα γενέθλης.

Ita lib. XI. p. 302. l. 32. aliisque locis plurimis. lib. 37. p. 938. l. 7. vocat

Βαλίον Ζεφυρηΐδος αἷμα γενέθλης
Ἄρσενα καὶ νέον ἵππον ὁδοιπόρον ἄβροχον ἅλμης.

Orpheus Argon. v. 252. aliique Scriptores saepissime. Dicitur quoque aliquis, αἷμα κομίζειν e regione ubi natus. Nonnus lib. 4. p. 116. l. 8.

Ἀτρέκεες Ἀστυόεντος ἀπὸ πατρίδος αἷμα κομίζει.

lib. 37. p. 926. l. 14.

Εἰ πέδον Αἰονίης, ἢ Φωκίδος αἷμα κομίζει.
Si solum Aoniae aut Phocidis sanguinem fert.

Emenda Εἰ πέδὸν Αἰονίης κ. τ. λ. Vulgata lectio inepta est. Conf. lib. 47. p. 1222. l. 16. Αἷμα quoque dicitur filius alicujus. Nonnus lib. 5. p. 152. l. 16. de Aristaeo:

Αἷμα σοφῆ Φοίβοιο καὶ ἐυπαλάμοιο Κυρήνης.

Lib. 47. p. 1242. l. 22.

Ζηνὸς γνήσιον αἷμα.

Horatius Carm. 3. 27. v. 63.

Nisi herile mavis
Carpere pensum,
Regius sanguis.

Recte Scholiastes MS. *Regia proles.* Filius etiam αἷμα κομίζειν a patre vel matre dicitur. Apud Nonnum lib. 16. p. 448. l. 10. Nicaea ad Bacchum,

Οὐ δέχομαί σέο λέκτρα, καὶ εἰ Διὸς αἷμα κομίζεις.

Lib. 26. p. 678. l. 7.

Οὐρανίκ γὰρ
Θυγατέρος Φαέθοντος ἐρισφλεγέος σέο πάππα
Αἷμα φέρεις.

Verba sunt Minervae ad Deriadem filium Hydaspis & Astridis Solis filiae, ut patet ex p. 696. l. 30.

Ὃν διερῇ φιλότητι πατὴρ ἔσπειρεν Ὑδάσπης,
Ἀστερίδος εὐώδινος ὁμιλήσας ὑμεναίοις
Κύρης ἠελίοιο.

Confer lib. 42. p. 1160. l. 12, 16. lib. 46. p. 1182. l. 6, 14. &c. Mira vero est admodum locutio, quae occurrit in oraculo, quod reperitur apud Achillem Tatium lib. 2. p. 93.

Νῆσος τις ἐστὶ φυτώνυμον αἷμα λαχοῦσα.
Est ortum ducens plantae a cognomine terra.

Quem locum in mendo cubare dudum deprehendi, nec tamen quomodo restituendus divinare potui. Interea, donec molliorem medicinam alter adferat, audaci, quod fateor, conjectura repono

Ἐστὶ δ' τις νῆσος φυτώνυμον αἷμα λαχοῦσα.

Quam phrasin in talibus initio versuum usitatissimam norunt vel mediocriter Graece docti. ita ex. gr. Homerus Odyss. Δ. in fine.

Ἐστὶ δ' τις νῆσος μέσσῃ ἁλὶ πετρήεσσα.

Vetus Poëta apud Diodor. Siculum lib. 3. cap. 66.

Ἐστὶ δὲ τ' Νύσης ὕπατον ὄρος, ἄνθεσιν ὕλη
Τηλοῦ Φοινίκης, σχεδὸν Αἰγύπτοιο ῥοάων.

Ita legit Cel. Jensius Lect. Lucian. p. 184. ex lib. 4. & Scholiaste Apollonii Rhodii. Vulgo Ε. δ. τις. Ν. ἄβα-

ἄβατον, quorum illud, cum conſtruendum ſit cum ὄρος minime ferri poteſt. Heſiodus in Fragmento ex Scholiaſte Sophoclis:

Ἔστι τις Ἐλλοπίη πολυλήϊος ἠδ' ἐυλείμων.

Ipſe Achilles Tatius lib. 4. p. 249. Εἰσὶ δὲ τῶν νήσων τινες καλύβας ἐχοῦσαι. Nec raro Viri Eruditi laboranti carmini opem tulerunt tranſpoſitis vocibus. Boëthius de Conſol. Philoſ. lib. 2. Metr. 1. v. 8.

Suique magnum monſtrat oſtentum, ſi quis
Viſatur una ſtratus ac felix hora.

Ita egregie ex conjectura reſtituit Vallinus, cum in reliquis omnibus editis & MSS. fere perperam legitur *Magnumque ſuis;* niſi quod in Lipſienſi Editione metro ſalvo *Magnum quoque ſuis*, ſed minus eleganter. Longius abit Barthius Advers. lib. 17. cap. 13. conatu parum proſpero ita verba tranſponens:

Dignumque riſu monſtrat &c.

Atque ita ſaepe alii ſimile quid tentarunt. Si quis malit minore mutatione Ἔστι τις νῆσος ejecto δὲ, ſententiam defendere poterit iis, quae diximus ad v. 224. pag. 74. Neque hoc diſplicet. An praeterea hic legendum φιτώνυμον ἅλμα videbimus ad v. 138. Satis enim diu jam exſpatiati ſumus. *Ibid.* Λαχοῦσα. Verſu ſequenti occurrit

Κύπελλος ἦν ἱέρεια, γάμων δ' ἀδίδακτος ἐοῦσα.

Ut adeo obſervare hic liceat modulationem quandam, quam pariunt ultimae horum verſuum dictiones eodem modo deſinentes. Acerbe more ſuo Neronem ob hoc vitium carminis notavit Perſius Sat. 1. v. 92.

Sed

Sed numeris decor eſt, & junctura addita crudis.
Claudere ſic verſum didicit, Berecynthius Atthin
Et qui caeruleum dirimebat Nerea Delphin.

Sed obſervat Vir Eruditiſſ. Iſ. Caſaubonus in Commentario ad h. l. eo tantum nomine carpi Poëtam, quod figuras has nimis frequentarit. Si enim in totum talia proſcripſerit Poëta, ne optimos quidem vates poſſe abſolvi. Ego an Perſio haec mens fuerit non auſim adfirmare. Certe nuper Perſio non inferior Cel. Bentlejus talia confidenter proſcripſit, ut vidimus Cap. praecedenti. At quo jure vatum principem Virgilium ſollicitaverit vir Eruditus ex ſequentibus locis parebit. Æneid. lib. 1. v. 319.

Venatrix, dederatque comam diffundere ventis
Nuda genu, nodoque ſinus collecta fluentis.

Ita caſus quartos ſcribi in vetuſtiſſimis membranis teſtatur Heinſius in praefatione. v. 625.

Ipſe hoſtis Teucros inſigni laude ferebat,
Seque ortum antiqua Teucrorum ab ſtirpe volebat.

Lib. 2. v. 124.

Et mihi jam multi crudele canebant
Artificis ſcelus, & taciti ventura videbant.

v. 455.

Saepius Andromache ferre incomitata ſolebat
Ad ſoceros, & avo puerum Aſtyanacta trahebat.

Lib. 4. v. 184.

Haec tum multiplici populos ſermone replebat
Gaudens, & pariter facta atque infecta canebat.

v. 331.

Di-

Dixerat: ille Jovis monitis immota tenebat
Lumina, & obnixus curam ſub corde premebat.

Lib. 5. v. 385.

Cuncti ſimul ore fremebant
Dardanidae, reddique viro promiſſa jubebant.

Lib. 6. v. 844.

Scipiadas cladem Libyae, parvoque potentem
Fabricium: vel te ſulco Serrane ſerentem.

Lib. 8. v. 646.

Nec non Tarquinium ejectum Porſenna jubebat
Accipere, ingentique urbem obſidione premebat
Aeneadae in ferrum pro libertate ruebant.

Ovidius Metam. lib. 7. v. 57.

Notitiamque loci melioris, & oppida, quorum
Hic quoque fama viget, cultusque artesque virorum.

Horatius Carm. 4. xi. v. 31.

age jam meorum
Finis amorum.

Paullinus ad Auſonium:

Qui corda falſis atque vanis imbuunt
Tantumque linguas inſtruunt.

Rosweytha v. 426. p. 719.

Moribus & facie ſimilem matri venerandae
In quas per certe ſoboles mox ſtirpis amandae.

Atque hoc non minus uſitatum apud Graecos Poëtas. Tryphiodorus de Excidio Ilii. v. 462.

Κραῖε δ' Τυδείδης μεμνημένος Αἰγιαλείης.
Οὐνομα δ' ἐπτοίησεν Ὀδυσσέα Πηνελοπείης,
Ἄντικλος δ' ὅτε κέντρον ἐδέξατο Λαοδαμείης.

Heſiodus in Ἔργοις v. 1.

Μῶσαι

Μοῦσαι Πιερίηθεν ἀοιδῇσι κλείουσαι
Δεῦτε δή, ἐννέπετε σφέτερον πάτερ' ὑμνείουσαι.

In Theogonia v. 92.

Αἰδοῖ μειλιχίῃ· μετὰ δ' ἔρπει ἀγερομένοισιν
Ὅσια τοι Μουσάων ἱερὴ δόσις ἀνθρώποισιν

Confer v. 185, 186. 226, 227. 228, 229. 249, 250. 256, 257. 289, 290. 321, 322. 351, 352. 684, 685. 807, 808. 958, 959. Nec abſtinuit magnus Homerus ex. gr. Iliad. Σ. 46.

Νημερτὴς τε, ἠδ' Ἀψευδὴς, ἠδὲ Καλιάνασσα·
Ἔνθα δ' ἦν Κλυμένη, Ἰάνειρά τε, ἠδ' Ἰάνασσα.

Iliad. Ξ. 10, 11. Α. 413.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα·
Ὤμοι τέκνον ἐμὸν, τί νύ σ' ἔτρεφον αἰνὰ τεκοῦσα;

Iliad. Β. 87.

Ἠΰτε ἔθνεα εἶσι μελισσάων ἀδινάων.
Πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομενάων.

Quem locum auctor Vitae ipſius p. 301. (ubi minus recte legitur Ἠὺτ') adducit, & proprio nomine ὁμοιόπτωτον vocari docet: Ὅταν δὴ εἰς ὀνόματα ὁμοίως κλινόμενα λήγωσιν αἱ περιόδοι ἢ τὰ κῶλα, ἢ ταῦτα εἰς πτώσεις ὁμοίας, ὁμοιόπτωτον τοῦτο ἰδίως ὀνομάζεται. Et talia carmini ingentem elegantiam & venuſtatem conciliare exiſtimat, ſecus ac Cel. Bentlejus, hic minime audiendus, cujus emendationem etiam refutaſſe Virum Eruditiſſ. Rich. Johnſon in Ariſtarcho Anti-Bentlejano didici ex Biblioth. Anglic. T. I. P. II. p. 291. & ſeqq. Sed ipſum librum videre non licuit.

31. Γάμων δ' ἀδίδακτος. *nuptiarum expers.* Ita Nonnus Dionyſ. lib. 33. p. 840. l. 22.

Λίκε

Λίκε θάνης ἀδίδακτος ἀνυμφεύτων ὑμεναίων.

Sic & lib. 29. p. 760. l. 15. πόθων ἀδιδακτος Ἀθήνη occurrit, & γάμων α. Α. lib. 2. p. 52. l. 30. Confer Is. Caſaubonum Lect. Theocr. cap. 21. p. 280. l. 5. ubi confert Idyll. 27. 49.

Μᾶλα τεὰ πρώτισα τάδε χνοάοντα διδάξω.

Sed conruptiſſimum locum feliciter ſanavit Doct. Heinſius cap. 25. legens χλοάοντα πιαξῶ. An tamen non diſtinctio perſonarum v. ſequenti a Caſaubono mutata ex loco Nonni Dionyſ. lib. 42. p. 1082. l. 5. retinenda ſit dubito.

Ibid. Heronem Veneris ſacerdotem γάμων ἀδίδακτον hic memorari non adeo mirum, cum omnes fere Sacerdotes virginitatem ſervare debebant. De Veſtae ſacerdotibus, quae hinc *ſanctae* & *caſtae* dicuntur, notante Broekhuſio ad Tibull. l. 5. 14. res nota. De Palladis idem teſtatur Callimachus Hymn. in Lavacr. Pall. v. 33.

Ἔξιτ' Ἀθηναία· πρὸ γὰρ τοι καταθύμιος ἴλα,
Παρθενικαὶ μεγάλων παῖδες Ἀκεσοκλάων.

Ad quem locum, quemadmodum & ad Hymn. in Apoll. v. 110. plurima congeſſit Vir longe Eruditiſſ. Ez. Spanhemius. Tales Leucippides Phoebes & Hilairae ſacerdotes. Pauſanias in Laconicis: Πλησίον δέ, Ἰλαείρας, ἐστὶν ἱερόν. ὁ ποιήσας τὰ ἔπη τὰ Κύπρια, Θυγατέρας αὐτὰς Ἀπόλλωνος φησὶν εἶναι. Κόραι δὲ ἱερῶνται σφίσι παρθένοι, κατὰ ταὐτὰ ταῖς θεαῖς, καὶ αὗται Λευκίππιδες. Talis Solis antiſtita apud Perſas. Juſtin. lib. 10. 2. §. 3. *Solis eam* (Aſpaſiam) *ſacerdotio praefecit, quo perpetua illi ab omnibus viris pudicitia imperabatur.* Vid. Berneccerus. Talis Hecatae Sacerdos Medea. Valerius Flaccus lib. 6. v. 450.

Ey-

Ergo opibus magicis & virginitate tremendam
Juno duci sociam conjungere quaerit Achivo.

Vid. & lib. 8. v. 282. Hanc enim Sacerdotem fuisse patet ex lib. 5. v. 239.

Praeterea infernae quae nunc sacrata Dianae
Fert castos Medea choros.

Et Orpheo Argon. v. 903. Idque de aliis multis referunt scriptores. Vid. Achill. Tatius lib. 8. p. 481. nec non Elegantissimus Broekhusius ad Tibull. 2. 5. v. 64. Neque viris nuptias contrahere licebat, saltem Diis invitis, ut patet ex Hygino fab. 135. *Laocoon Acoetis filius, Anchisae frater, Apollinis sacerdos, contra voluntatem Apollinis cum uxorem duxisset, atque liberos procreasset, sorte ductus, ut sacrum faceret Neptuno ad littus: Apollo occasione data, a Tenedo per fluctus maris dracones misit duos, qui filios ejus Antiphantem & Thymbraeum necarent.* Quamvis Servius ad Virgil. Æneid. 2: 201. referat id ideo factum, quia *piaculum commiserat ante simulacrum numinis cum Antiopa sua uxore coeundo.* Hinc pueri & puellae in sacris Deorum perficiendis adhibebantur, quia aetas innocentior ipsis accepta & grata. Tales erant Bassianus & Alexianus Maesae filii Solis Sacerdotes, de quibus Herodianus lib. 5. cap. 3. §. 4. ὁ μὲν Βασσιανὸς περὶ ἔτη γεγονὼς τέσσαρες καὶ δέκα, ὁ δὲ Ἀλεξιανός, δεκάτου ἔτους ἐπιβεβηκώς. Ἱέρωντο δὲ αὐτοὶ Θεῷ Ἡλίῳ. Horatius lib. 2. ep. 1. v. 132.

Castis cum pueris ignara puella mariti
Disceret unde preces.

Ubi Porphyrius ad v. 125. notat: *Antiquitus enim pueris & puellis praecipiebatur cantare carmen, ut aetas innocentior Deos placaret.* ita Carm. lib. 2. 12. v. 17. ubi vid. Acro. ut & ad lib. 4. 1. 25. nec non 1. Od. 21. v. 1.

Dia-

Dianam tenerae dicite virgines
Intonſum pueri dicite Cynthium.

Ubi notat: *Auguſtus ludos ſeculares inſtituit, quibus hymni Apollini Dianaeque dicebantur a nobilibus, quas pueri Apollini, Dianae virgines canebant.* Ita vulgo circumfertur locus corruptiſſime. Emenda ex MS. *a nobilibus: pueri Apollini, Dianae v. c.* Quod eleganti brevitate ſe commendat. Non tamen diſpliceret *quos* pro *quas*, quod typorum forte facinus. Auctiora vero haec exhibet Cruquii Commentator *a n. pueris puellisque: a pueris quidem Apollini, a puellis vero & virginibus Dianae.* Quam lectionem ſi fideliter ex MSS. exhibuit Cruquius, non ſpernerem. Conſule praeterea Ampl. Cuperum Apoth. Homer. pag. 69. ubi marmor inluſtrat, in quo pueri forma Μύθου ſacrificio adſtat. Si vero forte accideret, ut quaedam virginitatem minus ſancte ſervarent, gravi poena ut plurimum adficiebantur. Veſtales mortem manſiſſe nemo neſcit. Jo Junonis Argivae ſacerdotio praefecta gravidata cum eſſet, a civibus in vincula fuit conjecta, ut tradit Palaephatus cap. 43. Laocoontis poenam refert Hyginus l. c. Nec tamen ſacerdotes, ſi nuptias iniverant, plane excludebantur, ut ex Homero &c. docuit Potterus Archaeol. Graec. lib. 2. 3. p. 216. Quin nonnullae antiſtitae virginitatem tantum ad tempus, nubilem forte aetatem, ſervabant. Talis erat Medea praeter Jaſonem jam Stiro deſponſa, ut refert Valerius Flaccus lib. 8. v. 300.

Stirus proſpectat ab unda
Conjugio atque iterum ſponſae flammatus amore.

& v. 337.

Transferat ergo meas in quae volet oppida dotes
Colchis, & Æmonius nobis ſuccedat adulter.

Neque hoc alias inuſitatum fuiſſe docuit Spanhe-

mius l. c. Quid si talis quoque fuit Hero? Mirum certe, ni amatori objecerit aliquando virgo sibi perpetuam a viris abstinentiam colendam, cum nunc tantum parentum locupletum iram v. 125, 180. & seqq. Fateor tamen v. 126. occurrere

Κύπελλος ἔ σοι ἔοικε θεῆς ἱέρειαν ἀφάσειν.

Sed quis nescit tangere virginem nedum sacerdotem sine parentum consensu nuptiis non legitimis inhonestum minusque licitum esse? quid si puella hoc tantum caussata? Quid? nonne aequum a Dea veniam petere? nonne nefas in templo Veneris haec sacra peragere? Sed & incredibile juvenes tantis votis exoptasse nuptias Heronis, si ipsas adire viro negatum, nam quae occurrunt v. 82.

Εἰ δέ μοι ἔκ ἐπέοικε τεὴν ἱέρειαν ἀφάσειν,
Τοίην μοι, Κυθέρεια, νέην παρέκοιτιν ὀπάσσαις.

Non incommode ad Veneris consensum referri possent.

CAPUT IV.

Difficillimus Musaei locus varie explicatus. Προγόνοι *majores, non parentes.* ἱέρεια ἀπὸ προγόνων. *Sacerdotia certis familiis adligata. Trajectiones verborum. Lectio vulgata in Vulgato interprete defensa. Pauli locus explicatus.* Πύργος ἀπὸ προγόνων *turris avita. Ab ovilibus aurae aliaque. Minucius Felix vindicatus, aliaque. Distinctio grammaticorum in vocibus* ἄλλος *&* ἕτερος *neglecta. Antiqua lectio Aeliani probata. Caeteris praestantes Diis comparabantur; formosae puellae Veneri; juvenes Baccho. Bacchus pulcher non obesus. Venatrices Dianae adsimilabant. Multis etiam simul Diis comparabant, aliquando & praeferebant. Dii Reges, Deae Reginae, & vicissim vocabantur. Musaei locus explicatus.*

32. Πύργον ἀπὸ προγόνων. ita editio Basileensis cum aliis multis exhibet, addita inter-

pre-

pretatione *Turrim a parentibus.* Cel. Berglerus mavult ἀπο προγόνων, vertens *ſemota a parentibus.* quem ſecuti viri Docti Kromajerus & Röverus. Inter difficillimos Muſaei locos merito hic referri debet; me certe quamvis diutiſſime exercuerit non expedio. Vulgatam in noviſſimis editionibus verſionem ferri non poſſe, quia προγόνοι, nunquam, quod ſcio, *parentes*, ſed *majores* denotat abunde liquet. Aliud igitur quaerendum. Quibusdam forte videbuntur jungenda Κύπελλος ἦν ἱέρεια ἀπὸ προγόνων. Ita ἐκ προγόνων in eadem re occurrit apud Sponium in Miſcell. pag. 335. τῶ πρώτῳ τῆς πολέως Ἀρχιερέως Μ. Αυρ. Φαύστε ἐκ προγόνων. *Primi civitatis M. Aurelii Fauſti Pontificis a majoribus.* cum quo loco omnino conferendus iſte apud Philoſtr. de Sophiſt. lib. 1. p. 515. Ἀρχιερεὺς μὲν γὰρ ἐγένετο τῆς Ἀσίας αὐτὸς τε ἢ οἱ πρόγονοι αὐτῷ, παῖς ἐκ πατρὸς πάντες. *Pontifex quidem Aſiae factus eſt, ipſe nempe & majores ejus filius a patre omnes.* De ſacerdotiis autem intra certas familias, easque maxime conſpicuas, manentibus conſuli meretur Vir Eruditiſſimus Ez. Spanhemius ad Callim. Hymn. in Lavacr. Pall. v. 35. l. c. capite praecedenti. Tale fuit Veneris ſacerdotium in inſula Cypro, quod conſecuti poſteri Cinyrae & Thamyrae, ſed poſtea ſola Cinyrae familia, de quo vid. Diligentiſſ. Meurſius in Cypro lib. 1. cap. 17. Juſtinus lib. 18. cap. 5. *Primus illis appulſus terrae Cypris inſula fuit: ubi ſacerdos Jovis cum conjuge & liberis, deorum monitu, comitem ſe Eliſſae ſociumque fortunae praebuit, pactus ſibi poſterisque perpetuum honorem ſacerdotii.* Id ſi verum, ſententia noſtra de Herone ad nubilem forte aetatem, ſaltem non perpetuam virginitatem ſervante non parum firmatur. Sed vereor ut talis verborum trajectio eruditis ſe probare queat, quamvis miras aliquando obſervent Docti, quem-

admodum Cel. Knatchbull in N. T. ex. gr. in Act. Apoſt. 13; 17. 1 Petr. 1. 1. 3: 20. &c. & in epiſt. Pauli ad Roman. cap. 9: 10. Viri Eruditi: ε μόνον ὃ ἄλλα καὶ Ρεβέκκα, ἐξ ἑνὸς κοίτην ἔχουσα, Ἰσαὰκ τοῦ πατρὸς ἡμῶν. haec enim verba Cel. Havercampus ad Tertull. Apol. 16. p. 170. ipſumque ſecutus vir longe Eruditiſſimus Jo. Alberti ad h. l. ita conſtruunt: Ρεβέκκα Ἰσαὰκ τοῦ πατρὸς ἡμῶν ἐξ ἑνὸς κοίτην ἔχουσα. *Rebecca, uxor patris noſtri Iſaaci, ex una congreſſione prolem, quum ſuſcepiſſet.* Favet Hammondus, forte & Interpres Vulgatus, vertens: *ſed & Rebecca, ex uno concubitu habens, Iſaac, patris noſtri.* Ut opus forte vix ſit emendatione Viri ſummi, qui in Vulgato tentabat reponere *concubitum*, ut in Gloſſis vox illa explicatur cum nimis illa emendatio abeat a vulgata lectione, nam & praeterea legendum, ut ſyntaxis recte cohaereat *ex uno---Iſaac patre noſtro.* Quid enim, quaeſo, alias ſignificaret *ex uno? concubitum* autem vertit Vulgatus uſus Codice a noſtris diverſo, in quo legebatur ἐξ ἑνὸς κοίτου, cui conjecturae favet vox κοίτους, quemadmodum reperiri in MS. teſtis eſt Elegantiſſ. Raphelius in Adnot. ad h. l. ex Herodoto, quam lectionem tamen hodiernae non praeferrem, quippe cum κοίτην de *femine* recte dici pluribus oſtendit Cel. Knatchbull. Ceterum hanc explicationem loco noſtro admodum faventem primo intuitu lubens amplectebar, ſed mox difficultate aliqua premi animadverti. Neque enim video, quomodo verba ἐξ ἑνὸς denotare poſſint *ex una congreſſione*, vel cujus vocabuli ellipſis ſtatuenda; non certe κοίτης, tum enim ſcribendum fuerat ἐκ μιᾶς; aliud autem vocabulum in N. T. non eſt obvium, ut adeo confugiendum ſit ad κοίτους, cum λέχος Poëticum eſt. Sed ſi jam omnia haec prono alveo fluerent, nondum video cur nos poeniteat

niteat naturalis verborum conſtructionis, quae eſt: Ῥεβέκκα ἐξ ἑνὸς κοίτην ἔχουσα Ἰσαὰκ κ. τ. λ. *Rebecca ex uno Iſaaco gravida* geminos peperit, qui tamen diſſimillimam ſortem experti. Nihil hic in conſtructione vel ſenſu intricatum. Haec in chartam conjecta cum jam jam praelo mandanda eſſent ſubit animum cogitatio conſulendi Cel. Wolfii Curas Philologicas in h. l. quem latius quidem ſed tamen eadem ratione locum hunc explicuiſſe, in quibusdam mire conſpiraſſe deprehendo, quod monuiſſe e re mea puto. Locum tamen Vulgati Interpretis in mendo cubare neque ullum praeſidium eſſe in lectione κοίτης nondum perſuadeor, quod corruptum ex κοίτη, vel genitivus ſingularis videtur, multo minus κοῖτον Graecis eſſe tantum *ſomnum*, cum contrarium doceat vel unus Herodotus lib. 1. cap. 9. μετὰ δ' ἐμὲ ἐσελθόντα, παρέσαι κῆ ἡ γυνὴ ἡ ἐμὴ ἐς κοῖτον. *Ubi fuero ingreſſus, aderit & uxor mea in cubiculum.* ita edidit Cel. Jac. Gronovius ex Codice Mediceo pro κοιτῶνα, vel κοίτην quod tuetur Th. Gale p. 759. cum enim ἰυνὴ, λέκτρον, κοίτη &c. *cubile* ſignificantia vocabula pro *concubitu* ponuntur quidni & hoc recte adhiberetur? Erepto igitur nobis hoc loco alia quoque interpretatio verborum πύργον ἀπὸ προγόνων quaerenda, quae, donec meliora doceamur, quemadmodum ante annum in prima hujus Carminis lectione ſuccurrebat, vertemus *Turrim avitam*, i. e. quae a majoribus haereditate ad ipſam vel parentes devenerat, quemadmodum & Eruditiſſ. Whitfordus, quod non niſi ſero vidi, cepit docente ipſius interpretatione:

Turrim
Fluctibus aequoreis vicina colebat avitam.

Sic fere eleganter apud Theocritum Idyll. 16. 33. foſſor dicitur:

Δεινὴν ἐκ πατέρων πενίην ἀκτήμονα κλαίων.

Statius Theb. lib. X. 46.

Balatusque tremens, pinquesque ab ovilibus aurae.

i. e. *aurae ovilium.* Lucretius *fulgor ab auro*, Virgilius *dulcesque a fontibus undae* i. e. fontium vel fontanae, ut jam monuerunt Lexicographi. Pro eo Cicero in Fragmento:

Extremusque adeo duplici de cardine vertex
Dicitur esse Polus.

Videndus vir summus Hugo Grotius pag. 72. Id non intellectum fraudi fuit Interpretibus Minucii Felicis cap. 7. *Specta de libris memorias, jam eos deprehendes initiasse ritus omnium religionum.* ubi inepte Davisius legit: *specta de libris memoria jam eos* &c. merito reprehensus a Wopkensio Obs. Miscell. Vol. x. p. 19. qui tamen non felicius ipse conjectat *de his rebus*, vel hoc *de libris* ortum ex voce, quae praecedente versu exstat, *delubris.* Quicquid vero de hoc Musaei loco statuendum aliis videatur, interpretationi Whitfordi tantisper locus dandus videtur, donec difficultatibus, quas obmovimus, sublatis certiora alii adferant, quando haec nostra in spongiam incumbere non gravate passi certiora docentibus dignas habebimus gratias. Si probari posset idoneis exemplis σεσγονως *parentes* denotare, revera omnium maxime id adrideret, cum & eo nos ducere videatur Nonnus Dionys. lib. 3. p. 104. l. 15. loco, qui conferatur, non indigno:

Μάρτυς ἐγὼ· πατέρων γὰρ ὑποστρεφθι δώματα ναίω·
Οὐ Στερόπην, ἑ Μαΐαν ὁμοστόλον, οὐδὲ Κελαινὼ
Σύγγονον ἐγγὺς ἔχουσα συνέσιον·

Nisi

Niſi πατέρων ibi poſitum ſit pro προγόνων, quod & aliis uſitatum eſt, atque ita intellexerit Muſaeus.

33. Ἄλλη Κύπρις ἄνασσα. *Altera Venus regina.* Si placitis Grammaticorum ſtandum peccavit & hic Muſaeus; debuiſſet enim ἑτέρη. Vid. Ammonius in V. Ἄλλος. & Thomas Magiſter, qui tradit: Ἕτερος, ἐπὶ δυοῖν. ἄλλος ἐπὶ πολλῶν. Sed parum haec curarunt Scriptores. Orpheus Argon. v. 477.

Φίλτροις Τ'πσιπύλην ἐρατοῖς ἐδάμασσεν Ἰήσων.
Ἄλλη δ' ἄλλος ἔμικτο.

Herodotus lib. 1. cap. 32. ὥσπερ χώρη ὑδρηίη καταρρήξει πάντα ἐωυτῇ παρέχουσα, ἀλλὰ ἄλλο μὲν ἔχει, ἑτέρη δὲ ἐπιδέεται. Herodianus 3. 10. §. 6. Plutarchus Lacaen. Apophth. T. II. p. 241. & 242. Achill. Tatius lib. 1. pag. 3, 13, 29, 41. aliisque locis plurimis. Lucas Euang. cap. 20. v. 11. cap. 22. v. 58. &c. Theocritus Idyll. 24: 61. 7. v. 36.

Βωκολιασδώμεσθα· τάχ' ὥτερος ἄλλον ὀνασεῖ.

Cenſuram Scholiaſtis in Poëtam ſtrictam ineptam eſſe monuit recte Eruditiſſimus Caſaubonus. Egregios vero legum latores, quas ipſi ſaepiſſime migrant! Ita enim Ammonius in V. Ἀποκήρυκτος. Ἐκποιήτος δέ, ὁ δοθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς εἰς υἱοθεσίαν ἄλλῳ· pro quo Etymologus: ἢ ὁ δοθεὶς ἑτέρῳ εἰς υἱοθεσίαν. Sic habet MS. apud Valckenaerium Animadv. ad Ammon. p. 27. Tantine igitur ut adeo aeſtuarent Viri Eruditi in Æliano V. H. 3. 44. ὁ δὲ ἕτερος αὐτῶν συνεπλάκη τῷ λοιπῷ τῶν κακούργων. Ubi, ut Grammaticis pareant, repoſitum eunt δεύτερος, quamvis ex tribus MSS? Ego certe metuo, ne ob Grammaticorum imperium boni correctores haec mutaverint.

Ibid. Ἄλλη Κύπρις. Ipſis Diis immortalibus illos, qui caeteris longe praeſtabant inter homines, conparari maxima laus erat. Homerus Iliad. τ. 286. Ω.

258. r. 158. &c. Puellas, quae pulchritudine reliquas longo poſt ſe intervallo relinquebant Veneri adſimilabant. Infra v. 68.

Κύπελδος ἀρήτειος, νέη διεφαίνετο Κύπελις.

Homerus Iliad. Ω. 699.

Ἀλλ' ἄγε Καασάνδρη, ἰκέλη χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.

Iliad. Τ. 282.

Βελσηΐς δ' ἀρ' ἔπειτ' ἰκέλη χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.

Conf. Odyſſ. Δ. 14. P. 37. Nonnus Dionyſ. lib. 3. p. 90. l. 29. lib. 7. p. 214. l. 21, 24. lib. 16. p. 446. l. 8. lib. 33. p. 828. l. 28.

Χαλκομέδην ἠδ Κύπελιν ἔσω Λιβάνοιο νοήσας
Οὐ δύνασαι φίλε κῆρε διακρίνειν Ἀφροδίτην.

Fulgentius lib. 3. Myth. cap. 6. p. 113. de Pſyche ex Apulejo: *juniorem vero tam magnificae eſſe figurae, quae* (*quo* legit Munckerus) *crederetur Venus eſſe terreſtris.* Ubi nec Diligentiſſ. Munckerum noſtri Poëtae loca fugerunt. Jucunde ſuaviſſimus Secundus Baſio VI.

Tu quoque cum Dea ſis, Diva formoſior illa
Concha per aequoreum quam vaga ducit iter,
Baſia cur numero caeleſtia dona coerces?

Alia loca mitto. Ita formoſos juvenes Baccho conparabant. Longus Paſtor. lib. 1. p. 30. αἱ μὲν γυναῖκες ἐκ τῆ πλησίον ἄγρων εἰς ἐπικουρίαν κεκλημέναι, τῷ Δάφνιδι τὰς ὀφθάλμυς ἐπέβαλλον, καὶ ἐπῃνῶν ὡς ὅμοιον τῷ Διονύσῳ τὸ κάλλος. Apud Coluthum de R. H. v. 245. Paris ipſi praefertur:

Οὐ Διὶ τοῖον ἔτικτεν ἐπήρατον ὖια Θυώνη.
Ἴληκοις Διόνυσε, καὶ εἰ Διὸς ἔασι γενέθλης.

Bacchus

Bacchus enim non pingui aqualiculo deformis, ſed juvenis formoſiſſimus habitus a Veteribus, contra ac pingitur a pictoribus, quibus quidlibet audendi magna ſemper poteſtas fuit. Tibullus lib. 2. El. 2. v. 35.

Et tu Bacche tener jucundae conſitor uvae.

Ubi notata Elegantiſſimo Broekhuſio evolviſſe voluptate erit. Dianae comparabant venatrices. Nonnus lib. 13. p. 368. l. 23.

Τόν ποτε Κυρήνη κιμαδοσσόος Ἄρτεμις ἄλλη.

Sic lib. 15. p. 422. l. 16. lib. 16. p. 444. l. 31. p. 446. l. 8. lib. 42. p. 1090. l. 20.

Ἄρτεμι πῆ σέο τόξα, τίς ἥρπασε σῶο φαρίτρην.

Lib. 48. p. 1262. l. 6. Saepe etiam pluribus ſimul Diis ſimiles praedicabant. Nonnus lib. 34. p. 860. l. 12.

Ἄτρομε Χαλκομέδεια, νέη ῥοδοδάκτυλε Πειθώ,
Κύπελλος ἄβρὸν ἄγαλμα, καὶ εὐθώρηκος Ἀθήνης,
Βακχιὰς Ἠελίνεια, καὶ ἐ δύνασα Σελήνη.

Saepe ipſis Diis praeferebant. Nonnus lib. 15. p. 426. l. 19.

Εἰ τόσον ὡς Νίκαια πίλεν λευκώλενος Ἥρη·

Alia loca mitto. Confer quae hic notavit Pareus. *Ibid.* Κύπελλ' ἄνασσα. Deos *reges*, Deas *reginas* dici obvium. Homerus Iliad. Ξ. 326.

Οὔδ' ὅτε Δήμητρος, καλλιπλοκάμοιο ἀνάσσης.

Theocritus Idyll. 25: 78.

Ὦ πόποι, οἷον τοῦτο θεοὶ ποίησαν ἄνακτες.

Orpheus Hymno in Venerem v. 16, & 24. p. 152. Propertius lib. 4. El. 5. v. 63.

Sed cape torquatae, Venus o regina, columbae,
Ob meritum ante tuos guttura secta focos.

Ubi Vid. Eruditiſſ. Broekhuſius, nec non Ez. Spanhemius ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 79. Brouerius de Adorat. Veter. p. 47. Contra Reges, qui in terris ſummum dignitatis faſtigium eſcenderunt, Deorum titulo inſigniti. Vid. Spanhemium ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 26. in Delum v. 166. & quae obſervavit Bochartus in erudita epiſtola de Jure Regio Tom. I. col. 1006. Hinc illa cognomina ex. gr. Joviorum & Herculiorum ab Imperatoribus adſumta, de quibus Lactantius de Mort. Perſ. cap. 52. *Ubi ſunt modo magnifica illa & clara per gentes Joviorum & Herculiorum cognomina, quae primum a Dioclete ac Maximiano inſolenter aſſumpta, ac poſtmodum ad ſucceſſores eorum tranſlata, viguerunt? Nempe delevit ea Dominus & eraſit de terra.* ubi Vid. Cuperum.

Ibid. σωφροσύνη ϑ' ἠδ' αἰδοῖ. *caſtitate & pudore* vertitur. Pareus priorem vocem intellexit de *ſapientia* puellae, quod minus hic quadrat, cum ratio redditur cur aequalium commercio abſtineret puella. Niſi velis intelligere ſapienter inſtituiſſe Heronem, quae invidiam hoc pacto evitabat, quod non omnino diſplicet. Elegantius tamen Papius:

Caſti ſed plena pudoris.

Ita Claudianus de R. P. lib. II. v. 272.

Caſtaeque pudoris
Illuxere faces.

CA-

CAPUT V.

Venus & Cupido virginibus infesti. Musaei locus pessime a Scholiaste expositus. Minerva ab ineuntibus nuptias placabatur. Antiqua Statii lectio probata. Minervae nubentes exosa. Veneri & Cupidini, cum puellae nuptias inirent, sacra fiebant. Venerem sanguine etiam placari contra Interpretes Horatii docetur. Columba Veneri immolata. Scholiastes MS. semel, Acron bis emendatus, semel refutatus. Cruquii Commentator tentatus. Lenes Dii. Ἀφροδίτη *secundum Scholiasten fuit Minerva. Fons erroris.* Κυθέρεια Ἀφροδίτη, *Cytherea Venus & similia. Servius bis leviter emendatus. Antonomasivum.*

36. Μῶμον κ. τ. λ. Aperta imitatio Nonni Dionys. lib. 16. p. 462. l. 1.

Μῶμον ἀλευομένη φιλοκέρτομον ἤλικος ἥβης.

38. Κυθέρειαν ἱλασκομένη Ἀφροδίτην κ. τ. λ. Significat Poëta Heronem Venerem & Cupidinem libamentis pacasse. Scilicet haec numina virginitatem servantibus credebantur infesta, adeoque omni modo, ne irata ea experirentur, puellis erant concilianda. infra v. 143.

Παρθένον οὐκ ἐπέοικεν ὑποδρήσσειν Ἀφροδίτῃ,
Παρθενικαῖς δ' Κύπρις ἰαίνεται.

Quem versum contulit Pythoeus cum Pervigil. Veneris v. 40.

Ipsa vellet ut venires, si deceret virginem.

Achilles Tatius lib. 8. p. 473. εἴ τις ἄρα ἐστὶν ἀνδρὸς παρθενία, ταύτην ἐγὼ μέχρι τοῦ παρόντος ὥρας Λευκίππην ἔχω. ἡ μὲν γὰρ ἦρα ἐκ πολλοῦ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερᾶς, δέσποινα Ἀφροδίτη, μὴ νεμεσήσῃς ἡμῖν ὡς ὑβρισμένην οὐκ ἠθέλομεν ἀπάτορα γενέσθαι τὸν γάμον. Non intellexit igitur suum Poëtam ignobilis Scholiastes, qui notat: Λάθα ἡ τὴν Ἀφροδίτην, ἡ τὴν Ἀθηνᾶν

νᾶν ἢ αὐτὸν ἡ Ἕρωτα θυείαις ἐπᾴδειν (ita conjectat Doctiſſ. Abr. Gronovius pro παρῇν) ἢ Ἡρώ. Quid, quaeſo, hic facit Minerva Diva caſta & caſtis amica? Haec ne virgini placanda? Imo vero, o bone, nuptias inituris. ita Valerius Flaccus lib. 8. v. 224. de Jaſone:

Ipſe autem invitae jam Pallados erigit aras,
Incipit Idaliae numen nec ſpernere Divae.

Argivae puellae virgineas ipſi comas libabant. Statius Thebaid. lib. 2. v. 251.

Innuptam lumine adibant
Palladа. Munychiis cui non Argiva per urbes
Poſthabita eſt Lariſſa jugis. Hic more parentum
Jaſides, thalamis ubi caſta adoleſceret aetas,
Virgineas libare comas, primosque ſolebant
Excuſare thoros.

Ubi nihil mutandum puto cum viro erudito in in Obſerv. Miſc. Vol. I. p. 195. legente *Huic m. p.* & *juſta adoleſceret aetas*, quomodo & locum laudat Elegantiſſ. Broekhuſius ad Tibull. lib. 1. El. 4. v. 22. Vide, quae notat Vir doctus in nota addita. Conſule praeterea Ez. Spanhemium ad Callimach. Hymn. in Lavacr. Pall. v. 1. Caſſandra apud Lycophronem de raptu Ajacis querelas fundens v. 359.

Ἐλκυσθήσομαι,
Ἢ ποικὰ δὴ βύδειαν, Ἄιθυιαν, κόρην,
Ἀρωγὸν ὑδάξασα, ταῤῥοῦν γάμων.

Ita v. 356. vocat μισονύμφην. ubi Tzetzes notat: Μισονυμφῆ τοῦτο δῆλον, ὅτι ἡ τιμῶσα παρθενίαν, τὰς νυμφευθείσας μισεῖ. Nonnus Dionyſ. lib. 47. p. 1226. l. 27.

Ὦμο-

Ὤμοσεν ἀχεσέντοιο γαμήλιον ὅρκον Ἀθήνης·
Παλλάδος ὅρκον ὄμοσε, τί Παλλάδι ἢ Κυθερείῃ;

Nec tamen nuptiarum praefidibus Diis Cupidini & Veneri rem divinam factam fuiſſe, cum puellae matrimonio jungendae erant, inficias eo. ita Soſthenes Therſandri nuptias perſuaſurus Leucippae apud Achill. Tat. lib. 6. p. 385. Τί κλαίεις, ἀνάσσηθι, ἢ θύε ἐπὶ τοῖς ἐντυχήμασιν Ἀφροδίτῃ. Pauſanias in Laconicis: Ξόανον ἦ ἀρχαῖον καλοῦσιν Ἀφροδίτης Ἥρας. ἐπὶ ᾧ θυγατὲρ γαμουμένη νενομίκασι τὰς μητέρας τῇ θεῷ θύειν. *Simulacrum ligneum vetuſtum Veneris Junonis vocant. Ibi vero ſacra deae facere matres, cum filias elocant, ſolenne habent.* Nonnus Dionyſ. lib. 35. p. 872. l. 12.

Ἔσομαι Ἰνδοῖη ἢ ἐγὼ φίλος, ἀντὶ ᾗ Ἀυδῆς
Κυδαίνεις θυέεσσιν ἐρυθρογίην Ἀφροδίτην
Κρυπταδίῃ Μορρῆος ὁμευγέτις·

Vid. & lib. 26. p. 692. l. 10. & ſeqq. Juſtinus lib. 18. cap. 5. *Mos erat Cypriis, virgines ante nuptias ſtatutis diebus dotalem pecuniam quaeſituras in quaeſtum ad litus maris mittere pro reliqua pudicitia Veneri libamenta ſoluturas.* Adde Rivini Diſſert. de Majumis &c. in Collect. Graevii cap. 7. §. 24. Theocritus Idyll. 27: 63.

Ῥέξω πόρτιν Ἔρωτι, ἢ αὐτᾷ βῶν Ἀφροδίτᾳ.

Ex quo loco quemadmodum & Virgilio in Dedicatione Æneidos:

Si mihi ſuſceptum fuerit decurrere munus,
O Paphon, o ſedes quae colis Idalias &c.
Non ego thure modo aut pacta tua templa tabella
Ornabo, & puris ſerta feram manibus:
Corniger hos aries humileis & maxima taurus
Victima ſacrato tinget odore focos.

(liceat

(liceat paullisper spatiari) refutantur nugae Acronis ad Horatium Carm. lib. 1. 19. v. 14. ubi notat: *Bene autem verbenas, cespitem & thus Veneri promittit, quae non placantur* (l. *placatur*) *sanguine &c.* Melius certe ipsum docere debuerat ipse Horatius v. 16.

Mactata veniet lenior hostia.

Quem locum Cruquius de columba cepit, quam Veneri inmolari praeter alios testis est Ovidius Fast. lib. 1. v. 455.

Ergo saepe suo conjux abducta marito
Uritur Idaliis alba columba focis.

Ita emendat Nic. Heinsius in Adversariis, eruditionis Criticae thesauro opulento, quem erutum curae Eruditiss. P. Burmanni brevi debebit orbis literatus, lib. 1. cap. 1. p. 3. vulgo *in calidis*. Ego tamen Horatii locum de majore hostia mallem interpretari. Ineptius ineditus Scholiastes: *Paphiae Veneri non licebat hostia* (lege *hostiam*) *immolari.* Inepte & Acron: *Id est facto sacrificio mansuescet, hoc est Glycera Veneri veniet, quam protervam dixerat.* Ubi vox *Veneri* sede mota ponenda post *sacrificio* flagitante sensu, nec non Porphyrio & Scholiaste MS. jubentibus: Vel ejicienda cum Cruquii Commentatore, nisi, quod potius reor, & huic vox illa restituenda. Dein *veniet lenior* non de Glycera, sed Venere cape, de qua v. 9.

In me tota ruens Venus
Cyprum deseruit.

Lenes Dii saepe occurrunt. Ita in Carmine Saeculari v. 13.

Rite maturos aperire partus
Lenis Ilithuia.

Ubi

Ubi Acron: *id est propitia.* Claudianus de R. P. lib. 1. v. 16.

Lenisque simul procedit Jacchus.

Sed in viam. Credo bonum noſtrum interpretem cum haec notaret putaſſe Ἀφροδίτην eſſe Minervam. Ne dubites miſer aperte ſe prodit ad v. 182.

Οὐ δύνασαι σκοτόεσσαν ὑποκλέπτειν Ἀφροδίτην.

Ibi enim vocem ultimam explicat Νύμφην ἄγαμον, quo vix quicquam abſurdius: quae vero ſit illa Νύμφη ἄγαμος praeter Minervam, praecipue conlato h. l. non video. Sollicitum quidem me tenent iterum loca, quibus recte mentem ſui Poëtae cepit ut v. 33. 43. 68. adeo ut facili negotio in hanc conjecturam inciderem Scholia illa e duobus male conſuta, niſi craſſa ignorantia & ignobilis hominis ſtupor incredibilis nihil benigne de ipſo ſentire ſuaderent. Anſam vero videtur dediſſe v. 35.

Κύπρι φίλη μετὰ Κύπριν, Ἀθηναίη μετ' Ἀθήνην.

Nam Κυθέρειαν Ἀφροδίτην unam eſſe Deam extricare non poterat, cum tamen centies occurrat Φοῖβος Ἀπόλλων, Παλλὰς Ἀθήνη aliaque, quae, quamvis rara, apud Latinos quoque reperias. Horatius Carm. lib. 1. 4. 5.

Jam Cytherea choros ducit Venus.

Vid. Bentlejus. Virgil. Æneid. lib. 2. v. 615.

Jam summas arces Tritonia (respice) Pallas.

Ubi Servius: *Duo antonomaſia ſunt ſine proprio nomine.* Emenda *duo antonomaſiva.* ita enim ad lib. 5. v. 704. *Pro uno proprio duo Antonomaſiva.* ad lib. 3. v. 251. PHOEBUS] *Purus, impollutus: & eſt Apolli-*

pollinis fixum Antonomaſivum, quod alii dari non poteſt. unde patet vocem Servio hoc uſu familiarem eſſe. Illud tamen occurrit apud eundem ad lib. 2. v. 171. *Sane Tritonia Antonomaſium eſt, i. vice nominis ponitur, quia proprium eſt Minervae.* Verum & hic corrige *Antonomaſivum.*

CAPUT VI.

Publica ſacerdos fuit Hero. Παυδήμιος ἑορτὴ *peſſime ad Venerem Vulgarem refertur. Duplex Amathuſia. Venus Coeleſtis & Vulgaris. Phavorinus Camers ter, Harpocration ſemel emaculati. Adonis & Cytherea ſaepe junguntur. Emendatus Nonnus. Uno feſto, & templo Dii bonorati, quemadmodum Venus & Adonis, Diana & Apollo, aliaque. Non raro a generali & majori ad ſpeciale & minus auctores venire contra Servium aliosque docetur. Antiqua lectio in Virgilio, ut & diſtinctio. Nemus & virgulta aliaque. Servius parum ſibi conſtans. Cythera inſula.*

42. Παυδήμιος ἦλθεν ἑορτή. Publica igitur Veneris ſacerdos noſtra in urbe Seſto, qualis Cereris Nicippe in urbe Theſſaliae Dotio. Callimachus Hymn. in Cerer. v. 42.

> Αὐτίκα Νικίππῃ (τὰν οἱ πόλις ἀρήτειραν
> Δαμοσίαν ἔζασεν) ἐείσατο.
>
> *Statim Nicippae (hanc ei civitas ſacerdotem Publicam conſtituerat) aſſimilata eſt.*

Conſule notata Cel. Spanhemio. Intolerabilis ſtupor eſt Weitzii & Parei, (nam Voetius dubius haeret) qui intelligunt Venerem πάνδημον & plurima huc convaſant de ipſa a *Caeleſti* diſtincta, quam toto carmine non memorari certiſſimum eſt. Melius eos praecedentia docere debuiſſent, quibus diſerte intelligi Οὐρανίαν patet. ita enim v. 38.

Α'λλ'

Α'λλ' αἰεὶ Κυθέρειαν ἱλασκομένη Α'φροδίτην,
Πολλάκι καὶ τὴν Ἔρωτα παρηγορέεσκε θυηλαῖς,
Μητρὶ σὺν οὐρανίῃ φλογέρην τρομέουσα φαρέτρην.

Mox ſequitur verſus hic. Δὴ γὰρ κ. τ. λ. Quis non videt eandem Deam hic intelligi & ineptiſſimum hic ſuſpicari caſtiſſimam ſacerdotem miniſtrare Divae a meretricibus potius colendae, & tamen ſua miſſa placaſſe divam omnino diverſam & contrariam? Locus Catulli Epigr. 69. ex Meurſio ad Lycophr. adductus nihil ad rem facit.

Nam mihi quam dederit duplex Amathuſia curam
Scitis, & in quo me torruerit genere.

Duplex enim *Amathuſia* eſt Venus, quae mas erat & femina, ut docuit Cel. Bentlejus ad Horat. Carm. 1. 6. 7. De Venere autem Coeleſti & Vulgari vid. Cuperum Obſerv. lib. 2. cap. 1. laudatum etiam a Rövero ad v. 40. Theocritum Epigr. 13. Conferri meretur de gemina pulchritudine Achilles Tatius lib. 2. p. 141. loco eleganti: Δυὸ γὰρ ἐγὼ νομίζω κατὰ ἀνθρώπους κάλλη πλανᾶσθαι, τὸ μὲν ἐρώμενον, τὸ δὲ πάνδημον, ὥσπερ δὲ καλλιγραφοὶ θεαί. ἀλλὰ τὸ μὲν ἐρώμενον ἄχθεται θνητῷ κάλλει δεδεμένον, καὶ ζητεῖ πρὸς ἐρασὸν ταχὺ φεύγειν· τὸ δὲ πάνδημον, ἔρριπται κάτω, καὶ ἐγχρονίζει περὶ τοῖς σώμασιν. De Venere Vulgari etiam audiendus Phavorinus in V. Πάνδημος Α'φροδίτη, ὅτως ἐκάλουν τὴν ἀφιδρυθεῖσαν περὶ τὴν ἀρχαίαν ἀγορὰν, διὰ τὸ ἐνταῦθα πάντα τὸν δῆμον συνάγεσθαι τὸ παλαιὸν, ἃς ἐκάλουν ἀγορὰς· ἔστι δὲ τὸ πάνδημον, παγήσιμον. Locus corruptus. Lege ἐνταῦθα quod leve, & poſt τὸ παλαιὸν inſere ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, nec non pro παγήσιμον repone πάγκοινον. Fundus emendationum eſt Harpocration in eadem V. a Meurſio ad Lycophr. in Caſſandr. v. 112. quoque adductus, quem in Harpocratione recte

emendaſſe ἀφιδρυθεῖσαν pro ἀμφιδρυθεῖσαν adparet ex l. l. Corrige praeterea hinc τὸ παλαιὸν pro τ̀ π.

43. Ἀδώνιδι καὶ Κυθερείῃ. Saepiſſime haec numina conjunguntur apud Nonnum, quemadmodum lib. xi. p. 324. l. 25. lib. 16. p. 450. l. 16. lib. 42. p. 1106. l. 32. lib. 48. p. 1264. l. 4. lib. 41. p. 1052. v. 4.

Καὶ Παφίης δόμον εἶδε γαμήλιον. ἠμερίδων ὃ
Ἔρνεσιν ἀρτιφύτοισι βαθύσκιον ἄλσος ἐρέψας
Ἀμπελόεν ποτὲ δῶρον Ἀδώνιδι καὶ Κυθερείῃ·

Interpres reddidit:

Et Paphiae domum vidit nuptialem. Vitium vero Ramis per ſe creſcentibus profundas umbras habens nemus coronans
Viteum quoddam munus Adonidi & Veneri.

Quae nec ego, nec alter quispiam forte intelligit. Emenda igitur

Ἀμπελόεν πόρε δῶρον Ἀδώνιδι καὶ Κυθερείῃ.

Viteum (Bacchus) *praebuit munus Adonidi & Veneri.*

Ex hoc autem loco patet unum Diis duobus feſtum in urbe Seſto celebratum, quemadmodum quoque uno templo honoratos, quod & in inſula Cypro fieri conſueviſſe innuere videtur Orpheus Hymno in Venerem p. 152. v. 24.

Εἴτ' ἐν Κύπρῳ ἄνασσα τροφῷ σέο· ἔνθα καλαί σε
Παρθένοι ἁδμῆται νύμφαι τ' ἀνὰ πάντ' ἐνιαυτὸν
Τίμνεσί σε μάκαιραν καὶ ἄμβροτον ἀγνὸν Ἄδωνιν.

Vid. Vir Eruditiſſ. Georgius Arnaldus de Diis Παρέδροις cap. 25. pag. 177. Nec quidquam notius fere quam plures Deos uno templo cultos fuiſſe. Ser-

Servius ad Virgil. Æneid. lib. 6. v. 831. *Dictus autem* Μόνοικος (Hercules) *quod in ejus templo nunquam aliquis Deorum simul colitur, sicut in Jovis, Minerva & Juno: in Veneris, Cupido.* & ad lib. 2: 225. *Delubrum dicitur quod uno tecto plura complectitur numina, quia uno tecto diluitur: ut Capitolium, in quo est Minerva, Jupiter, Juno.* Ita in urbe insulae Cei Carthaea Apollo colebatur in fano Dianae, ut conligo ex Anton. Liber. cap. 1. Ταύτην ἰδὼν Ἐρυσιχάρης Ἀθηναῖος χορεύουσαν Πυθίοις τῷ Ἀπόλλωνι ἐν Καρθαίᾳ, ἐπεθύμησεν αὐτῆς· καὶ ἐπιγεγάψας μῆλον, ἔρριψεν ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀρτέμιδος. Virgilio Æneid. lib. 6. v. 35. memoratur

Phoebi Triviaeque sacerdos
Deiphobe Glauci.

Atque unum ambobus templum vovet Æneas v. 69.

Tum Phaebo & Triviae solido de marmore templum
Instituam, festosque dies de nomine Phoebi.

Ubi in aliis *templa*, quod perinde est. vid. dicta cap. 3. p. 130. ita v. 13.

Jam subeunt Triviae lucos, atque aurea tecta.

Ubi Servius: *Congrue Apollini & Dianae juncta sunt templa: ut & paulo post* Phoebi Triviaeque sacerdos. Non deterius, puto, scripsisset *eadem s. t.* ut liquidum ex locis citatis. Aram unam Neptuno & Melicertae nautas posituros Inoni promittit Mercurius apud Nonnum lib. 9. p. 254. l. 12.

Σοὶ πίσυνος πλεύσειε φιλέμπορος εἰν ἁλὶ ναύτης,
Βωμὸν ἕνα στήσας Ἐνοσίχθονι καὶ Μελικέρτῃ
Ῥέζων ἀμφοτέροις.

45. Ὅσσοι ναιετάουσιν ἀλισφέα σφυρὸν νήσων.
Οἱ μὲν ἀφ' Αἰμονίης, οἱ δ' εἰναλίης ὑπὸ Κύπρου.
Οὐδὲ γυνή τις ἔμιμνεν ἐνὶ πτολίεσσι Κυθήρων·

Adtendas quaeso lector inlustre exemplum, quo prius generaliter de omnibus insulis locutus mox tamen inter caeteras gentes incolas Cypri & Cytherorum memorat. Similiter v. 49.

Οὐδὲ περικτιόνων τις ἐλείπετο τῆμος ἑορτῆς,
Οὐ Φρυγίης ναίτης, ἠ γείτονος ἀσὸς Ἀβύδου.

Certe ad περικτίονας hosce pertinebant jam Abydi incolae. ita v. 138.

Ὄλβιος, ὅς σ' ἐφύτευσε, καὶ ὀλβίη, ἥ τέκε, μήτηρ.
Γαστὴρ, ἥ σ' ἐλόχευσε, μακαρτάτη·

Quem locum erudite, ut solet, Cel. Dorvillius jam a ταυτολογίας vitio contra Alexandrum Pope vindicavit. sic & v. 274.

Ἦν γάμος, ἀλλ' ἀχόρευτος· ἦεν λέχος, ἀλλ' ἄτερ ὑμέναων·

Cum v. 277. occurrat

Οὐδὲ πολυσκάρθμῳ τις ἐπεσκίρτησε χορείῃ,
Οὐχ ὑμέναιον ἄεισε πατὴρ, καὶ πότνια μήτηρ·

Hesiodus in Theogonia v. 58.

Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐνιαυτὸς ἦεν, περὶ δ' ἔτραπον ὧραι
Μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἤματα πόλλ' ἐτελέσθη·

Unde patet non raro Poëtas a generaliori & majori descendere ad specialius & minus: Non igitur Virgilius Æneid. lib. 7. v. 674.

Ceu duo nubigenae cum vertice montis ab alto
Descendunt Centauri, Homolen Othrymque nivalem
Linquentes cursu rapido: dat euntibus ingens
Silva locum & magno cedunt virgulta fragore.

Non

Non inquam culpandus fuerat a Servio, quod a minore ad majus venire debuerat, neque haec cenſura adprobari viro Erudito in Obſerv. Miſcell. Vol. I. p. 17. Vir doctus in nota ſubjecta ita capit Poëtam: ut *ſilva ingens* ſive majorum arborum cacumina Centaurorum capitibus dederint locum: virgulta pedum inceſſu mota fuerint & protrita. acute. Sed tamen an hoc cogitaverit Poëta non auſim adfirmare. Idem lib. 6: 703. *nemus* & *virgulta* ſimili modo conjungit:

Interea videt Æneas in valle reducta
Secluſum nemus & virgulta ſonantia ſilvis.

Ubi olim lectum *ſilva* patet ex Servii nota: *quae eſt juxta praerupta fluminis.* Ita lib. 12. 521.

Ac velut inmiſſi diverſis partibus ignes
Arentem in ſilvam, & virgulta ſonantia lauro.

Ubi Servius: *Quaeritur quid ſit virgulta ſonantia lauro, ſcilicet ipſa virgulta lauri.* cum Virgilii autem loco confer Ovidium Metam. lib. 8. v. 339. de apro Calydonio:

Sternitur incurſu nemus: & propulſa fragorem
Silva dat.

Idem Servius ad lib. 7: 54.

Multi illam magno e Latio, totaque petebant
Auſonia.

Notat: *Latium pars eſt Auſoniae; unde dixit primo, quod minus eſt: ſic intulit* totaque Auſonia. Peſſime vero idem ſibi conſtat: cum enim ad lib. 8: 71.

Nymphae, Laurentes Nymphae, genus amnibus unde eſt.

Notaſſet: NYMPHAE] *Hic diſtinguendum, ut generalitatem ſequatur ſpecialitas, ut in Georgicis*, Mater, Tyrrhene mater. (Corrige igitur diſtinctionem vulgatam Georg. 4: 321. ubi legitur *Mater Cyrene, mater.*) *Nam vitioſum eſt poſt ſpeciem genus inferre.* idem tamen ad lib. 2: 250.

Ruit Oceano nox,
Involvens umbra magna terramque polumque
Myrmidonumque dolos.

Animadvertit: *A generalibus ad ſpecialia venire vitioſum eſt: niſi forte redeatur ad cauſſam, ut hoc loco.* Sed auctores ſibi non metuiſſe ideo a ferula Grammaticorum patet ex iis, quae jam dicta ſunt, quibus adde Virgil. lib. 12: 521. loco paullo ante adducto.

47. Ἐν πολίεσσι Κυθήρων. Inſula omnino hic intelligenda Veneri gratiſſima, de qua Phavorinus in V. Κύθηρος ἐν ὀδετέρῳ γένει, νῆσος πρὸς τῇ Κρήτῃ, ὡς φησὶν ὁ γεγράψας τὰ ἐθνικά, ἣ ποτὲ ἡ πορφυρᾶσα ἐρρέθη, διὰ τὸ καλλίσας φέρειν πορφύρας· ἐκ ταύτης ἡ Ἀφροδίτη Κυθέρεια, κατὰ τὴν Ἡσιόδου μῦθον λέγεται· διὸ καὶ ζάθεα ἔφη ὁ ποιητὴς, διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς μυθευομένην τῆς Κυθερείας ἔκφασιν. Vid. Heſiodum in Theogon. v. 198. & 192. Non debuiſſet dubitare Weitzius a Pareo hic adductus an de hac inſula, an vero Cythero Atticae oppido locus intelligendus.

CAPUT VII.

Venus in Libano ſedes habebat, ibique colebatur. Puellae montem hunc, vicinaque loca incolentes pulchritudine reliquas ſuperabant. Venus Aphacitis. Λίβανος θυίεις *ab odore fragrantiſſimarum arborum, quas mons gerit, non vero a thure, quod illic loci non creſcit. Phavorini Etymologia vocis* Λιβάνου, *& mira narratio, de hoc monte. Lapſus Interpretis Vulgati. Florens Chriſtianus refutatus,*

tus, aliaque. Ἐποιχέσθαι *incedere. Inceſſus decoris non contemnenda pars. Formoſae puellae Lunae comparatae. Emendatus Nonnus.* ὀφθαλμοὶ φαίδροι. *Comparabantur etiam Aurorae, & Luciferi. Commentator Cruquii & Scholiaſtes MS. leviter emaculati. Nonni interpretatio correcta. Locus Muſaei a Scholiaſte non intellectus. Color puellarum niveus purpureo mixtus laudatiſſimus. Candidus color & roſeus. Diverſa lectio in Virgilio rejecta. Cervix roſea, pulchra. Roſae albae raro memorantur. Titius & Cruquius refutati. Roſa florum pulcherrima, & Veneri ſacra.*

48. Οὐ Λιβάνῳ θυόεντος ἐνὶ πτερύγεσσι χορεύων. Venerem in monte Libano ſedes habuiſſe atque ibi cultam uno ore tradunt Veteres Scriptores. Nonnus Dionyſ. lib. 4. p. 126. l. 6.

Ἕστω Λιβάνοιο κομίζων
Ἀσυρίην πλώσασαν ἀπὸ Θρήικης Ἀφροδίτην.

Lib. 42. p. 800. l. 27. de Junone a Venere diſcedente:

Εἶπε καὶ Ἀσυρίην Λιβανηίδα δύσατο πέτρην.

Conf. lib. 33. p. 828. l. 28. lib. 41. ipſo initio. alia loca mitto. Æthicus in Cosmographia p. 716. edit. Abr. Gronov. *Inſula vero, quam* (Tiberis) *facit intra urbis portum, tantae viriditatis amoenitatisque eſt, ut neque, aeſtivis menſibus, neque hyemalibus paſturae admirabilis herbas dehabeat: Ita autem vernali tempore roſa, vel cacteris floribus adimpletur, ut prae nimietate ſui odoris & floris inſula ipſa Libanus almae Veneris nuncupetur.* aliique plures. Cave tamen huc referas locum Orphei in Hymno Veneris pag. 152. v. 17.

Εἴ τε καὶ ἐν Λιβάνῳ Συρίης ἔδος ἀμφιπολεύεις.

Quemadmodum laudatur in Parei commentario p. 62. ſine ſenſu, cum legendum ut in aliis editio-

nibus locus exhibetur, ἐν Λιβάνῳ Συρίης. Sedes haec adeo grata Deae, ut munere ejus mulieres, quae montem hunc vicinaque loca colebant prae caeteris essent forma liberali. Geographus Anonymus apud Bochartum Chanaan. lib. 2. cap. 14. *Heliopolis, quae propinquat Libano monti, mulieres speciosas pascit, quae apud omnes nominantur Libanotides; ubi Venerem magnifice colunt: dicunt eam ibi habitare, & mulieribus gratiam formositatis dare.* Antoninus Liberalis cap. 34. refert Smyrnam filiam Theiantis & Orithyiae nymphae (cujus filius formosus Adonis) natam in Libano a multis ob formae praestantiam ambitam. Talis Beroe Baccho amata, de qua lib. 43. p. 1118. l. 25.

Καὶ διερὴν μετὰ δῆριν ἔχων Λιβανηΐδα νύμφην.

Venus Cadmum laudans lib. 4. p. 116. l. 9.

Γ'μερόεις γὰρ
Ἐκ Λιβάνου νέος ἔτος, ὅπη Κυθέρεια χορεύει·

Non mirum ergo, si ad solenne hujus Deae festum Sestos convenirent, qui Libanum inhabitabant. Olim locum hunc speciatim capiendum putabam de templo celeberrimo in honorem Veneris structo Aphacis in Libano non procul a fluvio Adonide, unde nomen Aphacitidis ipsa adepta, cujus praeter Zosimum aliosque Scriptores, quorum testimonia produxit Diligentissimus Bochartus in Chanaane lib. 2. cap. 14. Col. 748. & 749. meminit Eusebius de Vita Constantini lib. 3. cap. 55. loco disertissimo, ubi de Inperatore omni modo id agente ut ritus & sacra Gentilium tolleret: Δεινόν τι ψυχῶν θήεατρον ἐπὶ ᾧ Φοινίκων λανθάνον ἔθνος, ἐξ ὀπάπτε συνεῖδεν. ἄλσος ἦ τὲτ' ἦν ἢ τέμενος ἐκ ἐν μέσαις πόλεσιν, ὐδ' ἐν ἀγοραῖς ἢ πλατείαις, ἁποῖα τὰ πολλὰ κόσμε χάριν ταῖς πόλεσι φιλοτιμεῖται· τὸ

τὸ δ' ἦν ἔξω πάτε, τελόδων τε ἢ λεωφόρων ἐκτὸς, αἰχρῷ δαίμονι Ἀφροδίτης, ἐν ἀκρωρείας μέρει ἔ Λιβάνε ἐν Ἀφάκοις ἱδρυμένον· χολή τις ἦν αὐτὴ κακοεργίας πᾶσιν ἀκολάσοις, πολλῇ τε ῥαιῶνῃ διεφθορόσι τὸ σῶμα· γύνιδες γᾶν τινες ἄνδρες ἐκ ἄνδρες, τὸ σεμνὸν τῆς φύσεως ἀπαρνησάμενοι, θηλείᾳ νόσῳ ἢ δαίμονα ἱλεῦντο· γυναικῶν τ' ἂν παρήκομοι ὁμιλίαι, κλεψιγαμοί θ' ὁμιλίαι (Valesius l. τε φθοραὶ) ἀῤῥητοί τε ἢ ἐπιῤῥητοὶ πρᾶξεις, ὡς ἐν ἀποσάτῃ (ἀπροσατάτῃ Valesius l.) χώρῳ κατὰ τόνδε τὸ νεὼν ἀπεχειρῶντο. Vide quae notavit Valesius & Th. Smithi Adnotat. ad Monum. Palmyr. VIII. p. 50. Atque ita optime intelligi posset, quae essent Libani πτέρυγες; cur viros choreas ducentes hic memoret, cum reliquos tantum Abydo, Phrygia &c. simpliciter venisse narret. Verum nihil est quod nos eo cogat, cum Λιβανηίδα πέτρην saepe memoret Nonnus aliique, choreas autem duxisse cultores hujus Divae in reliquo monte non minus credibile sit quam in hac parte, quemadmodum de ipsa Venere id testatur Nonnus lib. 4. p. 116. l. 9.

Ἐκ Λιβάνε νέος ἕστος, ὅπη Κυθέρεια χορεύει·

Vid. lib. 3. p. 90. l. 20.

Ibid. Λιβάνε θυόεντος. Thus Libanum ferre notius esse dicit Pareus, adducens loca Isidori nonnulla. Sed errat. Dudum Isidorum, Serviumque, & Graeculos, qui ex nominis adlusione thus in Libano nasci ridicule elicuerunt, confutavit Salmasius in Solin. pag. 1046. quique ipsum laudat Bochartus Phaleg. lib. 2. 18. col. 104. ut & Cel. Relandus in Palaest. lib. 1. cap. 48. p. 312. qui thus ibi crevisse aut crescere negat. Obstat quidem Cyrillus in Comment. ad Jesaiam lib. 5. T. IV. p. 848. loco, alio tamen scopo, adducto a Relando p. 320. Ὄρος ἐστὶ τῆ Φοινίκης ὁ Λίβανος, κέ-

δρυσι τε καὶ κυπαρίσσοις καὶ πεύκῃ κατάκομον καὶ αὐτοῖς δὴ τοῖς ἐξ Λιβάνου φυτοῖς. Θαυμάζεται δὲ ταύτης ἕνεκα καὶ αἰτίας τὸ μνημονευθὲν ὄρος, ὡς ἀφθονωτάτην ἔχον τὴν ὕλην καὶ δένδρεσι τοῖς εὐμηκεστάτοις καὶ εὐοσμοτάτοις κατασπλυτέον. Sed cum antiquiores ſimile quid non tradant nec huic fidem habendam puto. Aliam Etymologiam dat Phavorinus: Λίβανος, δενδρον. ἢ καὶ ὄρος κάτω καλούμενον· Λίβανος δὲ εἴρηται, οἱονεὶ ὁ λειβόμενος καὶ σπενδόμενος. δοκοῦσι γὰρ αὐτὸν οἱ Ἰουδαῖοι ὅλον εἶναι πνεῦμα καὶ θεὸν· ἀναφερὴς γάρ ἐστι καὶ αὐτὸν σέβονται κ. τ. λ. Quae unde habeat neſcio, ut nec quae inferius: ἐστὶ δὲ καὶ ὄρος καλούμενον· καὶ κατὰ νομοθεσίαν ἔθος εἶχον λιβανωτοὺς ἐντιθέναι τοῖς ἀγάλμασι. Melius igitur capi poſſet de odore reliquarum arborum, quas mons gerit, fragrantiſſimarum, de quibus Cyrillus & Æthicus l. c. & Sacer Scriptor Hoſeae cap. 14. v. 6. καὶ ἡ ὀσφρησία αὐτοῦ ὡς Λιβάνου. *Et odor ejus ut Libani.* Cantic. cap. 4. v. 14. Νάρδος καὶ κρόκος, κάλαμος καὶ κιννάμωμον, μετὰ πάντων ξύλων ϛ Λιβάνου. Vulgatus Interpres: *Nardus & crocus, fiſtula & cinnamomum cum univerſis lignis Libani.* ut adeo videantur Graeci uſi Codice hoc in loco a noſtris diverſo in quo pro לִבְנֹנָה ſcribebatur לְבָנוֹן, quemadmodum contra v. 11. pro καὶ ὀσμὴ ἱματίων σου, ὡς ὀσμὴ Λιβάνου· Vulgatus: *& odor veſtimentorum tuorum ſicut odor thuris.* Niſi, quod verum puto, Vulgatus ſecure veſtigia Graecorum legens nomina propria confuderit & in Graecis ſcribendum λιβάνου. atque id malo, quam, quod Pareus putat, quia thus ibi offerebatur, quamvis nec hanc explicationem damnem. ita Oraculum apud Euſebium de Praepar. Euang. lib. 5. cap. 28. incolas Deli inſulae vocare videtur

Οἰκητὰς Δήλοιο θυώδεος, ἠδ' ἱερῆας.
Fragrantis Deli cives, ſacrosque miniſtros.

Ibid.

Ibid. ἐν πτερύγεσι. recte Scholiastes ἐν ταῖς ἄκραις, quo nihil tritius, nec tamen intellexit Florens Christianus puerili errore vertens:

Nullus odorati Libani saltabat in antris.

53. Οὐ τόσον Ἀθανάτων ἀγέμεν σπεύδεσι θυηλὰς,
Ὅσσον ἀγειρομένων διὰ κάλλεα παρθενικάων.

Conferri meretur locus Longi Pastor. 1. p. 2. de pictura egregia in insula Lesbo; ὥστε πολλοὶ τῶν ξένων κατὰ φήμην ἦσαν, τῶν μὲν νυμφῶν ἱκέται, τῶν δὲ εἰκόνος θεαταί. Ita Glycera suspicabatur Menandrum non minus Bacchidis amore quam Isthmiorum caussa iter suscepisse, apud Alciphronem lib. 1. ep. 29. p. 122. ex emendatione Bergleri: τὸ μὲν γὰρ δοκεῖν αὐτὸν ἐκ ἔλαττον ἢ σοὶ ἐντυχεῖν ἡ τῶν Ἰσθμίων ἕνεκεν τῆς Δημαινέτης πεποιῆσθαι, κἀγὼ πάνυ πείθομαι. vulgo δ' π. π.

55. Ἡ δὲ θεῆς ἀνὰ νηὸν ἐπώχετο παρθένος Ἥρω· *incessit virgo Hera* recte vertitur. Verbum enim hoc pompam ac majestatem denotat. Claudianus de B. Gildon. v. 195.

His fretus sociis, ipso jam principe major
Incedit.

Propert. 2. 2. v. 57.

Fulva coma est, longaeque manus; & maxima toto
Corpore: & incedit vel Jove digna soror.

Tibullus lib. 2. El. 6. 33.

Ut mea luxuria Nemesis fluat: utque per urbem
Incedat donis conspicienda novis.

Ubi Broekhusium consule. Nec sine ratione formam Heronis laudans Poëta incessus meminit, cum & ille non contemnenda pars decoris juvenes

nes amatores adliciens. Audi Ovidium Art. Amat. 3. 398.

Diſcite faemineo corpora ferre gradu.
Eſt & in inceſſu pars non temnenda decoris.
Adlicit ignotos ille, fugatque viros.

Male Florens Chriſtianus:

Tunc ergo Deae delubra petebat
Virgo Hero.

75. Οἷά τε λευκοπάρῃος ἐπαντέλλουσα σελήνη. Elegans conparatio & crebra ſumta forte ex Ovidio Heroid. ep. 18: 71.

Quanto cum fulges radiis argentea puris
Concedunt flammis ſidera cuncta tuis;
Tanto formoſis formoſior omnibus illa eſt;
Si dubitas caecum Cynthia lumen habes.

Qui locus non fugit Elegantiſſimum Broekhuſium ad Tibullum 3. 4. 29 ubi plura notavit vir Eruditus, quemadmodum & Pareus ad h. l. qui tamen perverſo judicio inventionem adtribuit Muſaeo. Idem Naſo Metam. lib. 2.

Quanto ſplendidior, quam caetera ſidera, fulget
Lucifer; & quanto te, Lucifer, aurea Phoebe;
Tanto virginibus praeſtantior omnibus Herſe
Ibat: eratque decus pompae comitumque ſuarum.

Horatius Carm. lib. 2. 5. 17.

Dilecta, quantum non Pholoë fugax
Non Chloris: albo ſic humero nitens,
Ut pura nocturno renidet
Luna mari, Gnidiusve Gyges;

Nonnus Dionyſ. lib. 16. p. 438. l. 23.

Αὐχέ-

Αὐχένα γυμνωθέντα, σέλας πέμπουσα σελήνης.

p. 440. l. 19.

Οἵπλοτέρη γὰρ
Ἔμπεδον εἶδος ἔχουσα πέλει Νίκαια σελήνη.

Confer lib. 18. p. 494. l. 4. lib. 34. p. 844. l. 23.

Εἰσὶ τριηκοσίων Χαρίτων σίχες, ὧν μία μέση
Πασάων προφέρουσα φαείνεται, ἥτε καὶ αὐτὴ
Φαιδροτέρῃσιν ἀκτῖσι κατακρύπτει σέλας ἄστρων,
Μαρμαρυγὴν ἔυκυκλον ἀκοντίζουσα σελήνην.

Lib. 38. p. 972. l. 14. & seqq. lib. 41. p. 1066. l. 25. de Beroe.

Ἀσυρίης δ' ἔκρυπτεν ὁμήγυριν ἠλικος ἥβης,
Ὀφθαλμοὶ γελόωντες ἀκοντιστῆρες ἐρώτων
Φαιδροτεραῖς χαρίτεσσιν, ὅσον πλέον ἄστρα καλύπτει
Ἀννεφέλιες ἀκτῖνας ὁϊσεύουσα σελήνη
Πλησιφαὴς.

Quo loco non deterius, puto, legeres ἔκρυπτον, certe Φαιδροτέροι χαρίτεσσιν ὅσον κ. τ. λ. cum subintelligendum ἦσαν. ὀφθαλμοὶ φαιδροὶ saepe occurrunt. Aristaen. lib. 1. ep. 10. p. 58. τὸ ἦ νέον ἐκόσμει ὀφθαλμοὶ Φαιδροὶ μᾶλλον ὡς καλῶ· Φοβεροὶ ἦ, ὡς σώφρονος. ut recte emendavit Vir Eruditus in Observ. Miscell. Vol. I. p. 392. & dubitanter alter vir Doctus Vol. III. p. 406. Confer praeterea Nonnum lib. 47. p. 1218. l. 25. lib. 48. p. 1266. l. 17. Alias Aurorae conparare solent formosas. Theocritus Idyll. 18. v. 26. de Helena:

Ἀὼς ἀντέλλοισα καλὸν διέφαινε πρόσωπον,
Πότνια νὺξ ὅτε, λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος·
Ὣς δὲ καὶ ἀ χρυσέα Ἑλένα διεφαίνετ' ἐν ἡμῖν.

Sicut *aurora exoriens decorum ostendit aspectum Sacra cum nox* abit, *hyeme candidum ver laxante, Sic & aurea Helena elucebat inter nos.*

Ita

Ita legit Caſaubonus Lection. cap. 19. p. 277. pro ἅτε. aliter Doct. Heinſius cap. 23. p. 375. ita Nonnus lib. 16. p. 440. l. 18. lib. 34. p. 848. l. 3. ipſique praeferunt aliquando ut ibid. l. 23.

Καὶ σὺ φαείνεις
Χαλκομέδη ῥοδόεσσα ῥοδοσεφέος πλέον ἠΰς·

Obvia quoque cum Lucifero comparatio eſt. Virgilius de Pallante Æneid. lib. 8: 589.

Qualis ubi Oceani perfuſus Lucifer unda,
Quem Venus ante alios aſtrorum diligit ignis,
Extulit os ſacrum coelo tenebrasque reſolvit.

Quod Homericum eſſe obſervat Servius. Primum verſum Acron confert cum Horatio Carm. lib. 3. Od. 9. v. 21.

Quamquam ſidere pulchrior
Ille eſt.

Commentator Cruquii & MS. Scholiaſtes vocem *ubi* omittunt, quae reſtituenda ex Acrone & Virgilio. Nonnus Dionyſ. lib. 21. p. 574. l. 4. de Baccho:

Καὶ ταχὺς ἤλασε δίφρον ἑῷον εἰς κλίμα γαίης
Τεύχεσιν ἀστεφήπτων ἅτε φωσφόρος.

Et cito agitavit currum matutinum in clima terrae,
Telis fulminans tanquam Lucifer.

Vel potius

Armis fulgens ut Lucifer.

Talis Pallas Virgilianus.

58. Ἄκρῃ ἔ χιονέων φοινίσσετο κύκλα παρειῶν,
Ὡΐ ῥόδον ἐκ καλύκων διδυμοχρόον.

Ele-

Elegans locus sed pessime a Scholiasta acceptus, ut patet ex notis ipsius: Χιονέων] Χιονόδης, λαμπρᾷ, quae ita restituit Gronovius: χιονωδῶν, λαμπρῶν. & Φοινίσσετο] ἐλαμπρύνετο· Aliud voluit Poëta, cujus interpres optimus esse poterit Achilles Tatius lib. 1. p. 17. de Leucippe: λευκὴ παρεία, τὸ λευκὸν εἰς μέσον ἐφοινίσσετο, ᾗ ἐμιμεῖτο πορφύρεαν, οἵαν εἰς τ ἐλέφαντα Λυδία βάπτει γυνή· Hic color generum puellarumque laudatissimus, atque a Poëtis decantatus. Tibullus lib. 3. El. 4. 30.

Candor erat, qualem praefert Latonia Luna:
Et color in niveo corpore purpureus.

Bion in Epithalamio Achillis & Deidamiae v. 17. p. 206. de illo:

Ἐφαίνετο δ' ἠΰτε κώεα
Καὶ γὰρ ἴσον τήναις θηλύνετο, ᾗ τόσον ἄνθος
Χιονέας πόρφυρε παρειᾶς.

Aristaenetus lib. 1. ep. 1. p. 4. ἐκείνη γὰρ, ἵνα καλλος ἀφροδίσιον εἰς δύναμιν διαγεάψω τοῖς λόγοις, λευκαὶ μὲν ἐπιμιξ ᾗ ὑπέρυθροι παρειαὶ, ᾗ ταύτη τὸ φαιδρὸν ἐκμιμῆνται τ ῥόδων. Illum colorem describit Salomon Cantic. 5: 11. Ἀδελφιδός μου λευκὸς ᾗ πυῤῥὸς, ἐκλελοχισμένος ἀπὸ μυριάδων. Vulgatus Interpres: *Dilectus meus candidus & rubicundus, electus ex millibus.* Eleganter Propertius lib. 2. El. 2. v. 19.

Nec me tam facies, quamvis sit candida, cepit:
Lilia non domina sint magis alba mea:
Ut Maeotica nix minio si certet Hibero,
Utque rosae puro lacte natant folia.

Ubi lectu dignissima notavit Broekhusius. Locum Propertii expressit Secundus Oda. xi. v. 9.

Ut rubra puro lacte natans rosa,
Serpebat albas purpura per genas.

Achilles Tatius lib. 5. p. 305. de Melite: ἦν δ' τῷ ὄντι καλὴ, καὶ γάλακτι μὲν ἂν εἴπες αὐτῆς τὸ πρόσωπον πεχεῖσθαι, ῥόδον δ' ἐμπεφυτεῦσθαι ταῖς παρειαῖς. quem locum respexit Broekhusius l. c. Suaviter ad Galateam Doris apud Janum Secundum Sylv. lib. 1. p. 236.

Teinet contemplare, precor; dabit unda colorem
Consimilem lacti, consimilemque nivi.
Atqui nulla quidem facies candore probatur,
Candida purpureis sit nisi tincta notis.

Unde patet colorem, niveum purpureo mixtum laudatissimum fuisse. Saepe tamen colorem candidum tantum praedicant. Claudianus de R. P. lib. 3. v. 88.

Exhaustusque gelu pallet rubor, ille superbi
Flammeus oris honos, & non cessura pruinis
Membra colorantur picei caligine regni.

Aliique multi. Saepissime etiam rosis, mixto colore non memorato, conparant. ita Nonnus lib. 15. p. 424. l. 31.

Παρθενικῆς ἁρόων ῥοδοειδέα κύκλα προσώπου.

Vid. & p. 434. l. 5. lib. 42. p. 1104. l. 1. Virgilius Æneid. lib. 12: 606.

Et roseas laniata genas.

Horat. Carm. lib. 4. 10. 4.

Nunc & qui color est puniceae flore prior rosae
Mutatus.

Ubi Acron: PUNICEAE] *Sanguinei coloris ut*: Puni-

Puniceis invecta rotis. Locus eſt Virgilii Æneid. lib. 12. v. 77. Perperam *roſis* citat Titius ad Nemes. Ecl. 2. v. 44. ſive ita emendaverit, ſive in codicibus pejoris notae invenerit. Conf. Theocr. Idyll. 18: 31. Hinc *roſeus* pro *pulchro.* Horatius Carm. lib. 1. 13. v. 1.

Cum tu Lydia Telephi
Cervicem roſeam, cerea Telephi
Laudas brachia.

Janus Douza (vide Commentariolum ipſius cap. 2. p. 654.) olim cum Fruterio ſe intellexiſſe *cervicem ſtrophiis i. e. ſertis redimitam*, monet, ſed jam capere de colore candido cum bicolores roſae ubique proveniant, niſi quis malit interpretari *laeve*, *floridum* & *ἁγλαὸν collum.* Prius nullo modo tueri ſe poteſt, cum de nativo colore hic ſermonem eſſe quivis videat, neque alterum placet. Roſas albas provenire, & memorari a veteribus non inficias eo, cum Albricus de Deorum imaginibus cap. 5. p. 305. de ipſa Venere ſcribat: *roſisque candidis & rubris ſertum gerebat in capite ornatum.* Atque ita Janus Secundus Baſio I.

Cum Venus Aſcanium ſuper alta Cythera tuliſſet
Sopitum teneris impoſuit violis;
Albarum nimbos circumfuditque roſarum
Et totum liquido ſparſit odore locum.

Sed rara ſunt iſta exempla, praecipue in comparationibus ſimilibus, ubi ſemper fere roſae purpureae memorantur, ſaepe etiam liliis albis opponuntur. Virgilius Æneid. lib. 12. 67.

Indum ſanguineo veluti violaverit oſtro
Si quis ebur, aut mixta rubent ubi lilia multa
Alba roſa.

Apud Nemesianum Eclog. 2. v. 44. rosas, cum alias purpureae, pallentes sibi videri ait amator spretus:

Te sine vae misero! mihi lilia nigra videntur,
Pallentesque rosae, nec dulce rubens Hyacinthus.

Nugas agere Titium, qui notat: *rosas autem pallentes sibi videri ait, cum alioquin suapte natura aut candidae aut purpureae esse soleant*, docet clare ipse Poëta v. 47.

At tu si venias & candida lilia fient,
Purpureaeque rosae, & dulce nitens hyacinthus.

Huc refer fabulam de rosa, prius alba dein rubra, de quo Interpretes ad Pervigil. Ven. v. 23. Tertia conjectura ipsius qua intelligit collum splendens, & confert *purpureos olores* alio loco obvios reliquis praestat. Minus placet Cruquius, qui periphrasticôs intelligit pulchra & oblonga cervice spectabilem. Rectius Acron: *pulchram*, *ut* rosea cervice refulsit. ita Servius ad Virgil. Æneid. lib. 2: 393. ROSEO] *Pulchro. Perpetuum Veneris epitheton.* Quemadmodum autem Horatius *roseam cervicem* dixit ita Petronius in Fragmento p. 667. edit. Burm.

Fundunt colla rosas, & cedit crinibus aurum.

Ceterum rosis non inmerito formosae conparantur, florum quippe pulcherrimis habitis. Rationem reddit Achilles Tatius lib. 2. p. 141. ἡ τὸ ῥόδον διὰ τοῦτο τῶν ἄλλων εὐμορφότερόν ἐστι τῶν φυτῶν, ὅτι τὸ κάλλος αὐτοῦ φεύγει ταχύ. Non igitur sine ratione Veneri consecravit antiquitas. Nonnus lib. 12. p. 332. l. 27.

Φοίβῳ Ζεὺς ἐπένευσεν ἔχειν μαντώδεα δάφνην·
Καὶ ῥόδα φοινίσσοντα ῥοδόχροϊ Κυπρογενείῃ.

C A-

CAPUT VIII.

Κύκλα pro κύκλοι per Metaplasmum, & similia. Formosae prato pulchro conparatae. Aristaenetus tentatus & defensus contra Pauwium. Hyems campis gramina aufert. Σῶμα ἰνδὸς. Emendatus Nonnus. Pedes pulchri veteribus in pretio. Interpretis Nonni lapsus. Pulchris pedibus decori habebantur formosi. Veteres crura nudata habebant. Gentilium sacerdotes discalceati erant & nudis pedibus, sicut etiam ipsi Dii, nec non veneficae, quibus alter pes tantum nudus fuisse male statuitur, quique sacra loca adibant, ut & in dolore & luctu. Veteres Heroes pedibus nudis incedebant. Λευκόπις Ὀρέστης. Defensus Euripidis locus contra Arnaldum aliosque. Furentes pedibus nudis currebant.

Ibid. κύκλα pro κύκλοι hic occurrunt, quemadmodum talia non raro obſervari poſſunt. Quaedam notavit Phavorinus in V. Κύκλα κατὰ μεταπλασμὸν γένους, οἱ τροχοί· ----- τοιούτῳ ᾗ μεταπλασμῷ σὺν ἄλλοις πολλοῖς, ᾗ ὁ θυμὸς ᾗ τὸ θυμόν· ᾗ ὁ γάρος παρ' Αἰσχύλῳ· φασὶ ᾗ τὸ γαρόν· ὅτε ᾗ ᾗ ὀείγανον ᾗ ὁ ὀείγανος. ita δάκτυλα habes apud Muſaeum v. 114. Vid. Munckerum ad Anton. Liber. cap. 41. p. 333. apud eundem v. 142. γαμήλια θέσμια θεαίνης & v. 145. Θεσμὰ θεῆς ἐρέντα. apud Aratum in Dioſem. v. 299. κέλευθα, & Oppianum in Halieut. lib. 1.

Καὶ σκελιαὶ, σκυτάλαι τε, ᾗ ἱππούριοι κέλευθοι.

Ita 2 MSS. cum tertium κέλευθοι. Vid. Vir Doctus in Obſ. Miſcell. Vol. III. p. 63, 64. ſed recte alter Vir Doctus in nota addita nihil movendum docet, & retinendam vulgatam lectionem γένεθλα, atque ita ipſe Oppianus Halieut. 1. 105.

Φέρβονται, βατίδες τε, βοῶν δ' ὑπέροπλα γένεθλα.

Ubi ſimiliter habes γένεθλον pro γενέθλη. ita λύχνα dixiſſe Herodotum notavit Pollux lib. 10. cap. 26. ſegm. 116. ubi notas conſule. Talia ſunt πύρσα apud Nonnum lib. 17. p. 480. l. 16. lib. 20. p. 546. l. 25. &c. μυχά lib. 34. p. 858. l. 5.

60. Ροδῶν λειμῶνα φανῆναι. Crebra conparatio apud id generis Scriptores, ex. gr. Achillem Tatium lib. 1. p. 61. τὸ γὰρ ἧ σώματος κάλλος αὐτῆς, ποῖ τὰ ἧ λειμῶνος ἤελζεν ἄνθη· παρίστατο μὴν τὸ πρόσωπον ἐσιλβε χροιᾶν, ῥόδον ἢ ἀνέτειλεν ἐκ τ παρειᾶς. ------ τοσοῦτος ἦν Λευκίππης ἐπὶ τ προσώπων ὁ λειμών, Nonnus lib. 15. p. 426. l. 5.

Χιονέων μελέων ῥοδόεις ἀνεφαίνετο λειμών.

Lib. 16. p. 442. l. 11.

Καὶ τότε κηώεντος ἔσω λειμῶνος ὀδεύων
Ἄνθεα πάντα δόκευε τροθηλότα σύγχροα κύρης.

Paulo poſt l. 15.

Μὴ σέο κάλλος ἄμειψας ἐς ἄνθεα; καλιφυὴ γὰρ
Παπταίνων ῥοδεῶνα, τεὰς ἐνόησα παρειάς.

Lib. 34. p. 848. l. 25.

Ὕπότε τοῖον ἄγεσι ῥόδον λειμώνιδες αὖραι
Παρθενικὴ χαλέσασα, τεαὶ μεθέπουσι παρειαὶ
Κιαρινὸν λειμῶνα, τ ἐ χρόνος οἶδε μαραίνειν.

Ariſtaenetus lib. 1. ep. 10. p. 62. ἢ τοσοῦτον ἐξεφοινίχθη τὸ πρόσωπον, ὡς δοκεῖν ὅτι τ παρειῶν ἔνδον εἶχέ τινα ῥόδων λειμῶνα. quae ultima verba Francius in margine, ſed ſine loci indicio, notaverat. lib. 2. ep. 1. p. 194. γυνὴ ἔοικε λειμῶνι, ἢ ὅπερ ἐκεινῷ τὰ ἄνθη, τοῦτό γε ταύτῃ τὸ κάλλος· ἕως μὴν ἔν ἡ κόμη τῷ λειμῶνι ἐπαιμάζει ἢ ἡ χροιὰ τ ἀνθέων· ἧρος ἢ παραμάσαντος, πέπαυται μὴν τὰ ἄνθη ... τε .. ὁ ἢ

λει-

λειμῶν γεγήθασκε. γυναικός τε αὖ πάλιν εἰ τὸ εἶδος παρέλθῃ, ἢ τὸ κάλλος ὠχριάσῃ, τις ἐστὶ; καταλείπεται εὐφροσύνη· ἀνανθεῖ γὰρ ἢ ἀπηνθηκότι σώματι ἐπέφυκε συνιζάνειν ὁ ἔρως· ἢ ἢ ἂν ἐνανθές τε ἢ ἐνώδες ᾖ, ἐνταῦθα ἢ ἐνιζάνει ἢ μένει. Qui locus multis modis laborat. Corn. de Pauw geminat τὸ ἐπακμάζει, dein τ. α. τῦτο δὲ vel κατὰ τῦτο δὲ ὁ λ. γ. & pro ἔστι poſt Mercerum recte ἐπὶ reponit, nec non τὸ εὐώδες mutat in ἐυειδὲς. Prius forte minus neceſſe, ſi repetas verbum ἐπακμάζει, vel in priore membro intelligas verbum ſubſtantivum. Parum quadrat, quod monet comam prato poſt veris laetitiam & in ipſa hyemis crepidine non deeſſe, cum iſto tempore prata rigent, ut ait Horatius Carm. lib. 4. 12. v. 3. & hyeme diffugiente campis gramina redire ſcriptores ſtatuunt. Horatius lib. 4. Od. 7. in deſcriptione verni temporis:

Diffugere nives, redeunt jam gramina campis,
Arboribusque comae.

Adde Secundum Sylv. 13. p. 222. Id hic ſufficit. Dein forte legendum πέπαυται μὲν τὰ ἄνθη τῦτο vel κατὰ τῦτο· ὁ ᾗ λ. γ. *floribus perit color*, niſi velis ταύτης ſcilicet χροιᾶς. Pauwii εὐειδὲς pro εὐώδες manifeſte falſum, cum ad verbum deſumta haec ſint ex Platonis Sympoſio, quem locum opportune adduxit dudum Mercerus, ubi ſcribit: ἀνανθεῖ γὰρ ἢ ἀπηνθηκότι ἢ σώματι ἢ ψυχῇ ἢ ἄλλῳ ὁτῳῦν ἐκ ἐνίζει ὁ ἔρως· οὗ δ' ἐνανθὴς τε ἢ ἐνώδης τόπος ᾖ, ἐνταῦθα ἢ ἵζει ἢ μένει· Odorem autem bonum mulierum a Poëtis aliisque memorari nec pueri ignorant. Sufficit unus Muſaei locus v. 133.

Παρθενικῆς δ' ἔνοδμον ἐΰχροον ἀυχένα νύσας.

61. Νισομένης ᾗ
Καὶ ῥόδα λευκοχίτωνος ἀπὸ σφυρὸ λάμπετο κόρης.

Geminus locus eſt Nonni Dionyſ. lib. x. p. 280. l. 7. de Ampelo:

Νειοτομένῳ ἧ
Ἐκ ποδὸς ἀργυρέοιο ποδῶν ἐρυθαίνετο λείμων.

Miror turpiſſimam Poëtae maculam non abſterſiſſe eruditos Interpretes, nam de Pareo, qui bis corrupte citat, non magnopere mirandum, cum facillimo negotio integritati locum potuiſſent reſtituere hoc modo:

Ἐκ ποδὸς ἀργυρέοιο ῥοδῶν ἐρυθαίνετο λείμων.

Pratum roſarum paulo ante multis inluſtravimus, *pedum pratum*, qui dixerit ignoro. Veteribus autem pedes pulchri in pretio fuerunt raroque in deſcribenda forma egregia omiſſi. ita Nonnus Lib. 35. p. 866. l. 13.

Καὶ γυμνῆς σκοπίαζεν ἀναινομένης χρόα κέρης,
Καὶ σφυρὸ λευκὰ δόκευε.

Lib. 7. p. 214. l. 29. de Semele natante:

Παρθένον ἀργυρόπεζαν ἔσω ποταμοῖο δοκεύω.

Lib. 14. p. 398. l. 26.

Οἰάνθη ῥοδόεσσα, ἧ ἀργυρόπεζα Λυκάσκη.

Ubi interpres vertit *auripedem Lycaſtem* ſupino errore, quem etiam commiſit p. 400. l. 5. ubi ἀργυρέῃ ταρσα vertit *aureas plantas*, quemadmodum & aliis locis. lib. 15. p. 426. l. 3.

Καὶ χρόος ἤνθεε κάλλος· ὀλευκαίνοντο ἧ μηροὶ,
Καὶ σφυρὸ φοινίσσοντο, ἧ ὡς κρίνον, ὡς ἀνεμώνη,
Χιονέων μελέων ῥοδόεις ἀνεφαίνετο λειμών.

Ita Ἄρτεμις ἀργυρόπεζα lib. 34. p. 844. l. 31. & Θέτις lib. 41. p. 1066. l. 6. lib. 42. p. 1082. l. 10.

Καὶ

Καὶ γλυκὺν ἄυχενα Βάκχος ἐδέρκετο, ϗ σφυρὸ κέρης
Νειοσομένης.

Neque id ignorabat Dearum de forma contendentium arbiter Paris apud Coluthum de R. H. v. 132. qui ideo

Χρύσῳ δαιδαλέης ἐφεφάσατο κόσμον ἐκάσης,
Καὶ πτέρνης μετόπισθε, ϗ ἀυτῶν ἴχνια ταρσῶν.

Theocritus Idyll. 10: 36.

Βομβύκα χαρίεσσ', οἱ μὲν πόδες ἀσεφύγαλοι τεῦ.

Ubi Scholiaſtes----- ἐυρυθμοι, ϗ ὀρθοὶ ἢ λευκοὶ ὡς οἱ ἀσεφύγαλοι. Horatius ad Venerem Carm. 4. 1. 25.

Illic bis pueri die
Numen cum teneris virginibus tuam
Laudantes, pede candido
In morem Salium ter quatient humum.

Hinc Servius ad Virgil. Ecl. 10: 49.

Ah tibi ne teneras glacies ſecet aſpera plantas!

Notat: *oſtendit illam pulchram.* Ceterum adpoſite admodum pedum pulchritudinem, roſeumque colorem hic praedicat Poëta, qui ſpectatorum in oculos aeque ac candida facies incurrere poterant, cum apud Veteres ſaepe crura nudata habebant. Tales deſcribuntur comites Europae apud Achillem Tatium lib. 1. p. 7. τὸ σκέλος ἅπαν γεγυμνωμένον, τὸ μὲν ἄνω, ϗ χιτῶνος, τὸ δὲ κάτω ϗ πεδίλου. quem locum recte explicat Salmaſius p. 541. Talis forſan fuit Hero, quae forte quoque fuit nudo pede & diſcalceata, quomodo Gentilium Sacerdotes non parvo numero ſacra diſcalceati, imo plane nudis pedibus peragebant. Lectu digniſſima ſunt

quae in eam rem obſervavit Vir praeclara eruditione inſignis Jo. Braunius de Veſtitu Sacerdot. Hebr. lib. 1. cap. 3. §. XI. & poſt illum Inluſtr. Spanhemius ad Callim. Hymn. in Cerer. v. 125. adde, ſi tanti videtur, Saubertum de Sacrif. cap. 9. p. 181. Ipſi Dii nudis pedibus exhibentur aliquando, quemadmodum ex. gr. Saxonum Deus antiquiſſimus Crodo apud Henninium n. 23. ad Tollii epiſt. Itiner. 1. Sed & multi alii tali modo incedebant, ut veneficae in ſacris magicis. Horatius Sermon. lib. 1. 8. v. 23.

Vidi egomet nigra ſuccinctam vadere palla
Canidiam, pedibus nudis, paſſoque capillo.

Qui locus docet non perpetuum eſſe, quod docet Cl. Braunius l. c. p. 65. veneficas alterum pedem nudum habuiſſe, niſi *pedibus nudis* pro pede nudo poſitum contendere velis. Non raro quoque, qui ſacra loca adibant diſcalceati erant. Ideo Leucippe virginitatem probatura Panis antrum ingrediens veſte ſacra induitur calceisque caret apud Achillem Tatium lib. 8. p. 515. ἐσολίσατο δὴ Λευκίππη ἱερᾷ σολῇ· ποδήρης χιτὼν, ὀθόνης χιτὼν, ζώνη κατὰ μέσον τὸν χιτῶνα, ταινία περὶ τὴ κεφαλὴν φοινικοβαφὴς, ἀσάνδαλος ὁ πούς. Praecipue vero locum id habebat in dolore & luctu. ita Nonnus lib. 5. p. 162. l. 8.

Φιλοσόργῳ δ' μενοινῇ
Νήλιπος ἀκρήδεμνος ἱμάσσετο πένθεϊ μητὴρ.

Ita p. 164. l. 9. p. 264. l. 6. Najades etiam ſine ſandaliis Bacchi & Ariadnae nuptias canunt apud Nonnum lib. 47. p. 1230. l. 5. Alia mitto. Sed non tantum Hero, quamvis hoc maxime probem, nudis pedibus inceſſiſſe videri poſſet, quia ſacerdos Veneris erat, ſed & quia antiquo aevo non om-

omnino id inusitatum. Huc refer loca nonnulla ex iis quae jam adduximus. Tali ex. gr. modo videtur incessisse Ampelus, cui mortuo induisse cothurnos Bacchum refert Nonnus lib. xi. p. 308. l. 23.

Καὶ νέκυός περ ἐόντος ἐδύσατο ταρσὰ κοθόρνοις.

Nec non Veteres Heroes Theseus, aliique. Vide quae notavit Ampl. Cuperus Apoth. Homer. p. 34. ita capi non incommode posse quibusdam forte videbitur Anacreon Oda 31. v. 5.

Ε'μαίνετ' Α'λκμαίων τε
Χ' ὁ λευκόπυς Ο'ρέσης,
Τὰς μητέρας κτανόντες.

In quo loco Juvenis Eruditissimus Georgius Arnaldus Animadv. Critic. cap. 5. p. 28. emendat Α'ελλόπυς Ο'ρέσης, me non probante. Tutius enim verti posse cum interpretibus *Et pulchris pedibus praeditus Oreste*s, quam quidquam hic novari putem. Nihil certe valet quod objicit elegans juvenis epitheton illud mulierculae magis convenire, quam Oresti, cujus inmanis statura septem cubitos superaret. Theseus erat heros inter mortales fortissimus, ut vel ex honorifico testimonio Nestoris apud Homer. Iliad. A. v. 265. patet, & tamen pulchri ejus pedes laudantur. Ita Ariadne apud Catullum de Nupt. Pelei & Thetidos:

Quae tibi jucundo famularer serva labore
Candida permulcens liquidis vestigia lymphis.

Ubi *candida vestigia* sunt pulchra, quemadmodum *pede candido* in loco Horatii jam cit. Acron interpretatur *pulchro*. Pulchrum autem eum fuisse patet ex Hygino cap. 270. ubi inter eos *qui formosissimi fuerunt* refertur *Theseus Ægei, & Æthrae filius,*

quem Ariadne amavit. Aliae emendationes Virorum Doctorum non magni momenti videntur. Pauwii λευκόνως nullo modo placet, minus adhuc ὁ λαγώπως ὀρέσης alterius, quae referuntur in Obſerv. Miſcell. Vol. III. p. 6, & ſeqq. in notis. χ'ὼ λευκόφρυς vel χὼ λευκόχρως quae protulit vir Eruditiſſimus, etiam minus neceſſaria: recte tamen idem illam Barneſii *de albis cothurnis* ſententiam ex Iſtro Grammatico refutavit: vellem & alteram de Oreſte in furore ſuo nudis pedibus currente, cum id furentibus ſaepiſſime adſcribatur. Nonnus lib. 9. p. 264. l. 5. de Inone in furorem a Junone acta:

Ἐκ θαλάμων ἠΐθεος φυγοῦσα διέδρομε δύσγαμος Ἰνώ·
Τρηχαλέας ἀπέδιλος ἐπισκαίρουσα κολώνας·

Tales Bacchae deſcribuntur lib. 14. p. 408. l. 3.

Ἄλλη ταρσὰ φέρουσα κατ' ἄρεα γυμνὰ πεδίλων
Ποσὶ βάτυς πατέουσα, τὴ ὀξυέθειρος ἀκάνθας
Θηγαλέῃ ϛατὸν ἴχνος ἐπεσήλιξεν ἀχέρδῳ.

Ita l. 17.

Ἦν δὲ νοῆσαι
Παρθένον ἀκρήδεμνον ἀσάμβαλον ὑψόθι πέτρης
Τρηχαλέῳ πρηῶνι παΐσκαίρουσαν ἐλάτνης·
Οὐ σκοπίην δ' ἔφελξε δυσέμβατον· ἡ πόδα κύρη
Οἰξυπαγὴς ἀπέδιλον ὄνυξ ἐχάραξε κολώνης·

CAPUT IX.

Veteres Poëtae a recentioribus mendacii arguuntur. Tres Gratias ſtatuit vulgatior ſententia, alii tamen duas: Homerus non unam ſed plures fingit, alii tamen unam tantum. In nominibus ingens diſcrepantia. Orpheus tentatus. Emendatus Pburnutus. Bacchi & Junonis filias cum

cum aliis facit Nonnus, alibi tamen parum sibi constans Coronide natas canit, alii aliter. Aglaia Vulcani uxor. Phurnuti Interpres notatus. Sedes pulchritudinis praecipua oculi. Oculi pulchri raro omissi in formosarum forma describenda. Gratiae, & Cupidines in oculis & reliquis membrorum partibus excubant. Horatii Scholiastes MS. emendatus. Νοῦς & φρένες, καρδία & θυμός, *animus & mens, mentes & corda saepius junguntur. Gentes & mentes permutantur. Prosper tentatus. Scholiastae delirum acumen. Oculos & mentem jungunt. Tentatus Nonnus. Artificiosus Poetarum mos in carminibus aliquos introducendi, iisque longiorem sermonem tribuendi.* Καὶ τις, *Atque aliquis eleganter ponitur.*

63. Οἱ δ' παλαιοὶ

Τρεῖς Χάριτας ψεύσαντο πεφυκέναι·

Aliquando Poëtae veteres mendacii arguuntur a recentioribus, ut Homerus a Nonno lib. 42. p. 1092. l. 9. in re quoque amatoria:

Γυναμανέοντι δὲ μάνῳ

Οὐ κόρος ἐστὶ πόθων, ἐψεύσατο βίβλος Ὁμήρου.

Homeri locum adnotavit Falkenburgius p. 1356. Neque talibus suae desunt Veneres. A Musaeo hic notari Hesiodum discimus ex Aristaeneto lib. 1. ep. 10. p. 58. ἢ τοῖς ὄμμασι Χάριτες ἢ τρεῖς καθ' Ἡσίοδον ἀλλὰ δεκάδων πλείχορέυει δεκάς. Locus Poëtae invenitur in Theogonia v. 907.

Τρεῖς δέ οἱ Εὐρυνόμη Χάριτας τέκε καλλιπαρῄους,

Ὠκεάνου κούρη πολυήρατον εἶδος ἔχουσα,

Ἀγλαΐην τε Εὐφροσύνην, Θαλίην τ' ἐραται νήν.

Ubi reponentem Gujetum Ἀγλαΐήν τε καὶ audio. Haec autem sententia, quae ternas Gratias statuit vulgatior est, quamvis non desint qui diversum numerum ineunt. Ita ab Athenienſibus Clitan & Phaennam, a Lacedaemoniis Auxo & Hegemonem

nem, adeoque binas tantum cultas esse ex Pausania docuit Eruditiss. Cuperus Apoth. Homer. p. 27, 28. Confer & Phurnutum cap. 15. Aliud agebat Ampl. Cuperus p. 27. cum unam tantum ab Homero statui ex opinione Heraclidis Pontici in Alleg. credebat. En verba Homeri Iliad. Ξ. 267.

Ἀλλ' ἰθ', ἐγὼ δέ κέ τοι Χαρίτων μίαν ὁπλοτερέων
Δώσω ὀπυιέμεναι, ἣ σὴν κεκλήσεται ἄκοιτιν,
Πασιθέην, ἧς αἰὲν ἐέλδεαι ἤματα πάντα.

Eadem ratione potuisset elicere Musaeum v. 77. loco gemino unam Gratiam statuere,

Καὶ τάχα Κύπρις ἔχει Χαρίτων μίαν ὁπλοτερέων.

Quod quam falsum sit nemo nescit. Quin diserte Homerus Iliad. P. 51.

Αἵματί οἱ δεύοντο κόμαι, Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι.

V. & Iliad. Σ. 381. Neque id tradit ipse Heraclides p. 468. (hunc enim locum respici puto) qui scribit: ὅθεν συνοικῆσαν ἐκ ἀπιθάνως τῷ τῶ ὅλων ἀρχιτέκτονι (Vulcano) πεποίηκε τὴ Χάριν Homerus. Unam autem ponit Scholiastes Homeri Iliad. Ξ. v. 230. laudante Galeo ad Phurnutum p. 162. In nominibus autem Gratiarum non minor discrepantia. Scholiastes noster memorat Κάλλος, Φρόνησιν καὶ Ἔργον. Cum Hesiodo facit Orpheus Suffimine Gratiarum p. 156.

Θυγατέρες Ζηνός τε καὶ Εὐνομίης βαθυκόλπε,
Ἀγλαΐη τε, Θάλεια, καὶ Εὐφροσύνη πολύολβε.

Ubi pro Εὐνομίη reponendum forte Εὐρυνόμη, cum Εὐνομίη sit filia Thetidis & Jovis. V. Hesiod. v. 902. favent Apollodorus, Hyginus nec non Phurnutus cap. 15. qui & aliis nominibus vocari scribit,

bit, ut Εὐρυδομένην, vel, ut legitur in MS. Galei, Εὐρυδόμην, nec non Αὐτομεδέτην, quemadmodum recte conjectasse mihi videtur idem vir Doctus pro Εὐρυμ. Eurynomen Oceani & Tethyos filiam memorat Hesiod. in Theog. v. 358. Eurynomen quoque Oceani filiam Homerus Iliad. Σ. 398. Sed frustra fere in fabulis quaeras constantiam. Cum Orpheo vero & Hesiodo facit Phurnutus, sed loco corrupto. Pro Εὐφρόνη enim omnino restituendum Εὐφροσύνη, favente Galei MS. Lactantius ad Stat. 1. Theb. 286. pro *Thalia* habet *Pasithea*, quemadmodum *Pithonem* Proclus ad Hesiodum notante Eruditiss. Munckero ad Hygin. p. 10. quem consule, ut & Doctiss. Falkenburgium ad Nonnum lib. 33. p. 820. l. 1. qui Pasitheam, quam Nonnus memorat, eandem ac Euphrosynem putat. Illic autem Poëta Gratias Bacchi filias facit. Matrem autem iis adsignat Junonem lib. 31. p. 794. l. 16.

Ἔκλυον ὡς ποθέεις Χαρίτων μίαν, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
Οἶσιν ἐχὼν θαλάμοιο φυλάσσεο, μὴ σὺ καλέψῃς
Μητέρος Πασιθέης ζυγίαν θαλαμηπόλον Ἥρην.

Quemadmodum & Coluthus de R. H. v. 87. & v. 171. nec non Phurnutus. Parum autem sibi constans Nonnus lib. 48. p. 1280. l. 19. Coronidis & Bacchi filias facit:

Σιγήσω φιλότητα Κορωνίδος, ἧς ὑπὸ λέκτρων
Τρεῖς Χάριτες γεγάασιν ὁμόζυγες.

Munckerus ad Hygin. p. 10. laudat lib. 8. ubi diu frustra id quaesivi. Phurnutus tradit ab aliis matrem ipsarum tradi Euanthen, ab aliis Aglaiam vel ut emendat Gale Αἴγλην. Jovis filias facit Hesiodus l. c. Aglaiam autem Vulcanus duxit uxorem. V. Hesiod. v. 945. haec simpliciter Χαρις voca-

vocatur Homero Iliad. Σ. 381. Nonno lib. 29. p. 760. l. 11, & 14. Phurnutus cap. 15. συνοικεῖν δ' Ὅμηρος ἔφη μίαν τ῀ Χαρίτων Ἡφαίστῳ· Quae Interpres vertit *unam e Gratiarum numero cohabitare Vulcano* barbare & inperite.

64. Εἴς δέ τις Ἠρῶς
Ὀφθαλμὸς γελόων ἑκατὸν χαρίτεσσι τεθήλει.

Praecipuam pulchritudinis ſedem in oculis eſſe formarum ſpectatores tradunt. Achilles Tatius lib. 6. p. 371. ἰδὼν ᾗ ὁ Θέρσανδρος τὸ κάλλος ἐκ πρώτης ὁρμῆς, ὡς ἁρπαζομένης αἰσχρῶς, μᾶλλον γὰρ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς κάθηται τὸ κάλλος, ἀφῆκε τ῀ ψυχὴν ἐπ' αὐτὴν, καὶ εἰσήκει τῇ θέᾳ δεδεμένος. Ita p. 375. ἐπειδὴ γὰρ εἰς τὰ ὄμματα τ῀ καλῶν τὸ κάλλος κάθηται, ῥέον ᾗ ἐκεῖθεν ἐπὶ τὰς ὀφθαλμὰς τ῀ ὁρώντων ἵσταται. Oculos pulchros deſcribit Ariſtaen. lib. 1. ep. 1. p. 4. Ὀφθαλμοὶ μεγάλοι τε καὶ διαυγεῖς, καὶ καθαρῷ φωτὶ διαλάμποντες· τὸ ᾗ μέλαν αὐτῶν, αἱ κόραι μελάνταται· καὶ τὸ κύκλῳ λευκὸν, αἴγλη λευκοτάτη· (ita omnino legendum cum Cl. Pauwio) καὶ ἑκάτερον ὑπερβολῇ πρὸς τὸ ἕτερον ἐπιδείκνυται· καὶ τὸ λίαν ἀνόμοιον, ἐνδοκιμεῖ παρακείμενον· ἔνθα δὴ τὰς Χάριτας ἐγκαθιδρυμένας πάρεσι προσκυνεῖν. Achilles Tatius lib. 6. p. 373. ἐὰν ᾗ ἡδὺς, καὶ ᾗ μέλανος ἔχων τ῀ βαφὴν ἠρέμα τῷ λευκῷ σεφανούμενος. Horatius Carm. lib. 1. 32. v. 11.

Et Lycum nigris oculis, nigroque
Crine decorum.

Ubi Acron: *Pulchrum enim hunc puerum Lycum Alcaeus dilexit. Pulchritudo autem puerorum ſaepe nigris decoratur oculis.* Hinc in deſcriptione formoſarum raro omittuntur. Acontius apud Ovid. Heroid. ep. 20. ad Cydippen.

Tu

Tu facis hoc oculique tui; quibus ignea cedunt
Sidera; qui flammae cauſſa fuere meae.

Hinc venuſtate pleniſſimae locutiones, quibus Gratiae & Cupidines oculis inſidere dicuntur apud Ariſtaen. lib. 1. ep. 1. & 10. locis jam ante adductis. ita Theocritus Idyll. 18. 37.

Ὡς Ἑλένᾳ· τᾶς πάντες ἐπ' ὄμμασιν ἵμεροι ἕντι.

Atque ita Gratias, Cupidines, Veneresque in aliis corporis membris non minore elegantia locant. Horatius Carm. lib. 4. 13. v. 6. de Cupidine:

Ille virentis &
Doctae pſallere Chiae.
Pulchris excubat in genis.

Ubi Acron notat: *Multum decoram vult Chiam mulierem videri, vel quod virenti aetate ſit, & docta pſallere (ſaltare* Scholiaſtes MS. conrupte) *vel quod genis, id eſt facie pulchra ſit, (vel oculis pulchri ſit.* l. *pulchris ſit* MS. minus recte) *& ideo Cupidinem excubare in ejus genis (in genis* i. *in maxillis ejus* MS.) *induxit.* Alciphron lib. 3. ep. 1. τὸ δ' ὅλον σεμνόστομον ἀνταῖς ἐνορχεῖσθαι τᾶις παρειαῖς ἔποις ἂν τὰς Χάριτας ἢ Ὀρχομενὸν ἀπολιπούσας ἢ τὴ Γαργαφίας κρήνης ἀποψαμένας. ita recte Berglerus pro ἀργαφίας. Atque ita vix ulli veterum cedens Secundus Baſio XVI.

Da tot baſia, quot dedit
Vati multivolo Lesbia, quot tulit:
Quot blandae Veneres, quotque Cupidines
Et labella pererrant
Et genas roſeas tuas.

72. Ἐσπόμενον νόον εἶχε, ἢ ὄμματα, ἢ φρένας ἀνδρῶν. Eodem modo quaſi ex formula junguntur νόος & φρένες ab Orpheo Argon. v. 1115.

Παῖν

Παίδεσιν ἠδὲ τοκεῦσιν ἐπὶ Φρεσὶν, ἠδὲ νόοιο.

Apud Homerum ſaepe recurrit κατὰ φρένα ἢ κατὰ θυμὸν, ut Iliad. Λ. v. 411. aliisque locis. Idem non raro κραδίην & θυμὸν jungit, quod dudum notatum H. Stephano in Theſauro L. G. Tom. II. p. 99. ita Heſiodus in Ἔργοις v. 340. & Orpheus Argon. v. 766. atque ita in Oppiano Cyneg. lib. I. v. 423. reponit Vir Eruditus in Obſerv. Miſcell. Vol. II. p. 201.

Καὶ σένος ἄφεσσον κραδίη ἢ θυμὸς ἀναιδής.

Pro καθαρὸν κ. θ. α. ita Latini jungunt *animum* & *mentem*. Valerius Flaccus lib. I. v. 76.

Tu ſola animos mentemque peruris
Gloria.

Ibi Vid. Burmannus. Ita *mentes* & *corda* Statius lib. I. Sylv. 2. 183. ex emendatione Marklandi:

Quas ego non mentes, quae non face corda jugavi.

ubi pluribus haec docuit Vir egregius. vulgo *gentes*. Contrariam labem in hac voce contraxit Proſper Carmine de Ingratis P. I. cap. XI.

Dumque ſuis aditus Domino pandente miniſtris
Creſcunt primitiae, fuerint omnino neceſſe eſt
Quaedam terrarum partes, ubi gratia nondum
Corda hominum tenebris abſorpſerat impietatis,
Et dira innumeri demerſi nocte peribant,
Cum multae accepto fulgerent lumine gentes.

Ita, mea quidem ſententia, venuſtius legeretur, quam *mentes*, ut opponantur gentes iis terrarum partibus, quibus gratia nondum adfulſerat. Si vulgata magis adrideat, *multae mentes* non inconmode opponentur *innumeris*, quod mihi tamen non per-

perplacet. Ceterum haec erant monenda, ut Scholiastae noſtri ſolito more acumen hic fuiſſe obtuſum omnibus pareret. en egregiam notam: Ἀ'κόλυθον τ̀ νῦν ἔ̓ιχε πρὸς τὰς φρένας τ̀ ἡβέων. Viden' ipſum illud νόον referre ad puellam, quod nemo, niſi caecus, non animadvertit capiendum de juvenibus. Notandum praeterea Poëtam noſtrum inſerere hic ὄμματα, ut ſaepe Latini ſociare amant *oculos* & *mentem* ſimiliaque. Guntherus lib. 2. v. 421.

Diſcurrunt oculisque notant ac mente ſagaci
Naturam ſedemque loci.

Quemadmodum Ovidius Metam. x. 548. dixit

Oculos, animosque ferarum.

Et, qui inſtar reliquorum ſit, Elegantiſſimus Secundus loco adpoſito Oda xi. p. 136.

Una inter omnes florida virgines
Terram tenello ſollicitans pede,
Verſabat in gyrum ſequaceis
Secum oculos, animosque turbae.

Conparandus vero cum Poëtae noſtri loco praeterea Nonnus, tanto magis quia opem medicam poſcere videtur, lib. 33. p. 832. l. 25.

Οἰκναλέοις ἧ πόδεσσι μόγις βεβαδὺς ἦεν Μορῆος,
Ἐντροπαλιζομένῳ δεδοκημένος ὄμματι νύμφην,
Μεμφόμενος φαέθοντα ταχύδρομον· ἐσπόμενον ἧ
Χαλκομέδην νόον ἔ̓ιχεν ὁμόζολον.

Vide an non eleganter refingere liceat ex noſtro Muſaei loco

Ἐ'σπομένον ἧ
Χαλκομέδη νόον ἔ̓ιχεν ὁμόζολον.

Sequentem vero
Chalcomede mentem (Morrhei) *habuit comitem.*

Niſi velis Χαλκομέδη.

73. Καὶ τις ἐν ἡϑέοισιν ἰϑαύμασε, ἢ φάτο μῦϑον. Egregie obſervat elegantem & artificioſum Poëtarum morem in carminibus plerumque aliquem introducentium, cujus ore vota reliquorum vel queſtus aliaque exprimunt; longiſſimas etiam aliquando texunt narrationes, cum uſurpant plerumque Καὶ τις, quemadmodum Latini *Atque aliquis.* Nonnus Dionyſ. lib. x. p. 284. l. 30.

Καὶ μιν ἰδὼν Σατύρων τις ἐθέλγετο ϑέσπιδι μορφῇ,
Καί κεν φίνην ἐρέεσϑαι ὑποκλέπτων φάτο φωνήν·
Ἀνδρομέης κεφαλῆς ταμίη φιλοτήσιε Πειθώ.

Lib. 36. p. 904. l. 6.

Καὶ τις ἀελσεύεσαν ἰδὼν ὑψαύχενα κέρην,
Θαῦμα φόλῳ κερόσας, τρομερὴν ἐφθέγξατο φωνήν·
Ἄρες, Ἄρες λίπε τόξα κ. τ. λ.

Vid. & lib. 47. p. 1232. l. 7. lib. 48. p. 1258. l. 28. Lucanus lib. 2. v. 67.

Atque aliquis magno quaerens exempla furori,
Non alios, inquit, motus tunc fata parabant,
Cum poſt Teutonicos victor, Libycosque triumphos
Exſul limoſa Marius caput abdidit ulva.

Statius Thebaid. lib. 1. v. 171.

Atque aliquis cui mens humili laeſiſſe veneno
Summa, nec impoſitos unquam cervice volenti
Ferre duces, Hanc ne Oggiis, ait, aſpera rebus
Fata tulere vicem?

Confer, ſi tanti videbitur, Ovidium Metam. lib. 3. 404. Auctorem Elegiae in Obitum Druſi v. 191.

Ne-

Neque haec elegantia fugit Eruditiſſimum Sannazarium de Part. Virg. lib. 1. v. 236. ubi Davidem Chriſto in matris utero concepto apud manes canentem introducit:

Atque hic inſignis funda, citharaque decorus,
Inſignis ſceptro ſenior, per opaca locorum
Dum graditur nectitque ſacros diademate crineis: &c.
Attonita ſubitos concepit mente furores,
Divinamque animam, & conſueto numine plenus,
Intorquens oculos venientia fata recenſet.
Naſcere magne puer.

CAPUT X.

Muſaei loca quaedam expoſita. Ἐπιβαίνειν Σπάρτης *accedere Spartae, non adſcendere.* Καταβαίνειν. *Sparta plano loco condita.* Σπάρτη *&* Λακεδαίμων *disjunctive memorata unam urbem notant. Parcis parentes diverſi tribuuntur ab Heſiodo.* Λακεδαίμων *Cypri urbs. Spartanae puellae formoſiſſimae. Deinias Weltzio male Poëta habitus. Varia lectio in Oraculo. Spartanarum puellarum caſtimonia decantata. Curſu, lucta &c. publice exercebantur.* Ἀφροδίτη *formoſae. Venus Gratiarum praeſes, nec non Juno, & Phoebus. Gratiis formoſae comparatae, earumque numerus forma egregia a Poëtis ſaepe aucta.* Πανδώρα. *Nonni interpretatio quinquies emendata, aliaque.* Ἐπιβαίνειν *concumbere cum aliqua. In coelo eſſe amato ex potiti dilecta ſpernunt. In coelo eſſe.* Ἀφάσσειν *tangere. Varia lectio in Ovidio rejecta, Intacta mulier caſta. Juvenalis locus contra Marklandum adſertus.*

74. Καὶ Σπάρτης ἐπέβην, Λακεδαίμονος ἕδρακον ἄστυ. Non hic cogitarem cum Pareo de Sparta collibus circumdata, atque inde ad ipſam adeuntibus adſcenſu ſuperanda, cum centies verbum hoc uſurpetur de iis, qui iter quodcunque ingrediuntur, etiam ubi potior καταβαίνειν uſus nonnullis videretur. De Jove in Taurum

verſo cum Europa mari ſe conmiſſuro Moſchus Idyll. 2: 113.

Α'κταίων δ' ἐπιβὰς πρόσω θέεν, ἠύτε δελφίς.

Nonnus lib. 4. p. 132. l. 8.

Καὶ γαίης ἐπέβη Χαιρωνίδος.

Lib. 20. p. 538. l. 29.

Ἀρεσβίης ἐπέβαινε.

Lib. 21. p. 608. l. 1.

Ἦρη δ' ὡς ἐνόησε δαϊκταμένων φόνον Ἰνδῶν,
Οὐρανόθεν πεπότητο· δι' ὑψιπόρων ὀχ κελεύθων
Ἅσατος ἠνεμόεντι κατέφερεν ἠέρι ταρσῷ
Ἀ'υτολίγ δ' ἐπέβαινε.

Confer lib. 24. p. 640. l. 2. lib. 25. p. 664. l. 8. Theocrit. Idyll. 22: 59. 25: 155. aliaque loca, quae congerere putidum eſſet. Contra καταβαίνειν pro ἐπιβαίνειν uſurpavit Homerus Iliad. Ω. 191. de Priamo:

Αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβήσατο κηώεντα,
Κέδρινον, ὑψόροφον.

Parum juvat Pareum obſervaſſe Laconiae regionem inter montes poſitam eſſe, cum de urbe Sparta hic ſermo ſit, quam plano loco conditam fuiſſe nos ignorare non ſivit Strabo lib. 8. Ἔστι μὲν ἐν κοιλοτέρῳ χωρίῳ τὸ τῆς πόλεως ἔδαφος, καίπερ ἀπολαμβάνον ὄρη μεταξύ. a quo non diſſentit Polybius lib. 5. quorum loca mihi ſubpeditavit Diligentiſſimus Meurſius Miſcell. Lacon. lib. 4. cap. x. hinc κοίλην Λακεδαίμονα vocat Homerus Iliad. B. 581. Non enim quenquam tricari velle ſperem, ob loca quaedam inaequalia, quae inſtar tumulorum con-

conplectitur urbs adſcenſum ejus memorari poſſe. Eleganter autem hoc verſu Poëta Spartam & Lacedaemona disjunctive memorat, cum tamen unam urbem tantum ſignificare velit. Nugas agunt, qui hic diſtinctiones in Spartam regionem & Lacedaemona urbem cogitant, elegantiarum minime protritarum non capaces, quae tamen Poëtis in deliciis. Heſiodus in Theogon. v. 217.

Καὶ Μοίρας ϗ Κῆρας ἐγείνατο νηλεοποίνους,
Κλωθώ τε, Λάχεσίν τε, ϗ Ἄτροπον.

Easdem has eſſe nemo neſcit, & ipſe docet v. 904. easdem Μοίρας vocans:

Μοίρας θ', ἧς πλείστην τιμὴν πόρε μητίετα Ζεύς,
Κλωθώ τε, Λάχεσίν τε, ϗ Ἄτροπον.

Ubi notandum Poëtam parentes ipſis dare Themidem & Jovem, cum v. 217. Nocte fatas canit, ut Hyginus Nocte & Erebo. Virgilius Æneid. lib. 2. v. 624.

Tum vero omne mihi viſum conſidere in ignis
Ilium, & ex imo verti Neptunia Troja.

Ita ſaepe voces idem ſignificantes geminant. Homerus Iliad. A. 497.

Ἠελίῳ δ' ἀνέβη μέγαν οὐρανόν, ὄλυμπόν τε.

Spartam & Lacedaemona etiam jungit Homerus Iliad. B. 581.

Οἳ δ' εἶχον κοίλην Λακεδαίμονα κητώεσσαν,
Φᾶρίν τε, Σπάρτην τε, πολυτρήρωνά τε Μέσσην.

Miror vero quosdam Interpretes novarum rerum ſaepe ſatis cupidos hic non inveniſſe urbem Cypri mediterraneam, de qua Stephanus in V. Λακε-

δαίμων. Ἔ'σι ἢ ἑτέρα Λακεδαίμων, Κύπρε μεσόγειος. Sed bonum factum quod ipsis non repertus, cum nihil huc facit.

175. Ἦ'χι μόθον ἢ ἄεθλον ἀκούομεν. Spartanarum puellarum formam prae omnibus reliquis celebratissimam apud Graecos fuisse nemo nescit, ipsa Pythia etiam fatente in oraculo, quod conservavit Scholiastes Theocriti ad Idyll. 14. 48.

Γαίης μὴ πάσης τὸ Πελασγικὸν Ἄ'ργος ἄμεινον,
Ἵ'πποι Θρηϊκίαι, Λακεδαιμόνιαι δὲ γυναῖκες.

Ridiculus error est Weitzii, qui versus hos tribuit Deiniae rari nominis Poëtae, cum Scholiastes diserte scribit Γ'σορεῖ γὰρ Δεινίας ὅτι οἱ Μεγαρεῖς — ἐπύθοντο ἔ Θεῦ, τίνες κρείττονες τυγχανείεν· ὁ ἢ ἔφη Γαίης κ. τ. λ. Eadem ratione Herodotum, Eusebium, aliosque, qui non pauca nobis conservarunt Oracula Poëtis inserere in posterum licebit. Ceterum versu primo Eusebius de Praep. Euang. lib. 5. cap. 29. legit ἕδας, quod & in Theodoreto & Tzetze haberi verosimile, cum Franc. Vigerus nullam diversitatem memoret. Illud tamen Ἄ'ργος mutandum non videtur, quippe quae διασημοτάτη πόλις Πελοποννήσου teste Stephano. Πελασγικὸν autem Ἄ'ργος proprio fere epitheto dicitur. Homerus Iliad. B. 681.

Ὅ'σσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄ'ργος ἔναιον,

Quem locum respexit Stephanus in V. Πελασγία. Sed in viam. Oraculo huic quicquid est Scriptorum calculum adjicit. Athenaeus lib. 13. p. 566. καλλίσας γεννώσης τ' Σπάρτης τὰς γυναῖκας. Conf. Is. Casaubonum cap. 2. p. 546. Nonnus lib. 47. p. 1106. l. 2.

Ἀ'λλὰ ἢ αὐτὴ
Εἰς τόκον, εἰς ὠδῖνας ἐνικήθη Λακεδαίμων.

Ita

Ita alii plurimi, quorum loca congeſſit Diligentiſſimus Meurſius Miſc. Lacon. lib. 2. cap. 3. p. 105. & ſeqq. quem nec Muſaei locus fugit. Coluthus de R. H. v. 217. Verum Theodoretus de Graec. Adfection. lib. 10. anſam hinc adripiens carpendi oraculum, inquit, Οὗτος γὰρ τὰς Λακεδαιμονίων ἐπαινεῖ γυναῖκας, αἰδεῶς οἷς ἂν ἐθέλωσι μιγνυμένας. idque jure ipſe feciſſe videtur Vigero in notis p. 21. Sed tamen Spartanarum caſtimonia omnibus eſt decantata, licet nudae a viris ſpectarentur. Plutarchus Oper. T. I. p. 48. ἡ δὲ γύμνωσις τῶν παρθένων οὐδὲν αἰσχρὸν εἶχεν, αἰδοῦς μὲν παρούσης, ἀκρασίας δὲ ἀπούσης· ἀλλ' ἐθισμὸν ἀφελῆ καὶ ζῆλον ἐνεξίας ἐνεργάζετο, καὶ φρονήματος τὸ θῆλυ παρέγευεν ἐκ ἀγεννοῦς, ὡς μηδὲν ἧττον αὐτῷ καὶ ἀρετῆς καὶ φιλοτιμίας μετεσίαν ἔσαν. Miſſis aliis unum addo Propertii ſed elegantem locum lib. 3. El. 12. 1.

Multa tuae, Sparte, miramur jure palaeſtrae,
Sed mage virginei tot bona gymnaſii:
Quod non infames exercet corpore ludos
Inter luctantes nuda puella viros.

Eruditiſſimus Berglerus cum Weitzio & plerisque Interpretibus de certamine pulchritudinis Spartae inſtituto, locum intelligit quod in aliis locis ſolenne. Sed cum apud alium Scriptorem ſimile quid non legerim, amplector Cl. Kromajeri opinionem in Diſſert. propoſitam, qui locum capit de more illo, quo virgines publice curſu, lucta, diſco ac miſſilium jaculationibus exercebantur. Plutarchus Oper. Tom. I. p. 47. in Lycurgo: Τὰ μὲν τοι σώματα τῶν παρθένων, δρόμοις καὶ πάλαις καὶ βολαῖς δίσκων καὶ ἀκοντίων διεπόνησεν. quae certamina ἐν ὄψει τῶν νέων facta fuiſſe tradit p. 48. Propertius lib. 3. El. 12. l. c. a Kromajero. Sic ἀγλαΐαι erunt *formoſae puellae*, quemadmodum καλὴ apud Lucianum in Dialogo Menippi

nippi & Mercurii: Ἔνθα Τ'άκινθος τέ ἐςι ---- ἢ ὅλως τὰ ἀρχαῖα καὶπη πάντα. Conferri meretur Summus Hemſterhuiſius pag. 13. Videtur autem Ariſtaenetus elegantem hunc Poëtae locum imitatus fuiſſe lib. 1. ep. 17. Πολλὰς τοίνυν ἄτε ταχὺς ἐ πολιτείας ἱππεὺς, διελήλυθα πόλεις· ἢ ϖεῤῥ γε τὴ νέᾳ, ἣ πρεσβυτέραν ἱςόρηκα Ρώμην· ἢ τοιαύτην ἐν ἑδετέρᾳ τεθέαμαι. ἐυδαίμονες ἕν οἱ Παναρέτην ἐυτυχῆντες ἔτως ὑπέρφερσαν ἢ τέχνῃ ἢ καίλει. Scripſi locum ut vere emendavit Mercerus.

77. Καὶ τάχα Κύπρις ἔχει Χαρίτων μίαν ὁπλοτερῳάων.

Venuſte. Gratiarum enim praeſes Cypria Dea. Ariſtaen. lib. 1. ep. 1. ἡνίκα ἂν δέοι γεγέφειν Ε'λένην, ἢ Χάριτας, ἢ ἢ αὐτὴν γε ἣ ἄρχουσαν ἐ Χαρίτων. Hinc in Catalectis Pythoei:

Jupiter eſt genitor: peperit de ſemine coeli
Harmonia, & Veneris turba miniſtra fuit.

Hanc enim Munckeri conjecturam ad Hygin. p. 10. alteri, qua reponit *Eunomia*, praeferrem. Vulgo *Hemonia*. Sic peplum Veneris elaboraſſe ipſas teſtatur Homerus Iliad. E. v. 338. aliaque miniſteria alii referunt, ut Nonnus lib. 33. aliisque locis. Idem tamen, adeo fabulatores dictorum memores ſunt, lib. 34. p. 844. l. 20.

Ὡ'ς μὴ ἀκύω,
Τρεῖς Χα'ριτες γεγάασι χορήτιδες Ο'ρχομενοῖο,
Α'μφιπόλοι Φοίβοιο· χοροπλεκέος ϑ' Λυαίε
Εἰσὶ τεληκοσίων Χαρίτων σίχες.

Et Coluthus de R. H. v. 87. Junonem ipſis praeficit. Hoc autem Muſaei loco vides Gratiis conparari pulcherrimam Heronem more apud Poëtas admodum recepto. Bacchus de Ariadna apud Nonnum lib. 47. p. 1218. l. 22.

Πασι-

Πασιθέην ἔυδησαν ἐγείρετε· τίς πόθι Νάξῳ,
Τίς Χάριν ἐχλαίνωσεν ἀνείμονα;

Sic alii plures. Saepiſſime autem ſolent numerum Gratiarum forma egregia augere. Ariſtaenetus lib. 1. ep. 1. καλλίσα ἢ πάντων ἐκόσμησεν Ἀφροδίτη, ἢ τε Χαρίτων συνηρίθμησε τῷ χορῷ· quique inſtar omnium ſit Doctiſſimus Sannazarius in epigrammate longe venuſtiſſimo de Partu Nyſaeae, quod habetur lib. 1. XI.

Exultat palma Venus & naſcente puella
Augentur Charites, Cypria turba, Deae.

78. Παπταίνων ἐμόγησα. Verbum hoc notat diligenti cura, adtentoque oculo aliquid inſpicere, & non raro ponitur de amatoribus dilectarum formam oculis veſtigantibus. ita Nonnus lib. 1. p. 40. l. 12.

Ἀυχένα παπταίνων γυμνούμενον· ἀμφὶ δε μορφῇ
Θέλγεται ἀλλοθρόοισιν ἄγων ἀκόρητον ὀπωπήν.

Vertit interpres *Cervicem contrectans nudam* aliud procul dubio agens, ut & lib. 8. p. 232. l. 12. de Latona errante:

Ἄστατα παπταίνουσα πολυπλανέων σφυρὰ νήσων·

Ubi ridicule:

Inſtabiles prehendens multum errantium radices inſularum.

Sic lib. 46. p. 1188. l. 2.

Πενθέα παπταίνων δεδονημένον ἄλματι λύσσης.

Neque adhuc video cur lib. 14. p. 412. l. 5.

Ἔνθαδε παπταίνω τύπον αἰθέρος· αὐτόχυτον γὰρ
Κεῖνο τόπερ καλέουσι Διὸς πόμα νέκταρ Ὀλύμπου,
Νηϊάδες χθονίοισιν ἀναβλυζουσι κυπέλλοις.

Maluerit interpretari: *Hic ſentio imaginem coeli*, quam *video*. Sed in viam. idem Nonnus lib. 35. p. 870. l. 23.

Θέλγετο δ' εἰσέτι μᾶλλον ἀνείμονι κάλλεϊ μορφῆς,
Παπταίνων πεφθέσσαν ἀναμπυκα λευκάδα νύμφην.
Ἡ δέ μιν ὑπερόπευε, ϗ αἰδομένη φάτο φωνὴν,
Ὠκυτέρην Μορφῆος ὑποπτήσσουσα πορείην.

Verſu tertio ſcribe ἠπερόπευε, alterum forte eſt typorum flagitium. Verſu ultimo ὑποπτήσσουσα mallem vertere *metu perculſa ob greſſum M.* quam *aſpiciens*. Pro *circumſpicere* occurrit Iliad. P. 84. & v. 115.

Ibid. κόρον δ' ἐκ εὖρον ὀπωπῆς. In hanc ſententiam plura occurrunt apud Nonnum ex. gr. lib. 42. p. 1080. l. 16.

Οὐ δέ οἱ εἰσορόωντι κόρος πέλεν· ἰσαμένην γὰρ
Παρθενον ὅσσον ὄπωπε, τόσον πλέον ἤθελε λεύσειν.

Aliisque locis. Verba autem Muſaei haec habes etiam apud Coluthum v. 253.

79. Αὐτίκα τεθναίην λεχέων ἐπιβήμενος Ἡρῆς. Nota formis ardentium amatorum vota. Nonnus lib. 4. p. 120. l. 8.

Αὐχένα γυμνὸν ἴδοιμι, ϗ ἐζομένοιο πέσοιμι
Δάκτυλον ὡς ἀέκουσα, ϗ ὑμετέρῃ διὰ κάλπῃ
Τεθναίην, ὅτε μοῦνον ἀφειδέα χεῖρα χαλάσας,
Ἀμφοτέρων θλίψειεν ἐλεύθερον ἄντυγα μαζῶν.

Ita alii. Videtur autem noſter in oculis habuiſſe Homerum Iliad. Σ. 98.

Αὐτίκα τεθναίην ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἑταίρῳ
Κτεινομένῳ ἐπαμῦναι.

Ibid. λεχέων ἐπιβήμενος Ἡρῆς. Centies hoc verbum, ſicut & ἀναβαίνειν, hoc ſenſu, apud Veteres ad cu-

cubilia altiora reſpicientes, occurrit, cujus rei exempla congerere putidum eſſet. Rarior uſus eſt apud Nonnum lib. 8. p. 238. l. 2.

Εἰ δε γυναιμανέων ἐπεβήσατο κυανοχαίτης·
Καὶ σε σοφῆς προβέβυλεν ἀειδομένης Μελανίππης,
Ἀμφαδὰ κωμάσειε.

Ubi ἐπιβαίνεσθαι notat concumbere puellae.

80. Οὐκ ἂν ἐγὼ κατ' Ὄλυμπον ἐφιμείρω θεὸς εἶναι. ita ipſe Bacchus in Ampelo furens lib. x. p. 286. l. 1.

Καὶ μιν ἔχων ἅτε Βάκχος ἐμέσιον ὑ μενεαίνω
Αἰθέρα ναιετάειν μετανάσιος, ὑ θεὸς εἶναι
Ἤθελον· ὑ Φαέθων φαεσίμβροτος, ὑ πόθον ἔλκω
Νέκταρος· ἀμβροσίης δ' ὑ δεύομαι· ὑκ ἀλεγίζω
Ἄμπελος εἰ φιλέει με, ϗ ἐχθαίρει με Κρονίων.

Et l. 27.

Κάλλος ἐμῆ Ζατύροιο φιλαίτερόν ἐστιν Ὀλύμπου.

Quanta vero vis amoris his phraſibus exprimatur, patebit, ſi adtendamus maximum & inuſitatum gaudium alias venire iis locutionibus, quibus eo adfecti *in coelo eſſe* dicuntur. Statius lib. 1. Sylv. 2. 212.

Quis tibi tunc alacri cacleſtum munere care
Stella dies! quanto ſalierunt pectora voto!
Dulcia cum dominae dexter connubia vultus
Adnuit! ire polo, nitidosque errare per axes
Viſus.

Videndus Vir politiſſimus J. Casp. Gevartius Lect. Pap. lib. 1. 20. p. 71. *coelo proximos* vocat Boëthius de Conſol. Philoſ. lib. 2. 4. *Quam multos eſſe conjectas, qui ſeſe coelo proximos arbitrentur, ſi de fortunae tuae reliquiis pars eis minima contingat.*

82. Ἐν-

82. Ἱέρειαν ἀφάσσειν. ita infra v. 126.

Κύπριδος ἁ σοι ἔοικε θεᾶς ἱέρειαν ἀφάσσειν.

Eodem ſenſu Latini vocem *tangere* uſurpant. Propertius lib. 2. 25. 9.

Lynceu, tune meam potuiſti tangere curam?
Perfide, nonne tibi tunc cecidere manus?

Ita Martialis, Horatius Carm. 3. xi. 10. ſaepe Ovidius ex. gr. Metam 3. 354.

Sed (fuit in tenera tam dura ſuperbia forma:)
Nulli illum juvenes nullae tetigere puellae.

Ita ſcribendum cum Eruditiſſ. Burmanno, non *dira*. Quod vero in quibusdam Codicibus reperiri notat Vir idem ſummus *flexere* pro *tetigere* manum Gloſſatoris aperte prodit, qui id adpoſuit interpretationis gratia, ſed inrito conatu. Quamvis enim *tangere* pro *flectere* uſurpari certiſſimum ſit, ab hoc tamen loco alienus ille ſignificatus, quod nemo non facile advertit. Hinc *intacta puella* Amor. 3. 7. 83.

Neve ſuae poſſent intactam ſcire miniſtrae;
Dedecus hoc ſumta diſſimulavit aqua.

Quae vox inde *caſtam* deſignat apud Juvenalem Sat. 6. 161.

Sit formoſa, decens, dives, fecunda, vetuſtos
Porticibus diſponat avos, intactior omni
Crinibus effuſis bellum dirimente Sabina.

Sed obſtat Celeberrimus Marklandus, qui ad Stat. lib. 2. Sylv. 3. 73. emendat *ſit caſtior omni C. &c.* quia de Sabinis jam maritis id dici nequeat, & Scholiaſtes ſcribens, *Sit caſtior Sabinis quae foede-*

ra

ra inter Tatium & Romulum fecerunt, antiquam hanc esse lectionem credere nos jubeat. Ego vero in Scholiasta nullum praesidium esse puto, quippe quem explicationem tantum vocis rarioris, nobis dare voluisse omnino credo. Multo minus hanc vocem Latio prohiberem, quae rarior licet conmode se tuetur, cum secundum analogiam rite deducatur ab *Intactus*, significatus autem & alibi reperiatur ex. gr. apud Statium Sylv. 3. 5. 6.

Et si egomet patrio de litore raptus
Quattuor emeritis per bella, per aequora, lustris
Errarem: tu mille procos intacta fugares.

Emensis l. Marklandus. Adloquitur hic Poëta uxorem Claudiam dudum virum passam. Si dicas *intactam* hic notare simpliciter *a procis non tactam*, quidni in nostro loco denotare posset *Sabinam a nemine praeter virum tactam*? Juvat cognatae significationis vox *intemerata*, quae eodem modo pro *casta* ponitur apud Statium lib. 5. Sylv. 1. 60.

Si Babylonis opes, Lydae si pondera gazae,
Indorumque dares, Serumque Arabumque potentes
Divitias, mallet cum paupertate pudica
Intemerata mori.

Certe Priscilla haec jam taedis secundis erat jugata, & tamen eam *intemeratam* vocat respectu procul dubio virorum aliorum. Quo denique rariora apud Scriptores & praecipue Statium toties obvia cum vulgaribus conmutaremus?

CAPUT XI.

Νεύματα ἄφθογγα. *Interpres Nonni bis reprehensus. Nutus loquaces, & similia. Papius reprehensus.* Ἀνασείκαι φέγγος *aliaque. Nonni interpres reprehensus.* Κυανόπεπλος ὀμίχλη.

χλη. *Nocti caerulea palla tribuitur. Defenſus Statius. Nox ſolem obſcurare dicitur. Defenſa Lucani lectio vulgata. Sidera pro Sole ponuntur, aliaque. Stellatus noctis peplus. Muſaei locus explicatus. Pareus cum Scholiaſta refutatus.* Πολυδαίδαλος χιτὼν *artificioſa veſtis. Albas tunicas ſacerdotes geſtabant. Sacerdotes maximi civitatibus, Pontifices provinciis a Maximino praepoſiti candidis eblamydibus induti incedebant. Lactantii locus explicatus & vindicatus. Unus Pontifex provinciae praefectus a Maximino, non duo, quod putabat Baulàri. Praeter Sacerdotes Veterum Dii, aliique plurimi candidati erant. Candidatis miniſtris, pro per candidatos miniſtros. Lactantii loca duo defenſa. Sacerdotum veſtes aliquando purpureae.*

102. Νεύμασιν ἀφθόγγοισι παλάζων φρένα κήρης. Multus in hac locutione Nonnus lib. 1. p. 34. l. 2.

Νεύμασιν ἀφθόγγοισι πέλωρ ἐκάλεσσε Τυφωεύς.

Lib. 47. p. 1216. l. 7.

Νεύμασιν ἀφθόγγοις ἐπεδείκνυεν ἄζυγα κήρυν.

Sic ἄφθογγα δάκρυα habes lib. 24. p. 628. l. 21.

Δηϊάδη βασιλῆϊ δυσάγγελος ἵκετο Θρεὺς,
Δάκρυσιν ἀφθόγγοισιν ἀπαγγέλλων φόνον Ἰνδῶν.

Interpres vertit *Lacrumis non dicendis*, quod puerile. Digitum σιγάλεον κήρυκα vocat idem lib. 3. 92. l. 3.

Τανυσσαμένη τότε Κάδμω
Δάκτυλον ἀντιτύποιο νοήμονα μάρτυρα φωνῆς
Σιγάλεον κήρυκα δόμον σημήνατο Πειθώ.

Sic emendavit Falkenburgius. Vulgo κήρυκι, ſicut interpres *praeconi* quod futile. ita ſaepe idem, ut p. 98. l. 3.

Ἀντόματοι κήρυκες ἀναυδέες εἰσὶν ὀπωπαί.

Ita

Ita lib. 4. p. 112. l. 5. lib. 5. p. 174. l. 33. lib. 33. p. 820. l. 17. &c. Sed in viam. Longo vero intervallo poſt ſe νεύματα illa ἄφθογγα relinquunt Veneres Latinorum, qui dicunt *nutu loqui* &c. ita Ovidius Triſt. 2. 453.

Utque refert digitis ſaepe eſt nutuque locutus,
Et tacitam menſae duxit in orbe notam.

Propertius lib. 3. 6. 25. Tibullus lib. 1. 2. 21.

Illa viro coram nutus conferre loquaces,
Blandaque conpoſitis addere verba notis.

Ubi evolviſſe Broekhuſium non poenitebit. Secundus *ocellos loquaculos* vocat Baſio VII.

Non datur tua cernere
Labra, non roſeas genas,
Ocellosque loquaculos.

Digitis nutus quoque tribuitur in Scriptura Sacra Proverb. 6. 13. loco adpoſito: ὁ δ' αὐτὸς ἐννεύει ὀφθαλμῷ, σημαίνει ᾗ ποδὶ, διδάσκει ᾗ ἐννεύμασι δακτύλων. Noſtro loco magis convenit Ovidius Amor. 1. 4. 17.

Me ſpecta nutusque meos, vultumque loquacem:
Excipe furtivas, & refer ipſa, notas.
Verba ſuperciliis ſine voce loquentia dicam:
Verba leges digitis, verba notata mero.

Sed ad Ovidianam elegantiam *nutus* illi *muti* nullo modo adſpirant. Ultimum autem hemiſtichium ſumtum eſt ex Nonno lib. 42. p. 1096. l. 27.

Εἶπεν ἀκηλήτοιο ϖλαπλάζων φρένα κέρης.

105. Ἐν αἰπέκρυψεν ὀπωπήν. Minus recte Papius haec & ſequentia reddit:

Inter

Interdum vultus terra attollebat, amoenos,
Leandrum per ſigna monens occulta viciſſim:
Figebatque iterum.

Aliter & recte reliqui. Vid. Kromajerus.

110. Φέγγος ἀνασείλασα κατήϊεν ἐς δύσιν Ἠώς. *Lucem contrahens---Sol* recte vertunt, ſecus ac in Nonno lib. 20. p. 532. l. 5.

Τοῖσι δ᾽ τερπομένοισιν ἀνέδεχμεν ἕσπερος αἰὴρ
Φέγγος ἀναςείλας χοροτερπέος Ἠελιγενείης.

Ubi vertunt: *Lucem emittens.* Nihil ineptius. Varios ſignificatus verbum hoc induit. μῆνιν ἀναςέλλειν habes apud Nonn. lib. 24. p. 630. l. 11. ἅλμα χορείης lib. 34. p. 852. l. 2. χιτῶνα lib. 48. p. 1266. l. 11. & p. 1268. l. 1. aliaque.

113. Κυανόπεπλον ἐπιθρώσκουσαν ὁμίχλην. eadem locutione utitur v. 232.

Ἤδη κυανόπεπλος ἀνέδεχμε νυκτὸς ὁμίχλη.

Ita alii nocti veſtem nigram dant. Nonnus lib. 38. p. 966. l. 9.

Κελαινιόωντι δ᾽ πέπλῳ
Κρυπτόμενου Φαέθοντα μεσημβελὰς εἶχεν ὁμίχλη.

Orpheus Siderum Suffimine p. 102.

Ἀυγάζοντες ἀεὶ νυκτὸς ζοφοειδέα πέπλον.

Juvencus initio lib. 2.

Jamque dies prono decedens lumine pontum
Inciderat, furvamque ſuper nox caerula pallam
Sidereis pictam flammis per inane trahebat.

Statius Theb. 3. 418.

Nox ſubiit, curasque hominum motusque ferarum,
Compoſuit, nigroque polos involvit amictu.

Lib.

Lib. 2. 527.

Coeperat humenti Phoebum ſubtexere palla
Nox & caeruleam terris infuderat umbram.

In quibus verſibus miror Virum Eruditum in Obſerv. Miſc. Vol. I. p. 219. carpere quod Poëta debuiſſet dicere *Coelum ſubtexere palla*, neminem enim eſſe, qui dixerit noctem obſcurare Solem. Certe ita locutus Lucanus lib. 1. v. 14. loco laudato a viro Docto in nota addita:

Unde venit Titan & nox ubi ſidera condit.

Eo, enim loco per *ſidera* omnino intelligendum putem ipſum ſolem, quam conjecturam cum aliis prodiderat Vir Eruditiſſimus in Obſ. Miſc. Vol. III. p. 249. ipſe tamen parum ea fidens, & varias conjecturas proponens, eruditas illas quidem, ſed minus neceſſarias. Obfuit viro eleganti rarior usus vocis *ſidera*, quam pro *ſidere* poni ignorabat. ita tamen Guntherus ſerioris quidem aevi Poëta, ſed eruditus, & Lucani adſiduus, ut multis docuit Celeberrimus Withofius in Specimine Guntheriano, imitator Ligur. lib. 6. v. 189.

Cum tu cunctorum, quos cernunt ſidera, Regum
Maximus & toto nulli ceſſurus in orbe.

Per *ſidera* intelligendum Solem patet ex perpetuo Poëtarum uſu qui in talibus ſemper dicunt, *potentiſſimus eorum, quos ſol adſpicit &c.* Virgilius Æneid. lib. 7. 217.

Adferimur pulſi regnis, quae maxima quondam
Extremo veniens Sol aſpiciebat Olympo.

Claudianus Conſ. 1 Stil. 1. 159.

Ductor Stilicho tot gentibus unus
Quot vel progrediens vel conſpicit occiduus Sol.

Et quis non? Sed haec hactenus. Caligini veſtem etiam tribuit Avienus Ora Marit. v. 387.

Debinc quod aethram quodam amictu veſtiat
Caligo, ſemper nebula condat gurgitem,
Et craſſiorem nubilo praeſtet diem.

In verbis *quodam amictu* nil mutandum probavit Vir Erudit. in Obſ. Miſc. Vol. I. p. 387. in nota. Stellatum peplum ei dat Fulgentius Mythol. 1. p. 24.

Tum nox ſtellato mundum circumlita peplo
Caerula rorigeris pigreſcere juſſerat alis.

Ibi Munckerum, quem nec noſtri Poëtae locus fugit, conſule. Idem pag. 26. *ac caerulanti peplo circumlita.* Orpheus Argon. v. 1026.

Νύξ ᾗ τότ' ἀϛροχίτων μέσσην ὥϱμειβε πορείαν.

Quod ipſi epitheton Lunae eſt v. 511.

118. Πολυδαίδαλον ἕλκε χιτῶνα. Interpres in editione Baſileenſi vertit *variam veſtem*, quod ferri nequit, niſi Poëtam dicamus oblitum eorum, quae jam dixerat ſupra v. 62.

Καὶ ῥόδα λευκοχίτωνος ὑπὸ σφυρῷ λάμπετο κύϱης.

Vidit hanc difficultatem Pareus, ſed ipſi ſuperandae inpar ſtatim addit: *Niſi velimus dicere, in ſacris operandis alba uſam, domi alia; ſibi ipſi contrarius erit Poëta.* Mirandum acumen! At quis niſi omnibus ſenſibus fere orbus non videt Poëtam agere de Sacerdote templum nondum egreſſa? Nonne orationis totius filum, nec non v. 187. & praecipue v. 226. ubi demum templo digreſſam canit:

Α'πλήλων ἀέκοντες ἐνοσφίθησαν ἀναγκῇ,
Η' μὴν ἐὸν ποτὶ πύργον.

Non-

Nonne, inquam, miſelli Conmentatoris ineptias luce meridiana clarius oſtentant? Scholiaſtes reddens πολυκέντητον non minus ſibi aquam haeſiſſe oſtendit, cum tamen qui aere nondum lavantur videant haec vertenda: *artificioſam traxit veſtem*, quemadmodum recte jam in ultimis editionibus caſtigatum video; relictum tamen, v. 338. ubi

Δαιδάλεον ῥήξασα περὶ στήθεσι χιτῶνα.

Reddunt *variam veſtem*, quam nos potivs *artificioſam* ſumus interpretati, niſi velis domi alia, in ſacro cultu occupatam alba veſte uſam Sacerdotem, de quo cum nemine litigare vellem. Albas autem veſtes plerumque induti erant Sacerdotes ſacris operaturi. Id de Peruvianis teſtatur Antonius Zaratta in Hiſtoria Peruviana apud Sikium Biblioth. Libr. Nov. Sept. & Oct. A. 1699. Tom. V. p. 671. ita Maximinus Sacerdotes Maximos, quos ſingulos ſingulis civitatibus, ut & Pontifices quos provinciis praepoſuerat candidis chlamydibus ornavit, ſicut tradit Lactantius de Mort. Perſec. cap. 36. Locum bona cum lectoris, ut ſpero, venia, quia nemini hactenus intellectus, longiorem licet adponam: *Quibus annuens, novo more Sacerdotes maximos per ſingulas civitates ſingulos ex primoribus fecit, qui & ſacrificia per omnes Deos ſuos cotidie facerent, & veterum Sacerdotum miniſterio ſubnixi darent operam* [*ut*] *Chriſtiani neque fabricarent, neque publice aut privatim colerent, ſed conprehenſos ſuo jure ad ſacrificia cogerent vel judicibus offerrent. Parumque hoc fuit, niſi etiam provinciis ex altiore dignitatis gradu ſingulos quaſi Pontifices ſuperponeret, & eos utrosque candidis chlamydibus ornatos juſſit incedere.* Incredibile eſt quantas turbas hic dederint Critici, ut tolerabilem hinc ſenſum elicerent, in omnia ſe vertentes. Locum non tantum difficilem;

lem, ſed valde mendoſum pronunciat P. Bauldri: Exercuit Interpretes praecipue τὸ *utrosque*, unde Maucroixius duos Pontifices ſingulis provinciis ſimul praepoſitos elicuit; Burnetus unum cunctis provinciae ſacerdotibus praepoſitum, Bauldri duos ex altiore dignitatis gradu, ſed qui ſinguli quaſi Pontifices Maximi eſſent, quod ut clarius intelligatur, reponit audacter ſane: *ex altiore dignitatis gradu duos, ſingulos q. P.* &c. Nihil horum. Simpliciſſima loci interpretatio eſt: Maximinum ut ſingulis civitatibus ſingulos Sacerdotes Maximos, ita provinciis ſingulos Pontifices praepoſuiſſe, utrosque autem candidis chlamydibus ornatos fuiſſe. Neque ullam video rationem cur tam ſtudioſe Lactantius inculcaret *utrosque*, ſi *duos* modo memoraſſet, quaſi verendum, ne lector unum Pontificem candido chlamyde, alterum alia & communi forte veſte ornatum ſuſpicaretur. Sed quid bonos horas perdo in refellendis ineptiis hujus emendationis, cum non duos ſed unum tantum Pontificem provinciae ſuperpoſitum certiſſimum ſit ex Euſebio Hiſt. Eccleſ. lib. 5. cap. 14. p. 254. D. Ἱερέας τε εἰδώλων κατὰ πάντα τόπον καὶ πόλιν· καὶ ἐπὶ τέτοις ἑκάστης ἐπαρχίας ἀρχιερέα, ὃν ἐν πολιτείαις ἕνα γε τινα τὰ μάλιστα ἐμφανῶς διὰ πάσης ἐμπρέψαντα λειτουργίας, μετὰ στρατιωτικῆς σίφως καὶ δορυφορείας ἐκτάσαντα. *Adhaec Flamines in ſingulis locis atque urbibus conſtituit; iisdem Sacerdotem cujusque provinciae praefecit, eum qui cunctis in Curia muneribus egregie perfunctus eſſet; addito ei militari ſatellitio.* Viden' reliquis in una provincia Sacerdotibus maximis Pontificem fuiſſe praefectum, quem ipſis ſuperiorem fuiſſe pulcre jam docuit Ampl. Cuperus? Nec tamen adeo Suffenus ſum, ut in loco Lactantii ſic explicato nihil eſſe, quod quenquam offendere queat, mihi perſuadeam, quippe qui illa verba, *Et eos utros-*

utrosque &c. minus eleganter prioribus cohaerere probe percipiam. Sed hoc ſeculo forte tribuendum, niſi & apud meliores, de quo tamen nondum mihi conſtat, ſcriptores ſimilia aliquando reperiantur. Duriora tamen haec Bauldriana emendatione admiſſa redduntur, cum modorum ſimul & temporum permutatio hic non adeo elegans ſtatuenda videatur. Sed in viam tandem. De candidis Sacerdotum veſtibus confer hic Cuperum. Tales indutus Mopſus apud Valerium Flaccum lib. I. v. 383.

Hic vates, Phoebique fides non vana parentis,
Mopſus; puniceo cui circumfuſa cothurno
Palla imos ferit alba pedes.

Quomodo locum legendum eſſe erudite docet Cl. Burmannus. Sic priſcorum Dii exhibentur in monumentis antiquis, qualis repraeſentatur nobis Saxonum Deus Crodo apud Henninium ad Toll. epiſt. Itiner. I. p. 31. Conf. Heſiodum in Ἔργοις v. 198. Eas alii plures quoque geſtabant. Angelis eas tribuit Lactantius cap. 49. *Tunc demum, amiſſo piſu, Deum videre coepit candidatis miniſtris de ſe judicantem.* V. Cuperum. Minime vero & hoc de loco convenit inter Interpretes, ſed inſolentia locutionis moti intrudunt *circumdatum*, vel ita vocem *candidatis* emendant, Cuperus reponit *cum candidatis.* Nil temere muto. *Candidatis miniſtris* videtur eſſe idem quod *per candidatos miniſtros.* Ne dubites eodem modo locutus auctor cap. 14. *Nam ut illum ad propoſitum crudeliſſimae perſecutionis impelleret, occultis miniſtris palatio ſubjecit incendium.* Quamvis & hoc de loco in partes ſcindantur Docti, quorum emendationes non refero. Sed & hoc modo conjecit Ampl. Cuperus, dubius tamen, an non intelligendi miniſtri Diocletiani, quibus ne-

ſciis palatium incendi fecit. Prior omnino ſententia amplectenda. Ceterum harum veſtium in nuptiis uſum quoque fuiſſe conligo ex Achille Tatio lib. 3. p. 171. ubi de Andromeda: ἔσηκε δ' νυμφικῶς ἐστολισμένη· ποδήρης χιτών, λευκὸς ὁ χιτών. Heroïdum quoque veterum in uſu tales veſtes fuiſſe conligere licet ex eodem lib. 1. p. 9. χιτῶν ἀμφὶ τὰ στέρνα τῆ παρθένῳ μέχρις αἰδοῦς, τεντεῦθεν ἐπεκάλυπτεν χλαῖνα τὰ κάτω δ σώματος. λευκὸς ὁ χιτών. ἡ χλαῖνα πορφυρᾶ. Nec tamen perpetuo albis veſtibus, ſed & purpureis utebantur, quod teſtatur Servius ad Virgil. Æneid. lib. 12. 169. *Impolluta & pura dicitur veſtis, qua feſtis diebus uti conſueverant ſacra celebraturi. Eſt autem linea & purpurea. Purpura maris vicem ad piandum praebet, linum vero fluminis, quia cum vere primum in Oriente flumen inundaſſet ſponte ſua linum natum eſſe, Plinius Secundus dicit.* Vide & quae ibi ſequuntur.

CAPUT XII.

Veſtis adprehenſa in amore. Γενετῆρες, *patres, genitores pro patre & matre. Explicatus Ovidius. Duo epitheta aliquando & plura uni voci a Poëtis Graecis & Latinis aptantur. Tentatus Heſiodus. Horatius, Ovidius, & Claudianus adſerti, aliaque. Boni odoris cervix. Candida cervix laudi ducitur. Collo dilectarum amatores oſcula figebant. Acron notatus. Humeros manus, pectus, aliasque corporis partes oſculabantur Veteres. Uſus praepoſitionis μετὰ apud Muſaeum aliaeque locutiones inluſtratae. Ab arvis eorumque cultu locutiones ad ſobolis generationem deductae.* Σπείρειν. *Tentatus Nonnus.* Ἀρῆϊ, φυτεύειν *de patre prolem generante. Phavorini locus reſtitutus. Emendatus Heſiodus. Prima vocis* φυτεύειν *ſyllaba brevis eſt.* Φιτύειν, φιτύσιος, φίτυ *& ſimilia. Oraculum apud Achillem Tatium ſemel, Colutbus bis emendatus. Nonnus emaculatus. Tentatus Orpheus. Defenſus Plutarchi locus contra Potterum.* Λοχεύειν *de patre adhibitum, ſicut*

&

& parere aliquando. Locus Attii apud Ciceronem defensus. Τίκτειν *de patre positum, ut contra creare & gignere de matre.* Ἔργα Κύπριδος, Ἄρεος, Πάλλαδος, Θαλίης *aliaque plurima. Tentatus Hesiodus.* Θαλίης μεμηλότες, Θαλίης μεμηλότα ἔργα, Θαλίης μεμηλότες. *Inscriptio vetus apud Tollium adserta. Statius & Propertius defensi.* Ἔργα ἵμερτος, ἔργον, *opus, in amore.*

124. Ἑ'μὸν δ' ὑπόλεπτα χιτῶνα. Vestis adprehensae in re amatoria meminit & Nonnus lib. 48. p. 1270. l. 29.

Εἰ δέ τις ἀνὴρ
Χερσὶ ποθοβλήτοισι τέων ἐδεγίξατο πέπλων.

125. Μῆνιν ἐμῶν ὑποπτε πολυκτεάνων γενετήρων. Notari velim vocabulum γενετήρων de utroque parente eleganter adhibitum. ita infra v. 180.

Οὐ γὰρ ἐμοῖς τοκέεσσιν ἐπεύαδεν.

Nonnus forte lib. 3. p. 104. l. 15.

Μάρτυς ἐγὼ· πατέρων γὰρ ὑποπροθι δώματα ναίω.

Ita Latini. Tertullianus III. ad uxorem: *nec in terris filii sine consensu patrum rite & jure nubunt.* Statius Theb. lib. 2. 463.

Mira equidem duco, sic primi sanguinis auctor,
Incestique patrum thalami.

Ad quem locum vir Eruditus in Observ. Misc. Vol. II. p. 211. & seqq. plurima congessit post P. Burmannum ab ipso laudatum ad Ovidium Metam. lib. 4. v. 60.

Tempore crevit amor, taedae quoque jure coïssent;
Sed vetuere patres.

Verum, quod pace Virorum Summorum dixerim,

in loco Ovidii *patres* vulgato ſignificatu capiendos eſſe docet v. 155.

O multum miſeri, meus illiusque, parentes.

Si enim per *patres* Poëta ſignificare vellet *parentes* hic ſcribendum fuerat,

O multum miſerique mei illiusque parentes.

Quemadmodum olim editum eſſe teſtis eſt Heinſius, ſed haec prae altera ſordet lectio. *Genitores* eodem ſenſu habes apud Catullum in Att. v. 58.

Egone a mea remota haec ferar in nemora domo?
Patria, bonis, amicis, genitoribus abero?

Ubi idem Vir Eruditus conſulendus p. 331.

133. Εὔοδμον ἐύχροόν ἀυχένα νύσας. Notari velim duo epitheta uno vocabulo hic aptari, quemadmodum & v. 13. ſi Scholiaſtae expoſitio vera, de qua tamen merito dubitare licet. ita v. 42. nec non v. 150.

Θεὸς χρυσόῤῥαπις Ἑρμῆς.

Et 264.

Δέμας δ' ἔχεεν ἐλαίῳ
Εὐόδμῳ, ῥοδέῳ.

Ita & v. 294. Hujus conpoſitionis apud Graecos exempla ſatis ſuperque obvia, qui aliquando plura etiam aptant. Homerus Iliad. T. 387.

Ἐκ δ' ἄρα σύλλογος πατρώϊον ἐσπάσατ' ἔγχος
Βελθὺ, μέγα, στιβαρὸν.

Iliad. Υ. 73.

Ἄντα δ' ἄρ' Ἠφαίστοιο μέγας ποταμὸς βαθυδίνης.

Ita Iliad. Ξ. 238. Heſiodus in Ἔργοις v. 195.

Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν ὀϊζυροῖσιν ἅπασιν
Δυσκέλαδος κακοχαρτος ὀμαρτήσει συγερώπης.

Conf.

Conf. v. 63. 83. 739. in Scuto v. 124.

Δεύτερον ἂυ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνε
Καλόν, χρύσειον, πολυδαίδαλον.

In Theogonia v. 160. & v. 481.

Ἔνθα μὲν ἵκτο φέρουσα θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν.

Verum hic loci legendum puto θοὴ, quod multo elegantius. Orpheus Argon. v. 14.

Καὶ δίφυῆ περόωσα κυδρὸν ἔρωτα.

Lycophr. Caſſandr. v. 5.

Λ'ἰὰ' ἄσπετον χέασα παμμιγῆ βοήν.

Nonnus lib. 37. p. 938. l. 8.

Λ'ρσενα ϗ νέον ἵππον ὁδοιπόρον ἄβροχον ἅλμης
Γηραλέη νίκησεν ἐμὴ θήλεια Ποδάργη.

Ita & Latini. Virgilius Æneid. lib. 6. v. 603.

Lucent genialibus altis
Aurea fulcra toris.

Lib. 3. v. 70.

Et lenis crepitans vocat Auſter in altum.

Ita enim legendum, non *lene* recte docet Vir Eruditus in Obſ. Miſc. Vol. I. p. 10. contra Servium, qui vitioſum hoc vocat. Adde notam viri Docti p. 68. Miror igitur Cel. Bentlejum in Horatio Carm. lib. 1. 2. 46.

Lactus interſis populo Quirini.

Legere, quamvis quatuor libri, probantibus Heinſio & Broekhuſio, ſcribant *Quirino*, uſum hoc argumento, quia apud Ovid. Triſt. 1. 3. 33.

Dique relinquendi, quos urbs habet alta Quirini.

Legi nequeat *alta Quirinæ*, ob adjectiva duo geminata, cum tamen ad Od. 4. 17.

Et domus exilis Plutonia.

Pluribus exemplis id adſtruxit. Neque audio Virum Cel. in Ovidio Amor. 3. 6. 45.

Nec te praetereo, qui, per cava ſaxa volutans,
Tiburis Argei pumifer arva rigas.

Ad Horat. Carm. 1. 7. 14. ſine ulla neceſſitate emendantem *pomifera arva*, cum *ſpumifer* omnino hic fluvio rapido conveniat docente P. Burmanno; epitheta vero duo ſaepe geminentur. Sic & Claudianus in Pr. Conſ. Stilich. 1. v. 133.

Dicite Biſaltae, vel qui Pangaea juvencis
Scinditis, offenſo quantae ſub vomere putres
Diſſiliant glebis galeae.

Ubi Barthius cum Cod. Palat. mallet *ruptis*, Nic. Heinſius *quantis*. Ego contra Codices fere omnes nihil muto. *Quantas galeas* dixit pro *quot*, more loquendi praecipue huic ſeculo proprio. Tibullus 1. 1. 46.

Martia cui ſomnos claſſica pulſa fugent.

Quin idem Eleg. 8. v. 17. tria epitheta geminat:

Quid referam, ut volitet crebras intacta per urbes
Alba Palaeſtino ſancta columba Syro.

Verum exoſculor aureum Elegantiſſimi Broekhuſii monitum; *Ego te, munditiae Latinae ſtudioſe, monitum volo, uni hic columbae tria attribui epitheta, exemplo non facile alias reperiendo.* Apud Latinos certe exempla diu quaeſita non inveni: Graecos aliquando non abhorruiſſe liquidum ex locis adductis. Saepiſſime tamen vitari poſſunt geminata epitheta admiſſo

admisso copulae defectu, cujus in locis quibusdam laudatis etiam forte usus, atque ita Virgilium lib. 6. 552.

Porta adversa ingens, solidoque adamante columnae.

cepit Servius qui notat: *Distinctione excludendum est vitium de duobus epithetis.* ita ad v. 887.

Æneas instat contra, telumque coruscat
Ingens arboreum.

monet: *Non sunt duo epitheta, sed Æneas ingens telum coruscat arboreum.*

Ibid. ἐνοδμον--ἀυχένα. Ita amator apud Aristaenetum lib. 1. ep. 12. p. 80. puellae ambrosiam spirans collum praedicat: ὁ μὲν ἓν τραχήλος αὐτῆς ἀμβροσίας ὄδωδε.

Ibid. εὔχροον ἀυχένα. Bonum hunc colorem candidum esse recte monet Voetius. Ita Aristaenetus lib. 1. ep. 1. p. 6. τραχήλος λευκός τε καὶ σύμμετρος τῷ προσώπῳ· κἂν ἀκόσμητος ᾖ, δι' ἀβρότητα τεθάρρηκεν ἑαυτῷ. Ovidius Heroïd. ep. 20: 57.

Hoc flavi faciunt crines, & eburnea cervix.

Horatius Carm. 3. 9.

Donec gratus eram tibi,
Nec quisquam potior brachia candidae
Cervici juvenis dabat.

Ita Sacer Scriptor Cant. cap. 7. 4. sponsae collum turri eburneae conparat.

Ibid. ἀυχένα κύσας. Inter varias corporis partes, quibus amatores oscula ferebant, erat & collum. Achilles Tatius lib. 2. p. 73. ἢν δ' ταῦτα σὲ ποιοῦντος καρτερεῖ καὶ προσίηται, σὸν ἔργον ἤδη, δέσποινάν τε καλεῖν, καὶ φιλῆσαι τράχηλον. Horatius Carm. 2. 12. 25.

Dum

Dum flagrantia detorquet ad oſcula
Cervicem aut facili ſaevitia negat
Quae poſcente magis gaudeat eripi:
Interdum rapere occupat.

Ita legendum cum Bentlejo, & Cl. L. Bos in Animadv. ad h. Poëtam cap. 7. p. 37. ubi notat ita quoque exhibere Codicem Franeq. quod verum eſt, ſed ſuperſcriptum tamen *vel e.* i. e. *vel occupet.* Eadem Scholia interlinearia vocem *detorquet* explicant *inflectat*, ut & *facili ſaevitia* eleganter *levi luctamine.* Prius etiam ita explicat Acron, qui tamen ſibi aquam haeſiſſe clare docet notans: *Inflectit; Deſcribit faſtidium mulieris detorquentis ſe ab oſculis amatoris, id eſt, cum flagrantibus oſculis tuis detorquet avertens ſe, ut magis incitet, ut:* Et fugit ad ſalices & ſe cupit ante videri. *Aut illud magis volens intelligi, quod cervicem vertat ad oſcula, deſignans quod aut facile iraſcatur, aut facile blandiatur.* Prima interpretatio adverſatur genio Linguae. Quis enim unquam dixit *cervicem detorquere ad oſcula* pro avertere ab oſculis? Quid Poëta velit quisque videt. Sed pergamus. Callimachus epigr. 44. v. 5. ex emendatione certiſſima Bentleji:

Ε'λθὼν δ' ὐκ ἐνόησα τίς ἢ τίνος, ἀλλ' ἐφίλησα
Τὴν δείρην· εἰ τῶτ' ἐς' ἀδίκημ' ἀδικῶ.

Alciphron lib. 1. ep. 28. σύ δὲ ἐξαπινάίως ἀναςὰς ἐπειρῶ τ᾽ δέρην ἀναπλάσας κῦσαι. ibi Vid Erudit. Berglerus. Humeris etiam non raro inponebant Ovidius 3. Art. Amat. v. 307.

Pars humeri tamen ima tui, pars ſumma lacerti
Nuda ſit, a laeva conſpicienda manu.
Hoc vos praecipue, niveae, decet. hoc ubi vidi,
Oſcula ferre humero, qua patet, usque libet.

Poly-

Polyphemus Galateae manum oſculari, ſi os non liceat, cupit apud Theocrit. Idyll. xi: 55.

Ὡς κατέδυν ποτὶ τὶν, ἢ τὰν χέρα τεῦ ἐφίλασα,
Αἰ μὴ τὸ σόμα λῆς.

Supplex Polycles apud Ariſtaen. 1. 13. p. 92. Panacii medici pectus exoſculatur: ἀλλ' ὁ πατὴρ ἔτι μᾶλλον ἱκέτευε, τά τε σήθη φιλῶν ἢ τ' γονάτων ἁπτόμενος. Multa oſculorum genera ſimul recenſet Nonnus lib. 4. p. 122. l. 29. ubi de Harmonia:

Ἠλέκτρης κύσε χεῖρα ἢ ὄμματα ἢ πόδας ἄκρους,
Καὶ κεφαλὴν ἢ στέρνα ἢ Ἡμαθίωνος ὀπωπήν.

135. Κύπελ φίλη μετὰ Κύπελν. Hac locutione frequentiſſimus eſt hujus praepoſitionis uſus. Nonnus lib. 18. p. 502. l. 23.

Γηγενέων ὀλετῆρα μετὰ Κρονίδην σε καλέσω.

Ita lib. 19. p. 512. l. 5. Callim. Hymn. in Jov. v. 36. Apud Achillem Tatium lib. 7. p. 455. aedituus Dianae Epheſinae rogatus a Clinia de Leucippes pulchritudine reſpondet: οὐκ ἄλλην τοιαύτην, ἔφην, μετὰ τ' Ἄρτεμιν εἶδον.

136. Ἴσην καλέω σε γυναιξίν. ita hoc verbum occurrit apud Nonnum lib. 18. p. 504. l. 10.

Ἄρεος ἐ καλέω σέ χερείονα.

Ita p. 502. l. 23.

Γηγενέων ὀλετῆρα μετὰ Κρονίδην σε καλέσω.

137. Ἄλλα σε θυγατέρεσσι Διὸς Κρονίωνος ἔίσκω. Eadem locutio occurrit apud Nonnum lib. x. p. 276. l. 19.

ἐ γὰρ ἔίσκω
Οὐρήϊνιον Διόνυσον ὑποβρυχίῳ Μελικέρτῃ·

Ita

Ita lib. 25. p. 656. l. 19. lib. 38. p. 970. l. 5.

ἠελίῳ γὰρ
Δεύτερον ἀσφάπτοντι, φερασυγέα Βάκχον ἐΐσκω.

138. Ὄλβιος, ὅς σ' ἐφύτευσε, καὶ ὀλβίη, ἥ τέκε μήτηρ.

Cum hoc loco dignissimus est, qui conferatur, Ovidius Metam. 4. 322.

Sive es mortalis, qui te genuere beati,
Et frater felix, & fortunata profecto
Si qua tibi soror est, & quae dedit ubera nutrix.

Et quae sequuntur oppido elegantia.
Ibid. ὅς σ' ἐφύτευσε. Ab arvis eorumque cultu ad sobolis generationem deductas locutiones non raro usurpant auctores. Virgilius Georg. lib. 3. v. 135.

Hoc faciunt nimio ne luxu obtusior usus
Sit genitali arvo, & sulcos oblimet inertis.

Ubi recte Servius: *Bene rem turpem aperte a Lucretio tractatam vitavit translationibus, quas omnes ab agricultura transtulit.* & mox GENITALI ARVO] *pro muliebri folliculo, quem scilicet vulvam vocant, ut etiam Plinius docet, nam folliculus ante dicebatur.* Hoc usu frequens admodum est verbum σπείρειν apud Nonnum, ut lib. 3. p. 100. l. 4.

Ἐνθάδε κέρην
Θηλυτόκοις ἔσπειρε γοναῖς ἐυπάρθενος ἀνήρ.

p. 102. l. 7.

Βῆλος ἐπασυτέρην γενεὴν σπερμήνατο παίδων.

Ita lib. 5. p. 170. l. 17. lib. 48. p. 1282. l. 12.

Εἶχε

Εἶχε δ' Ναρκίσσοιο φερώνυμα φύλλα κορύμβων
Ἡθέϊ χαλιέντος, ὃς ἐυπετάλῳ περὶ Λάτμῳ
Νυμφίος Ἐνδυμίων, κεραῆς ἔσπειρε Σελήνης.

Locus corruptus. Erudit. Falkenburgius legit ὅς' vel ὅν. Posterius rectum. Quid si legamus praeterea κεραῇ ἔσπειρε Σελήνη? ita apud Hesiod. in Theog. v. 337. habes

Τηθὺς δ' Ὠκεανῷ ποταμὸς τέκε δινήεντας.

Aliisque locis plurimis, quae mitto. Ἀρᾶν hoc significatu frequens apud eundem, ex. gr. lib. 3. p. 102. l. 14.

Ἤρσε τοσατίων μινυώρια πώεα παίδων.

Ita p. 106. l. 23. Sic & voces inde deductae. ita lib. 5. p. 152. l. 17. dixit

Ἀντονόην ζυγίων ἀρότων νυμφεύσατο θεσμῷ.

Ubi Interpres misere caecutivit. Lucianus in Timone p. 109. εἰ δέ τις ἔμπαλιν ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ περιλαβὼν ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων. ad quem locum pauca notavit Eruditiss. Hemsterhuisius p. 105. hinc & ἀροτὴς apud Nonnum lib. 3. p. 102. l. 3.

Ζῆνα Λίβυν τέκε Βῆλον ἐμῆς ἀροτῆρα γενέθλης.

Aliisque locis plurimis, quae mitto. ita verbo φυτεύειν idem Poëta saepius usus, ut lib. 1. p. 16. l. 23.

Ὄφρα φυτεύσῃ
Τάνταλον ἀργενίων ἀεσίφρονα φῶτα κυκέλλων.

Lib. 2. p. 62. l. 7. lib. 7. p. 220. l. 16. & l. 28. lib. x. p. 280. l. 14. loco adposito & nostro fere gemino:

Τίς σε πατὴρ ἐφύτευσε; τίς ὑρχυνίη τέκε γαστήρ;
Τίς Χαρίτων σε λόχευσε; τίς ἤρσε καλὸς Ἀπόλλων;

Missis aliorum locis audiamus unicum Phavorini in V. Φυτεύειν ἐπὶ φυτῶν λέγεται, ἤγουν τὸ ῥίζαν αὐτῶν καταβάλλειν. ὅτὸ τότε καταβάλλειν ἀρχὴν ἐν πράγμασι λέγομεν, καὶ ἐπ' ἀνθρώπων. ὡς Εὐριπίδης, Οὗτος φυτεύει Πέλοπα. καὶ φυτεύειν ἀντὶ τοῦ σπείρειν ἐπὶ πατρὸς. καὶ παράγεται ὅπὸ τούτε φίτυς, ὁ πατὴρ, καὶ ἔστι τοῦ φῖ ἴωτα, καὶ φιτύω σημαίνει τὸ φυτεύω, ὑποβολῇ τοῦ ε. Ἡσίοδος, φιτύσασα φαίδιμον υἱόν. quem locum transpositione restitues legendo: καὶ φυτεύειν α. τ. σ. ε. π. ὡς Εὐριπίδης, ο. φ. π. dein emenda φιτύσατο. Respicit enim locum Hesiodi in Theogon. v. 985.

Ἄυταρ τοι Κεφάλῳ φυτήσατο φαίδιμον υἱὸν.

Ita omnes forte editiones sed mendose exhibent. Emenda ex Phavorino φιτύσατο, quod & reperiri apud Etymologum docuit me Henr. Stephanus in Thes. L. Gr. in hac voce, atque ad Etymologi marginem Doctiss. Is. Vossium simili modo locum Sophoclis in Trachiniis emendasse mihi ostendit, quae viri egregii est humanitas, Eruditiss. Valckenaerius, eamque emendationem certissimam esse evincit non tantum Grammaticorum consensus, qui merito plurimi fit, sed & perpetuus veterum Poëtarum usus primam vocis syllabam nunquam non conripientium, si a paucis locis discesseris, que indocta librariorum natio conrupit, ex hac observatione omnino conrigenda. Inter haec refer Oraculum, quod exstat apud Achillem Tatium lib. 2. p. 93.

Νῆσος τις ἐστὶ φυτώνυμον ὦμμα λαχοῦσα.

Ubi, si conferas dicta cap. p. patebit legendum

Ἐστὶ

Ε'σὶ δέ τις νῆσος φιτώνυμον ἅμμα λάχεσα.

Sic in Colutho de R. H. v. 122. legendum

Καὶ χορὸν εὐκελάδων δονάκων ἐπὶ φιτῷ ἐάσας.

Non φυτῷ. quemadmodum v. 383. pro νεόφυτον emendandum

Κασσάνδρη νεόφιτον ἀπ' ἀκροπόληος ἰδέσκε.

Vox tamen hinc deducta φυταλιὴ apud Coluthum, aliosque & praecipue Nonnum plurimis locis producitur ex. gr. lib. 31. p. 796. l. 5.

Ἢ ὃ κομίζειν
Βάλσαμον ἱμείρησα, καὶ Ἰνδώδεα δονακῆος
Φυταλίην. ἑτέρη ὃ ποδῶν ἐνώδεα ποίην.

Ultima verba turpissima faedat macula, quam absterges, si legas

Ε'τέρη ὃ ῥόδων ἐνώδεα ποίην.

Pedum olentem herbam quis in rerum natura esse fando audivit? at rosam florum pulcherrimam Venerique sacram famulas ipsius Gratias legere convenientissimum est. Similem errorem emendavimus supra cap. VIII. p. 182. Verum crediderim istis locis primam produci ob concursum tot syllabarum brevium, quod centies Poëtae faciunt, idque observo in loco Orphei Suffimine Jovis p. 112.

Ἀσεραπαῖε, βρονταῖε, κεραύνιε, φυτάλμιε Ζεῦ.

Id ni placeat, scribe φιτάλμιε Ζεῦ. Vocabula autem φιτύω &c. bonae satis notae esse docent Grammatici, & usus Veterum Scriptorum. Plutarchus Lacaen. Apophth. Tom. II. p. 241. ἐκ ἐμοῦ τὸ φίτυμα. qui & mox refert epigramma:

Ἔρρε κακὸν φίτυμα διὰ σκότος, ἠδὲ διὰ μῖσος
Εὐρώτας δειλαῖς μήδ' ἐλάφοισι ῥέοι.

Miror Doct. Potterum Archaeol. Graec. lib. 3. cap. 12. p. 504. ubi locum hunc ex Lacon. Instit. perperam laudat edere φύτευμα, quod an in ullo MS. habeatur equidem dubito. Si ita emendavit, vel auctor, cui sua non raro sublegit, hanc labori supersedere potuisset, cum vulgata lectione non tantum non melius, sed & longe deterius sit. Plura exempla conlegisse Virum Eruditum in Observ. Miscell. Vol. II. p. 196. & seqq. multaque loca conrexisse, inter quae & Hesiodum sero deprehendo, de quo viri Doctissimi consensu mihi gratulor, praecipue cum in tempore viderim.

139. γασὴρ, ἣ σ' ἐλόχευσε. Plerumque verbum hoc adhibetur de matre prolem pariente, sed & de patre apud Orpheum Argon. v. 133.

Τὰς ποτε νύμφη
Δαυθὼ Μερέτοιο παρευνηθεὶς ἐλόχευσε
Κυλλήνης μεδέων χρυσόῤῥαπις Ἀργειφόντης.

& v. 157.

Οἰνεὺς ἦ ῥ' ἐλόχευσε καὶ Ἀλθαίη ῥοδόπηχυς.

Hinc varios induit significatus inde derivatos. Idem Orpheus v. 43.

Ἣ δ' ὅσον Αἰγυπτίων ἱερὸν λόχον ἐξελόχευσα.

& v. 252.

Καὶ οἱ ὑπὸ σηθέων ὅπα λείριον ἐξελόχευσα.

Ut autem λοχεύειν, proprie de matre positum, aliquando de patre adhibetur, eodem modo verbo *parere* utuntur Latini, de quo Vid. Sanctius in Minerv. l. 7. & Perizonius n. 10. ita ex. gr. L. Attius

Attius in Trachiniis apud Ciceron. de N. D. 2. 8. de Deïanira Oenei filia:

Quantum una vecors Oenei partu edita.

Quamvis aliter locum hunc capiat Cel. Broekhuſius ad Propert. 4. 7. 65. cujus explicationem licet non probem longe tamen praefero emendationi Cel. Bentleji conrigentis *Oeneo patre edita.* Cur non minore mutatione legit *Oeneo partu edita*, ut *Oeneo* ſit tertius caſus? Sed nihil hic movendum ſatis ſuperque evicit vir Eruditus in Obſerv. Miſc. Vol. I. p. 408, 409. Eadem ratio eſt verbi τίκτειν de patre adhibiti ab Heſiodo in Theog. 208. & 287. Homero Iliad. Ξ. 434. Achille Tatio lib. 1. p. 37. aliisque. Contra *creare* de matre habes apud Virgilium Æneid. lib. 12. 271.

Quos fida crearat
Una tot Arcadio conjunx Tyrrhena Gilippo.

Nec non lib. 7. 282.

Patri quos daedala Circe
Subpoſita de matre nothos furata creavit.

Et alibi. Vid. Doct. Dukerus ad Florum lib. 1. 6. §. 1. *Nec obſcuritas inhibuit, quamvis matre ſerva creatum. Gignere* de matre quoque uſurpavit Virgilius in Ciri v. 65.

Ipſi ſeu Lamiae mater ſit, ſive Crataeis,
Sive illam monſtro genuit Perſaea biformi.

Sicut & ignobilis aliquis verſifex in Jo. Bapt. Ferretii Muſis Lapidariis lib. 1. Memor. 36. p. 64.

O Fortuna fidem quantam mutaſti maligne.
Quam genuit genetrix, ſecum tenet in lare Ditis.

Nec non Boëthius in Confeſſ. Fidei. p. 294. *ſub*

quo exſtitit beata virgo Maria ---- quae humani generis genuit conditorem. idque jam oſtendiſſe ad Cicer. Tuſc. Quaeſt. 1. 42. Daviſium monet Burmannus ad Phaedr. 3. 15. 14. De vaccis uſurpavit Columella de R. R. lib. 6. cap. 22. §. 1. *Nam & vietae prae vetuſtate, quod gignere deſierunt.* ita emendat Heinſius Advers. lib. 3. cap. 8. p. 459. vide tamen noviſſimos Interpretes.

141. Κύπελδος ἔργα, pro nuptiis & concubitu centies fere occurrunt apud bonos Scriptores. Achilles Tatius lib. 4. p. 237. τὸ μὲν γὰρ ἔργον Ἀφροδίτης ἐν ὄρον ἔχει ἡδύ κόρον. Anton. Liber. cap. 21. αὕτη τὰ μὲν ἔργα τῇ Ἀφροδίτης ἐξύβεισεν & mox Ἀφροδίτη ᾔ, ὅτι αὐτῆς ἠτίμασε τὰ ἔργα. ita cap. 37. & 38. Heſiodus in Ἔργοις v. 521.

Οὔπω ἐργ' εἰδυῖα πολυχρύσε Ἀφροδίτης.

Eodem modo Ἄρηος ἔργα pro bello apud Coluth. de R. H. 182. Πάλλαδος ἔργον apud Nonnum lib. 24. p. 634. l. 29. & lib. 38. p. 858. l. 20. Sic Virgil. Æneid. 5. 284.

Olli ſerva datur, operum haud ignara Minervae.

Ἔργον Ἐνυοῦς Nonn. lib. 43. p. 1130. l. 10. Sic ἔργα μελίσσης pro melle apud Nonn. lib. 13. p. 366. l. 27. ἔργον ἁλωῆς lib. 17. p. 468. l. 1. ἔργα θαλάσσης pro piſcatura lib. 20. p. 552. l. 24. & in Paraphr. Joann. 21: 12. ἔργα κυδοιμοῦ lib. 27. p. 712. l. 8. θαλάσσια ἔργα Hom. Iliad. B. 612. Odyſſ. E. 67. ναὸς ἔργα Coluth. de R. H. 225. Heſiodus in Ἔργοις v. 231.

Θαλίης ᾧ μεμηλότα ἔργα νέμονται.
convivia autem celebrant.

Graevius cap. 6. intelligit per θαλίης μεμηλότα ἔργα convivia, ſeu opera pertinentia ad convivia, quae grata

grata ſunt convivis. Heinſius & Gujetus legunt Θαλίης ἢ μεμηλότες. ita Nonnus lib. 37. p. 926. l. 4.

Ἠμέτεροι γὰρ
Πανηγύρεσιν ἀρετῇσι μεμηλότες εἰσὶ μαχηταί.

Graevio favet alius locus Nonni lib. 42. p. 1104. l. 4.

Μὴ πάλιν ἄλλον ἔρωτι μεμηλότα μῦθον ἀκούσῃ.

Sed ſcribenda forte vox Ἔρωτι litera majuſcula; alterum certe nunquam offendiſſe me memini, unde mallem in Heſiodi loco legere

Θαλίης ἢ μεμηλότα ἔργα νέμονται.

Ex MS. Graevii. Poſſes & Θαλίης μεμηλότες ex Homero Iliad. E. v. 708.

Οἵς ῥ' ἐν Τλὴ νηέστκε, μέγα πλήτοιο μεμηλώς.

Sed pergamus. Γυμνάδος ἔργα occurrunt in Inſcriptione inventa in inſula Chio apud Tollium in epiſt. Itiner. I. p. 5. & Hennin. p. 20.

Ἄρτι σε τὸ Θάλλοντα νέοις ἐπὶ γυμνάδος ἔργοις
Ἄβας καλλίσοις ἄνθεσι τερπόμενον.

Henninius p. 21. pro νέοις legendum putat νέων; ego ſecus cenſeo. idem enim denotat quod νέων ἔργα γυμνάδος, quod Poëta forte vitavit ne duo caſus ſecundi a voce γυμνὰς penderent, quod tamen non ſine exemplo eſt. ita apud Statium *animi equeſtres* pro *equitis* occurrunt lib. 1. Sylv. 1. 46.

At ſonipes habitus animosque imitatus equeſtres.

Male Cel. Marklandus conjectat *heriles*. Propertius 2. 6. 13.

Unde mihi patriis gnatos praebere triumphis?

Nic. Heinſii enim conjectura in notis ad Propert. p. 685. legentis *Latiis triumphis* minus eſt neceſſaria. Recte vero Cel. Henninius Ἄβας pro Ἥβης poni vidit. ita Theocr. Idyll. 1. v. 44. nec raro Doricae voces aliusve dialecti occurrunt in carmine diverſa dialecto ſcripto. ita apud Plutarchum in Lycurgo T. I. p. 43. Tyrtaeus:

Οἵσι μέλει Σπάρτας ἰμερόεσσα πόλις.

Pro ἔργα Ἀφροδίτης ſaepe etiam occurrit ἔργα γάμων, ex. gr. apud Nonnum lib. 42. p. 1100. l. 27. p. 1104. l. 5. ἔργα ἔρωτος apud Long. Paſt. 3. p. 80. & 83. & ſimpliciter ἔργον apud Achillem Tat. lib. 1. p. 35. 37. 39. & lib. 5. p. 309. Procopium in Supplem. Hiſt. Arcan. editum a Cel. Moneta Menag. Tom. III. p. 256. eodem ſignificatu apud Ovidium occurrit *opus* Amor. 3. 7. 67.

Quae nunc ecce rigent intempeſtiva valentque,
Nunc opus expoſcunt militiamque ſuam.

& lib. 1. Eleg. 4.

Saepe mihi, dominaeque meae properata voluptas,
Veſte ſub injecta dulce peregit opus.

Ita Martialis, & alii. Hinc ἐνεργεῖν apud Alciphr. lib. 3. ep. 55. p. 412. οἷος ἦν ἐν ὀφθαλμοῖς ἁπάντων ὁρώντων ἐνεργεῖν. Ubi pudicas tales locutiones eſſe diſces ex Euſtathio apud Cel. Berglerum.

CAPUT XIII.

Repetitio earundem vocum, vicinarum admodum licet, multis exemplis demonſtrata. Adſertus locus Heſiodi. Δόμος *pro dolio. Antiqua Virgilii lectio. Voces derivatae & conpoſitae ſaepe repetuntur. Boëthius emendatus. Vindicatus locus Apollonii Rhodii. Defenſa vetus Propertii lectio*

stio plurimis in locis. Ponere urbem. Doctus Epicurus summo jure vocatur. Virgilius semel, Valerius Flaccus aliquoties adsertus, ut & Seneca, aliaque. Statii loca quaedam defensa. Decus & forma junguntur. Claudianus & Guntherus adserti. Vindicatus Justinus variis locis. Bellum Graeciae, pro eo, quod Graeci inferunt, recte dici contra Scefferum probatur, aliaque. Defensus Florus, & Virgilius. Tentatus Ovidius. Vindicati Valerius Flaccus, Statius, & Ausonius. Tentatus Claudianus. Emendatus Minucius Felix. Ardua & erecta montium. Tentatus Avienus. Vindicatus locus Statii. Labens manus. Adsertus locus Longi.

145. Θεσμὰ θεῆς ἐρόεντα. mox v. 147. habes μελίφρονα θεσμὸν ἐρώτων. & paulo ante v. 142. γαμήλια θέσμα θεαίνης repetione ejusdem vocis sane vicina, quam & v. 296, 299, 300. aliisque locis observare poteris. Hanc si nonnemo culpare, saltem in Poëta seculo non optimo florente excusare, audacior forte emendare sustinebit, ego secus censeo; cum utriusque Linguae auctores probatos, Historicos, Poëtas, aliosque eandem vocem, quae paullo ante, saepe & in eadem re, praecesserat, centies repetere solere dudum deprehenderim, atque adeo merito virorum in arte Critica praestantissimorum, non tantum, qui praecipiti nimis calore lati multa loca conrumpunt, sed & moderatiorum aliquando, emendationes, quibus nullum praeterquam in vitiosa, ut vocant illi, repetitione praesidium est, merito suspectas habeam. Ne vero fortius locutum me, quam re ipsa praestare possum, existimes, en loca, quae mihi notavi, sat multa, plura, si quis id exigat, daturus. ita Herodotus lib. 1. cap. x. μαθοῦσα δὲ τὸ ποιηθὲν ὑπ' ἐμεῦ ἀνδρὸς, ὅτε ἀνέβωσεν αἰσχυνθεῖσα, ὅτε ἔδοξε μαθεῖν. cap. xi. ἐκάλεε τὴν Γυγέα. ὁ δὲ, ὡδὲν δοκέων αὐτὴν τῶν πρηχθέντων ἐπίσασθαι, ἦλθε καλεόμενος. ἐώθεε γὰρ ὑπ' αὐτῆς, ὅκως ἡ βασίλεια καλέοι, φοιτᾶν.

τᾶν. mox ἢ αὐτόν σε ἀντίκα ἔτω ὑποθνήσκειν δεῖ· ὡς ἂν μὴ πάντα πειθόμενος Καυδάυλῃ, ξ λοιπῆ ἴδῃς τα μή σε δεῖ. ita cap. 2. & 3. aliquoties habes αἰτέειν δίκας. alia loca longe plurima non coacervo. Homerus Iliad. I. 251.

Φράζευ, ὅπως Δαναοῖσιν ἀλεξήσεις κακὸν ἦμαρ.
Ὦ πέπον, ἦ μάλ᾽ σοὶ γε πατὴρ ἐπετέλλετο Πηλεὺς
Ἤματι τῷ.

Conf. v. 266, & 269. Heſiodus in Ἔργοις v. 27.

Ὦ Πέρση, σὺ ᾗ ταῦτα τεῷ ἐνικάτθεο θυμῷ.
Μηδέ σ᾽ ἔρις κακόχαρτος ἀπ᾽ ἔργων θυμὸν ἐρύκοι.

Conf. v. 20, 21. v. 51, 52, 53. v. 96.

Μένη δ᾽ αὐτόθι Ἐλπὶς ἐν ἀῤῥήκτοισι δόμοισι
Ἔνδον ἔμιμνε πίθων ὑπὸ χείλεσιν, οὐδὲ θύραζε
Ἐξέπτη. πρόσθεν γὰρ ἐπέμβαλε πῶμα πίθοιο.

Ubi Seleucus praeterea emendat πίθοισι & ita quater in paucis verſibus (occurrit enim & v. 94.) repetitam eandem vocem haberes. Verum caſſa nuce magiſtelli hanc ineptam non emerim conjecturam, quippe quae ingratam, &, ſi abſit, nunquam quaerendam fundit ταυτολογίαν. Fateor rariori uſu hic occurrere δόμων, ſed non ideo loco protinus movendum, praecipue cum lectionem adſerat vox θύραζε quae magis quadrat in domum, quam dolium. Quid? anne nidos avium *domos* a Poëtis vocari magis proprium, quam dolium hoc ingens, cui incluſa tot mala? Quid? minusne inproprie δόμοι vocantur arcae, quibus veſtes adſervantur? ita tamen Euripides in Alceſt. v. 158. confer omnino Eruditiſſimum Cuperum Obſerv. lib. 3. cap. 18. Sed pergo. Orpheus quoque repetit Argon. v. 1150. ἀναστήσασθε, cum praeceſſit v. 1147. ἀνστήσεσθε. idem Hymno in Venerem v. 21.

Τερ-

Τερπομένη χαίρεις θνητῶν κυκλίοισι χορείαις,
Ἢ Νυμφᾶις τέρπῃ κυανώπισιν ἐν χθονὶ δίᾳ.

Idem Argon. 717.

Ὃς ῥ' ὑπόδεκτο
Ἥρωας Μινύας, ξενίῃ δ' ὑπόδεκτο τραπέζῃ.

Callimachus Hymn. in Del. 6. & 10. Theocritus Idyll. 27: 66, & 69. Moſchus Idyll. 2: 18, 19. Oraculum apud Achillem Tatium lib. 2. p. 93. ubi v. 2. φέρεσα & 4. φέρειν occurrit. quale & illud apud Scholiaſtem Ariſtophanis Plut. v. 9. Judas epiſt. v. 6. Juſtinus in praef. §. 1. *Prorſus rem magni & animi & operis adgreſſus.* mox. §. 2. *nonne nobis Pompejus Herculea audacia orbem terrarum adgreſſus videri debet.* ita aliis locis multis. Virgilius lib. 8. 240.

Umbroſae penitus patuere cavernae
Non ſecus ac ſi qua penitus vi terra debiſcens
Infernas referet ſedes.

Ita v. 252. loco notabili:

Faucibus ingentem fumum (mirabile dictu)
Evomit, involvitque domum caligine caeca
Proſpectum eripiens oculis, glomeratque ſub antro
Fumiferam noctem commixtis igne tenebris.
Non tulit Alcides animis, ſeque ipſe per ignem
Praecipiti injecit ſaltu, qua plurimus undam
Fumus agit, nebulaque ingens ſpecus aeſtuat atra.
Hic Cacum in tenebris incendia vana vomentem
Corripit.

Lib. 7. v. 464. ſcripſerat Poëta:

Exultantque aeſtu latices; fuerit intus aquae amnis
Fumidus, atque alte ſpumis exuberat amnis.

Ubi nunc ex emendatione Vari & Tuccae legimus *aquaï.* ita enim Servius: *Hanc autem diaereſin Tucca & Varus fecerunt. Nam Virgilius ſic reliquerat.*

Furit intus aquae amnis & exuberat ut aquae amnis. *quod ſatis aſperum fuit.* Dele *ut aquae* niſi Poëtam ſcripſiſſe velis *atque ut aquae ſ. e. a.* Sed recte haec correxerunt poſt obitum Virgilii viri Doctiſſimi. Inepte autem in quibusdam editionibus exhibetur *Furit intus aquae vis.* lib. 12. 298.

Obvius ambuſtum torrem Corynaeus ab ara
Corripit, & venienti Ebuſo plagamque ferenti
Occupat os flammis. Olli ingens barba reluxit
Nidoremque ambuſta dedit.

Idem in Culice v. 50.

Tondentur tenero viridantia gramina morſu.
Pendula projectis carpuntur & arbuta ramis: &c.
Haec ſuſpenſa rapit carpente cacumina morſu.

Ovidius Metam. 8: 233.

Icare dicebat: pennas adſpexit in undis,
Devovitque ſuas artes; corpusque ſepulcro
Condidit, & tellus a nomine dicta ſepulti.

v. 278.

Praeteritae ceſſaſſe ferunt Letoïdos aras.
Tangit & ira Deos. At non impune feremus.

v. 377.

Nec jaculis iſſet, nec equo loca pervia, ſilvas.
Perſequitur Telamon: ſtudioque incautus eundi.

Valerius Flaccus lib. 2. 65.

Axe nitet ſerpens ſeptenosque implicat ignes.
Sic ait; & certi memorat qui vultus Olympi
Pleïones Hyadumque locos; quo ſidere vibret
Enſis & Actaeus niteat qua luce Bootes.

vs. 75.

Cum primus equis exegit anhelis
Phoebus Athon, mediasque diem diſperſit in undas.

Cer-

Certatim remis agitur mare: roſtraque curſu
Prima tremunt.

vs. 252.

Jam fuge, jam dubiae donum rape mentis, & enſem
Tu potius miſerae retine. tunc excipit artus,
Obnubitque caput, tacitumque ad conſcia Bacchi
Templa rapit.

Ita v. 162, & 167. habes geminatum *implet* aliisque locis. Apud Statium lib. 5. Sylv. 1. v. 147. *alta* occurrit & v. 151. & *aura* v. 149. & 153. Apud Boëthium de Conſ. Phil. lib. 2. Metr. V. v. 16. *ſaeva*, ut & v. 21, & 25. repetitur, & *arma* v. 18. & 20. Guntherus Ligur. 2: 426.

Ne protinus agmina jungi
Poſſent auctus aquis fluvialibus obſtitit amnis.
Aſt ubi detumuit fluctus, poſitoque furore
Coepit habere vadum, nec dum reſidentibus undis
Protinus evectu validorum miles equorum
Non tam flumineas tranſit, quam tranſnatat undas,
Junctaque conſidunt ſociatis agmina campis.

Ita enim recte emendavit Cel. Withofius in Specim. Gunth. cap. 2. p. 46. pro *cuncta*, de quarum vocum permutatione adeas ante alios Heinſium Advers. lib. 1. cap. 13. p. 141. idem lib. 1. v. 269. ex emendatione Withofii cap. 1.

Quid juvenis de laude loquar? quid fortia primae
Acta juventutis? quid, quod peregrina ſecutus
Caſtra dei, primis tyro famoſus in annis
Geſſit?

Vulgo *armis*. Vid. & lib. 4. 486, 489. 489, 490. lib. 9. 434. & 437. lib. x. 76.

Ipſe

Ipſe per hoſtiles numeroſo milite campos
Undique diſcurrens hoſtilia quaeque gerendo.

Ita Rosweytha p. 725. v. 760, 761, 763. Plura loca deſcribendi taedium jam me tenet, & te procul dubio legendi, quisquis es, Erudite Lector. Non poſſum tamen, quia ſemel in hanc palaeſtram eſt deſcendendum, hac occaſione non adferre numerum non minorem locorum, in quibus voces non quidem eaedem, ſed tamen derivatae & conpoſitae vicina admodum ſibi in ſede locari ab auctoribus frequenter admodum clariſſimum eſt. Ex Poëtis tantum, quia ipſis praecipue hoc argumento vulnera infliguntur, loca dabo, atque ante alios e Virgilio, qui multus eſt in his repetitionibus. ſic lib. 7. 458.

Olli ſomnum ingens rumpit pavor: oſſaque & artus
Perfudit toto proruptus corpore ſudor.

Ita v. 222, & 225. lib. 2. v. 25.

Nos abiiſſe rati & vento petiiſſe Mycenas.
Ergo omnis longo ſolvit ſe Teucria luctu;
Panduntur portae. juvat ire.

v. 67.

Namque, ut conſpectu in medio turbatus inermis
Conſtitit, atque oculis Phrygia agmina circumſpexit:
Heu quae nunc tellus, inquit, quae me aequora poſſunt
Accipere? aut quid jam miſero mihi denique reſtat?

Confer v. 158, 161. v. 186.

Coeloque educere juſſit:
Ne recipi portis, aut duci in moenia poſſit.

v. 243.

v. 243.

Subſtitit, atque utero ſonitum quater arma dedere.
Injtamus tamen immemores coecique furore,
Et monſtrum infelix ſacrata ſiſtimus arce.

Conf. v. 315, 317. 337, 338, 340. 494, 496. v. 498.

Fertur in arva furens cumulo, camposque per omnis
Cum ſtabulis armenta trahit. Vidi ipſe furentem
Caede Neoptolemum.

Vid. v. 553, 555. 637, 641. lib. 8. v. 238.

Inde repente
Impulit. impulſu quo maximus inſonat aether.

Addam loca ex Culice, quia eorum uſus poſtea in refutanda Heinſii emendatione, v. 105.

Quae ſubter viridem reſidebant coerula muscum.
Jam medias operum partis evectus erat Sol:
Cum denſas paſtor pecudes cogebat in umbras.
Ut procul aſpexit luco reſidere virenti.

Conf. 100, & 106. v. 145.

Carmina per varios edunt reſonantia cantus.
His ſuberat gelidis manans e fontibus unda,
Quae levibus placidum rivis ſonat orta liquorem.

v. 166.

Tollebant aurae venientis ad omnia viſus.
Jam magis atque magis corpus revolubile volvens
Attollit nitidis pectus fulgoribus.

Vid. v. 204, 207. v. 211, 213. v. 237, 240. v. 277. 281. v. 290.

Nec divae corrupit munera lingua.
Sed tu crudelis, crudelis tu magis, Orpheu,
Oſcula cara potens rupiſti juſſa Deorum.

Conf.

Conf. 382, 386. Tibullus lib. 4. El. 1. v. 99.

Adverſisque parant acies concurrere ſignis.

Sequitur v. 202.

Rectus ut aequatis decurrat frontibus ordo.

Conf. 204. & 211. v. 118, 125. Ovidius Metam. 8. 248.

Ut, aequali ſpatio diſtantibus illis
Altera pars ſtaret.

Statius lib. 4. Sylv. 4. 1.

Noti tibi vatis amorem
Corde exire veta, nec enim Tyrinthius almae
Pectus amicitiae. cedit tibi gloria fidi
Theſeos, & lacerum qui circa moenia Trojae
Priamidem, caeſo ſolatia traxit amico.

Lib. 5. Sylv. 1. v. 110. ex emendatione Marklandi:

Viciſti gaudia certe
Ipſius, affuſo dum pectore prona ſacratos
Ante pedes avide domini tam magna merentis
Volveris. Aonio non ſic in vertice gaudet.

Ita lib. 1. Sylv. 2. v. 27.

Ceſſent mordaces obliqui carminis aſtus
Fama tace, ſubiit leges & frena momordit.

Herc. Surrent. v. 152.

Nudosque virorum
Certatus & parva ſuae ſimulacra coronae
Quin age & ipſe libens proprii certaminis actus
Invicta dignare manu!

Boëthius de Conſ. Philoſ. 4. 6. 38.

Et

Et quae motu concitat ire
Siſtit retrahens ac vaga firmat
Nam niſi rectos revocans itus.

Lib. 5. Sylv. 3. 149.

Quantus equos pugnasque virum decurrere verſu
Maeonides, quantumque pios ditarit agreſtes
Aſcraeus Siculusque ſenex: qua lege recurrat
Pindaricae vox flexa lyrae.

Huc refer, ſemel enim haec moleſtia devoranda, loca in quibus repetitio haec obvia in fine periodorum. ita Herod. lib. 1. cap. x. Ἐκ δὲ αὐτῆς μοῦνος ἐγὼ ἡ ὁρμὴ ἔσται, ὅθενπερ καὶ ἐκεῖνος ἐμὲ ἐπεδέξατο γυμνήν. ὑπνωμένῳ δή μοι ἐπιχείρησις ἔσται. ita in prooemio, nec non Ælian. V. H. 2. 9. aliisque locis. Boëthius in Conf. Fidei p. 294. *Reges inſtituti leguntur: quorum poſt Saulem primatum David de tribu Juda legitur adeptus fuiſſe, qui primus ex gentibus legitur imperaſſe.* p. 295. *Sed huic tam ſanae atque veraciſſimae fidei exſtiterant* (emenda, ſi quid video, *exſtiterunt*) *multi qui diverſa garrirent: & praeter alios Neſtorius & Eutyches repertores haereſeos exſtiterunt.* Alias repetitionum ſpecies enumerare non eſt animus. Tot exemplis convicti Viri Eruditi tandem, niſi omnia me fallunt, libenter fatebuntur, Criticos plurimos & primi praecipue ordinis, in reſtituendis id generis locis, laterem lavaſſe, quorum numerum non exiguum oblata hac occaſione vindicare conabor. Reſtitue igitur Apollonium Rhodium Argon. lib. 1. v. 942.

Ἄρκτον μὲν καλέουσιν ὅρος περιναιετάοντες,
Καὶ τὸ μὲν ὑβρισταί τε καὶ ἄγχιστοι ναιετάουσι
Γηγενέες, μέγα θαῦμα πελώριοί εἰσιν ἰδέσθαι.

Inmerito *pro arido ac jejuno* locum hunc a Cel. Bent-

Bentlejo habitum esse, qui inmani certe mutatione legebat v. 943. ἀμφινέμονται, dudum docuit Doct. Jensius Lect. Lucian. lib. 2. cap. 6. p. 177, 178. nec potuit refutare Erudit. Arnaldus Animadv. Crit. cap. 6. p. 81. Sed de h. l. postea adhuc agendi dabitur occasio. Sed quia graviora passi & plura longe vulnera Romani Scriptores, ipsis ut succurramus par est. Retineatur igitur vulgata Propertii lectio lib. 3. 9. 19.

Ut qui pacato statuisset in orbe columnas,
Tam dura traheret mollia pensa manu.
Persarum statuit Babylona Semiramis urbem.

Ad hunc locum Heinsius in notis p. 704. monet: τὸ statuit & statuisset *non conveniunt. alterum corruptum.* Miror Virum Eruditum emendationem non protulisse, cum in promtu esset *posuit* vel *posuisset*, quo significatu obvium hoc verbum apud Virgilium Æneid. lib. 6. v. 18.

Redditus his primum terris, tibi, Phoebe, sacravit
Remigium alarum, posuitque immania templa.

Ita lib. 5. v. 59. ubi videatur Servius. Hieronymus in interpretatione Judithae 1. 3. *posuitque portas ejus in altitudinem turrium.* Verum nihil hic muto, ut nec Eleg. 21. v. 6.

Et qua septenas temperat unda vias.

Ubi Gujetus (V. Heins. p. 737.) perperam vult *perforat*, quia sequitur v. 22.

Victrices temperat ira manus.

Sic lib. 3. El. 20. v. 26.

Illic vel studiis animum emendare Platonis
Incipiam, aut hortis, docte Epicure, tuis.
Persequar aut studium linguae, Demosthenis arma,
Librorumque tuos, docte Menandre, sales.

Cum

Cum unanimi consensu repraesentent omnes Editiones & MSS. tamen Nic. Heinsius conjectat *Ludorum---culte M.* neque enim placet bis repetitum *docte.* Idem torsit Broekhusium, sed qui alia via rem expedire conatur legendo scilicet, *dux Epicure*, Epicurum enim fuisse indoctum. adeo autem conjectura hac fidit vir Elegans, ut in ipsum textum invexerit. Nollem factum. Vulgatam enim lectionem & nomen Nobilissimi Philosophi, hanc injuriam ipsi inferri dolens, strenue & erudite defendit Cel. Vlamingius ad Boëthium de C. P. lib. 3. Metr. XI. 15. ubi observat Broekhusii emendationem suis membranis & omnibus Codicibus adversari; apud optimos Poëtas epithetorum abusum esse ingentem; Torquatum apud Cicer. lib. 1. de Finibus. ipsum *doctum* potius quam *indoctum* vocandum esse adserere; nec tam praeclare potuisse de vita moribusque hominum differere sine cognitione historicorum; imo inter Historicos relatum a Vossio; nosque ablegat ad Gassendum; *doctos* dici eleganter *duces*, qui enim in arte aliqua excellunt eo titulo ornari, Epicurum autem in Physicis parem vix habuisse; tandem ita vocari a Petronio cap. 122.

Ipse pater veri doctus Epicurus in arte
Fuisit.

Ita enim diserte scribere Codicem Tragurianum. Haec breviter ex nota longiori delibasse non poenitet. Nihil novandum quoque puto lib. 1. El. 2. 9.

Adspice, quot submittat humus formosa colores,
Et veniant hederae sponte sua melius:
Surgat & in solis formosius arbutus antris.

Neque enim audio Bentlejum ad Horat. p. 38. *frondosior* emendantem, quia arbutus rara fronde

eſt; ut nec Erudit. Heinſium Advers. lib. 2. cap. 6. p. 247. qui magno molimine repoſitum it *pomoſior*. Sanam quoque contendo eſſe vulgarem lectionem Eleg. 9. v. 9.

Quid tibi nunc miſero prodeſt grave dicere carmen?

Quamvis occurrat v. 6. *Dicere* & v. 8. praecedente,

Atque utinam poſito dicar amore rudis.

Veterem hanc eſſe lectionem vel inde patet quia Heinſius p. 663. emendat *ducere*, quemadmodum editum eſt a Broekhuſio, quod miror, nulla lectionis varietate memorata. ſana etiam antiqua ſcriptura lib. 3. 23. 17.

Nunc demum vaſto feſſi reſipiſcimus aeſtu,
Vulnera & ad ſanum nunc coïere mea.

Quamvis praeceſſit v. 10.

Elicere aut vaſto Theſſala ſaga mari.

Minus recte Heinſius Adverſ. 1. 9. p. 94. & in notis p. 738. legit *inſano aeſtu*, quod parum mihi placet, & ne concurrat haec vox cum *ſanum* ibi legit *ad planum*, conjectura forſan non ſpernenda, quamvis alteram lectionem tueatur Broekhuſius. Nullo quoque modo adſurgere poſſum Cel. Marklando ad Stat. lib. 2. Sylv. 1. v. 45. in Virgilio lib. x. v. 96. pro

Cunctique fremebant
Caelicolae adſenſu vario. ceu flamina prima
Cum deprenſa fremunt ſylvis.

Conjectanti *gemunt*. Nulla ratio quoque eſt cur Heinſius in Valerio Flacco lib. 2. v. 141.

Huic

Huic Dea cum lacrymis, & nota veſte Neaerae
Icta genas.

Bulaei *Picta* rejiciat, eo argumento, quia infra v. 150. occurrit *Picta manus*. quamvis ipſam lectionem minime probem, cum perſuaſus ſim cum Zinzerlingo & Burmanno (nam quod in nota occurrit *picta*, typorum videtur flagitium) legendum *Ficta genas*, i. e. ementita, neque enim unquam Lesbias mulieres genas pictas habuiſſe, qualem tamen, ſi quid efficere vellet, Fama ſimulare debebat, legere me memini. v. 254. iterum Heinſio displicet,

Tacitumque ad conſcia Bacchi
Templa rapit.

Cum v. 257. ſequatur *tacita*, inmerito, ut jam Cel. Burmannus obſervavit, qui & v. 138. ſecure legit:

Manet illa toro; famulasque fatigat
Velleribus: tardi reputant quae tempora belli
Ante torum, & longo mulcent inſomnia penſo.

Quam lectionem omnium conjecturis praefero: certe *Litoribus* abſurdum eſt, & explicatio Voſſii inepta, & ipſi Valerio contraria, qui v. 135. canit:

Illa abit, & mediam gaudens defertur in urbem.

Toro tamen non placet prae veteri lectione *virum*, quam probant Aldus, Zinzerlingus, & Voſſius, nec non Codices. Idem tamen Heinſius, quod mirere, v. 43. pro

Ac velut ignota captus regione viarum.

Raptus conjecit teſte Burmanno, cum tamen v. 39. *raptos* praeceſſerat, & vulgata lectione deterius eſt. In Seneca paucis defungar. In Herc. Oet. v. 621.

Cupit hic gazis implere famem:
Nec tamen omnis plaga gemmiferi
Sufficit Iſtri; nec tota ſitim
Lydia vincit; nec quae zephyro
Subdita tellus, ſtupet aurato
Flumine clarum radiare Tagum;
Nec ſi totus ſerviat Hebrus,
Ruraque dives cingat Hydaſpes,
Intraque ſuos currere fines
Spectet toto flumine Gangem.

Ad hunc locum, quem praetervectus fuit Gronovius, varia notavit Vir Eruditus in Obſerv. Miſc. Vol. I. p. 77, 78. nec non p. 287. & ſeqq. *Gemmifer Iſter* merito displicuit, ſed non in *Indi* vox erat mutanda, vel *Auſtri*, ſed potius in *Euri* cum Nic. Heinſio; an enim *plaga fluvii* recte dicatur dubito. Pro illo alioqui faceret Boëthius de Conſ. Philoſ. lib. 3. metr. x.

Aut Indus calido propinquus orbi
Candidis miſcens virides lapillos.

Libya, quae conjectura Lincolnienſis, optime refutata a viro docto p. 288, & 289. nec placet alterum illud: *N. ſ. votis ſ. Eurus*, quamvis nondum mihi conſtet de veritate vocis *Hebrus*, licet ab ultima ſeculorum memoria auriferum hunc fluvium celebratum autumet, ſed auctoritate nulla fultus, Doct. Henninius ad Toll. epiſt. Itiner. 1. p. 28. cum utique, ſi quid mutandum, nihil verius ſit emendatione eorum, qui *Hermus* reſtituunt, favente perpetuo ipſius imitatore Boëthio l. c.

Non quicquid Tagus aureis arenis
Donat, aut Hermus rutilante ripa.

Neque placet, quod monet Vir Eruditus melius con-

convenire *foli ſ. H.* ob repetitionem vocis *totus*, quamvis non inde ſequeretur Poëtam ita ſcripſiſſe, cum nihil hac Tragaedia ſit miſerius, quae parcius erant Poëtae, ſiquid video objicienda, cum ſimilia toties occurrunt: quare damno quoque Lincolnienſis conjecturam legentis *torto*, quae vulgaris eſt emendatio, & centies, ſaepe tamen infelici ſucceſſu, a Criticis tentata. Minus neceſſaria quoque videtur conjectura Summi Gronovii in Herc. Fur. v. 22. legentis,

Eſcendat licet,
Meumque victrix teneat Alcmene torum.

Pro *locum*, quia praeceſſerat v. 4.

Locumque, coelo pulſa, pellicibus dedi.

Venio ad Statium ab acutiſſimo Viro Jerem. Marklando, quemadmodum multis in locis feliciſſime ſanatum, ſic aliquando, ubi minus neceſſaria medicina, tentatum, ut ex gr. lib. 3. Sylv. 3. 111.

Quis ſublime genus formamque inſignis Hetruscae
Neſciat? haud quanquam proprio mihi cognita viſu,
Sed decus eximium formae par reddit imago
Vultibus.

Ibi enim reponit *decus famamque*, quia mox ſequitur *formae*. Sed ipſum jugulemus ſuo gladio. Sequitur enim eodem v. *decus eximium*, ut, ſi hoc argumentum firmum, nullius momenti ipſius emendatio ſit habenda, quam tamen veram puto. *formam* tamen in *famam* mutandum nondum perſuadeor, cum non de *fama* Hetruſcae, ſed pulchritudine hic ſermo. *Decus* autem & *forma* junguntur quoque lib. 1. Sylv. 1. v. 17.

Nec veris majora putes: par forma, decorque.

Recta etiam vulgata lectio lib. 3. Sylv. 3. v. 179.

Haud aliter gemuit perjuria Theſeus,
Littore quo falſis deceperat Ægea velis.
Tunc inmane gemens faedatusque ora.

Ubi idem Vir Doctus tentabat *fremens.* forte tamen nihil mutandum addit cum *fremere* potius iratorum ſit quam moeſtorum. recte. Nihil etiam mutem lib. 3. Sylv. 4. 90.

Tunc junctis crinem incidere ſagittis,
Atque auro gemmisque locant: rapit ipſa cadentes
Mater, & arcanos interat Cytherea liquores.
Tunc puer e turba, manibus qui forte ſupinis
Nobile gemmato ſpeculum portaverat auro,
Hoc quoque demus, ait, patriis nec gratius ullum
Munus erit templis, ipſoque potentius auro.

Ubi idem Vir Doctus legit *gemmato orbe.* Nollem factum. Non majore ſucceſſu lib. 4. Sylv. 6. v. 67.

Seu clauſam magna Babylona refregerat haſta,
Seu Pelopis terras libertatemque Pelasgam
Obruerat bello: magnoque ex agmine laudum
Fertur Thebanos tantum excuſaſſe triumphos.
Ille etiam magnos fatis rumpentibus actus.

Emendat *longoque ex agmine laudum.* Retinerem quoque Thebaid. lib. 2. v. 39.

Medium cava nubila montis
Inſedere latus.

Licet v. 36. occurrat *inſiditur*, quamvis alteram lectionem *inſumſere*, quam tuetur Vir Eruditus in Obſerv. Miſc. Vol. 1. p. 185. in nota. non plane ſpernam. Neſcio quo modo etiam vulgata blanditur lectio Claudiani de R. P. lib. 2. 26.

Sal-

Saltem communi ſole fruuntur.
Sed mihi virginitas pariter coelumque negatur:
Eripitur cum ſole pudor.

Nollem certe Nob. Heinſius *luce* contra Codices, quos certe non memorat, in textum invexiſſe, praecipue cum in illa lectione elegantior repetitio, quamvis alias voces iſtas ſaepe conmutari, tritum. Vid. Markland. ad Stat. 3. Sylv. 3. v. 53. Neque in mendo cubare crediderim v. 306.

Accipe Lethaeo famulas cum gurgite Parcas.
Sit fatum quodcumque voles. Haec fatus ovantes
Exhortatur equos.

Quae diverſa admodum ibi cogitat Vir Celeberr. animum dubium ſatis arguunt. Vulgatam firmant haec Lucani ab ipſo adlata:

Sive canit fatum, ſeu, quod jubet ille, canendo
Fit fatum.

Nec non Virgilius Æneid. 1. 262.

Fabor enim, quando haec te cura remordet:
Longius & volvens fatorum arcana movebo.

Tutius quoque, ut videtur, ſummus Withofius in Specim. Gunther. p. 136. intactam reliquiſſet vulgatam Guntheri lectionem Ligur. lib. 6. v. 180.

Haec igitur tanto radiantia dona decore.
Regia melliſluis ornavit epiſtola verbis.
Anglicus Auguſto Rex gaudia vera monarchae
Optat & aeternae felicia gaudia vitae.
Sit tibi vera ſalus, Rex optime, ſemper ab illo,
Qui bonitate ſua dat regibus eſſe ſalutem,
Inſpiretque tuo bona coelitus omnia cordi,
Cujus clauſa manu Regum pia corda feruntur.

Quam, cum tot diverſarum vocum repetitiones concurrant, priori loco *gaudia* in *gaudens* mutaſſet. Venio ad ſoluti ſermonis ſcriptorem Juſtinum, cujus in praefat. §. 6. ſtatim oculis noſtris ſe objiciunt haec verba: *Simul ut & otii mei, cujus & Cato reddendam operam putat, apud te ratio conſtaret.* Ita Vorſtius & Graevius. Sed acutiſſimus Tan. Faber conjectat: *cujus & Cato reddendam rationem putat.* ita certe veteres editiones teſte Vorſtio, & propius convenit dicto Catonis, quin & Juſtini ſtylo. ita enim §. 4. *ut haberent & qui Graeca didiciſſent, quo admonerentur, & qui non didiciſſent, quo inſtruerentur.* lib. 1. cap. 1. §. 2. *Populus nullis legibus tenebatur, arbitria principum pro legibus erant.* adeo ut conjecturae huic non parum tribuam, & veram prope cenſeam. Pergentibus lib. 1. cap. 7. §. 10. occurrunt haec verba: *Tantus Croeſi amor apud omnes urbes erat: paſſurusque Cyrus grave bellum Graeciae fuiſſet, ſi quid in Croeſum crudelius conſuluiſſet.* Hic Cl. Schefferus ex MS. pro *Graeciae* probat *ejus gratia*, quo an ineptius quidquam fingi poſſit equidem dubito. Audi quid illum moverit: Bellum Graeciae *paullo dicitur inſolentius pro* a Graecis, at objectio haec futilis eſt & tanto viro indigna. Exciderat igitur ipſi Virgilius Æneid. lib. 2. v. 435.

Quorum Iphitus aevo
Jam gravior, Pelias & vulnere tardus Ulixi.

Ubi Servius: *quia illi Ulyſſes inflixerat.* an *quod?* Exciderat Valerius Flaccus lib. 2: 178.

Vel jam patriae vidiſſe per ignes
Culmen agi, ſtragemque Deum!

Vid. Burmannum & Perizonium ad Ælian. Var. Hiſt. lib. 2. cap. 25. n. 9. nec non Doct. Broekhuſium ad Propert. lib. 4. El. 7. v. 65. Altera objectio

jectio ejusdem momenti est, quod vox Graeciae superflua, quoniam praecedit *ex universa Graecia.* At, mi Scheffere, cur te non movet quoque nomen *Croesi* ter quaterve repetitum? cur non quae praecedunt §. 3. *Domitis demum plerisque, cum adversus Babylonios bellum gereret, Babyloniis Rex Lydorum Croesus — in auxilium venit.* ita Herodotus lib. 1. cap. 61. κατὰ τ' ὁμολογίην τ' τῆς Μεγακλέα γενομένην, γαμέει ἑ Μεγακλέης τ' Θυγατέρα? quemadmodum recte restituit ex Cod. Medic. Jac. Gronovius p. 814. qui addit: *Id mutarunt, qui repetitionem nominis aversabantur tantopere Herodoto amatam, ut quisque potest annotare.* Conf. cap. 1. 52. Medicina etiam non indiget sanus locus cap. 8. §. 2. *cum prohibere eos transitu Araxis fluminis posset transire permisit, & sibi faciliorem pugnam intra regni sui terminos rata, & hostibus objectu fluminis fugam difficiliorem.* Non tamen deterior est Juntinae editionis lectio apud Graevium: *cum prohibere eos posset, vadum A. f. t. p.* male tamen vir Eruditus contra omnes MSS. ejicit τὸ *fluminis*, quia paulo post sequitur, cum neque Justinus neque alii haecce curent. *Flumen* vero *Araxes* & similia centies occurrunt. Exciderat fere monere in Floro lib. 2. cap. 15. §. 5. *Scipio Nasica servandam, ne, metu ablato aemulae urbis, luxuriari felicitas inciperet. Medium senatus elegit, ut urbs tantum loco moveretur.* Me non probare sententiam Interpretum, qui vocem *urbis* delent, multo minus Begerum, qui ita edidit. Sed haec loca sufficiant. Nunc non plane easdem, sed deductas voces, quia repetitae, a viris eruditis expulsas restitutum eo. Primus locus est Virgilii Culice v. 62.

Si nitor auri
Sub laqueare domus animum non tangit avarum,

Picturaeque decus, lapidum nec fulgor in ulla
Cognitus utilitate manet.

Non debuit Doct. Nic. Heinsius Advers. lib. 4. cap. 8. p. 617. sollicitare hunc locum legendo *Igneus*, quia v. 59. praecessit *incognita*. In Ovidio Metam. lib. 8. v. 341. libenter legerem

Sternitur impulsu nemus: & propulsa fragorem
Silva dat.

Cum uno Leid. apud Cl. Burmannum, cui *incursu* magis adridet, quamvis addat, *nisi sit Ovidiana repetitio*, quod a vero haud quaquam adludere videtur. Sollicitasse etiam non debuit Eruditiss. Burmannus Valer. Fl. lib. 2. v. 30.

Trux ille ejectat adesi
Fundamenta jugi; pariter tunc omnis anhelat
Trinacria, injectam fesso dum pectore molem
Commovet experiens.

Ubi Vir Cel. *ingestam* mallet, quem &, ipso fatente, retinuit illa repetitio, quo minus v. 29, & 14. aliquid tentaret. Potuisset & Nic. Heinsius Advers. lib. 1. p. 29. intactum relinquere Statium lib. 5. Sylv. 2. 102.

Nuper cum forte sodalis
Immeritae falso palleret crimine famae
Erigeretque forum succinctaque judice multo
Surgeret & castum libraret Julia ferrum.

Ubi Vir Eruditiss. dubitat, an non scribendum *Ferveretque*, cum a *furrigendo* derivetur *furgo*, candide tamen addens, praestare id in medio, utpote minus exploratum, relinqui, quamvis nihil tentandum ego probe sim persuasus. Minime tamen spernendum *toros* pro *forum*, licet ratio, quia

paullo

paullo poſt vox recurrit, minus ſolida. Opem medicam, quam Doctiſſ. Cannegieterus, haec licet vix ferens, aliis praeſtandam relinquit Obſerv. Miſc. Vol. X. p. 171. deſiderare non videtur Auſonius Moſella v. 56.

Utque almus aperto
Panditur intuitu, liquidis obtutibus aer,
Nec placidi prohibent oculos per inania venti.

Miror autem virum Acutiſſimum Nic. Heinſium cum in Claudian. Eutrop. lib. 1. v. 14. elegantem Codic. Oxon. & Pricaean. lectionem

Quae nova portendunt ſuperi! Nilusne meatu
Devius, & noſtri tendat jam transfuga mundi
Se rubro miſcere mari?

multis inluſtret, moneatque tum inſuper legendum *portendant*, probare tamen vulgatam lectionem *tentat*, non culpata repetitione. Emaculatum hac occaſione ibo unum Minucii Felicis locum cap. 17. *Quid loquar apte diſpoſita erecta montium, collium flexa, porrecta comporum.* ita enim legendum, non, quod vulgatur, *recta montium*, quod ineptum eſt. Nullus dubito, quin haec emendatio facilitate ſua nemini non magis adridebit, quam, quae placuit Doct. Wopkenſio in Obſerv. Miſc. Vol. X. p. 30. *ardua montium* reponenti, locutione egregia & Virgilio Æneid. lib. xi. v. 518. uſurpata:

Ipſe ardua montis
Per deſerta jugo ſuperans adventat ad urbem.

Ita *ardua terrarum* habes lib. 5. 694. alia notavit vir Eruditiſſimus in Obſerv. Miſc. Vol. I. p. 167. Rarior, fateor, noſtra eſt locutio, ſed propius accedit ad vulgatam, neque Tacito eſt ignota, quod

quod ignorare nos non ſinunt Lexica. ita Avienus Ora Maritima v. 639.

Ad rupis illud erigentis ſe latus,
Quod deditamne gentici cognominant
Solis columnas, tanto enim faſtigio
In usque celſa nubium ſubducitur
Meridianus ſol, ut oppoſitu jugi
Conſpicuus haud ſit &c.

Locus contaminatiſſimus. Barthius legit *Quod de editamine* vel *altitudine;* ſed, quia *editamen* vox eſt ignota, vir Doctus in Obſerv. Miſc. Vol. I. p. 390. legit *de cacumine*; alter in nota monet virum Doctum emendaſſe *Quod edit amnem* ----- *columnam.* Quod ſi in tantis ſententiarum divortiis aliquid proferendum, legi forte poſſet *Quod & etiamnunc,* pleonasmo admiſſo, qui exemplis ſimilibus, ut *poſt deinde*, de quo alias fuſius, defendere ſe poſſet. Vel lege *Quod editum nunc* facili emendatione. prior litera vocis *deditam* adhaeſit e praecedente *Quod*, qualia millies accidunt. *Ne* & *nec* ſaepiſſime permutari docuerunt Dukerus ad Florum 2. 5. §. 2. Graevius ad Lactant. de M. P. cap. 4. & quis non? *Nec* autem & *nunc* non rarius confuſa deprehendes. in Statio lib. 5. Sylv. 5. v. 35. pro

Nunc etiam labente manu, nunc lumine ſicco
Ordior acclinis tumulo.

Gronovius & Marklandus legunt *nec lumine ſicco.* docte. Huic vero *labente manu* in *trepidante m.* mutanti equidem non acceſſerim. Virgilius certe lib. 6: 32.

Bis conatus erat caſus effingere in auro:
Bis patriae cecidere manus.

Haec reſpexit Statius. Vid. & Heinſ. ad Ovid. Metam.

Metam. 8: 211. Finem faciam, postquam in loco Longi Pastor. I. p. 8. ἐκδιδάξαντες ἕκασα πῶς δεῖ νέμειν περὶ μεσημβρίας, πῶς δεῖ νέμειν κοπάσαντος ϗ καύματος. nihil mutandum esse monuero, atque adeo vanam esse conjecturam P. Moll p. 12. emendantis πῶς δεῖ ἐπιμένειν. His autem exemplis quae vel pertinacissimis, si quid video, sufficere poterunt, si Eruditissimi viri moniti in posterum cautiores esse didicerint in sollicitandis talibus locis, quae nullo modo in mendo cubant, operae pretium sat luculentum mihi tulisse videbor. Alia res est, si quaeras, an non rectius antiqui Poëtae elegantiae carminum suorum consuluissent, si a talibus repetitionibus, saepe, quod qui non plane aure sunt jacenti, negare non sustinebunt, ingratis abstinuissent, quod summum seculi nostri Poëtam aliquando me monuisse recordor, qui & exemplar Carminum Nic. Heinsii, in quo politissimus vates manu sua loca, quae inprudenti sibi exciderant olim emendarat, se possidere memoravit.

CAPUT XIV.

Ἀγειόν de Amore positum, sicut & venari. Herculis & Omphales exemplum in amore. Χρυσόῤῥαπις Ἐρωτος, *quare dictus. Mercurius in nuptiis conciliandis adhibitus Venerisque ob eloquentiam comes.* Θηπόν *ἐκόμιζεν elegans locutio, nec Latinis ignota.* Ἀπ' Ἀχαδίης Ἀπελάντη. *Defensa Virgilii lectio contra Marklandum. Antonius victor.* Μίλανίων *rectius scribitur. Amatores puellas difficiles Veneri invisas esse dilectis persuadent. Adsertus Aristaenetus contra Pauwium. Masculinum genus pro faemineno recte adhibitum. Praepositio ἐν & in variis in locutionibus abundat. Defensus locus Statii.*

149. Τόν σοι Ἔρως ἤγρευσεν. Elegantem verbi ἀγρεύειν usum pulchre animadvertit Doct. Röverus

Röverus adducto etiam Macedonii loco, cui addi velim, Nonnum lib. 1. p. 32. l. 17.

Πανδαμάτωρ ἕνα βάλε τεῷ πυρί. Θελγόμενον ᾗ
Σὸν βέλος ἀγρεύσειε, τὸ δ' νίκησε Κρονίων.

Lib. 16. p. 452. l. 5.

Ἄλλοι μὲν Διόνυσε κυνοσσόοι Ἰοχεαίρῃ
Ἔνθαδε θηρεύσσι, σὺ δ' ἀγρώσσεις Ἀφροδίτῃ
Ἡΐδυς ὁ δειμαίνων ἀπαλοχρόον ἄζυγα κύρην.

Inde Amor Ἀγρευτὴς eidem lib. 48. p. 1662. l. 31.

Ἀγρευτῆρος ἔρωτος ἐλαφρίζουσα φαρέτρην.

Eleganter Theocritus epigr. 3.

Ἀγρεύει δέ τυ Πὰν, κἠ ὁ τὸ κροκόεντα Πέλοπος
Κισσὸν ἐφ' ἱμερτῷ κρατὶ καθαπτόμενος.

Aristaenetus lib. 1. ep. 7. p. 50. ἐγὼ ᾗ ἀμήχανος παρεσήκειν, κἠ ὅς ἐθηρησάμην θρηνῶν, κἠ ἦν ὃν ἤγρευσα, μειζόνως δακρύων. ita & Sacer Scriptor Proverb. 6: 25. Μὴ σε νικήσῃ κάλλος ἐπιθυμία, μηδὲ συναρπαθῇς ὑπὸ τῶν αὐτῆς βλεφάρων. ita v. seq. γυνὴ ᾗ ἀνδρῶν τιμίας ψυχὰς ἀγρεύει. Claudianus in Fragmento Gigantomachiae de Venere:

Πορφυρέων δ' ὑ κρύπτεν ὑφ' εἵμασιν ἄντυγα μάζων
Ὄμματος εἰς ἄγρην ὡπλισμένην· κ. τ. λ.
Εἰ δέ τις αὐτῇ
Ὄμμα βάλῃ, δέδμητο.

Ovidius ex emendatione Burmanni Medic. Faciei v. 27.

Per se quaeque parat, nec quo venetur amores
Praefert: munditiae crimina nulla merent.

150. Ὡς θρασὺν Ἡρακλῆα κ. τ. λ. Non minore venustate Terentius eodem exemplo usus Eunuch. Act. 5. Sc. 8. v. 2.

TH. *Ego*

TH. *Ego ne? ut Thaïdi me dedam, & faciam quod jubeat.* GN. *quid eſt?*
TH. *Qui minus huic quam Hercules ſervivit Omphalae?* GN. *exemplum placet.*

Clitophon apud Achillem Tat. lib. 2. p. 75. ὅτι συνῆκε πῶς εἶπον τὸ χαῖρε Δέσποινα, εἶπεν· Ἐγὼ σή; μὴ τέτ' εἴπῃς· ἢ μὴν, πέπρακέν σέ τις μοι θεῶν, ὥσπερ ἡ Ἡρακλέα τῇ Ὀμφάλῃ; Τὸν Ἑρμῆν λέγεις. τούτῳ τὴν πρᾶσιν ἐκέλευσε ὁ Ζεύς.
Ibid. Χρυσόῤῥαπις Ἑρμῆς. Cornutus (ita ſcribendum nomen docet in praef. Gale) de N. D. cap. 16. p. 165. hanc rationem nominis reddit: χρυσόῤῥαπις ἦν, ὅτι πολύτιμός ἐστι καὶ ὁ ἐξ αὐτοῦ ῥαπισμός. πολλὰ γὰρ ἀξία ἐστὶν ἡ ἔυκαιρος νεθεσία, καὶ ἐπιστροφὴ τῶν αὐτῇ πρᾳσσεχόντων. Kromajerus notare putat hanc vocem *auream geſtantem virgam & aureos calceos*, quia ῥαπὶς eſt ῥάβδος & ὑπόδημα. Ultimum nunquam me legiſſe memini, neque adhuc adducor ut credam huc Poëtas reſpexiſſe. Certe Cornuti explicationes omnes quadrant in *virgam* non *calceos*, de quibus verbo eum dicturum credibile, ſi haec veteribus fuiſſet opinio.
Ibid. Ἑρμῆς. Mercurio ſuas in amore partes dant Poëtae, ut patet ex Herculis & Omphales fabula, quo reſpicit Muſaeus. Hinc ab Jove ad Harmoniae nuptias Cadmo conciliandas caelo demittitur apud Nonnum lib. 3. p. 106. l. 19.

Ζεὺς ᾧ πατὴρ πρόεηκε ταναύπτερον υἱέα Μαίης
Εἰς δόμον Ἠλέκτρης ταχὺν ἄγγελον, ὄφρα κε Κάδμῳ
Ἁρμονίην ὀπάσειεν ἐς ἁρμονίην ὑμεναίων.

Nec mirum: erat enim eloquentiae praeſes Deus, unde ποικιλόμυθος vocatur Nonno lib. 3. p. 110. l. 3. Sa-

3. Sapienter igitur inſtituit Horatius Carm. 1. 30. qui ipſum in comitatu Veneris numerat:

Fervidus tecum puer & ſolutis
Gratiae zonis, properentque Nymphae,
Et parum comis ſine te Juventas
Mercuriusque.

Ubi optime Porphyrius: *Quia multum facit eloquentia ad amorem conciliandum, unde illud:* diſertum me faciebat amor. Perperam Acron: *per Mercurium quaeſtum vult accipi tanquam ſine venuſtate nec lucrum ſit.* Adde Doctiſſ. Arnaldi de Diis Παρέδροις commentarium cap. 23. p. 161.

151. Θητεύειν ἐκόμισεν. Elegans locutio Graecisque admodum familiaris, ut patet ex Homero Iliad. Λ. v. 201. & 648. Heſiod Θεογ. 181. Orpheo Argon. 1208. Theocrito Idyll. 27: 68. Alciphr. lib. 3. ep. 40. Ἐγὼ μὲν τὸ παῖδα ἐπίδοσιν εἰς ἄξυλα καὶ κριθὰς ἀπέπεμψα. Matthaeo cap. 26: 55. 28: 1, 8. Nonno lib. 3. p. 110. l. 16. lib. 5. p. 168. l. 15. lib. 14. p. 404. l. 2. Luca Euang. 22. 47. 24: 29. aliisque plurimis. Graecismum imitati Latini, Horatius Carm. 1. 16. 1.

Muſis amicus, triſtitiam & metus
Tradam protervis in mare Creticum
Portare ventis.

Statius lib. 4. Sylv. 4. v. 61.

Forſitan Auſonias ibis frenare cohortes,
Aut Rheni populos aut nigrae littora Thules,
Aut Iſtrum ſervare latus.

Proſper Carmine de Ingratis P. II. cap. 17.

Atqui Salvator mundi non praemia juſtis
Solvere, non ſanis venit conferre medelam.

Boë-

Boëthius de Conſ. Philoſ. 4. 7. Rosweytha v. 196. p. 714.

Pompa regali pergit ſolamina fratri
Ferre ſub ingenti cordis languore dolenti
Nec mora: quem venit fratrem refovere, redemit.

Ita v. 566. p. 721. v. 701. p. 724. Plura dabit Barthius ad Rutilium lib. 1. v. 210.

Miſſus Romani diſcere jura fori.

Referri huc poſſunt ſimiles locutiones, quales apud Claudianum in ſec. Conſ. Stilich. v. 287.

Quos decus eſſe Deae primi ſub limine coeli
Roſcida foecundis concepit Luna cavernis.

Orpheum Argon. 575. & ſeqq. v. 584. &c Alciphr. lib. 3. ep. 3. & 4.

153. Ἀπ' Ἀρκαδίης Ἀταλάντη. pro Arcadica Atalanta. ita Theocritus Idyll. 1. v. 146.

Καὶ ἀπ' Αἰγίλω ἰαχάδα τρώγοις
Ἀδείαν.

Matthaeus Euang. cap. 2. v. 1. Ἰδοὺ, μάγοι ἀπὸ ἀνατολῶν παρεγένοντο εἰς Ἱεροσόλυμα. Conſule notata Eruditiſſimo Alberti. Imitatus eſt Hieronymus in Eſai. cap. 19. *In tantum ut Magi de Oriente docti a daemonibus — venerint Bethlehem.* Tibullus lib. 2. 4. 40.

Et a rubro lucida concha mari.

Vid. Broekhuſium, & Weitzium ad Valer. Fl. 1. 549.

Veniet Phrygia nam paſtor ab Ida.

Ovidius Amor. 2. 6. 1.

Pſittacus, Eois imitatrix ales ab Indis.

Ita recte poſt alios emendavit Nic. Heinſius. Virgilius Æneid. lib. 8. v. 685.

Hinc ope barbarica variisque Antonius armis
Ductor ab Aurorae populis & litore rubro
Aegyptum, viresque Orientis & ultima ſecum
Bactra trahit.

Ita emendat Marklandus ad Stat. lib. 2. Sylv. 6. 3. pro *Victor*, an recte dubito. *Victor* enim Antonius a Poëta conmode vocari, nec ſine accumine, videtur, qui talem ſe haberi volebat. Vellejus Paterculus lib. 2. 8. *Fugam ſuam, quia vivus exierat, victoriam vocabat.* Florus lib. 4. cap. x. §. 10. *Ibi incredibili quadam mentis vecordia ferocior aliquanto factus eſt: quaſi viciſſet, qui evaſerat.* ibi Dukerum vide. Saepe quoque eleganter omitti *quaſi* obſervari poteſt ex. gr. apud Virgil. Æn. lib. 2. 66.

Namque ut conſpectu in medio turbatus inermis
Conſtitit.

Ubi Servius: *quaſi turbatus.* Praeter Hieronymum autem praepoſitione *de* ita uſus Statius lib. 2. Sylv. 5. v. 28.

Inter tot Scythicas, Libycasque & litore Rheni
Et Pharia de gente feras.

Terentius Eunuch. 1. 2. 85. dixit *ex Æthiopia ancillulam*, quod honeſtius eſſe quam *Æthiopiſſam* putat Donatus. De ipſa Atalanta Viros Doctos ab Interpretibus laudatos conferre operae erit.

154. Μειλανίωνος. Vera haec eſt ſcriptura, obvia & apud Nonnum lib. 30. p. 782. l. 19. idque docet *Milanionis* nomen apud Propert. 1. 1. 9. Perperam Μηναλίων exſtat apud Palaeph. cap. 14. ſicut apud alios Μειλίων, niſi Μειναλίων Poëticum velis, quod tamen etiam uſurpavit Scholiaſtes Eurip. l. c.

a Pe-

a Perizonio ad Ælian. V. H. 13. 1. adductus, ubi triplicis ſcripturae exemplum habes, nam praeter Μεναλίων occurrit Μεναλίων & Μιναλίων.

157. Πείθεο ϰ̓ σὺ, φίλη μὴ Κύπελδι μῆνιν ἐγειρῇς. Scilicet id ſedulo agunt amatores, ut difficiles ſibi & crudeles puellas Veneri ejusque filio inviſas omni modo dilectis perſuadeant. Conſule omnino Nonnum Dionyſ. lib. 42. p. 1100. l. 22. & ſeqq. Achill. Tatium lib. 5. p. 305. Ariſtaen. 1. ep. 27. p. 180. ὁ γὰρ ἐμὲ γελᾷς ἡ καλὴ, ἀλλὰ τ̓ Ἔρωτα παίζεις. ἐλπὶς ἄρα τ̓ τοξότην ἐκεῖνον τοσοῦτον ἐπαφεῖναί σοί βέλος, ἵνα τέτων προκαλινδυμένη τ̓ ποδῶν ἱκετεύεις ἐμὲ τὸ σὸν ἀκέσασθαι πάθος. Ælianus Calycae apud eundem lib. 2. ep. 1. p. 194. οἶδα ϰ̓ ὅσον ἔρως ἀντιφερτεύων τοῖς ὑπερηφανέσι φιλεῖ. qui locus ſatis ſuperque refutat Pavonidem elumbi conjectura depravantem hunc Scriptorem lib. 1. ep. 10. p. 64. ubi queritur Acontius: τί δέ σοι τέτον ἐπῆγον τὸν Φέβον; ὁπότε ϰ̓ φασὶ τ̓ Θεὸν ἐπὶ πάσαις μᾶλλον ἁμαρτάσι κινεῖσθαι δεινὰς· μάλιστα ϰ̓ τὰς ἀμελέντας τῶν ὅρκων πικρότερον τιμωρεῖσθαι. Hic enim rogat Vir Cl. an non convenientius de Virginum praeſide legeretur μ. δ. τὰς ἀμελέσας τ̓ ὅρκων. Sed ne jam eo recurram, ut, de quo ad v. 327. plura monui, maſculinum genus pro faeminino poni contendam, non raro genere maſculino efferuntur, quae potius ad femininum referenda viderentur, ut apud Ovidium Metam. lib. 2. v. 436.

Illa quidem pugnat: Sed quae ſuperare puella,
Quisve Jovem poterat?

An & hic emendandum *Quaeve J. p.*? Sed turbas omnes facile conponet Virgilius Æneid. lib. 6. v. 442.

Hic, quos durus amor crudeli tabe peredit,
Secreti celant calles, & myrtea circum
Sylva tegit.

Et tamen, Servio notante, in ſequentibus faeminarum tantum ponit exempla. Sed vide cap. 16.

159. Παραπλάγξας ἐνὶ μύθοις. Eodem modo locutus Alciphron lib. 1. ep. 34. ἀμυνέμαι γὰρ αὐτὰς οὐκ ἐν σκώμμασιν οὐδ' ἐν βλασφημίαις, ἀλλ' ἐν οἷς μάλιστα ἀνιάσονται. Jacobus ep. cap. 3. v. 9. de lingua: ἐν αὐτῇ εὐλογοῦμεν τὸν Θεὸν καὶ πατέρα, καὶ ἐν αὐτῇ καταρώμεθα τοὺς ἀνθρώπους. Lucas Euang. cap. 23. v. 9. Ita in aliis locutionibus plurimis abundat haec praepoſitio. Homerus Iliad. Σ. 135.

Πρίν γ' ἐμὲ δεῦρ' ἐλθεῖσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδηαι.

Ita v. 190. &c. alia dabit Munckerus ad Anton. Liber. cap. 23. & P. Moll. ad Long. Paſt. I. p. 36. quem nec Muſaei locus fugit. Nec raro Latinorum *in* ſimili modo adhibetur. Sidonius Carm. X. 9.

Tum Divum, quicunque aderat terrore remoto
Quo quis pollebat luſit in officio.

& v. 15.

Alcides clava, Mavors tum luſit in haſta.

Lactantius de Mort. Pers. cap. 39. *Spadones in tormentis necat.* Hieronymus in interpretatione Judithae cap. 2. 16. *Omnesque reſiſtentes ſibi occidit in ore gladii.* Vide an hinc defendi poſſit Statius lib. 4. Sylv. 9. v. 42.

Ollares rogo non licebit uvas,
Cumano patinas in orbe tortas,
Aut unam dare ſyntheſin (quid horres?)

Ubi Cel. Marklandus legit *vel o. t. In tempore* Valer. Flacc. lib. 2. v. 144. V. Burmannus. Juſtinus praef. §. 6. Statius praef. lib. 1. Sylv. *quaedam & in ſingulis diebus effuſa.* ita optime Marklandus ex vetuſtis

ſtis editis in Addend. Interpres Judithae cap. 2. 17. *Et poſt haec deſcendit in campos Damaſci in diebus meſſis.*

CAPUT XV.

Oculi dejecti ſigna pudoris. Modeſtae virgines ad nuptiarum nomen horreſcunt. Cervicem dilectarum intueri ſolent amatores... Nonni interpres reprehenſus aliquoties. Ἐπίων κέλευθοι *& ſimilia. Inepta Croji emendatio in Aulo Gellio rejecta.* Εἰς *cum quarto caſu poſitum pro* ἐν. *Sine parentum conſenſu matrimonia inire vetitum. Alciphronis locus contra Bergleri um vindicatus.* Εἰς ϛενὸν τὴ καιρὴ *pro* εἰς ϛενὸν καιρὸν Ἐν *pro* εἰς *ab Homero aliisque recte adhibitum contra Grammaticos docetur. Puerilis Gujeti in Heſiodo conjectura exploſa. Praepoſitionis in promiſcuus uſus. Emendatus Boëthius. Defenſus Lactantii locus contra Tollium. Tentati Florus & Valerius Flaccus. In cum caſu ſexto pro quarto recentioribus uſitatius. Lactantius defenſus contra P. Bauldri, Juſtinus contra Gronovium, Propertius contra Gebaverum. Flavi fluvii, flava unda, ob flaventem arenam. Rejecti Acron & Servius. Tentatus Acron. Ubi & ibi pro quo & viciſſim.* Εἰπὲ δ᾽ μὴ κρύψῃς *& ſimilia.*

160. Ἐπὶ χθόνα πῆξεν ὀπωπήν. Oculi enim dejecti ſigna ſunt pudoris. V. Achilles Tatius lib. 6. p. 371. lib. 8. p. 467. Longus Paſt. lib. 4. p. 124. Boëthius de Conſ. Phil. 1. 1. *His ille chorus increpitus dejecit humi moeſtior vultum confeſſusque rubore verecundiam, limen triſtis exceſſit.*

161. Αἰδοῖ ἐρυθιόωσαν ὑποκλέπτουσα παρείην. Modeſtae enim virgines nuptiarum nomen horreſcunt, ſaltem horrere ſe fingunt. Unde Petronius cap. 26. de propudioſiſſima meretrice Quartilla: *Sine dubio non repugnaverat puer, ac ne puella quidem triſtis expaverat nuptiarum nomen.* conſule Cl. Burmannum Ariſtaen. lib. 1. ep. x. p. 60. de Cydippe: ἔτι διερχομένη τὸν ὄρκον, εἰ ἢ ἀκούσιόν τε ἢ νόθον,

τὸν ἐρωτικὸν λόγον ἀπέρριψεν αἰδημένη· ἢ ἡμίφωνον κατελέλοιπε λέξιν ἢ ἐπ' ἐχάτῳ κειμένην. ἅτε διαμνημονεύσαν γάμον· ὃν σεμνὴ παρθένος κἂν ἑτέρῳ λέγοιτο, ἡρυθρίασε. Ovidius lib. 4. Met. 329.

Nais ab his tacuit: pueri rubor ora notavit
Neſcia quid ſit Amor; ſed & erubuiſſe decebat.

171. Οὐ κάμεν εἰσορόων ἀπαλόχρεον ἀυχένα κούρης. In hanc ſententiam Nonnus lib. 7. p. 216. l. 21.

Ἀσκιπέος σκοπίαζεν ἐλεύθερον ἀυχένα κούρης.

Ita lib. 15. p. 426. l. 10. lib. 16. p. 438. l. 23. lib. 34. p. 854. l. 28.

Ὄμματα μὴ σκοπίαζε ἢ ἀργυφον ἀυχένα Βάκχης.
Oculos non introſpice & argenteam cervicem Bacchae.

Ita vertunt pueriliter, cum deberent *ſplendidam*, quem errorem aliis locis plurimis conmiſerunt. ita lib. 38. p. 972. l. 21.

Ἀργυφέων ἑυκυκλος ἴτας φοινίασετο μαζῶν.

Niſi legendum quis putet Ἀργυρέων oppoſitione non invenuſta. Sed & lib. 47. p. 1208. l. 16.

Ἄργυφα ποροφύροντο παρῆια.

Ubi idem error, ſicut & lib. 40. p. 1022. l. 20. & aliis locis, nam *argenteum* pro ſplendido cepiſſe vix crederem.

175. Τίς σε πολυπλανέων ἐπέων ἐδίδαξε κελεύθους· ἐπέων κελεύθους eleganter dixit Poëta. Solent enim voces & locutiones deſumtas a curſu & via tranferre ad orationem. Homerus Iliad. τ. 186.

Ἐν μοιρῇ γὰρ πάντα δίκης, ἢ κατέλεξας.

Herodotus lib. 1. cap. 5. & 24. Lycophr. Caſſ. v. 10.

διεί-

διοίχνει δυσφάτες αἰνιγμάτων
Οἴμας τυλίστων, ἧπερ ἐνμαθὴς τέλβος
Ὀρθῇ κελεύθῳ τὰν σκότῳ ποδηγετεῖ.

Ubi Tzetzes Διοίχνει] τορεύει, διέρχεται. τροπικὴ ἡ λέξις. ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ νόει. & Οἴμας τ] ἀνερευνῶν καὶ ταῦθα τροπικῶς. οἶμος ἡ ὁδὸς λέγω δὲ ὁρμὴν δὲ λόγων δὲ καὶ ἀοιδάς, ἢ οἴμας τὰς ᾠδάς. οἶμος γὰρ ἡ ὁδὸς, οἴμη δὲ ἡ ᾠδή. Ultima recte castigavit Spanhemius ad Callim. H. in Jov. v. 78. Confer hic Potterum. Auctor vitae Homeri p. 315. Achill. Tat. 8. p. 471. Aristaen. 1. 24. Nonnus lib. 48. p. 1272. l. 18. Plautus Milit. Glor. 4. 4. 29.

PA. *Ordine is:*
Nisi modo unum hoc: hasce esse aedis dicas dotalis tuas.

Ita recte restituerunt viri Docti. Virgilius Ciri v. 270.

Dicendum est, frustra circumvehor omnia verbis.

Georg. 2. 174.

Tibi res antiquae laudis & artis
Ingredior.

Georg. 3. 285.

Singula dum capti circumvectamur amore.

Æneid. 6. 868.

Tum pater Anchises, lacrimis ingressus obortis:
O nate, ingentem luctum ne quaere tuorum.

Statius Sylv. 3. 3. 149. Ennodius lib. 1. ep. 1. ex emendatione Gronovii Diatr. Stat. cap. 29. p. 188. *Dum salum curris verbis in statione compositis, & incerta liquentis elementi placida oratione describis;*

dum ſermonum cymbam inter loquelae ſcopulos rector diligens frenas & curſum artificem fabricatus trutinator expendis. Rosweytha praef. ad Oddon. II. v. 33. p. 711.

Digneris tamen & propriae Monialis
Tranſcurrens ſeriem nunc lectitare recentem.

Ita verbo *tranſire* uſus Aulus Gellius lib. 20. N. A. cap. XI. *Ego vero, quum illud Heracliti Epheſii viri ſumme nobilis verbum cordi haberem, quod profecto ita eſt;* Πολυμαθίη νόον ἔ διδάσκει *ipſe quidem volvendis tranſeundisque multis admodum voluminibus, per omnia ſemper negotiorum intervalla, in quibus furari otium potui, exercitus defeſſusque ſum.* ita hunc locum ex MS. emendaſſe Cl. Salmaſium, favente Diogene Laërtio, qui haec verba ab Heraclito prolata teſtatur, monet Joan. Crojus Obſerv. in Nov. Teſtam. cap. 4. p. 31, 32. ipſe tamen ſatis pro imperio tolli jubet in Gellio negationem, ut quod negavit, Heraclitus, adfirmet Gellius, *quo enim aliter teſtaretur ſe in variorum librorum plurimum temporis impediſſe?* Sed manifeſte ratio fugit Virum alias non indoctum, ut mitiſſime dicam, perverſe admodum Gellium intelligentem, cujus haec mens: Graecos ſine diſcrimine & delectu tantum copiam ſecutos multa congeſſiſſe, ſe vero utpote memorem dicti Heraclitī, quod profecto ita erat, in legendis multis quidem voluminibus totum fuiſſe, ſic tamen ut modica tantum & utilia inde acciperet, *quae aut ingenia promta expeditaque ad honeſtae eruditionis cupidinem utiliumque artium contemplationem celeri facilique compendio ducerent, aut homines aliis jam vitae negotiis occupatos a turpi certe agreſtique rerum atque verborum imperitia vindicarent.* Non videtur inſpexiſſe Crojus auctorem cum haec ſcriberet, certe ne librum indicat, incredibile alioqui tam

tam turpiter se dare potuisse; & tamen hic Heinsio at quanto viro! ob longe minores errores tam barbaro modo insultat.

180. Οὐ γὰρ ἐμοῖς τοκέεσσιν ἐπεύαδεν. Horum enim sine consensu matrimonia contrahere apud Veteres vetitum. Ovidius Metam. 4. v. 60.

Tempore crevit amor, taedae quoque jure coissent;
Sed vetuere patres.

Vid. quae notarunt Feythius Antiq. Homer. l. 13. p. 163, 164. Potterus Archaeol. Graec. 4. xi. p. 603. qui nec Musaei locum omiserunt, idemque patet ex Genes. cap. 24. v. 50. Quantopere haec distent a moribus hodiernis Hispanorum patet ex Itinerario D'Aunoy cap. 15. p. 201. ed. Belg.

181. Ἐμὴν ἐς πατρίδα μίμνειν. Pro ὀν πατρίδι. locutio haec apud Graecos usitatissima. ita enim Orpheus Argon. v. 475. Herod. lib. 1. cap. 9. 14. & 70. Theocr. 17: 50. Alciphr. 3. 43. Matth. 2: 23. Luc. 21: 37. Achill. Tat. 1. p. 3. lib. 3. p. 157. lib. 6. p. 375. Nonnus lib. 3. p. 94. l. 31. Scholiastes Musaei ad v. 71. ita in Inscript. Berenic. post alios edita a Cl. Wesselingio Diatr. de Jud. Archont. p. 7. Vide an hinc non defendi queat vulgata Alciphronis lectio lib. 1. ep. 24. p. 98. Μὴ ὦ πεφιδῇς ἀγαθὸς γείτονας εἰς ξενὸν ϗ καιρῷ φθειρομένους. *Ne vero committas, ut incuria tua boni vicini in angustias coacti pereant.* quemadmodum jam suspicatus est Acutissimus Berglerus, quem fateri non satis se videre, quid hic sibi velit ϗ καιρῷ, equidem miror, cum certissimum sit idem esse, quod εἰς ξενὸν καιρὸν, quemadmodum Thucydides saepe dixit ἐ πλείσον ϗ χρόνε, aliique multi. Consulenda omnino quae in hanc rem observavit Vir harum literarum longe peritissimus Tib. Hemsterhuisius ad Lucian. Dialog. p. 102, 103. ipse Alciphron lib. 3. ep. 56.

p. 416. ἡ ἀνάγκη σὲ γυμνὸν τ᾽ οἰκίας θύρηζε ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ ἐκβληθέντα ἐκπεσεῖν. pro quo Demosthenes ἐν σεαυτῷ. sicut autem Alciphron εἰς σεαυτὸν τ. κ. dixit; ita Aristaenetus lib. 2. ep. 1. p. 194. δίδε τοῖς σοῖς ὀπωρῶν ἐς τ᾽ ὥραν τρυγᾶν. Contrario autem modo praepositionem ἐν pro εἰς adhibet saepissime Homerus, ut Iliad. M. v. 23.

Κάππεσον ἐν κονίῃσι, ἢ ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν.

Ita Iliad. Λ. 425. 742. Ξ. 452. Ᾰ. 593.

Κάππεσον ἐν Λήμνῳ.

Antonimus Liber. fab. 4. Orpheus Argon. v. 172. Nonnus lib. 22. p. 598. l. 18. & quicquid est bonorum Scriptorum. Adeo tamen haec loquendi ratio ineptam Grammaticorum, Poëtis plerumque iniquissimorum Judicum, censuram effugere non potuit, ut inter soloecismos referre eam non dubitaverit Auctor περὶ Σολοικίας nuper editus a Cel. Valckenaerio p. 202. neque Hesiodi versus 189. in Theogonia:

Κάββαλ᾽ ἐπ᾽ Ἠπείροιο πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ.

Liberari potuit a vana Franc. Gujeti correctione; qua reponit πολύκλυστον ἐνὶ πόντον nimia corrigendi prurigine laborans criticus Sed Graeci Poëtae saltem graece loqui deberent, neque eo audaciae procedendum, ut pueris ridendos errores ipsis inpingeremus. Quis enim unquam praepositionem ἐν cum quarto casu construxit? Et tamen id antiquissimi aevi Poëtae hic obtrudit acutissimus Criticus; reliquos alto supercilio despiciens ut plurimum. Si quis famae Gujeti consulere velit, culpam necesse est inpingat typographorum nationi conviciis audiendis adsuetae, qui ἐνὶ pro ἐπὶ dederunt, quamvis ego nimis praecipiti viri hujus calori verius haec deberi putem. Eodem modo Latini praepo-

positione *in* utuntur, ubi quartus casus usitatior, construentes cum sexto, & vicissim. Scholiastes in Arati Phaenomena: *Piscis magnus dicitur in astra collocatus, eo quod decidens in Boeth stagno Aphacitidis filia Veneris in piscem sit transfigurata, quam Syri Deam nominaverunt.* Ita recte locum emendavit post Seldenum Bochartus Chan. lib. 2. 14. p 749. Fulgentius Myth. lib. 2. 4. p. 70. *Abscisae ergo vires temporis ---- atque in humoribus velut in mari projectae.* ita legendum cum MS Leid. & edd. vett. non *mare*. V. Munckerum. ita cap. 1. p. 66. *Beatus vir, qui non abiit in consilio inpiorum.* ita & interpres vulgatus monente eodem. Dictys Cretensis de B. T. lib. 1. p. 11. *omnes qui aderant in voluntate ejus traduxit.* Servius ad Virg. Æneid. 3. 171. *excepta piscatorum retibus in vita reducta est.* ubi in aliis editionibus *invita* perperam scribitur. Boëthius de Cons. Phil. lib. 2. cap. 1. *Sed, ut arbitror, haud multum tibi haec in memoria revocare laboraverim.* ita diserte scribitur in CD'O. cum in reliquis omnibus editt. & MSS. *memoriam.* Optime. Lactantius de Mort. Pers. cap. 21. *Lecta ossa & in pulverem comminuta jactabantur in flumine ac mari.* ita legendum puto non *mare*, quod nimis cascum videtur. Pessime autem cum plurimis Tollius emendat *in flumina aut mare*, dupliciter peccans. Non enim *ac* loco movendum, ut multis aliquando ostendam. Nec altera locutio sollicitanda, de qua Columbus consuli potest, qui dubitanter tamen pronunciat, cum, mea quidem sententia, nihil certius. Florus lib. 2. cap. 12. §. 11. *Quum in conspectu venisset hostis.* ita lego cum Ryck. Reg. F. & Ald. non *conspectum*, quamvis video inprobare Doct. Dukerum. Virgilius Æneid. 6: 339.

Exciderat puppi mediis effusus in undis.

Valerius Flaccus lib. 2. v. 26. *Ut*

Ut memorant, prenſum ipſe comis Neptunus in alto
Abſtulerat.

Ita legendum forte pro *in altum* ex Codice Carrionis, quamvis Heinſii membranae diſſentiant. Plura hanc in rem notavit Doct. Voſſius de Conſtruct. cap. 65. & Cel. Cannegieter in Diſſ. de Aviano cap. 19. nec non Munckerus in Diſſert. Hygino praefixa pag. 9. ubi cum Heraldo ad Arnob. lib. 1. cenſet vetuſtioribus ſcriptoribus haec minus uſurpata quam recentioribus, a quo diſcedit Cl. Cannegieter l. c. ratus, quanto quisque vetuſtior eſt Linguae, atque elegantior auctor, tanto frequentius promiſcue duplicem hunc caſum ab eo poſitum reperiri. Ego Munckeri ſententiam veriorem puto; nam ſi diſcedas a Plauto & ſimilibus antiquioribus, apud aureae aetatis ſcriptores parcius haec offendes, quam apud recentiores, ex quibus Mythologici ſcriptores a Munckero editi exemplorum ingentem numerum ſufficere poterunt. Minime tamen apud alios haec occurrere, vel reprobanda cenſeo. Contra autem *in* cum quarto caſu, ubi uſitatior ſextus, uſurpavit Boethius Conſ. Fid. p. 294. *quia multis infectus criminibus jacebat in mortem.* Lactantius de Mort. Perſ. cap. 19. *Protraxit a tergo Dajam, Conſtantino repulſo, & exutum veſtem privatam conſtituit in medium.* Non debuerat hunc locum P. Bauldri legendo *in medio*, ſatis pueriliter, depravare. Juſtinus lib. 1. 9. §. 14. *in femur graviter vulneratus occubuit.* id quia MSS. omnes habent obſecutus Gronovio non mutarem in *femur*. Propertius lib. 2. 7. 50.

Et dominum lavit moerens captiva cruentum
Appoſitum flavis in Simoenta vadis.

Quam

Quam lectionem interpres Eruditus contra Gujetum & Heinſium recte defendit. Hic tamen conjecturam Gujeti, quamvis in notis p. 686. probatam, repudiat Adverſ. lib. 2. cap. 5. p. 241. Hoc autem verſu Georg. Chriſt. Gebauerus, ut diſcimus ex Act. Lipſ. A. MDCCXXXIII. Menſ. Aug. p. 382. reponit *fulvis*, ab arenarum fulvo colore, ut putat Vir Eruditus in Obſ. Miſc. Vol. III. p. 438. Nec multum abludit a voce *fluviis*, ex quo *flavis* poſt alios fabricavit Broekhuſius. Hoc tamen malo omnino. Fluviorum enim epitheton proprium id eſſe nemo paulo humanior neſcit, idque recte obſervavit Broekhuſius. ſic & Albinovanus Et. ad Liviam v. 221.

Ipſe pater flavis Tiberinus inhorruit undis,
Suſtulit & medio nubilus amne caput.

Ita *flavum littus* Ovid. lib. 15. Metam.

Templa parentis init flavum tangentia litus.

Virgilius Georg. lib. 3. v. 350.

Turbidus & torquens flaventis Hiſter arenas.

Idem de Tiberino lib. 7. 31.

Et multa flavus arena.

Ubi Servius proprium hoc eſſe epitheton notat. Acron in Horatio Carm. lib. 1. Od. 8. v. 8.

Cur timet flavum Tiberim tangere?

flavum explicat *inundatione turbidum*, adducto hoc Virgilii loco. an voluit *inmundatione*? ita certe MS. Franeq. Servius ad Virgil. 8. 32.

Populeas inter ſenior ſe attollere frondes
Viſus.

No-

Notans: *Atqui ubique eum* flavum *dixit: ſed* ſenior *aut propter ſpumas dictum eſt: aut ad reverentiam pertinet.* videtur putaſſe *flavum* epitheton eſſe juvenum florenti aetate, quod ipſum Doctis perſuadere poſſe hactenus dubito. Sed tandem in viam. Refer ad locutiones memoratas uſum *& ubi*, & *ibi*, quo adhibentur pro *quo*, & viciſſim Caſſiodorus lib. 1. ep. 45. *Ut te notum in illa parte mundi facias, ubi aliter pervenire non poteras.* Boëthius Conf. Fid. p. 294. *ibique miſſi Prophetae & alii Sancti viri.* V. Munckerus ad Hygin. fab. 15. Rosweytha v. 151. p. 714.

Ni ſua ſpernendo forſan regalia juſſa
Illic pugnaret, quo Rex idem prohiberet.

Ita v. 650. p. 723.

Hic modo ſublimem gaudens captaret honorem,
Quo prius ingentem fuerat perpeſſa dolorem.

184. Ἔργον κ. τ. λ. Aperta imitatio Nonni lib. 42. p. 1096. l. 31.

Ἔργον, ὅπερ τελέει τις ἐν ἤματι, νυκτὶ δοκεύει.

185. Εἰπὲ ἴ, μὴ κρύψῃς. Non otioſa haec repetitio, ſed venuſta plane, nec quidquam minus quam Ταυτολογίαν ſapit. plane eodem modo locutus Nonnus lib. 8. p. 236. l. 14.

Εἰπὲ δέ μοι, μὴ κρύπτε τεῆς συλήτορος μίτρης.

Lib. X. p. 280. l. 16.

Εἰπὲ Φίλος, μὴ κρύπτε τεὸν γένος.

Nec non p. 286. l. 28. ita alii plures ſimiles ejusdem ſignificatus voces venuſte ſociant. Herodotus

tus lib. 1. cap. 9. Θάρσει γύγη· ἢ μὴ φοβεῦ. apud eundem Pythia cap. 47.

Καὶ κωφὸν συνίημι, ἢ δ' φωνεῦντος ἀκούω.
Mutum percipio, fantis nihil audio vocem.

Ariſtophanes Plut. v. 494.

Ἦν γὰρ ὁ Πλοῦτος νυνὶ βλέψῃ, ἢ μὴ τυφλὸς ὢν πέλοιτο.

Ubi Scholiaſtes: τὸ ἢ βλέψῃ κ. μ. τ. ω. π. δῆλοι ὅτι ἀντὶ τοῦ μὴ τοῦτο σημαίνει. ita legit Doctiſſ. Hemſterhuis, vel δῆλον ---- σημαίνειν, pro δηλοῖ---- σημαίνειν. Heſiodus Θεογ. v. 551.

Γνῶ ῥ' ἐδ' ἠγνοίησε δόλον.

Sacer ſcriptor Judic. cap. 5. v. 3. Ἀκούσατε βασιλεῖς ἢ ἐνωτίσασθε σατράπαι. Ita ſaepe. Lucas Euang. cap. 1. v. 20. Καὶ ἰδὲ, ἐσῇ σιωπῶν, ἢ μὴ δυνάμενος λαλῆσαι. Conſuli merentur quae Doctiſſ. L. Bos in Exerc. Philol. ad h. l. contra Theophylactum, Grotium aliosque obſervavit, qui perperam ἐσῇ σιωπῶν ταυτολογίας vitandae ergo exponebant *ſurdus fies.*

CAPUT XVI.

Muſaeus ob inconſtantiam reprehenſus, quemadmodum & Orpheus. Jaſon nave aedificata primus mare tentaſſe a Poëtis vulgo ſtatuitur. Valerius Flaccus ob inconſtantiam, cum Orpheo notatus, ſemel defenſus contra Scaligerum. Emendatio Eſchenbachii in Orpheo repudiata. Praepoſitionum ὡ & in frequentiſſima ellipſis. Suppletus Servius. Arator contra Withofium ſemel, Statius contra Heinſium, Marclandum &c bis defenſi. Emendatus Orpheus, notatus, & vindicatus. Callichori & Parthenii fluminum diſtincta nomina apud Orpheum uni tributa. Reprehenſus Stephanus Byzantinus & Nonnus, qui Lycurgum modo Dryante, modo Marte creatum prodit,

dit. Longus rejectis Jungermanni & P. Moll conjecturis bis emaculatus, & ab inconſtantiae crimine cum Achille Tatio abſolutus. Virgilius inconſtantiae in deſcriptione inferni accuſatus. Mariti non videntur ſortiti loca, quae meruerant uxores. Sichaeo non recte juncta Dido in lugentibus campis, in quibus inmerito etiam Caeneus & Eriphyla ponuntur. Ixionis diverſae poenae rotae, filicis inminentis & anguium memorantur a Virgilio. Defenſus locus Virgilii. Tentatus Servius. Torti orbes. Valerius Flaccus reprehenſus. Argonautae primo navigationis tempore tempeſtate jactati fuiſſe non videntur. Statius expoſitus contra Marklandi ſententiam. Juncta luna non triplicata. Duas noctes Herculis generationi inpenſas pauci tradunt cum Statio, qui alibi tamen trium meminit. Talis inconſtantiae varia exempla. Aurorae ab Auſonio & Virgilio bigae & quadrigae datae. Tentatus Virgilius. Nocti modo bigas, modo quadrigas ſine reſpectu hiemis & aeſtatis dari contra Broekhuſium obſervatum. Diana modo uno cervo, modo bigis, modo quadrigis vecta. Notatus Buanarrotus aliaque. Auctor Confeſſionis Fidei plurimis locis reprehenſus & refutatus. Alia inconſtantiae auctorum exempla plurima. Propertius forte defenſus. Hieronymi locus contra Phaletranum adſertus. Dictys Cretenſis emendatione ab inconſtantia abſolutus.

191. Οὐδέ μοι ἔγγυς ἔασιν ὁμήλικες, οὐδὲ χορεῖαι
Ἡΐθεων παρέασιν. Atqui ſupra v. 33. ipſe Muſaeus de puella adfirmat:

Σαοφροσύνῃ ᾗ ἐν αἰδοῖ
Οὐδέποτ' ἀγρομένῃσι μεθωμίλησε γυναιξίν,
Οὐδὲ χορὸν χαρίεντα μετήλυθεν ἡλικος ἥβης,
Μῶμον ἀλευομένη ζηλήμονα θηλυτεράων.

Haec non optime cohaerent. Conſultum certe magis modeſtiae & pudicitiae Heronis putarem, ſi ipſa ſcena mutata rationes v. 33. ab ipſo Poëta adlegatas memoraret Leandro, ipſe vero Muſaeus v. 33. cauſſam ſocietatis cum aequalibus vitatae candide & aperte panderet, vel potius utroque loco ſibi conſtaret. Non tamen nimis hoc nomine exa-

exagitandum putem elegantiſſimum vatem, cum Poëtis, Hiſtoricis, aliisque talia aliquando exciderunt, ad quae inveſtiganda & adtentione & judicio opus eſt, quia difficulter talia animadvertuntur, nec raro immeritis talia inpingi poſſunt. Optimo tamen jure in hanc claſſem refero Vetuſtum Argonauticorum, Scriptorem, qui ſub Orphei nomine circumfertur, quando v. 66 diſerte canit Minervam primam navem fuiſſe fabricatam:

Καὶ οἱ Φηγινέην πρῶτον τεκτήνατο νῆα,
Ἣ ἢ ὑπ' εἰλατίνοις ἐρετμοῖς ἁλιμυρέα βένθη
Πρώτη ὑπεξεπέρησε, τελίβυς δ' ἤνυσε θαλάσσης.

Et tamen v. 1291. canit de nave Argo:

Κέρκυρᾳν ζαθέην ἐξίκετο, ἢ σφιν ἔναιον
Ἴδρεις εἰρεσίης ἢ ἁλιπλάγκτοιο πορείης
Φαίηκες.

Phaeaces igitur maria navigare jam ante norant, cum ab Argonautis nunquam viſis diſcere non potuerunt. Jaſonem primam navem longam aedificaſſe, quod monet Apollonii Rhodii Scholiaſtes a quibusdam ſtatui, quod & ex Plinio lib. 7. cap. 56. manifeſtum, inquies, Phaeacas autem magis litora legiſſe, neque alto ſe credere fuiſſe auſos adhuc. Fateor non credibile eſſe, primam navem a Jaſone ante phaſelos, rates, imo naves alias fuiſſe fabricatam, quaeque multa a multis dicta, cum nobis ſufficit alios plures, quemadmodum Eratoſthenes Cataſt. cap. 35. πρώτη γὰρ αὕτη νεῦς κατεσκευάσθη, ἢ ἀρχῆθεν ἐτεκτονήθη. Φωνήεσσα ἢ γενομένη, πρώτη τὸ πέλαγος διέπλευ ἄβατον ὄν. de quo conferri poteſt Munckerus ad Hyginum p. 49. ſtatuere primam navem ab Jaſone in mare fuiſſe deductam, quam opinionem, quod nemo neſcit, ſecuti Poëtae, ex. gr. Valerius Flaccus lib. 1. v. 1.

Prima Deum magnis canimus freta pervia natis.

Et v. 196. ubi Jason Neptunum placare studens ita loquitur:

Da veniam. scio me cunctis e gentibus unum
Inlicitas tentare vias, hiememque mereri.

Qui tamen lib. 2. v. 108.

Dux Lemni, puppes tenui contexere canna
Ausus, & inducto cratem defendere tergo,
Laeta mari tum signa refert: plenasque movebat
Armentis nuribusque rates.

Utinam haec Summus Burmannus, quod promiserat ad v. 1. conciliasset, neque enim, si jam rates potius, quam naves fuerunt, ut censet Vir Clarissimus, penitus convenient haec cum eo, quod dicit *se unum e cunctis gentibus* mare tentare. Quod vero Julius Caesar Scaliger lib. 6. de Poëtica Flacco objicit v. 642. ubi ita Neptunus:

Hanc mihi Pallas,
Et Soror hanc, inquit, mulcens mea pectora fletu
Abstulerint: veniant Phariae Tyriaeque carinae,
Permissumque putent. quoties mox rapta videbo
Vela Notis plenasque malis clamoribus undas?

In eo inique agit, cum clarissimum in modum patet vaticinantem hic introduci maris Deum, quod vel caeco patet, & recte observatum Burmanno, nam quod primo conjectat concedi posse ante Argo versus Occidentem & oras Africae & Hispaniae cursum instituisse *Tyrias & Pharias carinas*, sed minimo ausas fuisse Bosporum & Euxinum peragrare, non placet, cum evidenter pateat eum sermonem tribui Neptuno, quo de mari tunc primum aperto loquatur, ob quam rationem alias naves Argonautis in Ponto Euxino non nimis adcurate obvias

vias quoque fingere mihi videtur Poëta, quemadmodum hic Phaecas navigationis peritos Orpheus. Idem hic quoque v. 1297. classem Aeëtae ipsos insecutam memorat, quemadmodum & Valerius Flaccus lib. 8. v. 259.

Quis novus inceptos timor impediit hymenaeos?
Turbavitque toros, & sacra calentia rupit?
Absyrtus subita praeceps cum classe parentis
Advehitur.

Atqui ea tantillo tempore aedificari non potuit. Conferri possunt notata Eschenbachio, qui tamen non vidit haud firmius cohaerere responsum Orphei Jasoni, ipsum itineris comes sociusque ut esset, roganti, datum, ubi hanc caussam interserit v. 98.

Ἤδη γάρ μοι ἄλις καμάτων, ἄλις ἔπλετο μόχθων,
Ὧν ἱκέμην ἐπὶ γαῖαν ἀπείριτον ἠδὲ πόληας,
Αἰγύπτῳ Λιβύῃ τε βροτοῖς ἀνὰ θέσφατα φαίνων.

At quo modo Orpheus iter adeo longinquum & difficile, quo maria vasta & flumina sonora ipsi superanda, nullo usus navigio conficere potuerit me cum ignarissimis scire candide fateor, nisi arte aliqua nobis ignota, vel Triptolemi curru, vel Daedali alis vectus fuerit. Interea invictum hoc argumentum, quo antiquitas hujus Poëtae, ipsum se Argonautam fingentis, destruitur, talis enim si fuisset ipsum tam turpiter a veritate potuisse aberrare quis sanus credet? Ceterum v. 100.

Αἰγύπτῳ Λιβύῃ τε βροτοῖς ἀνὰ θέσφατα φαίνων.

Eschenbachio emendanti Αἰγύπτῃ Λιβύης τε βροτοῖς ne auscultem facit ipse Poëta v. 77. ubi dicit.

Βισονίῃ Κικύνεσσι πολυρρήνοισιν ἀνάσσων.

Pro quo praepoſitione addita v. 129.

Οἳς Δολόπεσσιν ἄνασσεν ἐνὶ Φθίῃ ἐριβώλῳ.

Nihil tritius hac praepoſitionis ἐν ellipſi. Homerus Iliad. P. 36.

Χηράσας δὲ γυναῖκα μυχῷ θαλάμοιο νέοιο.

Iliad. Π. 151.

Βοσκομένη λειμῶνι παρὰ ῥόον Ὠκεανοῖο.

Ælianus Var. Hiſt. 3. 12. ἀλλ' ἑτέροις ἐλυσιτέλησε τῇ Σπάρτῃ καταμεῖναι. id Kuhnius retinendum putat, cum Faber corrigit ἐν τῇ Σπάρτῃ. Sed obnititur Vir Eruditus in Obſ. Miſc. Vol. III. p. 89. neque admodum ego defendam. vide quae obſervat Eruditiſſimus Xenophontis Epheſii Interpres ibid. p. 419. Poëtis talia magis in deliciis. Ita Latinis praepoſitionis *in* uſitatiſſima ellipſis. Claudianus de R. P. 3. 114.

Jam non ulterius Phrygia tellure morabor.

v. 363.

Sic qui vecturam longinqua per aequora merces
Molitur tellure ratem.

Virgilius Æneid. lib. 5. v. 730.

Gens dura atque aſpera cultu
Debellanda tibi Latio eſt.

Lib. 12. 546.

Hic tibi mortis erunt metae: domus alta ſub Ida;
Lyrneſſi domus alta, ſolo Laurente ſepulcrum.

Lib. 7. 779.

Quod litore currum
Et juvenem monſtris pavidi effudere marinis.

Ita

Ita lib. 2. 33. Ecl. 8. 95, 97. ibi Servius. lib. 12. 343.

Quos Imbrasus ipse
Nutrierat Lycia, paribusque ornaverat armis.

Ibi Servius: Lycia *autem pro* in Lycia, *ut* non Lybiae. scribe Non Lybiae, non ante Tyro despectus Jarbas. ex lib. 4. 36 ubi idem: *aut in Tyro, ac si diceret Tyri.* &c. quae nunc non discutio. lib. 4. 632.

Tum breviter Barcen nutricem adfata Sichaei,
Namque suam patria antiqua cinis ater habebat.

Versum ultimum inmerito expunctum a Viro Docto in Obs. Misc. Vol. I. p. 13. auctori feliciter vindicavit Vir Eruditissimus in nota subjecta. Talia loca debuerant obstare quo minus Eruditissimus Withofius in Spec. Gunth. p. 157. in Aratore Act. Apost. 1. p. 246. pro

Ecclesiam terris colimus.

Legeret *in terris*, praecipue cum ipse Virgilius differte Æn. lib. 3. v. 147. dixerit:

Nox erat & terris animalia somnus habebat.

Debuissent & haec retinere Heinsium Advers. lib. 1. cap. 18. p. 188. ut & Marklandum, ne in Statio lib. 4. Sylv. 5. v. 12. pro

Non si mihi lumina mille
Quae facer alterna tantum statione tenebat
Argus.

Emendaret uterque *in statione*, neque enim de reliquis conjecturis sententiam ferre vacat. Fors & retineri posset locus Statii lib. 4. Sylv. 1. v. 40.

Reſtat Bactra novis, reſtat Babylona tributis
Frenari, nondum gremio Jovis Indica laurus.

Ubi Livinejus, Barthius, & Marklandus reponunt *in gremio*. Sed redeamus tandem ad Orpheum, quem nondum dimittendum puto. Canit hic v. 728.

Νῆα κατιθύνων ἐπὶ Παρθενίοιο ῥέεθρα,
Οὖν δὴ Καλλίχορόν μιν ἐπώνυμον οἱ καλέουσιν,
Οὖν τοι ἐγὼ μύθοισιν ἐπὶ πρωτέροισιν ἔλεξα.

Lego μύθοισιν ἐνὶ πρωτέροισιν. Conſule dicta cap. 13. de hac locutione. Vides autem Poëtam hic memorare flumen Parthenium, cujus in ſuperioribus mentionem ſe feciſſe hic monet. atqui evolve tota Argonautica, quod bis terve feci, nec quicquam reperies. Scrutentur acutiores an alicubi corruptum hoc nomen adhuc lateat. Meminit & hujus fluvii Valerius Flaccus lib. 5. 102.

Altius in ventos recipit ratis; ac fugit omne
Crobiali latus, & fatis tibi, Tiphy, negatum
Parthenium.

Ubi Voſſius rejicit ſententiam Nicolai Loënſis eundem fluvium ſtatuentis ac Callichorum, quia Valerius antea v. 74. diſtinguit:

Praeterit & feſta vulgatum nocte Lyaei
Callichoron: nec vana fides. his Bacchus in oris
Abluit Eoo rorantes ſanguine thyrſos.

Atque ita Scylax in deſcriptione Paphlagoniae ex conjectura Salmaſii & Iſ. Voſſii, ut adeo hic iterum errorem forte conmiſerit Orpheus, niſi alios ipſum ſecutum auctores velis. Neſcio vero unde hauſerit Stuckius ad Arrian. Peripl. p. 130. diverſam lectionem Καλλιρόον an e conjectura, an e vitioſis codi-

codicibus quod probabilius. certe eadem fere diversitas apud Valerium v. 75. Simili autem ratione memoria lapsus est Stephanus Byzantinus in V. Λακεδαίμων. ubi scribit: ἔστι ἡ ὄρχησις Λακωνικὴ, ὡς ἐν τῷ περὶ Μαντινείας εἰρήσεται. nam in V. Μαντίνεια ne verbum de ea re monet. Hunc tamen errorem homini, qui librum hunc in compendium redegit, adscribendum puto. Parum etiam sibi constat Nonnus lib. 28. p. 538. l. 31.

Ἔνθα τις Ἄρεος αἷμα μιαιφόνος ὤκεεν ἀνὴρ,
Ἤθεσι ῥιγεδανοῖσιν ἔχων μίμημα τοκῆος
Οὐρείης ἀμέθυσος ἀμεμφέας εἰς μόρον ἕλκων
Αἰνομανὴς Λυκόεργος.

Ubi Lycurgum Martis filium vocat, sicut & p. 540. l. 18.

Ἐννοσίφ ᾧ τοκῆϊ
Δαιτρεύων ἱέρευε.

Nec non p. 542. l. 13, & 31. p. 544. l. 5. ubi Junonis nepos vocatur. Vid. & p. 548. l. 4. p. 552. l. 8. Idem tamen p. 542. l. 4.

Ἀῤῥαβίης μεδέοντι Δρυαντιάδῃ Λυκούργῳ.

Ita lib. 21. v. 1. p. 564. l. 18. υἱὸν Δρύαντος vocat, quemadmodum Hyginus fab. 242. aliique. Sic & p. 544. l. 15. Venerem γνωτὴν δάμαρτα ipsius appellat, quae quomodo inter se conveniant non perspicio. Judicent Eruditi an huc referendus Elegantissimus Pastoralium Scriptor Longus, cum lib. 1. p. 17. de Daphnide & Chloe, dicit: τοῦτο μόνον ἤδεισαν, ὅτι ἡ μὴ φίλημα, ἢ ᾗ λοῦτρον ἀπώλεσεν. At vero in praecedentibus lotionis mentio expressa non exstat. Igitur auctor sibi obloquitur? minime. haec librariorum culpa, per quam integrum Scriptoris locum perditum esse merito querimur

non tamen difficulter eruendam, cum vestigia ejus deprehendimus p. 12. Καὶ ἐλθὼν ἅμα τῇ Χλόῃ πρὸς τὸ ἄντρον ἔ νυμφῶν, τῇ μὲν ἔδωκε καὶ τὸν χιτῶνα, καὶ τὴν πήραν ..... ἐγένετο. Τοιαῦτα πρὸς αὐτὸν ἀπελήφει: τί ποτέ με Χλόης ἐργάσεται φίλημα; χαίλη μᾶλλον ῥόδων ἀπαλώτερα κ. τ. λ. Lacunam hanc ut suppleant Jungermannus inserit ἐπεὶ ὃ μόνος ἐγένετο, P. Moll καὶ πολλὰ φιλήματα ἐγένετο, quae vanae & ineptae conjecturae. Ubi enim quaeso in Jungermanni commento mentio osculi, quod a Chloe accepit Daphnis quodque in seqq. adeo praedicat? Quis vero patienter ferat hanc constructionem καὶ πολλὰ φιλήματα ἐγένετο. Τοιαῦτα πρὸς αὐτὸν ἀπελήφει, *multaque interceſſerunt oscula. Talia apud se nugabatur*? Nemo puto, qui aure non plane est surda & jacenti. Cogitabam olim τῇ μὲν ἔδωκε καὶ τὸν χιτῶνα καὶ τὴν πήραν, ἑ ὃ αὐτῷ φίλημα· ἐπεὶ ὃ ἐλούσατο καὶ μόνος ἐγένετο τοιαῦτα πρὸς αὐτὸν ἀπελήφει *ei dedit tunicam & peram, ipſa vero ei oſculum: poſtquam vero abluit corpus & ſolus fuit.* singularem numerum vocis φίλημα probat auctor p. 17 l. 21. p. 12. l. 21, 23, 29. &c. Neque nunc repudio hanc conjecturam aliis certe longe praeferendam, cum lotionis & oscili necessaria hic mentio esse debeat, quae an paucioribus verbis fieri queat nondum perspicio. Non nimis tamen periculosae, quales pleraeque sine libris in locis lacuna laborantibus, conjecturae tribuo, libenter cum faciliori permutaturus. Jam si ponamus haec a manu Longi profecta, quam non dissimilem fuisse certo statuere licet, qua ratione cum his in concordiam rediges, quae reperiuntur lib. 2. p. 39. καὶ ἀγάγοντες δ ἐπιέσης ἡμέρας τὰς ἀγέλας εἰς νομὴν, ἐφίλησαν μὲν ἀλλήλας ἰδόντες, ὃ μήπω πρότερον ἐποίησαν, καὶ περιέβαλλον τὰς χεῖρας ἐπαλλάξαντες? Vides diserte verbis eum adfirmare illos nunquam antea invicem se

oscu-

oſculatos fuiſſe quod tamen ante ipſe de iis narravit? Non difficulter ſuccurri poteſt legendo ἰδόντες, καὶ, ὁ μ. π. ἐποίησαν, ἀλλήβαλλον τ. χ. π. *oſcula dederunt, alternatimque quod ante nunquam fecerant, in amplexus ruerunt.* ut reddidit Interpres jam olim, ſed referens ad utrumque. Dubitabis tamen, ſat ſcio, an ita ſcripſerit auctor, certe an vel ita defendi poſſit, cum tria haec amoris remedia oſculum, amplexus, & concubitum amoris ignaros docuerat Philetas p. 37. conlata & p. 38. ſed quid ſi ponamus oſcula jam ſumſiſſe Daphnidem a Chloë ſua Philetam ignoraſſe, & myſteriis his, quorum ſane rudiſſimi, eos plane nondum fuiſſe initiatos, & hinc tria illa remedia amantibus ſenem praeſcripſiſſe? ita tolletur omnis difficultas, & recte auctor ſibi conſtabit. Elige, quod videbitur Lector, ego vera me dixiſſe perſuaſus ſum, praecipue cum & lib. 1. p. 19. l. 20. adfirmat: ἐνπρεπῶς ἡ διὰ τὸ σύζυγος τὴν Χλόην ἐφίλει. quorum elegantiſſimum & ſatis adcuratum auctorem tam brevi oblitum fuiſſe, cum elabendi rima pateat, quare credam? Neſcio an & huic numero adſcribendus lepidiſſimus auctor Achilles Tatius lib. 8. p. 515. ubi de fonte Stygis loquitur, per quem dijudicabant polluti tori accuſatas: καὶ διὰ τοῦτο ὅταν τὶς αἰτίαν ἔχῃ Ἀφροδίτην εἰς τὴν πηγὴν εἰσβᾶσα κοπλέεται. ἡ ὃ ἐστιν ὀλίγη, καὶ μέχρι κνήμης μέσης. ἡ δὲ μείσις· ἐγγράψας τὸν ὅρκον γεγραμματείῳ μηλίνῳ δεδεμένον ἀφιεθῇ κατὰ τῆς ῥέμης· κἂν μὲν ἀψευδὴς τὸν ὅρκον, μένει κατὰ χώραν ἡ πηγή· ἂν δὲ ψευδὴς ᾖ, τὸ ὕδωρ ὀργίζεται, καὶ ἀναβαίνει μέχρι τῆς ῥέμης, καὶ τὸ γραμματεῖον ἐκάλυψεν. Id judicium ſubire coacta Melite, Therſandri uxor, ab ipſo marito polluti tori accuſata, fontis aqua non tumeſcente, omnibus probantibus abſolvitur p. 519. Attamen antea lib. 5. p. 355. & 357. refert Clitophontem cum ea rem habuiſſe victum lacrimis

precibusque infimis, in quas deſcendere Meliten vis amoris coëgerat. Viden' Lector haec minime ſibi conſtare; quod ſi voluiſſet innocentiam mulieris omnibus teſtatam facere, alia ratione hunc, qui ſane vindice digniſſimus, nodum ſolvere debuerat, nec in artum deſilire, unde pedem referre ſalva operis lege vix ipſi integrum erat. Fors tamen, candidos enim eſſe decet, elabendi aliquam adhuc rimam patere Tatio judicabunt acutiores, culpamque diluere conabuntur ex rite intellectis verbis p. 509. Προκαλεῖται Θέρσανδρος Μελίττην ----- εἰ κεκοινώνηκεν εἰς Ἀφροδίτην τῷδε τῷ ξένῳ πάρ' ὃν ἀπεδήμην χρόνον, εἰς τὸ τ ἱερᾶς Στυγὸς ὕδωρ εἰσβᾶσαν, ἢ ἐπομοσαμένην ἀπηλλάχθαι τ ἐγκλημάτων. Hanc oblatam conditionem non ſprevit Melite, ita enim auctor p. 511. ἡ ὃ Μελίττη θαῤῥήσασα τῷ πάρ' ὃν ἀπεδήμει χρόνον ὁ Θέρσανδρος, μηδὲν κοινὸν πρὸς αὐτὴν γεγονέναι πλὴν λόγων. Ἀλλὰ ἢ ἐγώγε ἔφη ταύτην δέχομαι τ πρόκλησιν. Nuptias enim iniverat cum Clitophonte, non quidem cum peregre abeſſet, ſed domum jam revertiſſet, ut patet ex lib. 5. p. 355. ut facile ipſi jurare fuerit abſente marito virum ſe non paſſam, neque ipſa jurisjurandi ratio, quae habetur lib. 8. p. 515. adverſatur. Hos dolos artesque Melites mulierum callidiſſimae Therſandrum virum naris non adeo emunctae latuerunt. Hoc modo ſi quis Tatium capiat, non dubito omnes in caſtra eorum tranſituros, qui abſolvi poſſe contendant, quin vero ita capiendus, quamvis aliter olim ſenſeram, nullus jam dubito. Majus jam opus moveo, ipſum Poëtarum principem Maronem, ſi pote, non plane abſolvi poſſe evictum iturus. Hic in inferarum ſedium deſcriptione lib. 6. v. 440. canit:

Nec

Nec procul hinc partem fusi monstrantur in omnem
Lugentes campi. sic illos nomine dicunt.
Hic, quos durus amor crudeli tabe peredit,
Secreti celant calles, & myrtea circum
Sylva tegit. curae non ipsa in morte relinquunt.

His in locis Poëta conlocat infelicem Didonem, quae cum Aeneae adspectui se subtraxisset, ad Sichaeum maritum se recipit v. 472.

Tandem corripuit sese, atque inimica refugit
In nemus umbriferum: conjunx ubi pristinus illi
Respondet curis, aequatque Sichaeus amorem.

At enim crudeli amoris tabe peresus non periit Sichaeus, sed a fratre Pygmalione, quem auri sacra illa fames invaserat. Quo igitur hic constitutus? anne ex opinione Veterum mariti easdem apud inferos sedes tenuere, quas uxor incolebat, & ipsa fuerat merita? id si probari queat ocyus absolvam elegantissimum vatem; at fieri id posse nondum adducor ut credam. Puerile & vanum esset effugium, si quis verbis Servii ad v. 474. *aut certe* respondet curis *par est mortis similitudine. Ferro enim uterque consumptus est.* uti vellet ad haec destruenda: nonne enim & Deiphobus ferro consumptus, ipsiusque adeo uxoris Helenae scelere potiori jure haec loca incolere deberet? & tamen ponitur in arvis ultimis, quae bello clari frequentant v. 477, & 494. Excipere non est Sichaeum alia loca tenuisse, eaque invisisse forte pristinam maritam, obstat enim ipse vates v. 431.

Nec vero hae sine sorte datae, sine judice, sedes.

Atque ita Servius ad v. 466. *quia post mortem tenebit alterum circulum, viris fortibus scilicet; non amantibus*

tibus datum. Quin diſerte eisdem in locis conſtituit conjuges hos, ut patet ex v. 472.

> *Tandem corripuit ſeſe, atque inimica refugit*
> *In nemus umbriferum: conjunx ubi priſtinus illi*
> *Reſpondet curis aequatque Sichaeus amorem.*

Quale enim hoc *nemus umbriferum*? nonne *myrtea ſylva* v. 443. & *ſilva magna* v. 451. vocata? id veriſſimum videtur, at monendum, ne quis Phoeniſſam Didonem a vulnere recentem, & certam ſedem nondum adeptam huc & illuc oberraſſe, atque ita etiam ad mariti circulum fugiſſe aliquis ſuſpicaretur. Dein num majore jure lugentibus his campis adſcribitur *maeſta Eryphyle*, *crudelis nati vulnera monſtrans*? an quia maritum Amphiaraum accepto monili prodidit Polynici? ita inquies, & ne alia cogitem facit Homerus Odyſſ. A. quo loco Ulyxes animas orco evocans ita loquitur:

> Μαῖραν τε Κλυμένην τε ἴδον, στυγερήν τ' Ἐριφύλην,
> Ἣ χρυσὸν φίλῳ ἀνδρὸς ἐδέξατο τιμήεντα.

Cujus verſus a Clemente Strom. II. p. 388. adducti auctor latuit Munckero ad Hyginum fab. 73. Sed an ideo *durus amor* eam *crudeli tabe perediſſe* dici poteſt? non putem. Merito etiam quaerere licet de Coeneo, an quia olim femina ereptae virginitatis pretium a Neptuno accepit ſexus mutationem conmode a crudeli tabe pereſa dici queat, cum certe, mea quidem ſententia, magis locum meruerat in circulo virorum fortium, cum fortiter pro Lapithis contra Centauros pugnando non niſi ictibus fuſtium crebris ſuperari potuit, notante praeter alios Servio ad v. 448. Videant acutiores an placeat Servii obſervatio ad v. 476. *In his enim quae dixit miſta ſunt virtutibus vitia. In his autem quae dicturus eſt, nocentium poenas a piorum*

rum ſegregat meritis. Nam inferi (ut diximus ſupra) humanam continent vitam: hoc eſt animam in corpore conſtitutam. Haec autem quae dixit, miſta eſſe manifeſtum eſt Licet enim in viris fortibus laudetur virtus, eſt tamen vituperabile alienum imperium caedibus occupare. Item amare privignum, crimen eſt: Virtus, maritum. An vero calculum addere libeat notae ad v. 444. *Sane ſciendum, loqui eum de amore generali, nihil enim intereſt, quid quis amet dummodo amore teneatur.* ita ſane omnes removeri poſſent difficultates, ſed nihil eſt in verbis Poëtae, quod nos eo ducat, ut adeo ego non videam, quomodo ſibi conſtet Virgilius, praecipue ſi urgeas verba *durus amor crudeli tabe peredit*, quae nemini fere conveniunt. Aliud praeterea notavit Servius in verbis Poëtae v. 442. *Notandum etiam (nam rarum eſt) quia cum maſculino genere uſus ſit, ut*, Hic quos durus Amor, *tantum faeminarum ponit exempla, non quod deſint viri: ſed elegit ſexum impatientem ad amandum. tamen paullo poſt & Sichaei facturus eſt commemorationem.* Fateor rarius hoc eſſe, nec tamen deſunt exempla, ut illa quae adduximus cap. xv. ita lib. x. Æneid. v. 88.

> *Noſne tibi fluxas Phrygiae res vertere fundo*
> *Conamur? nos? an miſeros qui Troas Achiuis*
> *Objecit.*

Ubi tamen Servius alio modo rem expedit. Adde quod & hic Sichaei mentio fiat. Idem vates in poena Ixioni adſignanda vehementer variat, ut Georg. 3. v. 37. angues in ea memorat:

> *Invidia infelix Furias, amnemque ſeverum*
> *Cocyti metuet, tortosque Ixionis angues*
> *Immanemque rotam & non exſuperabile ſaxum.*

Libro autem Æneid. 6. 601. atram ſilicem ipſi imminere tradit: *Quid*

Quid memorem Lapithas, Ixiona, Pirithoumque?
Quos ſuper atra ſilex jam jam labſura, cadentique
Inminet adſimilis.

Et tamen mox v. 616.

Saxum ingens volvunt alii, radiisque rotarum
Diſtricti pendent.

Non mihi latet Virum Eruditum in Obſerv. Miſc. Vol. I. p. 272, & p. 390. & praecipue Vol. III. p. 309. & ſeqq. ingenti exemplorum ex omni antiquitate ſedulo conlecto numero id agere, ut unius Codicis, in quo *orbes* legitur, ſcripturam defendat, ſed parum, quod pace ipſius dixerim, iſta me movent, ut mendoſum locum putem, praecipue cum & Servii aetate jam ita lectum, ut patet ex ipſius nota: ANGUES] *quibus religatus ad rotam eſt, poſtquam illicitos Junonis petivit amplexus.* ut & quae habet ad 6. 601. *ad inferos truſus eſt, & illic religatus ad rotam circumfuſam ſerpentibus.* Inmerito hic Scholiaſtem quod vellem oſtendiſſet Vir Eruditus, interpolatum eſſe p. 311. objicitur, cum & idem tradat altero loco jam adducto, in quo legere potes *quibus circumfuſam religatus ad rotam eſt.* ut non ſit ratio, ſi ita capies Poëtam, quod p. 320. de Latinitate dubitetur. Jam vero, quod jactat Vir Eruditus p. 313. nullum e Latinis Poëtis unquam recedere a nota Mythologia, & idcirco veriſimillimum eſſe Virgilium ſcripſiſſe *orbes* non *angues*, quodque p. 318. ſatis audacter adfirmat nullam eſſe differentiam in authenticis ſcriptoribus, aut qui ante Virgilium vixerunt, omne illud vanum & nimis praecipitanter effuſum certiſſime patet ex v. 601. jam adducto, ubi vides ipſum Virgilium diverſam ab omnibus aliis & ſe ipſo ſequi ſententiam, ut adeo ego rejicere vulgatam

gatam non auſim lectionem. Optime Servius ad v. 616. *Ixionem dixit ut alibi oſtendit* Atque Ixionii vento rota conſtitit orbis. *licet ſupra dixerit* Quos ſuper atra ſilex. *Nam de his fabulis variae ſunt in ipſis authoribus opiniones.* ſummo mirari opere licet tam evidentem Virgilii locum omnes fuiſſe praetervectos. Ceterum *tortos orbes* latine dici cum viro Eruditiſſimo Vol. I. p. 272. in nota, non auſim negare, cum ita Cicero in Arateis loco citato Vol. III. p. 316.

Tam tornare cate contortos poſſiet orbes.

Miſſo Virgilio pergo ad Valerium Flaccum lib. 2. ubi navigationem Argonautarum deſcribit a v. 1. ad v. 17. ubi Pallenen ipſis adparuiſſe adfirmat, & digreſſione de Gigantum pugna abſoluta v. 34. occaſum ſolis memorat:

Jamque Hyperionius metas maris urguet Hiberi
Currus, & vectae prono laxantur habenae
Aethere; cum palmas Tethys grandaeva ſinusque
Suſtulit, & rupto ſonuit ſacer aequore Titan.
Auxerat hora metus.

Metum hunc in ſequentibus luculentius pingit, tantumque fuiſſe vates nobis refert, ut vix trepidantes confirmare potuerit Typhys. Haec ne prima nox in mari iis vigilata? ſi negas interrogare libet, cur adeo Heroes trepidant, ubi nullum ipſis periculum immineat? ſi adfirmes te refutabo ex oratione Tiphyos v. 48.

Non hanc, inquit, ſine numine pinum
Dirigimus; nec me tantum Tritonia curſus
Erudiit; ſaepe ipſa manu dignata carinam eſt.
An non experti, ſubitus cum luce fugata
Horruit imbre dies? quantis, prô Juppiter, auſtris
Reſtitimus? quanta quoties & Palladis arte
Incaſſum decimae cecidit tumor arduus undae.

Quando

Quando enim haec omnia acciderunt? unone die toties luctati cum ſpurciſſima tempeſtate cujus nemo nedum ipſe Valerius meminit, imo quae reliquis Poëtis adverſa eſt? certe Orpheus Argon. v. 359.

Καὶ τότε δὴ λιγὺν ἦρον ἐπιπροέηκε νέεσθαι
Ἥρη Ζηνὸς ἄκοιτις. ἐπείγετο δ' ἐς πλόον Ἀργώ.

Vix etiam iter, certe ut ab Orpheo deſcribitur, tantillo tempore tam longinquum conficere potuerunt, praecipue ſi adeo cum tempeſtate luctati. conponant haec quibus volupe eſt, & de tam bono luto praecordia Titan finxit: ego me non expedio, putoque Poëtam noſtrum non cohaerere & plane diſſona canere. Statium etiam dictorum non ſemper fuiſſe memorem docuit Eruditiſſimus Marklandus ad Sylv. 4. 1. 28. & lib. 2. Sylv. 1. v. 181. quae referre non vacat, ut adeo mirer virum acutiſſimum lib. 4. Sylv. 6. v. 17.

O bona nox! junctaque utinam Tirynthia luna!

junctam lunam cum Cruceo interpretari triplicatam, quia ita ipſe Poëta Theb. lib. 6: 289. & 12: 301. a qua ſententia diſcedendum non putat, cum explicationem ferat vox *juncta*, quae eſt continuata, inque quamvis longitudinem rejecta, ut 2. 6. *junctum ſtemma*, longe continuatum, a proavis demiſſum. Ego tamen facio cum Gronovio Diatr. cap. 43. p. 281. qui, mea quidem ſententia, Cruceum recte reprehendit, cum nemo ita *jungere noctem*, *lunam* &c. uſurpavit. Fateor ſententiam eorum qui tres noctes junctas volunt eſſe vulgatiorem, quippe quam ſecuti Orpheus Argon. 1. 118. Achilles Tatius lib. 2. p. 145. Nonnus lib. 7. p. 208. l. 17. lib. 25. p. 656. l. 7. Lycophron pluresque alii, ſed tamen & altera ſuos habet patronos

tronos Senecam, Propertium, Capellam, quos debemus indicio Diligentiſſimi Meurſii ad Lycophr. v. 33. Hanc quin ſecutus hoc loco ſententiam Poëta nullus dubito, praecipue quia Poëtarum nullis in rebus major inconſtantia, quam ſimilibus. Ne longius abeam Auſonius Perioch. Odyſſ. 17. bigas dat:

Jam coelum roſeis rutilat Tithonia bigis

Ita recte emendat Marklandus ad Stat. 4. 6. 16. Vulgo *Tritonia*. ſic 8 Iliad.

Aurora in croceis fulgebat lutea bigis.

Quae ſumta ex Virgilio lib. 7. 26.

Aurora in roſeis fulgebat lutea bigis.

An ſcribendum *croceis* ex Auſonio? in Eclogis *crocco mutabit vellera luto.* non tamen damno vulgatam Secutus hanc ſententiam inter alios Valerius Flaccus lib. 2. 261.

Regina, ut roſeis Auroram ſurgere bigis
Vidit.

Idem tamen Auſonius Perioch. 8. ipſi dat quadrigas:

Jam coelum rutilat roſeis Aurora quadrigis.

Nec non Virgilius lib. 6. 535.

Hac vice ſermonum roſeis Aurora quadrigis
Jam medium aethereo curſu trajecerat axem.

Bono judicio hanc ſententiam adoptavit vir ſummus Hugo Grotius in molliſſima Elegia, qua hiemis conmoda cecinit:

Dicite, Chaldaei, roſeis cur vecta quadrigis
Tardior hiberno tempore ſurgat Eos?

Eodem modo Poëtae Nocti modo quadrigas, modo bigas dant, ut docuit Elegantiſſimus Broekhuſius ad Tibullum lib. 2. El. 1. v. 87. qui putat haec conciliari poſſe, ſe aeſtate quadrigis, hyeme bigis vehi fingatur, quam vocem ore ipſius excidiſſe nollem, cum ex adductis exemplis id minime pateat. ita cum Claudianus de R. P. lib. 1. v. 275. canit:

Merſerat unda diem. ſparſo nox humida ſomno
Languida caeruleis invexerat otia bigis.

Unde ipſi conſtitit de hyeme ſermonem eſſe? ex loco Virgilii lib. 5. 721. contrarium patet:

Et nox atra polum bigis ſubvecta tenebat.

Hyemem enim non intelligi abunde conſtat ex toto libro. Confer. v. 79, 102, 660. &c. fateor tamen favere Broekhuſio lib. 4. v. 309. ubi Dido Æneae objicit:

Quin etiam hiberno moliris ſidere claſſem,
Et mediis properas aquilonibus ire per altum
Crudelis?

Poſt infelix enim Eliſſae fatum ſtatim Siciliam venit Aeneas, ut patet ex filo carminis nemini non noti. Sed forte hic Poëta non ſatis omnia rite perpendens ſermonem hunc adfinxit Didoni quaſcunque rationes libenter objecturae perfidiſſimo hoſpiti. Quicquid ſit idem vates Culic. v. 201. diſertis verbis bigas Nocti tribuit tempore minime hyemali:

Jam

Jam quatit, & bijuges oriens Erebo cit equos nox
Et piger aurato procedit Veſper ab Oeta:
Cum grege compulſo paſtor duplicantibus umbris
Vadit, & in feſſos requiem dare conparat artus.

Contra Eruditiſſimus Sannazarius de Partu Virginis lib. 2. v. 309. nocti, qua Chriſtum mater enixa, hyemali quadrigas dat:

Tempus erat quo nox tardis invecta quadrigis
Nondum ſtelliferi mediam pervenit Olympi
Ad metam.

Referri huc poteſt quod Diana modo cervo vehatur uno, modo duobus, ut apud Claudianum 2 Conſ. Stil. 286.

Cervi curvum ſubiere jugales.

V. Spanhemium ad Callim. Hymn. in Dian. v. 106. Phil. Buanarrotum in Obſerv. Hiſtor. ad numismata quaedam antiqua maximi moduli Tabul. VII. ubi binis vecta cernitur Diva. V. Biblioth. Sikii Tom. V. p. 609. Quadrigas dat Nonnus Dionyſ. lib. 48. p. 1274. l. 12.

Καὶ ὄρεα κάλιπε κούρη,
Ἄρτεμις ἐζομένη κεμάδων τετρήζυγι δίφρῳ.

Et montes reliquit virgo
Diana cervarum bigis inſidens.

Ita reddit Buanarrotus ſatis inperite, certe admodum inconſiderate, cum vetus interpretatio inſidens *quadrijugo currui* recte ſe habet. Ovidius Metam. xv. 656. Aeſculapio longam barbam dat & tamen juvenem vocat v. 642. & Faſt. 6. 735. notante Viro Docto in Obſ. Miſc. Vol. II. p. 230. Summo jure in claſſem hanc refero auctorem Confeſſionis Fidei, quem Trithemius, Vallinus ex tri-

bus MSS. Fabricius aliique Boëthium hactenus crediderunt, recte an secus alias forsan videbo, cum stylus incomtus, & barbarus saepe, aliaque nimium quantum discrepent ab elegantiis & eruditione Boëthii: hic enim p. 290. edit. Leid. A 1671, De Ario, Sabellianis & Manichaeis locutus addit: *Sed de his hactenus; suo enim loco ponentur, sicut ordo necessarius postularit.* At toto libello evoluto frustra nihil reperies. ita p. 293. *Tandem Deus, Aegyptii Regis dominationem despiciens, diviso mari rubro, quod nunquam ante Natura ulla cognoverat, suum transduxit exercitum ductore Moyse & Aaron. Postea igitur, pro eorum egressione altis Aegyptus plagis vastata est, quum nollet dimittere populum.* Haec manifesto sese evertunt, & ridicula sunt: quomodo enim Aegyptus, quum populum demittere nollet, postquam egressus jam ille, plagis vastari potest? sensus constaret si legeres *posteaquam pro eorum oppressione* &c. sed hoc esset secare non solvere nodum. Quid si Historiae Sacrae inperitus scriptor Aegyptum plagis perculsam ante Israëlitarum demissionem (nam respici ad exercitum in mari rubro submersum vix videtur) quod nos novimus ante accidisse, putaverit? Hoc non adeo mirabitur, qui totum libellum perlegerit, cum hujus farinae alia extent luculenta monumenta ex. gr. p. 294. *Et quum multis annis multas quoque gentes per viam debellassent. Gentes* sunt *populi*, ita p. 295. de Juaeis: *ut praedicatio salutaris non jam in una tantum gente, sed orbi terrarum praedicaretur.* Sed tres quatuorve populos victos ante Jordanis transitum novimus: haene *multae gentes*? Sequitur: *Descendit itaque ab eo (Davide) per singulas successiones regium stemma, perductumque est usque ad Herodis tempora, qui primus ex gentibus memoratis populis legitur imperasse.* Regium igitur inperium non in captivitate

vitate Babylonica expiravit? fors & aliud latet. videtur putasse posteros Davidis continua successione inperium tenuisse, quam puerilis autem hic error sit, patet vel ex Maccabaeorum principatu, quos e tribu Levi, non Judae oriundos fuisse, quicquid alii nugentur, certissimum est. V. Vir Eruditiss. Georg. Eric. Phaletranus de Ablat. Sceptr. Judici in Syntagm. Var. Diss. rar. Graevii cap. 3. Atque haec loca sufficere possunt. Addam breviter quaedam, quae alii occuparunt. Propertius lib. I. I. I.

Cynthia prima suis miserum me cepit ocellis,
Contactum nullis ante Cupidinibus.

Et tamen, monente Broekhusio, lib. 3. 13. v. 5. in Lycinna amoris tyrocinium se posuisse narrat:

Illa rudes animos per noctes conscia primas
Imbuit, heu nullis capta Lycinna datis.

An primas noctes Poëtae forte dedit Lycinna, quamvis prima oculis suis ipsum Cynthia ceperat? Judicent acutiores. Justinus lib. I. cap. 2. §. 9. de Semiramide: *sed & Indiae bellum intulit; quo praeter illam & Alexandrum Magnum nemo intravit*: cum tamen lib. 12. cap. 7. Herculis & Bacchi expeditiones longe auteriores memoret, observante acutissimo Tan. Fabro. Sextum Empiricum modo ποίημα nullum πρεσβύτερον existimare se, modo probabile esse alios ante eum poëtas & suo tempore fuisse sed ab ejus splendore obscuratos scribere notat Ampl. Cuperus Apoth. Homer. p. 64. quem & de Luciano vide p. 80 in fine. de Strabone V. Modium ad Justinum lib. I. cap. x. §. 5. de Aeliano Jac. Perizonium in erudita praefatione. Cum vero toties optimos scriptores dictorum non satis memores fuisse apertum sit, dubito an recte Phaletranus lib. cit. p. 390. locum Hieronymi ad So-

phoniae cap. 1. *Quia ſemel tropologice exponere coepimus viſitabit dominus in adventu & paſſione Salvatoris i. e. in die hoſtiae filii ſui, ſuper Pontifices, & ſuper Sacerdotes populi Judaici, & ſuper domum regiam. Usque enim ad illud tempus perſeveraverunt Reges Judae de ſtirpe Davidis ſecundum prophetiam Jacob: non deficiet Princeps &c. Poſt hoſtiam enim Domini ſublatum eſt regnum de Judaeis.* reſecta, ut loquitur, pannoſa gloſſatoris lacinia a purpura Hieronymiana legere jubeat p. 409. *Reges ſecundum prophetiam Jacobi poſt* &c. quia Hieronymus ad Jerem. cap. 22. dixerat: *Joachin non ſucceſſit Rex filius, ſed fuit in captivitate & Salathiël, & Zorobabel; & usque ad Chriſtum nullus regiam obtinuit poteſtatem. Omnes enim fuerunt captivi, & nullus deinceps de ſtirpe Davidis in terra Judae tenuit principatum.* Non raro tamen haec librariorum flagitia. Dictys Cretenſis de B. Troj. lib. 1. p. 8. *Interim pancis poſt diebus, Alexander cum ſupradictis comitibus venit, Helenam ſecum habens.* reſpicit ad p. 4. *Per idem tempus Alexander Phrygius, Priami filius, aliisque ex conſanguinitate comitibus, Spartae in domum Menelai hoſpitio receptus.* ubi in vulgatis *cum Æneа aliisque* contra MSS. & hiſtoriam. ſcribendum igitur *Glauco Antenoris*, quem infra comitem hujus expeditionis refert poenasque morte luiſſe, recte monet Doct. Joſias Mercerus. Aliquando & inmerito culpati Poëtae, ut Statius a viro Erudito in Obſ. Miſc. Vol. I. p. 339. ſed recte explicatus in nota addita.

CAPUT XVII.

Repetitio vocum invenuſta. Contra Perizonium defenſus locus Aeliani. Facieni velabant pudore adfecti, in caput ſumma veſtis parte adtracta. Σφιπὸς *pro* ἐὸς, *pro noſter,*

nec

nec non ὑμέτερος. Auctor περὶ Σολοικισμοῦ leviter correctus Varia in Hesiodo lectio. Φερέζωος. Gujeti emendatio in Hesiodo rejecta, aliaque. Ἄγριον εἶδμα. *Παφλάζειν verbum ab Hippocrate fictum perperam statuit Weitzius. Fervere, fervor &c. Heinsii emendatio in Tibullo non recepta Temporum diversitas multis exemplis demonstrata. Aristaenetus ter defensus a correctione Pauwii, Statius a Marklandi, Justinus a Schefferi, Hyginus a Munckeri emendationibus. Reprehensus Scholiastes. Aequora currere, aliaque. Tentatus Ovidius. Defensus Propertii locus contra Marklandum. Aura puellae. Horatius explicatus. Diphthongos ω & ου corripi sequente consona contra Bentlejum, & Arnaldum ostenditur. Oraculi apud Eusebium lectio defensa. Tentatus Tryphiodorus. Orphei locus defensus, & emendatus.* Ἅλμη *mare. Defensus Hesiodi locus, ut & Veteris Poëtae apud Diodorum Siculum nec non Manethonis contra Arnaldum. Emendatio in Homero confirmata contra Jensium.*

191. Ἠΐθεον παρέασιν. Praecedit οὐδέ μοι ἐγγὺς ἔασιν ὁμήλικες. repetitione plane auribus ingrata atque invenusta, cui geminam observo apud Aelianum Var. Hist. lib. 2. cap. 4. ὁ Μενάλιππος ἦκεν ἐπὶ τὴ Φάλαριν, ἣ ὡμολόγησεν ἐ μόνον κοινωνὸς εἶναι τῷ Χαρίτωνι τ βελῆς, ἀλλὰ ἣ αὐτὸς ἄρξαι τ ἐπιβελῆς. ubi cum in MS. βελῆς inveniſſet Cl. Perizonius pro ἐπιβελῆς hanc vocem expungit. Nollem factum. Ultimum hujus verſus hemiſtichium habes & apud Nonnum lib. 4. p. 122. l. 4.

194. Ὡς Φαμένη ῥοδέην ὑπὸ φάρεϊ κρύπτε παρειήν. faciem enim velare pudore adfectis in more eſt. Nonnus lib. 42. p. 1098. l. 22.

Παρθένος ἄσατον ὄμμα φυλασσομένη Διονύσε
Φάρεϊ μαρμαίρεσαν ἓην ἔκρυψε παρειήν.

Orpheus Argon. v. 1220. de Medea:

Αὐτὰρ ἐπεὶ Μήδειαν ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσι,
Λῖτι καλυπτομένην, ἑανῷ δ' ἄμφεσχε παρειὰς
Αἰδομένη· χλωρὸν γὰρ ὑπὸ στέρνοις ἀκάχητο.

Heſiodus in Ἔργοις v. 198.

Λευκοῖσιν Φαρέεσσι καλυψαμένω χρόα καλὸν,
Ἀθανάτων μετὰ φῦλ' ἴτην, ϖολιπόντ' ἀνθρώπους,
Αἰδὼς ἠ Νέμεσις.

Ubi nota primam vocis Φάρεος ſyllabam conripi ſecus ac apud Orph. Argon. 963. Homer. Odyſſ. Θ. 84. Muſaeum h. l. aliosque. Caput autem prae pudore tegere volentes ſummam in illud veſtis partem adtrahebant, ut monuit Ampl. Cuperus Apoth. Homer. p. 114.

195. Σφετέροις δ' ἐπεμέμφετο μύθοις. Nota σφετερὸς pro ἑὸς uſurpatum. Erudite poſt Caſaubonum contra Grammaticos recte ita dici oſtendit Doctiſſ. Spanhemius ad Callimachum Hymn. in Del. v. 233.

Κείνη δ' ὐδέποτε σφετέρης ἐπιλήθεται ἕδρης.

V. & Stephanus Theſ. L. Gr. T. I. p. 1070. Budaeus Comment. L. Graec. p. 37. Pro *noſter* occurrit σφωΐτερος apud Nonnum lib. 5. p. 160. l. 15.

Μορφὴ θηρὸς ἔχει με, ἠ ἄνερος ἦθος ἀέξω.
Σφωΐτερῳ πότε θῆρες ἐπιζεναίχασιν ὀλέθρῳ·

Σφέτερος pro ὑμέτερος occurrit apud Heſiodum in in Ἔργοις v. 2.

Δεῦτε δὴ ἐννέπετε σφέτερον πάτερ' ὑμνείσσαι.

Quod inter Soloecismos circa Pronomina conmiſſos referens Auctor ϖερὶ Σολοικίας editus a Cel. Valckenaerio p. 201. εἰ τις inquit, ἐπὶ μοῦ ἓ πρώτῳ ϖροσώπῳ λέγοντος (ſcribendum λέγοι τὸ vel λέγοιτο τὸ) ὑμεῖς,

ὑμᾶς, ἐπὶ ᾗ δευτέρᾳ προσώπῳ τάξειεν ἀντωνυμίαν ἢ ἁρμόζουσαν τρίτῳ προσώπῳ. ὡς παρ' Ησιόδῳ,

Δεῦτε Δί' ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι.

Ἀντὶ ᾧ ὑμέτερον. Notandum hunc locum tueri ſententiam H. Stephani, qui ſolius Euſtathii auctoritate compulſus repoſuit Δί', quamvis ego potius accedam J. G. Graevio Lect. Heſiod. cap. 1. legenti cum omnibus Codd. δή. Addo locum Phavorini: σφετέρους ἀντωνυμία ἐστὶ τρίτου προσώπου, ἀντὶ ᾧ τοῦ ἐκείνων, ᾗ ἀεὶ τίθεται ἕτερον. Ησίοδος ᾗ ἐπὶ δευτέρου ἀντὶ ἔταξεν, ἐν τῷ σφέτερον πατέρα (πατέρ') ὑμνείουσαι, ἀντὶ ᾧ ὑμέτερον. Idem ibid. σφέτερον πατέρα παρ' Ησιόδῳ κεῖται ἀντὶ ᾧ ὑμέτερον ᾗ σφέτερον ὁ πολλοὶ ἔχουσιν ἐὸν δὲ ὁ μόνον ἔχει τις. Uſum hunc jam notavit Stephanus in Theſ. L. Gr. T. I. p. 1071.

197. Φερίζετο Scholiaſtae recte exponitur ἐβάλλευετο, διενοεῖτο. ita Coluthus de R. H. v. 56. & 60. Tryphiodorus v. 250, & 401.

Ἀλλ' ἤδη μοι φερίζεαι, τάδε γνώσετε πάντες,
Καὶ νεφέλην ἀπόθεσθε * βλαψίφρονος ἄτης.

Variis modis ſubplere lacunam poſſes legendo τόσην, vel τοίην vel caſu ſecundo τόσης & τ. vel potius θόωι. Nonnus lib. 37. p. 954. l. 14. lib. 41. p. 1068. l. 11. Homer. Iliad. Ξ. 3. 470. &c. X. 358. P. 144. E. 411, 430. ita Graevius in Heſiodo Θεογ. v. 532. legit.

Ταῦτ' ἄρα φερίζόμενος τίμα ἀγλαὸν ἄκετον υἱόν.

Vulgo ἀζόμενος. Gujetum falce Critica hic graſſantem & totum verſum tollentem non moror.

201. Παρθενε κ. τ. λ. Colorem duxit e Nonno lib. 4. p. 118. l. 9.

Παρθένε, τί τρομέεις; σὺ μὴ εἴαρ ποντοπορήσεις,
Στυγνὸν ὕδωρ πλώουσα· σὺν ἱμερόεντι δ' Κάδμῳ
Ὠκεανὸν περίμετρον ἐγὼ κατὰ χεῦμα περήσω.
Μή τρομέεις ἁλὸς οἶδμα βαρύβρομον.

Prius hemistichium habetur lib. 42. p. 1100. l. 2. Cum sermone autem Leandri, quo fidelissimum Heroni animum, & quaevis pro ea ferre paratum promittit, conferri poterit Tibullus lib. 4. 1. 193. Lucanus lib. 1. 367. cum hoc loco conpara & Coluth. v. 288.

Ἧς ἕνεκεν τέτληκα καὶ οἴδματα τόσσα περῆσαι.

Ibid. Ἄγελον οἶδμα. ita Achilles Tatius lib. 3. p. 165. τὸ δ' ἄγελον ἐφορᾶτο ἓξ κύματος. Judas in ep. v. 13. κύματα ἄγρια θαλάσσης ἐπαφρίζοντα τὰς ἑαυτῶν αἰσχύνας. Notavit hunc usum in verbo ἀγελαίνω Jul. Pollux 1. 9. 109. καὶ κύματα κατερρεῖ, μετέπιπτεν, ἐνέπιπτεν, ἠγελαίνετο, φελκώδης ἦν ἡ θάλασσα. Nonnus lib. 6. p. 198. l. 23. dixit

Ἄπλοος ἀφριόωντι ῥοῷ κυμαίνεται αἰθήρ.

204. Εἰ πυρὶ παφλάζοιτο. *Etsi igni ferveat.* Hoc significatu verbum frequenter occurrit apud Nonnum, ut lib. 4. p. 130. l. 7. lib. 6. p. 190. l. 18. lib. 7. p. 102. l. 24. &c. Orpheum Argon. v. 687. Achilles Tatius lib. 3. p. 159. dixit: ἐρρόχθει τὸ κῦμα, ἐπάφλαζε τὸ πνεῦμα. quemadmodum l. Salmas. p. 588. alii ἐπάφριζε. Turpissimus autem error est Weitzii ad v. 91. in Conment. Parei ad. v. 82. scribentis παφλάζειν esse verbum fictum ab Hippocrate, qui eo nomine designare voluerat τὸς πταίοντας καὶ ἐπαναλαμβάνοντας ἐν τῷ διαλέγεσθαι notante Galeno. verum est Galenum in Expositione Antiquarum dictionum Hippocratis usum hujus verbi notare, sed non ut inventi ab Hippocrate, cum

cum jam uſurpatum ſit Orpheo, nec non Homero Il. N. 798. ut vel ex Stephani Thes. L. G. T. IV. p. 163. patet. Eodem autem uſu occurrit apud Latinos *fervere*, *fervor*, &c. ut apud Ovid. Her. ep. 18: 26. Virg. Æneid. 7. 23. Lucan. 5. 234. 6. 67. Stat. 1. Sylv. 3. 29. Boëthium de Conſ. Phil. 2. 3. XI. Adde, quae ex Nic. Heinſio notavit Graevius ad Flor. 2. 2. §. 5. *Sed adeo non eſt exterritus, ut illam ipſam ferventis aeſtus violentiam pro munere amplecteretur.* quam emendationem Tollius & Begerus, qui in textum invexit, probant. Ego vulgatam lectionem *ruentis* nondum ſperno ob locum Virgilii XI. 625. apud Dukerum. Tibullus Paneg. Meſſallae v. 72.

Illum inter geminae nantem confinia mortis,
Nec Scyllae ſaevo conterruit impetus ore,
Cum canibus rabidas inter freta ſorberet undas.

Sic edidit Broekhuſius ſecutus Heinſium ad Ovid. Am. 2. 16. 26. hic tamen Advers. 1. 13. p. 142. magis probat *ferveret*; mihi ſecus videtur. Quamvis enim *fervere* hoc ſignificatu occurrere recte ibi doceat vir Acutiſſ. diverſiſſima tamen ſunt *unda, fretum fervet* & *Scylla fervet undas*, cujus verbi activo ſignificatu poſiti exemplum deſidero. Idem vir Erud. Senecae Thyeſt. 7. 68. *fervens abenum* reddidit Advers. 1. 4. p. 43.

Ibid. Ἔστεται & παφλάζοιτο diverſis temporibus a Poëta hic poſita obſervari velim, cujus rei quamvis non adeo rarae quaedam, quae notavi, exempla in medium adtuliſſe operae erit, quia nec ab his locis ungues ſuas abſtinere norunt nonnulli: ita Herodotus lib. 1. cap. 1. Περσέων μὲν νυν οἱ λόγιοι Φοίνικας φασὶ γενέσθαι τῆς διαφορῆς αἰτίους. τούτους γὰρ --- ἐπιθέσθαι --- ἐσαπικνέεσθαι --- διατίθεσθαι --- ἐλθεῖν --- ἀνέεσθαι. ita cap. 4. cap. 22. aliisque locis. Achilles

chilles Tatius lib. 1. p. 145. ὁ δὲ ἵππος, ῥυμὴν θέων, ἐκτρέπεται τὸ λεωφόρον, καὶ ἐς ὕλην ἐπήδησεν, καὶ ἐνθὺς τὸ ἄθλιον Χαρικλέα περιῤῥήγνυσι δένδρῳ. Matthaeus cap. 26. v. 26. Ἐσθιόντων δὲ αὐτῶν, λαβὼν ὁ Ἰησοῦς τὸν ἄρτον καὶ εὐλογήσας, ἔκλασε, καὶ ἐδίδου τοῖς μαθηταῖς, καὶ εἶπε. Homerus Iliad. Ξ. 179.

Ἕξυσε ἀσκήσασα, τίθει δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλά.

Sequitur

Χρυσείῃς δ' ἐνετῆσι κατὰ σῆθος περονᾶτο.
Ζώσατο δὲ ζώνην ἑκατὸν θυσάνοις ἀεσσυῖαν.

Neque in diversâ abeunt Latini. Valerius Flaccus 2. 110.

Laeta mari tum signa refert, plenasque movebat
Armentis nuribusque rates, it barbara vestis
Et torques insigne loci.

Ita & lib. 2. 7.

Templaque Tisaeae mergunt obliqua Dianae,
Jam Scyathos subsedit aquis, jam longa recessit
Sepias, attollit tondentes pabula Magnes
Campus equos.

Ibi Pius monet quosdam legere *recedit*, sed recte objicit Burmannus tum quoque legendum *subsidit*. Claudianus de R. P. 3. 396.

Compresso mons igne tonat, claususque laborat
Mulciber, Obducti nequeunt haerere vapores.
Coniferi micuere apices: crevitque favillis
Aetna novis? stridunt admisso sulfure rami.

Vid. & 2. 173. & 322.

Regi-

Reginam casto cinxerunt agmine matres
Elysiae, teneroque levant sermone timores,
Et sparsos religant crines, & vultibus addunt
Flammea sollicitum praevelatura pudorem.

Adde Carmen quod exstat apud Fulgent. Myth. 1. p. 23. Rosweytham v. 3. p. 711. v. 661. p. 723. v. 665, & 785. Facile igitur vel me tacente quivis videt quid tribuendum sit violentis illis & absonis correctionibus Jo. Corn. du Pauw, qui satis pro inperio, ubi simile quid in Aristaeneto deprehendit, ocyus ejectum it pessimo sane instituto. Sic lib. 1. ep. 9. p. 56. pro ἡ ᾧ ὥσπερ ἀλγοῦσα λαθεσίῳ σώματι προσάγει τὴν χεῖρα· ᾗ τὰς ἑαυτῆς περιλήκει δακτύλους. malit προσῆγε vel περιλήκε. epist. 10. p. 58. pro Καὶ τοῖς ὄμμασι χάριτες ἑπτὰ περὶς καθ' Ησίοδον, ἀλλὰ δεκάδων περιχορεύει δεκάς. Scribendum jubet περιεχόρευε, credo quia sequitur ἐκόσμει. Sed & praecesserat τῇ μοῖ, ἅπασι τοῖς ἑαυτῆς φιλοτίμως κεκόσμηκεν Ἀφροδίτη. mox pro τὴν ᾗ νέον ἐκόσμει ὀφθαλμοί --- ᾗ φυσέως ἔρευθος ἐμαινθὲς, ἐπίτρεχον τοῖς παρειαῖς. mavult ἐπέτρεχεν. Sed nonne admitti posset ellipsis verbi substantivi? Dubito quoque an servari non possit vulgata Statii lectio lib. 2. Sylv. 7. 77.

Et qui per freta duxit Argonautas:
Et qui corpora prima transfigurat.

Ubi Vir Eruditus Jer. Marklandus legit *ducit.* id certissime scio labi Schefferum, cum in Justino lib. 1. cap. 4. §. 4. pro *Cambysi mediocri viro in matrimonium tradidit.* legit cum Angl. Cod. *tradit*, quia ita loqui amant Historici, & sequitur paullo post *tradit*, quae ratio quam sit incerta nemo non perspicit. Quid? eodem capite §. 7. sequitur *Pastori regii pecoris puerum exponendum tradidit*, cum prae-

praeceſſit *infans datur occidendus Harpago.* Quid vero diſertius loco cap. 6. §. 8. *Aſtyages meriti ſui in Harpagum oblitus, ſummam belli eidem committit: qui exercitum acceptum ſtatim Cyro per deditionem tradidit, regisque crudelitatem perfidia defectionis ulciſcitur?* Minus etiam neceſſaria emendatio Munckeri in Hygino cap. 8. *Antiopam vinctam abduxit in Citheronem: parit geminos & reliquit.* ubi legit *relinquit.*

205. Μεταναύμενος ἐυνήν. *adiens cubile* recte redditur, ſed a Scholiaſta ἐνευφραινόμενος, quod nihil huc facit.

208. Νήξομαι Ἐλλήσποντον. Imitati hunc loquendi morem Latini, ut Virgilius Æneid. 5. 235.

Di, quibus imperium eſt pelagi, quorum aequora curro.

Ovidius Amor. 3. 6. 29.

Quid? non Alpheon diverſas currere terras
Virginis Arcadiae certus adegit amor.

Ita legendum forte emendatione, ut videtur, certiori, certe faciliori, illa, quam dedit Marklandus ad Stat. 4. Sylv. 3. 20. *diverſas quaerere terras* ex ſenſu & Virgil. Aen. 3. 4. ut ait. Tueri tamen Vulgatam lectionem poſſes loco Ovidii Heroid. 18: 6.

Currere me nota nec patiantur aqua.

Qualia loca ſunt plurima. *iter gradi* dixit Hyginus fab. 38. *euntes cogebat, ut ſecum arborem pinum ad terram flecterent.* ubi plura dabit Munckerus, ut & Burmannus ad Valer. Fl. 4. 689.

Contra omnes validis tenui diſcrimine remis
Pergere iter.

Nec non Elegantiſſimus Broekhuſius ad Propert. 2. 21. 21.

Ine

Ino etiam prima terras aetate vagata eſt.

Qui & *redire iter* dixit lib. 2. 20. 73.

Si modo clamantis revocaverit aura puellae
Conceſſum nulla lege redibit iter.

Nollem hic Acutiſſimus Marklandus pro *revocaverit aura p.* ad Stat. 5. Sylv. 3. 59. repoſitum iviſſet *revocarint ora*, cum iſta lectio minus venuſta prae altera merito ſordeat. Quid voluerit vates politiſſimus nemo melius explicabit ſuaviſſimo Secundo Baſio XIII.

Cum tu ſuaviolum educens pulmonis ab imo
Afflaſti ſiccis irriguum labiis:
Suaviolum Stygia quod me de valle reduxit
Et juſſit vacua currere nave ſenem.

Et mox:

Pars animae, mea vita, tuae hoc in corpore vivit,
Et dilapſuros ſuſtinet articulos.
Quae tamen impatiens in priſtina jura reverti
Saepe per arcanas nititur aegra vias.
Ac, ni dilecta per te foveatur ab aura,
Jam collabentes deſerit articulos.

Ita Baſio XVI.

Et vitam tibi longi
Reddam afflamine baſii.

Ita Euhemerus apud Ariſtaen. lib. 1. ep. 12. p. 82. τὸ ἄσθμα ἡδύ puellae ſuae laudat hinc intelligendum puto Horat. Carm. 2. 8. 21.

Te ſuis matres metuunt juvencis,
Te ſenes parci, miſeraeque nuper
Virgines nuptae, tua ne retardet
Aura maritos.

Rid-

Ridiculus est Acron dum notat: *aut facilitas, quæ in amorem trahuntur: aut unguentorum odor, ut ipse superius: Aurae fallacis.* nec non Servius ad Virgil. Æneid. 6: 204. *splendorem* interpretatus.

213. Ὄψομαι δύντα Βοώτην. Sententiam meam de hoc loco in notis supra satis exposui; nunc promissi memor facile vulgatam lectionem potuisse servari, si tantum correptio Diphthongi αι sequente consona obsisteret, ostendere conabor. Post Casaubonum in Lection. Theocr. cap. 18. p. 275. Salmasium, aliosque prae caeteris Cl. Jensium Lection. Lucian. lib. 2. cap. 6. animose hanc causam egisse contra dissentientem Rich. Bentlejum ad Callim. H. in Jov. v. 87. hujus tamen sententiae contra Jensium acerrimum vindicem extitisse Georg. Arnaldum Anim. Crit. cap. 6. p. 29. & seqq. quis nescit? Nondum tamen meum adsensum Eruditissimi viri sententiam inpetrare posse non diffiteor, cum in animum inducere vix possim, ut credam omnia ista veterum loca hoc mendo laborare, in quibus correptio ista diphthongi αι & οι obtinet, praeter enim tot loca ab aliis congesta pauca haec habe, in quorum nonnullis vix emendationi locus relictus ullus. ita Theocritus Idyll. 22. v. 178.

Α'τὰρ ὤλλοι πάντας ἐϋφρανέεσσιν ἑταίρους,
Νυμφίοι ἀντὶ νεκρῶν, ὑμεναίοισι χ̓ κύρας.

Orpheus Argon. v. 1313.

Α'λκίνοος μὲν ῤ' ὧκ' ἐπετέλλετο κηρύκεσσι
Κύρην ἀμφήλυσον ἄγειν ἀπὸ νηὸς ἐρυμνῆς,
Πατρίθ' ἑῷ τίσεσθ̓ δίκην ἀλιτημοσυνάων.

V. 834.

Οὐδὲ τοι δὴ νώνυμοι ἐμοὶ ἑρίηρες ἑταῖροι.

V. 546.

Δῦνα

Δῦναι ὑποχθονίοισι, καὶ δάκρυα λειβέμεν ὄσσων.

Idem Herculis Suffimine pag. 110.

Παγκρατὲς ἦτορ ἔχων, κάρτος μετὰ τόξα, καὶ μάντι.

Oraculum apud Euſebium Praepar. Euang. lib. 3. cap. 35.

Ἀλλὰ καὶ Μηθύμνης ναέτας πολὺ λαΐων ἔσαι
Φαιδίμων τιμῶσι Διωνύσοιο κάρηνον.

Aliud Lycurgo datum cap. 28.

Καὶ ἢ (ὀδὰν) μοῦ διὰ θ' ἁνδροσύνης, ἱερῆς θ' ὁμονοίας
Ἔσι περᾶν, ἦν δὴ λαοῖς ἡγεῖσθαι κέλευθον.

Male Vigerus in margine poſuit δεῖ, rectius p. 20. δὴ retineri poſſe cenſet, ut infinitivus ſit pro imperativo, ut ſaepe in legibus, & oraculis, ex. gr. apud Herod. 1. 55.

Καὶ τότε Λυδὲ ποδαβρὲ πολυψηφῖδα παρ' Ἕρμον
Φεύγειν μηδὲ μένειν, μηδ' αἰδεῖσθαι κακὸς εἶναι.

Coluthus de R. H. v. 206.

Τόφρα καὶ Δαρδάνιον καὶ Τρωϊκὸν ἕδας ἀμείψας.

V. 260.

Ξεῖνε πόθεν τελέθεις; ἐρατὸν γένος εἰπὲ καὶ πάτρην.

Non τε. Thryphiodorus de Excidio Ilii v. 438.

Ἀφραδίῃ τε βέβυσο μεθημοσύνῃ τε καὶ μύνῃ
Πᾶσα πόλις.

Verum an ſanus hic locus ſit dubito: quid enim eſt *ſepeliri Trojam praetextu?* an καμοῦσα? urbs cum caperetur erat feſſa & *ſomno vinoque ſepulta.* Fateor quidem horum aliquibus locis facilem admodum

medicinam praeſtari poſſe, verum omnibus non niſi duriſſimam, imo forte nullam v. gr. priori & poſteriori Orphei loco, ut & ultimo Oraculo, quod cum certiſſimum ſit vara vibiam neceſſario ſequi debet, & reliqua loca intacta praetermittenda, quin & major pars locorum a Bentlejo & Arnaldo ſollicitatorum priſtinae integritati vindicanda. ex. gr. Orphei Suffimine Parcarum p. 156.

Ἀλλὰ μοι νυκτέρσιοι μαλακόφρονες, ἡπιόθυμοι,
Ἄτροπε, ἠδ Λάχεσι, Κλωθῶ, μόλετ' ἐυπατέρειαι.

Quis ferat inmanem Bentleji emendationem legentis ἐυκταῖαι, praecipue cum illud convenientiſſimum Parcis epitheton recte monuerit Jenſius p. 171.? tolerabilior eſſet altera conjectura νυ νυκτέρσιαι, ſed minus neceſſaria. Neque violentam illam correctionem plane concoquere potuit Arnaldus, leviori mutatione legens Ἀλλ' αἰ v. cui tamen adſenſum dare nequeo, cum probe ſciam in nullo ſuffimine articulum iſto modo intrudi, emendatio autem tantum nixa fundamento lubrico, ut oſtendunt loca ex Orpheo adlata, apud quem ideo quoque fere inducor, ut credam loco vexatiſſimo Argon. v. 723. legendum

Αὐταὰρ οἱ τοῖς γε
Τύμβυς χευάμενοι πολιὴν ἐπενεισάμεθ' ἅλμην.

Quemadmodum docte conjecit Jenſius conlatis conjecturis Caſauboni, & Eſchenbachii feliciter uſus. ἅλμην & ipſe conjeceram, quae vox pro *mari* occurrit v. 688. apud Achill. Tat. 3. p. 163. Muſaeum v. 328. Nonnum lib. 2. p. 66. l. 3. lib. 5. p. 150. l. 13. &c. & oſtenderem contra Bentlejum, niſi praeripuiſſet Jenſius, qui latius & docte omnia deduxit. Miror vero Arnaldum p. 30. probare Jenſii emendationem, cum tamen, in quo cardo

cardo rei vertitur, Casauboni in primis huic placeat emendatio, qui legit ϕί. Hesiodus in Theogon. v. 48.

Ἀρχόμεναι τ' ὑμνεῦσι θεαὶ, λήγουσαι τ' ἀοιδῆς.

Infelices istorum conatus, qui λήγουσι huc intrudebant, docte retudit Jensius, adstipulante merito Elegantissimo Arnaldo, qui alia via instituens synecphonesin in ultima voce admittit non satis probabilem. Nonne enim summo jure viro Eruditissimo, quod ipse p. 35. objecerat versus tales quibus αι & οι conripiuntur, *semper omni carere modulo*, regerere hic liceret ?id aurium certe judicium flagitare putem. fors & in Apollonii Rhodii loco lib. 1. 942. negligenda synecphonesis, quamvis hac de re litigare nollem. certius scio locum vetusti Poëtae apud Diodorum Siculum lib. 3. cap. 66.

Οἱ μὲν γὰρ Δροκάνῳ σὲ, οἱ δ' Ἰκάρῳ ἐνεμόσαν
Φασὶν, οἱ δ' ἐν Νάξῳ, δῖον γένος Εἰσαφιῶτα.

Ab Arnaldo expungente versu secundo δ' post οἱ inmerito tentatum esse, cum illud δ' necessario heic loci deesse, non vero *a nasuto quodam insultum*, existimem, certe partes viri Celeberrimi fuissent exemplis dicta firmare, quod donec fiat nihil movendum persuasissimus ero. Tandem in Manethone lib. 2. v. 115. dum pro

Αὐτῶν τε κτῆσιν μινύθει καὶ πατρώϊον οἶκον.

Legendum πατρῷον οἶκον pronunciat Arnaldus, in eo manifeste labitur, cum talem pedem versus respuit. Si, quod nondum largior, locus corruptus non adeo magna mutatione restituere πάτριον proclive esset; atque ita voluisse Eruditissimum Juvenem libenter putarem, nisi verba contrarium indicare viderentur. Neque enim synecphonesin

hic ipsum admittere credibile, cum ne verbum monet. Quid quod & versus ita non satis bellus exsurgit? Plura non addo. singula enim loca a Jensio producta, ab Arnaldo vero emendata referre nihil adtinet, quia, cum tot exemplis exceptione majoribus αι & οι conripi posse constet, neque vix nisi emendationibus minus necessariis, saepe & pravis & nimis coactis iis locis mederi noverint Critici, raro autem admodum in longius a vulgata lectione recedentes mutationes conspirent Codices MSS. neque quicquam praeterea culpetur in vulgata lectione, parvo admodum negotio refutari, imo sponte fere corruere istorum emendationes aequi rerum arbitri non aegre concedent. Modus tamen adhibendus, neque enim id de omnibus emendationibus Bentleji, & Arnaldi acceptum vellem, quippe a quibus loca nonnulla docte & feliciter emaculata lubentissimo animo concedam, cujus rei specimen est in Homeri loco Odyss. H. 131.

Πρὸς δῆμον ὑψηλὸν, ὅθεν ὑδρεύονται πολῖται.

Ubi Bentlejus legit ὑδρεύοντο, quia & ita alio loco ipse Poëta, & Scholia hanc lectionem habere notat Arnaldus. Nihil certius. Jensius tamen p. 171. putat Homerum merito rogari posse, *num antea fuisset ille alterius istius fontis usus, sed tum, cum describeret istum fontem, esse desiisset*, quas ineptas tricas esse quis non videt? Solent enim Poëtae in talibus semper fere uti tempore inperfecto. ex. gr. Homerus Odyss. E. v. 68.

Ἡ δ' αὐτῇ τετάνυστο σὺν σπεύσῃς γλαφύροιο,
Ἡμερὶς ἡβαίσασα, τεθήλει δ' ἁφυλλάσι.
Κρῆναι δ' ἐξείης πίσυρες ῥέον ὕδατι λευκῷ.

P. 205.

Καὶ

Καὶ ἐπὶ πρήνην ἀφίκοντο
Τυκτὴν, καλλίρροον, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται.

γ. & Theocritum Idyll. 22. 39.

CAPUT XVIII.

Conjunctionem modos diversos conjungere pluribus exemplis docetur. Defensus Hyginus. Horatius contra Withofium semel, Statius contra Marklandum bis adsertus, semel leviter forte emaculatus. Defensus Guntherus. Emendatus Boëthius. Defensi Fulgentius & Florus. Territare fines. Loca pro incolis ponuntur. Reprehensus Virgilius. Casus diversi recte conjunguntur. Antiqua Ovidii lectio eruta, rejecto Mario. Difficilis Musaei locus contra Kromajeri sententiam expositus. Λύειν παρθενίδας ὑμεναίων. *Hero & Leander primas nuptias in templo Veneris non fecerunt.* Λύειν μίτρην. *Virginitatem non inlibate servatam ipsa Venus puniebat.*

215. Πατελάδο; ἀντιπόροιο ποτὶ γλυκὺν ὅρμον ἰκοίμην
Praecessit v. 212.

Ἔσσομαι ὁλκὰς Ἔρωτος.

Ut adeo observare hic liceat conjunctionis modorum diversorum inlustre exemplum, cujus rei ex utriusque Linguae auctoribus exempla nonnulla adponere, quia docti etiam ad haec offendunt, operae erit. Sic igitur Orpheus Argon. v. 767.

Ἦέγ' ἐπ' Αἰήταο μόλῃ δόμον οἷος ἀπ' ἄλλων,
Μηλιχίοις στέρξῃτε πωρχιφάμενος ἐπέεσσιν·
Ἢὲ μεθ' ἡρώεσσι κῆ ἐς μόθον αὐτίκα λεύσοι.

Herodotus lib. 1. cap. 53. ἐνετέλλετο ὁ Κροῖσος ἐπειρωτᾶν τὰ χρηστήρια εἰ στρατεύηται ἐπὶ Πέρσας Κροῖσος, κῆ εἱ τινα στρατὸν ἀνδρῶν προσθοῖτο φίλον. ita hoc loco, & paulo post edidit Doct. Jac. Gronovius p. 811.

pro πεφοβῆται. optime. Josephus Antiq. Jud. 1. 19. §. 3. ἡ ἐυχὴν ποιεῖται θύσειν ἐπ' ἀυτῶν, εἰ κτησάμενος βίον ἀπαθὴς ἐπανίοι, ἢ τῷ θεῷ δεκάτην τ̃ πεπαρασμένων ποιήσεται, ἔτως ἄυθις ἀφικόμενος. Achilles Tatius lib. 1. pag. 33. ἐγὼ ἦ πρὸς τ̃ Κλεινίαν καταλίγω μ̃ τὸ δεῖγμα πῶς ἐγένετο, πῶς πάθοιμι, πῶς ἴδοιμι. Vid. lib. 7. p. 425. lib. 2. p. 143. ita lib. 1. p. 35. τί λέγω; τί ποιῶ; πῶς ἂν τύχοιμι τ̃ ἐρωμένης; supra ipse Musaeus v. 204.

Εἰ πυρὶ καφλάζοιτο, ἢ ἅπλοον ἔασθαι ὕδωρ.

Nec rarius Latinis conjunctio neglecta. Propert. 3. 3. 47.

Tum mihi naturae libeat perdiscere mores,
Quis Deus hanc mundi temperet arte domum:
Qua venit exoriens, qua deficit: unde coactis
Cornibus in plenum menstrua Luna redit.
Unde salo superant venti: quid flamine captet
Eurus, & in nubes unde perennis aqua.
Si ventura dies, mundi quae subruat arces,
Purpureus pluvias cur bibit arcus aquas.
Aut cur Perrhaebi tremuere cacumina Pindi
Solis & atratis luxerit orbis equis &c.

Virgilius Ciri v. 47.

Impia prodigiis ut quondam exterruit amplis
Scylla, novosque avium sublimis in aere coetus
Viderit: & tenui conscendens sidera penna
Coeruleis sua tecta supervolitaverit alis.

v. 310.

Tum, mea alumna, tui tum spes integra maneret,
Et vox ista meas nondum violaverat aures.

Adde notatu dignissimum locum Culic. v. 57. & seqq. Georg. lib. 1. v. 155.

Quod

Quod niſi & aſſiduis terram inſectabere raſtris,
Et ſonitu terrebis aves, & ruris opaci
Falce premes umbras, votisque vocaveris imbrem.

Claudianus de R. P. lib. 1. 25.

Vos mihi ſacrarum penetralia pandite rerum,
Et veſtri ſecreta poli, qua lampade Diten
Flexit Amor, quo ducta ferox Proſerpina cantu
Poſſedit dotale Chaos; quantasque per oras
Sollicito genetrix erraverit anxia curſu
Unde datae populis leges, & glande relicta
Ceſſerit inventis Dodonia quercus ariſtis.

Vid. & Auctor Prologi lib. 27. Trogi Pompeji: omnino Sidonius Carm. XI. 75. & ſeqq. Multus eſt in his Hyginus. ita fab. 148. *Id Sol cum Vulcano nunciaſſet, ille eos nudos cubantes vidit, deos omnes convocavit.* pro *vidiſſet.* ibi Confer Munckerum, ut & Diſſertationem egregiam Hygino praefixam pag. 5. ubi inter alia hoc argumento ſtribligenem ſcriptoris oſtendit, qui tamen, mea quidem ſententia, tot optimorum ſcriptorum exemplis non difficulter excuſari poterit, quamvis barbaro ſcriptori nullo caeteroquin modo patrocinari coner. Non tamen neceſſe, ut locum citatum ita capias, cum poſſis longe commodius copulae defectum ſtatuere poſt *Vidit*, non vero poſt *nunciaſſet*, quod Munckerus cum Scheffero vult, quorum hic *que* intrudit ſiniſtra liberalitate. Sic Fulgentius Myth. lib. 2. cap. 1. Freculphus in Carm. Hexam. ad Eliſacharum v. 15.

Quas dederint clades populis civilia bella.
Triverit externas gentes infanda cupido,
Quos caſus tribuit regnis improvida cura.

Poſt tot exempla mirari ſubit Eruditiſſimum Wit-

hoſium in Specim. Gunth. p. 55. in Horatio Carm. lib. 1. Od. 8.

Lydia dic per omnes
Te Deos oro, Sybarin cur properes amando
Perdere; cur apricum
Oderit campum patiens pulveris atque ſolis;
Cur neque militares
Inter aequales equitat Gallica nec lupatis
Temperat ora frenis.

Verſu 4. pro *oderit* emendare *Deſerit*, quod acutum quidem, ſed minime hic neceſſarium, praecipue cum ipſe Horatius lib. 4. 10. 1. haec ſpreverit:

O crudelis adhuc & Veneris muneribus potens,
Inſperata tuae cum veniet pluma ſuperbiae:
Et quae nunc humeris involitant, deciderint comae.

Priſcianus *oderit* pro indicativo habens riſune an lacrimis dignus, haereo. Dubito an non defendi hinc poſſit vulgata Statii lectio lib. 4. Sylv. 1. v. 23.

Aſpicis, ut templis alius nitor, altius aris
Ignis, & ipſa meae tepeant tibi ſidera brumae.
Moribus atque tuis gaudent turmaeque tribusque,
Purpureique patres, lucemque a conſule ducit
Omnis honor.

Ubi Eruditiſſimus Marklandus emendat *Faſcibus ecce tuis*, mutatione ſane enormi, cum ſi poſt *brumae* vulgatam diſtinctionem tollas omnia cohaerebunt. quod objicit *atque* neminem ita poſuiſſe nec adfirmare nec negare auſim, ſed, ſi vel verum, facilior pateret emendatio *inque tuis gaudent*. ſic verbo *Laetari* uſum eſſe Ciceronem vel Lexica docent;

cent; permutari autem voces patet ex lib. 5. 1. 140.

Aeternae modo qui ſacraria genti
Condidit, inque alio poſuit ſua ſidera caelo.

Ubi Codex Roman. *atque*. Altera objectio eſt *moribus* hic locum non eſſe, cum per totam Eclogam agat non de vita privata, aut cenſoris officio, ſed conſulatu. Sed & mores ducum principumque memorari quis neſcit? ita Claudianus in 1 Conſ. Stil. lib. 1. 167.

Scilicet in vulgus manant exempla regentum;
Utque ducum lituos, ſic mores caſtra ſequuntur.

Quidni & conſulis? quidni adeo mores memorantur, quod conſulatum optime geſſerat ſemper? quod pacem conpoſuerat, ut liquet e v. 13.? quod tandem votis curiae reſpondens & victus lacrimis recepterat conſulatum, ut patet e v. 9. & v. 34.? Quidni, etiamſi toto carmine, quod breve eſt, de conſulatu agit, hic verbum de moribus facere poſſet? Quidni Marklando regerere poſſem, Poëtam in carmine extemporaneo omnia tam accurate non diſpoſuiſſe, praecipue cum ipſe Vir Cel. tam turpem ſui oblivionem in verbis paulo poſt ſequentibus ei inpingat? Nihil etiam forſan mutandum lib. 4. Sylv. 4. 56.

At tu ſi longi curſum dabit Atropos aevi,
(Detque precor!) Latiique ducis ſic numina pergant &c.
Forſitan Auſonias ibis frenare cohortes.

Ubi Marklandus contra Codices legit *ſi numina pergent*, quod non neceſſe; ut nec emendatione Rittershuſii probata Withofio Specim. Gunth. p. 70. in Gunthero Ligur. 3: 429.

Si te cura mei tangat, ſi gratia fratris
Ulla movet.

Ubi legunt *tangit*, opus eſt, quamvis in minutis hisce quemque ſuo judicio frui facile patiar. Hinc apud Boëthium de Conſ. Philoſ. 4. 6. pro *Hoc tantum perſpexiſſe ſufficiat, quod naturarum omnium proditor Deus, idem ad bonum dirigens cuncta diſponit: dumque ea, quae protulit, in ſui ſimilitudinem retinere feſtinat, malum omne de Reipublicae ſuae terminis per fatalis ſeriem neceſſitatis eliminat.* legerem libenter *eliminet* cum MS. Ritterſh. & Edit. Norimb. apud Sitzmannum, nec non MS. Putſchii, & CD'O. quamvis & in hoc *diſponat*, minus recte. alibi lib. 3. cap. 8. *Quid enim? pecuniamne congregare conaberis? ſed eripies habenti. Dignitatibus fulgere velis? danti ſupplicabis; & qui praeire caeteros honore cupis, poſcendi humilitate vileſces. Potentiamne deſideras? ſubjectorum inſidiis obnoxius periculis ſubjacebis. Gloriam petis?* (*petas* MS.) *ſed per aſpera quaeque diſtractus ſecurus eſſe deſiſtis. Voluptariam vitam degas? ſed quis non ſpernat* &c. Miror quoque in Fulgentii Myth. 3. 6. p. 116. pro *Sed quia haec ſaturantius Apulejus pene duorum continentia librorum tantam falſitatum congeriem enarraverit & Ariſtophontes Athenaeus in libris, qui Dyſareſtia nuncupantur, hanc fabulam enormi verborum circuitu cupientibus prodidit.* quod defendunt 6 edd. & Beroald. Munckerum probare Cod. Leid. ſcripturam, quae habet *enarravit*, corrupte procul dubio per omiſſam lineolam vocibus ſuperponi ſolitam. Mire etiam, re hac non percepta, turbatum in Flor. 2. 15. §. 3. *ſed hujus cauſſa belli, quod contra foederis legem adverſus Numidas quidem ſemel paraſſet claſſem & exercitum, frequens autem Maſſiniſſae fines territabat.* ſed recte vulgatam lectionem Terentii auctoritate tuitus

Doct.

Doct. Dukerus contra Tollium *attrectaret* legentem, aliosque; inmerito vero de phrasi *territare fines* dubitavit. ita enim Statius lib. 4. Sylv. 6. 99.

Hic tibi sollemni memorabit carmine, quantus
Iliacas, Geticasque domos, quantusque nivalem
Stymphalon, quantusque jugis Erymanthon aquosis
Terrueris, quem te pecoris possessor Iberi,
Quem tulerit saevae Mareoticus arbiter arae.

Virgilius Æneid. lib. 6: 802.

Nec vero Alcides tantum telluris obivit;
Fixerit aeripedem cervam licet, aut Erymanthi
Pacarit nemora, & Lernam tremefecerit arcu.

Ubi *Lerna* pro hydra Lernam incolente ponitur, quod & Servius animadvertit: *Pro Hydra paludem ipsam posuit.* Non raro enim ipsa loca ponuntur pro hominibus, bestiis &c. ea habitantibus. Mirari vero maximo subit opere, Cel. Marklandum, qui in Virgilii erroribus aquila acutius cernit, cum in notis ad Statium emendationem licet malam, de quo alibi, tentet, nihil in verbis his Poëtae animadvertisse, cum tamen, salva reverentia, qua summum vatem veneror, sententia hic surgat non nimis egregia. Augustum enim Caesarem laudaturus ob victorias, quas adeptus, cum victricia signa per orbem circumtulisset, & inperium protulisset super Garamantas & Indos aliasque gentes dissitas, conparationem instituit cum Hercule, quem ipso minorem facit, quia tot regiones non obivit, Arcadiam scilicet solam, in qua haec omnia contigerunt. An praeter Arcadiam nulla loca invisit Hercules? id nemo, sat scio, dicet, cum ipse Geryonis exstincti meminit lib. 7. 652. lib. 8. 202. Cacique eodem loco, cum decantatissimam Argonautarum in Colchos expeditionem, cujus

cujus ipſe pars magna fuit, cum iter in Africam nemo ignorat. Quisquamne igitur adeo plumbeus, ut negare poſſit, conparationem multo fuiſſe augustiorem, elegantiorem, & doctiorem, ſi ſcripſiſſet: Alcides tantum telluris non obivit ac Auguſtus, licet peragraverit totum, qua patet, fere orbem, Hiſpaniam, Africam, Italiam, Arcadiam, Colchosque iverit &c. Sed in viam. conjunguntur & caſus diverſi non raro a Scriptoribus. Orpheus Argon. v. 115.

Παίδεσιν ἠδὲ τοκεῦσιν ἐπὶ φρεσὶν, ἠδὲ νόοιο.

Boëthius de Conſ. Philoſ. 3. 8. v. XI.

Quae gemmis niveis unda feracior,
Vel quae rubentis purpurae.

Qui locus pulcherrime tuetur conjecturam noſtram, vel potius antiquam lectionem in Ovidio Amor. lib. 2. 16. 8.

Terra ferax Cereris, multoque feracior uvis:

Quam cum ineptam varietatem vocat Marius, nugatorum coryphaeum facile ſe oſtendit, & glandem veſci frugibus relictis adſuetum. Quam venuſta quaeſo lectio *Cerere---uvis*, quae tamen Gryphio & Berſmanno quoque probare ſe potuit? Hodie edunt

Terra ferax Cereris, multoque feracior uvae:

Si ex libris melioribus, non inprobo, ſed monere tanti fuiſſet. ita tamen *uvae* fere tertium caſum putarem. idem Boëthius 1. 1. *adſtitiſſe mihi ſupra verticem viſa eſt mulier, reverendi admodum vultus, oculis ardentibus, & ultra communem hominum valentiam perſpicacibus, colore vivido, atque inexhauſti vigoris.* Avienus Progn. P. 119.

Nim-

Nimborum expertes & tempeſtatibus atris.

Vid. Vir Doctus in Obſ. Miſc. Vol. I. p. 277. Quod Voſſius ad locum Boëthii ſubintelligi *cum oculis* excipit de Conſtruct. cap. 67. parum me moratur. Tu vide Perizon. ad Sanct. Minerv. lib. 3. cap. 14. p. 479. ubi exempla pauca dat.

225. Παννυχίδας δ' ἀνύσαιλες κ. τ. λ. Scinduntur hic in partes Interpretes quorum ſententias hic referam. Kromajerus rejectis aliis putat haec verba intelligenda de primo Leandri cum Herone concubitu, idque ipſa verba docere. Amplecterer, niſi vehementer obſtare putarem, ut jam olim recte animadvertit Pareus, quod Poëta demum v. 272. canat;

Ο' δ' ἀυτίκα λύσαλο μίτρην.

Quae verba de primo concubitu omnino intelligenda docet locutionis uſus apud omnes fere ſcriptores uſitatus, de puellis virginitatem amittentibus, non vero, quod ſcio, de alio concubitu cum virum jam paſſa. Homerus Odyſſ. xi. v. 244. de Tyro a Neptuno compreſſa, quem locum reſpicit Auctor Vitae Homeri pag. 296. Ἀπὸ ὧν ἔ φθαρμένη τὸ ἀκόλυθον.

Λῦσε ἓ παρθενίην ζώνην.

Ἀκολυθεῖ γὰρ ἔ τῷ τὸ διεκόρευσεν. Sic alii plures. Si vero Muſaei verba de zona ſoluta non capienda, ſed Veneris valido nodo perrupto, quod tamen minime cenſeo cum Viro Docto apud Kromajerum, qui ipſe nihil reponit iſti explicationi, ſatis valide hanc ſententiam evertunt, quae latius deducere non eſt animus. Praeterea incredibile Poëtam tanto adparatu ad deſcribendas nuptias haſce uti voluiſſe, quantum ab his fere verſibus ad v. 282.

282. instruxit, si jam eas fecissent in templo Veneris, quo, si non omnes, magnam tamen sequentium versuum partem conmodissime transferre ipsi integrum erat. Nec id cadere videtur in Musaeum, ut in tantas angustias se conjiceret, unde pedem tuto referre operis lex vetabat; modo enim unum hunc versum omisisset praecedentia sequentibus firmiter cohaererent, si scripsisset

Ἀλλήλων δ' ἀέκοντες κ. τ. λ.

Quid? Ovidius, cui pleraque debet noster, ut vel hic conferenti descriptionem itineris prima nocte instituti apud illum, & nuptiarum apud hunc patebit, videtur diserte confirmare v. 272. primum concubitum initum significari. ita enim Leander ep. 18. 53.

Interea dum cuncta negant ventique fretumque,
Mente agito furti tempora prima mei.
Nox erat incipiens (namque est meminisse voluptas)
Cum foribus patriis egrediebar amans.

Hinc totum iter refert & de concubitu tandem v. 105. addit:

Caetera nox & nos, & turris conscia novit,
Quodque mihi lumen per vada monstrat iter.
Nec magis illius numerari gaudia noctis,
Hellespontiaci quam maris unda potest.

Anne credibile laetitiam hujus noctis adeo amatorem praedicaturum cum majoris in templo perceptae ne verbo meminit? si quis incredibile putet, cum res in vado esset, non statim nuptias factas, facilis responsio ob seram jam noctem visum fuisse rem in conmodiorem locum & tempus differre; juvat versus sequens, ubi statim additur:

Ἀλλή-

Ἀλλήλων ἀέκοντες ἐνοσφίσθησαν ἀνάγκῃ.

Nimis forte audax etiam facinus Leandri habendum, qui Veneris ſacerdotem ſub Deae oculis vitiare auſus fuiſſet, nec adeo omnem ſtatim decoxiſſe pudorem Hero cenſenda. Venerem quidem Virginibus non gaudere amator v. 144. perſuadere puellae voluerat, ſed ipſa non mitius, ac alia numina, de quo Vid. Animadv. ad v. 31. vindicabat virginitatem non inlibate ſervatam, ſi fides Servio ad Virgil. Æneid. 3. v. 23. ubi refert Myrenen quandam a juvene divite ambitam, urbe depopulata a latronibus abreptam ad ſuos refugiſſe; juveni autem ob latrones detectos captosque datam poteſtatem a populo, *ut virginem, quam amaverat, in matrimonium duceret, ob quam rem irata Venus illum mori fecit, virginem autem in Myrtum arborem vertit, eique, quod ſacerdos fuiſſet, praeſtitit, ut perpetuo, & ſuavi odore gauderet.* Paenae enim loco a Diis delinquentes in arbores, aves &c mutari, vel ex Antonino Liber. ubi ad faſtidium usque idem exitus recurrit, nemini ignotum. Pareus de ſola conteſtatione capit, atque ita Papius, qui vertit:

Gaudia dein noctis pacti, vigileisque hymenaeos.

Aliter Whitfordus:

Furtivum interea cupidi certamen amoris
Perficere, abſcedunt (invitus uterque.)

Videtur hic reſpexiſſe ad ſignificationem verbi ἀνύω, qua capitur aliquando pro *feſtino*, *feſtinanter quid perficio.* Magis adrideret haec interpretatio, ſi Muſaeus ſcripſiſſet ἀνύσαντες, niſi velis Aoriſtum 1. poni pro futuro, ut apud Callim. Hymn. in Del. v. 204. ἐφύλαξα, Scholiaſtes explicat ἀντὶ τοῦ φυλάξω, ubi

ubi plura dabit Inluſtr. Ez. Spanhemius, quod tamen nullo modo placet. Florens Chriſtianus:

Mox perfectis inſomnibus horis
Pervigilis ſacri.

Quae verbis Poëtae non clariora. Alium cepiſſe de *ſacris Veneris in templo ejus peractis* refert Kromajerus, ſed linguae genium refragari. Dubium quid voluerit. An peracta ſacra quae fieri debebant hoc feſto Seſti a ſacerdote? an quae Leander & Hero Veneri nuptias inituri remotis arbitris adferebant? ſed haec parvi momenti. Si vero Kromajerus locum aliter ceperit, ut fere ex verbis ejus ſatis obſcuris nunc deprehendere mihi videor, dum cenſet verba Muſaei ad v. 231. elegans emblema Poëticum continere, quale infra a v. 274. ad 283. interrupto venuſte filo orationis & poſt connexo, partes inpleſſet ſuas, ſi tam inſipidi emblematis, & interruptionis, ut ego puto prorſus ſine ullo exemplo, dediſſet exempla, nam illud e Muſaeo petitum tantum differre

Quantum Hypanis Veneto diſtat ab Eridano,

nemini, qui loca contulerit, ullum dubium ſupereſſe poterit, ut demirari adeo ſubeat cuiquam tam contortam explicationem adridere potuiſſe. Ego, donec major lux adfulgeat, Parei & Papii ſententiam amplectar.

CAPUT XIX.

Omnia tarda videntur amantibus dilectis potiri ocyus cupientibus. Emendatus Nonnus. Καὶ *ut & Latinorum & vel que pro ſed ponitur. Emendatus Alciphron, & tentatus. Voces ejusdem vel adfinis ſignificationis ſaepe conjungi probatur. Auſonii & Ovidii lectio adſerta.* Δοκιμάζειν *obſervare de venatoribus, piſcatoribus aliisque uſurpatur. Venus mari nata mare navigantibus favet. Imperium in*

mare

mare variis Diis adtribuunt veteres, quos invocare, &, si liberarentur, vota iis solvere solebant laborantes. Non solis Diis patriis, sed & praesidibus locorum, ad quae rejecti, a navigantibus vota soluta contra Servium docetur. Antiqua Virgilii lectio probata. Sacer cum casu secundo constructum. Aras peracta feliciter navigatione in litore & ripis Diis erigebant. Sacrificia etiam faciebant navi se committentes. Inlustrata elegans Musaei locutio. Αὐτόματος *pro* αὐτὸς & vicissim, *ut & ipse pro sponte. Defensus Claudiani locus contra Heinsium, aliaque. Vocis* μοχλὸς *varius usus. Callimachus bis adsertus contra Bentlejum, aliosque.* Χρᾶσ σποδιῇ τιβῇ, *pro* νιφετῷ, τιβῇ. *Arta custodia tenebantur mulieres virginesque in Graecia, aliisque locis. Diversis tamen institutis utebantur Lacedaemonii. Mos nuptias ineundi apud Lacones mirus, an semper obtinuerit. Defensa lectio Propertii contra Broekhusium. Timor puellae est timor pro puella.* Πᾶς *pro* ὅλος, *omnis pro totus & vicissim ponuntur. Rejecta Wolfii explicatio in epistola Jacobi. Veteres antequam cubitum irent oleo se ungebant. Rejecta Schacchi explicatio in Cantico Solomonis. Leander mari se commissurus oleo membra tinguit ex sententia Ovidii, at ex Musaei postea. Sine veste dormire veteribus non insolitum, aliaque.* Ἄλις ὕδωρ *pro* ὕδατος.

231. Πολλάκις ἠρήσαντο μιλεῖν Θαλαμηπόλον ὄρφνην.

Egregie ardentissimum amantium adfectum suavissimo amplexu ocyus frui desiderantium, adeo ut omnia ipsis tarde videantur, more Poëtis, aliisque harum deliciarum peritis Scriptoribus usitato, exprimit. Infra v. 288.

Πολλάκις ἠρήσαντο κατελθέμεν ἐς δύσιν Ἠῶ.

Ita Nonnus lib. 7. p. 218. l. 10.

Καὶ νυχίης ἐθέλων Σεμέλης ἐπιβήμεναι εὐνῆς
Εἰς δύσιν ὄμμα τίταινε, πότε γλυκὺς ἕσπερος ἐλθῇ·
Καὶ δολιχὴν Φαέθοντος ἐμέμφετο δείελον ὥρην.

Ita v. 15.

> Ζηλήμων φρένθων με βιάζεται, ἦ ῥα καὶ αὐτὸς
> Ἱμείρεις Σεμέλης, καὶ ἐμοὶ ποθέοντι μεγαίρεις.

Vix ullum mihi dubium, quin ſcribendum βιάζεαι, cum omnia in ſecunda perſona efferuntur, quae minus venuſte certe hic mutaretur. Ceterum confer lib. 33. p. 832. l. 27. aliisque locis. Claudianus de Nupt. Honor. & Mar. v. 14.

> *Incuſat ſpes aegra moras, longique videntur*
> *Stare dies, ſegnemque rotam non flectere Phoebe.*

Longus Paſt. lib. 2. p. 38. de Daphnide & Chloë: ἐπιθυμοῦσιν ἀλλήλης ὀφθῆν. διὰ τοῦτο θᾶττον ἐυχόμεθα γενέσθαι τὴν ἡμέραν. ita p. 52. ἀλλ' ἐυχόμενος μὴν ἀνθρις τὰς Νύμφας ὄναρ ἰδεῖν, ἐυχόμενος δὴ τὴν ἡμέραν γενέσθαι ταχέως, ἐν ᾗ Χλόην ἐπηγγείλαντο αὐτῷ. Νυκτῶν πασῶν ἐκείνη ἔδοξε μακροτάτη γεγονέναι. Ariſtaenetus lib. 1. ep. x. p. 72. ἅπαντα δ' ἦν ὅμως βραδύνειν ἐδόκει τῷ Λεοντίῳ· καὶ ὅτε ἡμέραν ἐκείνης ἐνόμισε μακροτέραν ἑωρακέναι, ὅτε νύκτα βραχυτέραν τῶν νυκτὸς ἐκείνης. Xenophon Epheſius lib. 1. p. 10. βραδύνειν δὴ πάντα ἐδόκει Ἀβροκόμῃ καὶ Ἀνθίᾳ. ad quem Vir longe Eruditiſſimus in Obſerv. Miſc. Vol. X. p. 206. locum Ariſtaeneti jam laudavit.

233. Καὶ ὁ ποθέοντι Λεάνδρῳ· Recte vertunt *ſed* ſignificatione non admodum rara, ſed aliquando minus intellecta. V. Nonnum lib. 15. p. 414. l. 27. p. 422. l. 20. ubi male vertunt. Longus Paſtor. lib. 2. p. 42. ibi P. Moll. Notari haec fere indigna, niſi ſic locum Alciphronis deformi macula turpatum priſtino nitori reſtituendi daretnr occaſio. reperitur is lib. 1. epiſt. 40. p. 194. epiſtolam, quia brevis, adſcribam integram. ΦΙΛΟΤΙΜΕΊΝΗ ΚΡΙΤΩΝΙ. Τὶ πολλὰ γεγράφων ἀνίας σεαυτὸν; πεπήκοντά

τα

τά σοι χρυσῶν δεῖ, ἢ γραμμάτων ὑ δεῖ. εἰ μὲν ἔν φιλεῖς, δός. εἰ ἢ φιλαργυρεῖς, μὴ ἐνέχλει. Ἔῤῥωσο. PHILUMENA CRITONI. *Quid multa crucias te ipsum? quinquaginta aureis nummis opus est, literis vero nihil opus est. Si igitur amas, da; si autem avarus es ac tenax, ne sis molestus. Vale.* Quin hic scribendum πεντήκοντά μοι χρυσῶν δεῖ, *quinquaginta aureis nummis opus est mihi* nullum mihi dubium, neque esse posse adtendenti serio lectori persuasissimus sum. Qualis enim haec locutio σοι χρυσῶν δεῖ pro nummos aureos mittere debes mihi? Non pejus etiam scriberetur, si quid video, ἀνιᾷς ἑαυτὴν *scribendo me enecas*, locutione erudita, & ab aliis dudum inlustrata. Sed quia emendatio minus necessaria, & longiuscule a vulgata lectione discedens, vulgatae non anteponerem. Ceterum ut Graecorum ἢ, sic & Latinorum *&*, vel *que* pro *sed* aliquando occurrit, quod unico exemplo duntaxat confirmabo Boëthii de Cons. Phil. lib. 3. Metr. X. v. 7.

Non quicquid Tagus aureis arenis
Donat, aut Hermus rutilante ripa,
Aut Indus calido propinquus urbi,
Candidis miscens virides lapillos,
Illustrant aciem, magisque coecos
In suas condunt animos latebras.

Memini id minus perspectum fraudi aliquando fuisse Viris Doctis.

235. Ἀγγελίην ἀνέμιμνε φαεινομένων ὑμεναίων,
Μαρτυρίην λύχνοιο πολυκλαύτοιο δοκεύων.

Notari possunt voces ἀνέμιμνε & δοκεύων uno loco, quamvis eandem habeant significationem, a Poëta positae, quod probum censeo & auctoritate bonorum Scriptorum non raro voces ejusdem vel adfinis admodum significatus sociare solitorum,

quicquid alii diſſentiant, poſſe muniri. ſic enim Ovidius Metam. lib. 2. 1.

Regia Solis erat ſublimibus alta columnis.

Virgilius Ecl. 10: 67.

Nec ſi cum moriens alta liber aret in ulmo.

Georg. lib. 4. 425.

Jam rapidus torrens ſitientis Sirius Indos
Ardebat.

Æneid. lib. 2: 458.

Evado ad ſummi faſtigia culminis.

v. 483.

Apparet domus intus, & atria longe pateſcunt.

Lib. 8: 221.

Aerii curſu petit ardua montis.

Ita aliis locis plurimis, quae convaſare piget. Boëthius de Conſ. Philoſ. 2. 5. 25.

Sed ſaevior ignibus Aetnae
Fervens amor ardet habendi.

Heroid. Epiſt. 18: 89.

Frigora ne poſſim gelidi ſentire profundi.

Hinc patet infirmam eſſe conjecturam Viri Eruditiſſimi in Obſerv. Miſc. Vol. X. p. 184. propoſitam in Auſonii Moſell. v. 186. qua pro

Sed non haec ſpectata ulli, neque cognita viſu.

Reſcribendum jubet *cognita ab uſu. cognoſcere viſu* occurrit apud Claudianum de R. P. lib. 1. v. 159.

&

& alibi. Inmerito quoque Marklandus miratur locum Statii lib. 2. Sylv. 5. 30.

Unius amiſſi tetigit jactura ſodalis.

Quamvis idem fere dixiſſe Ovid. Met. 9. 98. fateatur. Hinc in Ovidio Heroid. epiſt. 18: 211. pro

Nec faciam ſurdis convicia fluctibus ulla:
Triſte nataturo nec querar eſſe fretum.

Summo Burmanno *flatibus*, ne bis idem dicat Poëta, legenti adſurgere nequeo, praecipue cum ipſe Naſo epiſt. 19: 83.

Quid tamen evenit, cur ſis metuentior undae?
Contemtumque prius, nunc vereare, fretum?

Addi velim, quae notavit Doct. Jac. Gronovius ad Herod. lib. 1. cap. 59. p. 814. quibus junge cap. 48. οἴχοντο ἀπιόντες ἐς τὰς Σάρδις. Achillem Tatium lib. 1. p. 61. nec non Munckerum ad Anton. Liber. cap. 1. & Elegantiſſimum Juvenem Horatium Vitringam Animadv. ad Vorſt. p. 343. qui dudum hoc docuerunt. Nec tamen neceſſe, ut hunc Muſaei locum ita capias, cum commode cum Doct. Rövero δοκεύων *obſervans* verti poſſet, qui notat verbum proprie poni de venatoribus feras oculis notantibus, quomodo uſus Nonnus lib. 5. p. 156. l. 29.

Πολλάκι δ' ὑψιπότητον ἐπιβρώσκοντα δοκεύων
Πάρδαλιν ἐπρήνιζεν.

Lib. 46. p. 1192. l. 1.

οὐκ εἰμὶ λέων, ὁ θήρας δοκεύεις.

Verba ſunt Penthei ad matrem furibundam. Eleganter etiam de piſcatoribus uſurpatur piſces hamo

praecipue captantibus. Heſiodus Sento Herc. v. 213.

Αὐταὶ ἐπ' ἀκταῖς
Ἧστο ἁνὴρ ἁλιεὺς δεδοκημένος.

Theocritus Idyll. 21: 42.

Καθεζόμενος ἢ δοκευων
Ἰχθύας.

Idyll. 9: 25.

Τήνῳ ἢ τρόμβῳ καλὸν ὄρεγκον, ἢ κρέας αὐτός
Σιτάθην, πέτρῃσιν ἐν Ἰκαρίαισι δοκεύσας.

Ubi Scholiaſtes: ἀγρεύσας μετὰ σκεψέως. De aucipe aves venante in arbore Bion Idyll. 2: 6.

Τᾷ ϗ τᾷ ϯ Ἔρωτα μετάλμενον ἀμφεδόκευεν.

Hinc ad varia transfertur. de Cerbero ante infernas domos excubante Heſiodus Θεογ. 772. de juvenibus formam puellae diligenter veſtigantibus ſaepe Nonnus, de Diis res humanas reſpicientibus idem ſaepe, v. gr. lib. 7. p. 202. l. 19.

Ζεῦ ἄνα ϗ σὺ δόκευσε κατηφέος ἄλγεα κόσμυ.

Ubi puer levi opera corrigendum δόκευε videt.

249. Ὅτι Κύπρις ἀπόσπορός ἐϛι Θαλάσσης; Eodem argumento utitur Thalaſſeros apud Alciphr. 1. epiſt. 19. ϗ ἄλλως ἡμῖν τὸ ἱερὸν συγγενὲς ϯ Θαλαττίας θεᾶς τεκούσης τοῦτο τὸ παιδίον. ἡμέτερος ὢν σεβάς μητρὸς ὁ Ἔρως. ubi Poëtae locus non fugit Diligent. Berglerum. Venuſte etiam Melito apud Achillem Tatium lib. 5. p. 315. Θυγάτηρ Ἀφροδίτη Θαλάσσης· χαιρσώμεθα τῇ γαμηλίῳ θεᾷ, τιμήσομεν αὐτῆς γάμῳ ϯ μητέρα. Debet autem Muſaeus ſua Ovidio Heroid. ep. 19: 159.

Quod

Quod timeas non eſt, auſo Venus ipſa favebit,
Sternet & aequoreas aequore nata vias.

Perverſe enim Pareus inventionem Muſaeo tribuit. ſi totum locum perpendas videbis & ipſum reſpexiſſe forte Nonnum lib. 1. p. 12. l. 29.

Καὶ Διὸς ὑδατόεντι διεσυμένῃ πόρῳ ἁλκῷ
Οὐ πόθῳ ἔσβεσε πόντος, ὅτι βρυχίην Ἀφροδίτην
Οὐρανίης ἄδινεν ἀπ' ἄυλακος ἔγκυον ὕδωρ.

Clarius lib. 4. p. 118. l. 12.

Μὴ τρομέεις ἁλὸς εἶδμα βαρύδρομον, ὅτσι σαώσει
Εἰν ἁλὶ φόρτον Ἔρωτος ἁλὸς θυγάτης Ἀφροδίτης.

Totus autem fere verſus ex lib. 35. p. 876. l. 7.

Ἰνδώην ἱκέτευεν ἐρυθρείην Ἀφροδίτην,
Εἰσαΐων, ὅτι Κύπρις ἀπόσπορός ἐστι θαλάσσης.

2°. Καὶ κρατέει πόντοιο. Jus in mare variis Diis tribuunt veteres, qui laborantibus & tempeſtate disjectis ſuccurrere non raro invocati, atque ideo honore a liberatis adfici ſolebant. Nonnus lib. 9. p. 254. l. 10.

Λευκοθέη κρατέουσα χυτῆς κληῖδα γαλήνης·
Εὐπλοίης μεδέουσα μετ' Αἴολον. ἐνδιόων δὲ
Σοὶ πίσυνος πλεύσειε φιλέμπορος εἰν ἁλὶ ναύτης
Βώμιον ἕνα σήσας Ἐνοσίχθονι καὶ Μελικέρτῃ
Ῥέζων ἀμφοτέροις.

Leucotheae ſoli idem tribuit Orpheus Suſſim. p. 170.

Κλῦθι θεὰ πόντοιο βαθυσέρνε μεδέουσα,
Κύμασι τερπομένη, θνητῶν σώτειρα μεγίστη.
Ἐν σοὶ γὰρ νηῶν πελαγοδρόμος ἅρπατος ὁρμὴ,
Μένη δ' θνητῶν οἰκτρὸν μόρον εἰν ἁλὶ νύσσης.

Idem tamen ſequenti ſuffimine Palaemoni adſcribit p. 172.

Ποντοπλάνοις γὰρ ἀεὶ ναυσὶν χειμῶνος ἐναργὴς
Φαινόμενος σωτὴρ μᾶνος θνητοῖς ἀναφαίνη.
Ῥυόμενος μῆνιν χαλεπὴν κατὰ πόντιον εἶδμα.

Diis Samothracibus p. 134.

Οἵτε Σαμοθράκην ἱερὴν χθόνα ναιετάοντες,
Κινδύνους θνητῶν ἀπερύκετε ποντοπλανήτων.

Hecatae Heſiodus Θεογ. v. 412.

Πόρεν ἣ οἱ ἀγλαὰ δῶρα
Μοῖραν ἔχειν γαίης τε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.

Apollo apud Euripidem in fine Oreſt. dicit fore, ut Helena olim ſit cum Tyndaridis

Ναύταις μεδέουσα θαλάσσης.

Quem locum adtulit Meurſius Miſc. Lacon. 1. 4. Fortunae tribuit Horatius lib. 1. Od. 35.

Te pauper ambit ſollicita prece
Ruris colonus; te dominam aequoris
Quicunque Bithyna laceſſit
Carpathium pelagus carina.

Ubi Acron: *Fortuna enim & aequori dominatur, ita ut a navigantibus invocetur.* Variis ſimul Diis vota ſolvit quidam Lucillius e mari ſervatus in Anthol. 6. 21. 1.

Γλαυκῷ, καὶ Νηρῆϊ, καὶ Γνοῖ, καὶ Μελικέρτῃ,
Καὶ βυθίῳ Κρονίδῃ, καὶ Σαμοθρῃξι θεοῖς,
Σωθεὶς ἐκ πελάγους Λεκίλλιος, ὧδε κέκαρμαι
Τὰς τρίχας ἐκ κεφαλῆς, ἄλλο γὰρ οὐδὲν ἔχω.

A navigantibus etiam advocabatur Ventus, ut apud Rutilium lib. 1. 155.

Pande

Pande precor gemino placatum Caſtore pontum,
Temperet aequoream dux Cytherea ratem.

Ubi V. Burmannus. Statius lib. 3. Sylv. 4. 3.

Ite, dabit curſus mitis Cytherea ſecundos,
Placabitque Notos, fors & de puppe tremenda
Transferet, inque ſua ducet ſuper aequora concha.

Coluthus de R. H. v. 198. de Paride in Graeciam iter moliente:

Καὶ λεχέων ἐπίκυρον ἑφεσπομένην Ἀφροδίτην
Πολλάκις ἀκταίοισιν ἱλασκόμενος θυέεσσιν,
Ἔπλεεν Ἑλλήσποντον ἐπ' εὐρέα νῶτα τιθήνης.

Adde animadverſa Eruditiſſimo Rövero ad h. l. Mitto Nereides, aliasque Divas marinas, Deosque nemini e Poëtis ignotos. Latius haec deducere viſum fuit, ut pateret incertam, imo falſam eſſe Servii obſervationem ad Virgil. Æneid. lib. 12. 768. *Et quaeritur cur terreno Deo nautae dona ſuſpenderent? quia conſtat omnes in periculis ſuis deos patrios invocare, & ideo illis vota ſolvere, quorum familiarius numen ſibi opitulari credant.* Deos patrios utpote notiſſimos ſaepe invocatos, vota etiam illis ſoluta non nego, ſed id de *omnibus conſtare* aperte falſum. Quis enim id credat, cum tot diverſis numinibus, iisque nemini ignotis inperium maris adſcripſerint veteres? Quin diſerta auctorum loca reclamant, e quibus liquidum vota a laborantibus, poſtquam e tempeſtate liberati in litus evaſerant, ſoluta, & ſacra facta fuiſſe Diis praeſidibus locorum, ad quae rejecti. Achilles Tatius lib. 3. p. 167. ἡμεῖς δὲ ὡς ἐλάλησεν ἐσπέρα τύχη τινὶ τῷ Πηλαγίῳ περσίχομεν, καὶ ἄσμενοι γῆς λαβόμενοι τὰς θεὰς ἀνευφημοῦμεν. Verba ſunt Clitophontis Tyrii, ut patet ex lib. 1. p. 11. Sic intelligendus idem lib. 1. p. 3. Ἐνταῦθα ὁ πολὺς χειμῶνος, σῶσρα τὰ

ἔθυον ἐν αὐτῷ τῇ τῶ Φοινίκων θεᾷ· καλέσιν αὐτὴν Ἀσάρτην οἱ Ζιδώνιοι. Venerem Sidoniis cultam quis neſcit? Xenophon Epheſius lib. 5. p. 79. Κρήτην παρελθὼν ἐν Κύπρῳ γενόμενος ἡμέρας διατρίψας ὀλίγας, ἠὐξάμενος τῇ πατρίῳ Κυπρίων θεῷ. Philocomaſium apud Plautum Mil. Glor. 2. 5. 1.

Inde ignem in aram, ut Epheſiae Dianae lauta laudes
Gratesque agam, eique ut Arabico fumificem odore amoene:
Quae me in locis Neptuniis templisque turbulentis
Servavit, ſaevis fluctibus ubi ſum afflictata multum.

Viden' Epheſiae Dianae mulierem Atticam ſacra facere? ſic intelligendus locus Virgilii lib. 12. 766.

Forte ſacer Fauno foliis oleaſter amaris
Hic ſteterat nautis olim venerabile lignum:
Servati ex undis ubi figere dona ſolebant
Laurenti Divo, & votas ſuſpendere veſtes.

Non enim neceſſe ſtatui Faunum a finitimis e naufragio ſervatis ſolum cultum intelligi. Hoc autem loco legendum putem *Forte ſacer Fauni* &c. non *Fauno*, quod rarius & ideo, ut videtur, repudiatum; ſed ita laudat Servius ad v. 779. & exhibent editiones nonnullae. *ſacer* autem cum caſu ſecundo conſtrui ne Lexica ignorare nos ſinunt. Ceterum in ipſo litore, ad quod navem adpulerant, pro felici navigatione peracta aras erexiſſe Diis patet ex Virgilio Æneid. lib. 3: 403.

Quin ubi transmiſſae ſteterint trans aequora claſſes
Et poſitis aris jam vota in litore ſolves,
Purpureo velare comas adopertus amictu.

Quod & in ripis fluminum obtinuiſſe docet Arrianus

rianus de Exped. Alex. M. lib. 1. cap. 4. p. 11. αὐτὸς ἢ κατασκάψας ἢ πόλιν θύει τε ἐπὶ τῇ ὄχθῃ ᾗ Ἴστρῳ Διὶ Ζωτῆρι, καὶ Ἡρακλεῖ, καὶ αὐτῷ τῷ Ἴστρῳ, ὅτι ἐκ ἄπορος αὐτῷ ἐγένετο. Mari se conmissuros quoque sacrificia Diis feciſſe patet ex eodem lib. 3: 118.

Sic fatus, meritos aris mactavit honores,
Taurum Neptuno, taurum tibi, pulcher Apollo;
Nigram Hiemi pecudem, Zephyris felicibus album.

Addendus omnino Xenophon Epheſius lib. 1. p. 13. & 14.

252. Εἰῷ δ' ἐσφιγξε καρηνῷ. Muſaeus Leandrum ſuum fingit veſte capiti adſtricta aequor natare, Ovidius autem veſtes ipſum in litore relinquere epiſt. 18: 57.

Nec mora: depoſito pariter cum veſte timore,
Jactabam liquido brachia lenta mari.

Sic enim intelligenda videntur ea verba, quod firmant ea, quae infra dicemus ad v. 266.

255. Αὐτὸς ἐὼν ἐρέτης, αὐτόσολος, αὐτόματος νῆυς. Locutio artificioſa & venuſta, quam debet Ovidio ep. 18: 147.

Arte egeo nulla: fiat modo copia nandi,
Idem navigium, navita, vector ero.

Ubi *Argo e. n.* legendum contendit Cel. Withofius Spec. Gunth. p. 87. Neque invenuſte Nonnus lib. 1. p. 12. l. 32.

Καὶ βοὸς ἀφλοίσβοιο κυβερνήτειρα πορείης,
Κέρη φόρτος ἔην καὶ ναυτίλος.

Simile quid tentat Achilles Tatius lib. 8. p. 499. ὁ γὰρ γενναῖος ἔτος πάντα ἑαυτῷ γίνεται, δῆμος, βουλή, στρατόπεδον, στρατηγός. Sic lib. 4. p. 247. Νεῖλος ὁ πολὺς πάντα αὐτοῖς γίνεται, καὶ ποταμὸς, καὶ γῆ, καὶ θάλασσα, καὶ λίμνη· quae non diſſimilia ſunt iſtis Xe-

no-

nophontis Ephesii lib. 2. p. 36. ἔλεγεν ἔν ποθ᾽ ἡ Ἀνθίαν, ὡς πάντα ἂν αὐτὴ γένοιτο Περιλάῳ· γυνὴ γὰρ δεσπότης, καὶ παῖδες.

Ibid. αὐτόματος νῆυς. pro αὐτὸς, ut vicissim αὐτὸς pro αὐτόματος occurrit apud Bion. Idyll. 2. 15: Theocr. Idyll. XI: 12. quem locum imitatum Virgilium monet Dan. Heinsius in Lect. cap. 17. Sic lib. 4. Georg. v. 65. aliique plures. V. Interpretes ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 6. Maximo igitur opere mirari subit Nic. Heinsium in Claudiano in Pr. Cons. Stilich. lib. 2. 22. pro

Hac ipse magistra
Das veniam victis hac exorante calores
Horrificos, & quae nunquam nocitura timentur
Furgia, contentus solo terrore, coërces.

Conjectare posse *sponte*, cum *ipse* idem notet, multoque sit venustius.

260. Καὶ μιν ἐὸν ποτὶ πύργον ἀνήναγεν. versu 256. puellam e turre marito lucernam ostendentem inducit Poëta, & descensu ejus non memorato, hoc versu ipsum ad suam turrim deduxisse, nimis certe concise. Elegantius, si quid video, Ovidius ep. 18: 97.

Te tua vix prohibet nutrix descendere in altum:
Hoc quoque enim vidi: nec mihi verba dabas.
Nec tamen effecit, quamvis retinebat euntem,
Ne fieret prima pes tuus udus aqua.
Excipis amplexu, feliciaque oscula jungis:
Oscula (Dî magni!) trans mare digna peti.

263. Μυχὸς ἐπὶ παρθενεῶνος. eadem locutione usus Nonnus lib. 6. p. 186. l. 22. qui lib. x. p. 272. meminit etiam Ἑπταμύχῳ θαλάμοιο. Ceterum μυχὸς denotat *penetrale*, & *intimum maxime recessum alicujus loci*, & ad varia transfertur. Hesiodus Θεογ. v. 119. Tartara ponit in μυχῷ χθονὸς. Conf. Orpheus Titan. Suff. p. 134. Idem de Argonautis v. 493.

Οὔνεκα

Οὕνεκα οἱ πλώουσιν ἀνὰ πλατὺν Ἑλλήσποντόν
Ἔνδιος ἀντεβόλησε μυχῷ ἔντοσθε γαλήνη.

v. 84.

Ἀξείνῳ πόντοιο μυχοῦς.

Heſiodus Θεογ. 1014. meminit μυχῶν νήσων ἱερέων. Sacrum locum ſeu antrum ita vocat Callim. H. in Del. 16. ubi V. Spanhemium. ἑπτάμυχον σπέος apud eundem v. 64. λιμένος μυχός apud Orpheum 1303. quod & monuit Pollux 1. 9. 102. ἔστι δὲ τις καὶ χήλη λιμένος, καὶ τόμα, καὶ μυχὸς καὶ χείλη· μυχὸν νηὸς dixit Achilles Tatius lib. 2. p. 139. ut ſagenae Lucianus in Timon. p. 112. ed. Hemſt. δώματος μυχάτοιο meminit Callim. H. in Dian. 68.

Οἱ δὲ δώματος ἐκ μυχάτοιο
Ἔρχεται Ἑρμείης σποδιῇ κεχρημένος αἰθῇ.

Non debuerat H. Stephanus hic emendare κεχαλασμένος, neque id probare Vulcanius; nec Graevius reponere κεχειμένος, ut nec Rich. Bentlejus κεχαρημένος, cum vulgatam tueatur ipſe Poëta epigr. 33. 3.

Στιβῇ καὶ νιφετῷ κεχρημένος.

Quamvis & hic Cel. Bentlejus legat κεχαρημένος; ſed quo jure patebit ex loco Herodoti adlegato jam a Cl. Arnaldo Anim. Crit. cap. 12. p. 65. ubi locum priorem Callimachi ipſum pulcre tueri ſero video.

Ibid. παρθενεῶνος. Id ſedulo tota fere Graecia aliisque multis locis agebatur, ut nuptae & virgines a virorum conſortio, quantum fieri poſſet, removerentur; de nuptis teſtatur Corn. Nepos in praef. *nam neque in convivium adhibetur, niſi propinquorum: neque ſedet, niſi in interiore parte aedium, quae gynaeconitis appellatur, quo nemo accedit, niſi propinqua cogna-*

cognatione conjunctus. De virginum cura anxia nemo est fere quin meminerit; addam inlustrem locum Achill. Tatii lib. 2. p. 91. unde quam arta custodia concluſae fuerint abunde constat: Νεανίσκος ἦν Βυζάντιος, ὄνομα Καλλιαθένης, ὀρφανὸς καὶ πλούσιος, ἄσωτος δὲ καὶ πολυτελὴς. ἔτος ἀκμάων τῷ Σωστράτῳ θυγατέρα εἶναι καλὴν (ita omnino legendum cum duobus MSS. apud Salmaſium p. 570. non ἢ) ἰδὼν δὲ ἐδέποτε, ἤθελεν αὐτῷ ταύτην γένεσθαι γυναῖκα, καὶ ἦν ἐξ ἀκοῆς ἐρασής. Προσελθὼν δὲ τῷ Σωστράτῳ πρὶν ἢ πόλεμον τοῖς Βυζαντίοις ἐπιπεσεῖν, ἠτεῖτο τὴν κόρην. Liquet hinc honorato viro & inter ſuos claro Soſtrato, quem p. 93. ξ πολέμε στρατηγὸν adpellat, filiam & quidem formoſam fuiſſe plane neſciviſſe amatorem, quin nec illo tempore quo nuptias ejus ambiit. Liquet & ex ſequentibus p. 101. ubi Calliſthenes pro Leucippe raptam abſtuliſſe dicitur Calligonen, eam conſpicatus cum matre Leucippes Soſtrati uxore, quam probe norat, cum tamen filiam oculis nunquam uſurparat. Sic & Heſiodus de innupta puella in Ἔργοις v. 520.

Μυχίη κατάλεξεται ἔνδοθεν οἴκου.

Ita recte emendat Cl. Graevius in Add. p. 135. pro μυχίη. Conferri velim adcuratam thalami Leucippes deſcriptionem, curamque anxiam matris ipſius eleganter depictam ab Achille Tatio lib. 2. p. 107. Diverſis vero admodum inſtitutis uſos eſſe Lacedaemonios luculentus teſtis eſt Propertius lib. 3. El. 12. v. 21.

Lex igitur Spartana vetat ſecedere amantes,
Et licet in triviis ad latus eſſe ſuae.
Nec timor, aut ulla eſt clauſae tutela puellae,
Nec gravis auſteri poena cavenda viri.
Nullo praemiſſo, de rebus tute loquaris
Ipſe tuis: longae nulla repulſa morae.

Sic

Sic juvenibus licuiſſe ibi ante nuptias cum virginibus verſari libere ex Agnone Academico apud Athen. lib. 13. monet Broekhuſius, quem locum inquirere nunc non lubet. Difficulter autem haec omnia in concordiam rediges cum Hermippo de Legum latoribus apud Athenaeum lib. 13. p. 555. C. Ἐν Λακεδαίμονι εἰς οἰκημά τι σκοτεινὸν πᾶσαι συνεκλείοντο αἱ κόραι, συγκλειομένων ἢ τ᾽ ἀγάμων νεανίσκων, ἢ ἕκαστος, ἧς ἐπιλάβοιτο, ταύτην ἀπῆγεν ἀπροῖκον. διὸ ἢ Λύσανδρον ἐζημίωσαν, ὅτι καταλιπὼν ἢ πρεσβέραν, ἑτέραν ἐβούλετο πολυκαιδεκέραν ἀγαγέσθαι. Ex quo loco hunc contractarum nuptiarum ritum fuiſſe etiam docet Meurſius Miſcell. Lacon. lib. 2. cap. 3. p. 109. certe non video cur ipſi ex. gr. de rebus ſuis (nihil enim horum ad nuptias legitimas pertinere non eſt probabile) loquerentur, ſi caecae adeo fortunae connubia permitterentur, niſi ſtatuamus tempore, ut fit, multa in his inmutata. Ceterum miror Doctiſſimum Broekhuſium fateri ſibi vix adparere, quo referri debeat iſtud *timor*, unde aliquando ſe tentaſſe,

Nec timor eſt ulli clauſae tutela puellae.

Ut ſenſus ſit, nullum amatorem timere cuſtodes dominae ſuae, quominus ad eam palam adcedere audeat. Mihi nullum dubium, quin Poëta dicat nullum parentum ſc. vel virorum eſſe timorem pro puella, ipſos non timere puellae, atque arta cuſtodia non continere, ut alias fieri conſuetum. *Timor puellae* eſt *timor pro puella*, quemadmodum Virgilius lib. 2. Æneid. v. 784.

Lacrimas dilectae pelle Creüſae.

Verba ſunt Creüſae maritum orantis, lacrimas ob ſe amiſſam fundere deſiſtat.

264. Καὶ χρόα πάντα κάθηρε. *Et cutem totam abſter-*

ſterſit recte vertunt cum πᾶς pro ὅλος ſaepe poni notum. V. Callim. epigr. 21: 5. & epigr. 47. Achilles Tat. lib. 5. p. 305. Καὶ πᾶν μὲ τὸ πρόσωπον ἐμπίπλησι φιλημάτων. Heſiod. Scut. v. 284. Homero id in more eſſe monet Euſtathius ad Homer. Iliad. X. ἔσι σύνηθες Ὁμήρῳ νοεῖν τὸ πᾶς ἀντὶ ϗ ὅλος. quae verba adduxit Wolfius ad Jacob. ep. 1. v. 17. Πᾶσα δόσις ἀγαθὴ, ϗ πᾶν δώρημα τέλειον ἄνωθέν ἐσι, καταβαῖνον ἀπὸ ϗ πατρὸς τ̃ φώτων. ubi πᾶσα δόσις ἀγαθὴ *donatio bona mere* i. e. non niſi donatio bona redditur Raphelio in Annot. ex Polybio, non probante Wolfio, quia πᾶσα *idem eſt quod* πᾶν *proxime ſequens ad* δώρημα; *id vero univerſalitatis notam inferre patet ex addito* τέλειον. Acute! quaſi πᾶν δώρημα τέλειον non aeque reddi poſſet *munus mere perfectum*. Hoc vident etiam illi, qui naris non adeo ſunt emunctae. Sic & *omnis* & *cunctus* uſurpantur ab Ovidio Met. 2. 40. 3. 179. Virgil. Æneid. 1. 233. Culic. 312. & 340. Claudiano de B. Gild. v. 372. ex emendatione Heinſii, aliisque. contra *totus* pro *omnis* uſurpavit Boëthius de Conſ. Phil. 2. 7. *quae quam ſit exilis & totius vacua ponderis, ſic conſidera.* auctor Pervig. Vener. 51.

> *Hybla totos funde flores, quotquot annus adtulit,*
> *Hybla florum rumpe veſtes, quantus Ennae campus eſt.*

Sic & v. 60. Vid. Rivinum p. 105. Nemeſianus Ecl. 2: 57.

> *Quae juga celſa tenes Erycis, cui cura jugales*
> *Concubitus hominum totis connectere ſeclis.*

Ibi V. Cl. Burmannum. Sic & ὅλος uſurpatur Nonno lib. 31. p. 10. l. 19. lib. 30. p. 768. l. 32. aliisque locis.

Ibid. δέμας δ' ἔχεσιν ἐλαίῳ Ἐνόδμῳ, ῥοδέῳ. Reſpicit morem

morem veterum, qui antequam cubitum irent oleo inungi ſolebant, quod conſtat ex Heſiodo in Ἔργοις v. 520. de puella innupta:

Εὖτε λοεσαμένη τέρενα χρόα, καὶ λίπ' ἐλαίῳ
Χρισαμένη, μυχίη καταλέξεται ἔνδοθεν οἴκου.

Elegans in hanc rem locus eſt Cant. Cantic. cap. 5. v. 2. quem, quia non intetellectus, longiorem quamvis, adponam: Ἐγὼ καθεύδω, καὶ ἡ καρδία μου ἀγρυπνεῖ. Φωνὴ ἀδελφιδῦ μου κρούει ἐπὶ τὴ θύρᾳ, Ἄνοιξόν μοι ἡ πλησιόν μου, ἀδελφή μου, περιστερά μου, τελειά μου, ὅτι ἡ κεφαλή μου ἐπλήσθη δρόσου, καὶ οἱ βόστρυχοί μου ψεκάδων νυκτός. Ἐξεδυσάμην τὸ χιτῶνα μου; πῶς ἐνδύσομαι αὐτὸν; ἐνιψάμην τὰς πόδας μου, πῶς μολυνῶ αὐτάς; --- Ἀνεῳξὰ ἐγὼ ἀνοῖξαι τῷ ἀδελφιδῷ μου, χεῖρες μου ἔσταξαν σμύρναν, δάκτυλοί μου σμύρναν πλήρη ἐπὶ χεῖρας ϗ κλείθρου. Multa huc, nec protrita adeo, convaſavit Fortun. Schacchus Sacr. Elaeochr. Myrothec. I. cap. 50. nec non cap. 52. col. 263. ubi rationes a ſponſa prolatas, quod tunicam exuerat, pedesque laverat frivolas vocans Vir Celeb. aliis non intellectam cauſſam ſe inveniſſe putat v. 4. *Surrexi, ut aperirem dilecto meo, manus meae ſtillaverunt myrrham, & digiti mei pleni myrrha probatiſſima.* metuiſſe ſcilicet ſponſam, ne maritus ſe deprehenderet nondum plene unguentis & aromatibus curatam, quod, quia adhuc tota in cute tingenda, turpe ducebatur, unde nec ſoccos nec tunicam reſumere licebat. Sed, brevis enim in hiſce refellendis eſſe laboro, interpretationi huic obmoveo v. 2. ubi dicitur ſponſa jam decubuiſſe & καθεύδειν, ut adeo corpus curare, quod ante fieri ſolebat, non amplius potuerit, omniaque haec facillimo negotio ruant, quae tam operoſe ſtructa fuerunt. Muſaeus autem non ineleganter

itinere marino confecto unctum Leandrum ab Herone inducit; erat enim veteribus in more marinis lavacris corpus abluere, ut ostendit Doct. Feythius Antiq. Hom. lib. 3. cap. 9. p. 252. eam autem lotionem sequi solebat unctio, qua corporis spiramenta obstruerentur, monente eodem p. 254. Alios usus olei, quia huc non pertinent, sciens praetereo. Ceterum notari velim, Musaeum hic a suo auctore Ovidio dissentire, quippe qui, non, ut ille, membra ipsum oleo tinguere, cum mare tranaverat, inque amplexus puellae ibat, verum mari se conmissurum natatorem singit epist. 19: 43.

Jamne suas humeris illum deponere vestes,
Pallade jam pingui tinguere membra putes?

Nec sine ratione frigidissimo ponto se conmissurus natator ita instituit.

266. Εἰσέτι δ' ἀσθμαίνοντα βαθυῤῥώτοις ἐνὶ λέκτροις
Νυμφίον ἀμφιχυθεῖσα.

Cum Leander per Hellespontum natavit veste capiti adstricta, eaque procul dubio madefacta fuit, nec verbo Musaeus notat ipsum suam induisse iterum, vel cum alia mutasse, cum tamen adcurate omnia talia persequitur, parum abest, quin cogitem nudum Leandrum cum sponsa decubuisse & Venereis sacris operatum fuisse; neque enim id adeo rarum. De Candaulis uxore pulcherrima nuda sodali Gygi ostensa notissima est historia ex Herod. lib. 1. cap. 18. & seqq. Ovidius Amor. lib. 1. El. 5. 17.

Ut stetit ante oculos posito velamine nostros,
In toto nusquam corpore menda fuit. &c.
Singula quid referam? nil non laudabile vidi:
Et nudam pressi corpus ad usque meum.

Dissen-

Diſſentit Ovidius ep. 18: 103.

Deque tuis demtos humeris mihi tradis amictus:
Et madidam ſiccas aequoris imbre comam.

Nec non ep. 18: 61.

Nunc dare, quae ſoleo, madidis velamina membris:
Pectora nunc juncto noſtra tenere ſinu.

Sic ep. 19: 39.

Quid referam, quoties dem veſtibus oſcula, quas tu
Helleſpontiaca ponis iturus aqua.

269. Ἅλις νύτοι ἀλμυρὸν ὕδωρ. Locutio Homero prae caeteris uſurpata, ut Iliad. Ξ. 122.

Ἅλις ἦ οἱ ἦσαν ἄρωγοι
Πυροφόροι.

Iliad. P. 54.

Οὔθ' ἅλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ.

Iliad. X. 340.

Ἀλλὰ σὺ μὲν χαλκόν τε ἅλις, χρυσόν τε δέδεξο.

Adde Iliad. Φ. 236. Γ. 384. Odyſſ. E. 225. Nonnus lib. 31. p. 798. l. 18.

Οὐχ ἅλις αἴσχος ἐκεῖνο θεοσυγὲς.

Callimachus Hymn. in Jov. v. 84.

Ἐν ᾗ ῥυηφενίην ἔβαλές σφισιν, ἐν δ' ἅλις ὄλβον.

Recte poſt alios hanc lectionem tuitus eſt Inluſtr. Spanhemius pro ὄλβῳ.

CAPUT XX.

Λύειν μίτρην, *solvere zonam de puellis virginitatem amittentibus. Inscriptio Philadelphiae reperta bis emendata.* Παρθένος μίτρη *pro* παρθενίκη, *aliaque. Auctor Elegiae in obitum Moecenatis contra Clericum, & Heinsium adsertus. A quibus zona solvebatur?* Λύειν ζώνην *de nubentibus dici male negavit Scriverius. Faber, Pareus & Weitzius per* μίτρην *sacerdotale capitis redimiculum intelligentes rejecti.* Λύειν μίτρην *de Veneris valido nodo perrupto perperam intellectum. Zona in lecto solvebatur, non antea. Festus leviter emendatus. Non unam fuisse zonam contra Braunium, aliosque demonstratur. Vossii sententia puellarum pudenda zonis munita rati pluribus adserta. Tentatus Nonnus. Longus defensus contra P. Moll.* Ζῶμα *pro* ζώνη. *Nubiles puellae zonam demum gestabant. Apud Romanos ipso nuptiarum tempore cingulo demum praecinctas puellas contra Scaligerum ostensum. Post concubitum zonas Veneri consecrabant apud Graecos, non Dianae, apud Romanos Junoni Cinxiae. Mulieres etiam Zonam gestasse videntur. Apollonius Rhodius explicatus.* Ἐπιφημεῖν, *Interpres Achillis Tatii reprehensus. Antiquo tempore apud Graecos faces nuptiales a matribus accensas & gestatas; recentiori vero a patribus late contra dissentientes ostenditur. Ritus tamen illos ipsi Auctores confundunt aliquando. Thoros vestibus consternere mos erat.* Νὺξ γαμοστόλος. Πρεῖαν ὑμεναίων, *Emendatus Nonnus. Sacerdotes, Dii, nec non illustres apud antiquos virgines & mulieres vestibus ad talos demissis utebantur. Nominibus duobus singularibus additur verbum singulare, non semper plurale. Statius & Claudianus defensi. Eleganter Diis inmitibus pristinos amores in memoriam revocant laborantes amatores. Nonnus bis correctus. Perditis amoribus miseri de turribus, rupibus, aliisque locis excelsis se praecipitabant. Saltus viriles ingressa Sappho. Statii locus contra Marklandum adsertus.*

272. Ὁ δ' αὐτίκα λύσατο μίτρην. *solvit zonam.* Onuptias factas significat Poëta locutione honesta, & in hac re usitata & propria. Moschus Idyll. 2. 160.

Λῦσε

Λῦσε δὲ οἱ μίτρην, ἢ οἱ λέχος ἔντυνον Ὧρῃσι.

Theocritus Idyll. 27. 54.

Φεῦ φεῦ, ἢ τὰν μίτραν ἀπέσιχες, ἐς τί δ' ἔλυσας.

Plutarchus in Lycurgo Oper. Tom. I. pag. 48. ὁ δ' νυμφίος ---- ἔλυε τ' ζώνην. adde dicta ſuperius p. 317. Ἀπολύειν μίτρην occurrit in inſcriptione Philadelphiae reperta in caemeterio ſaxo ſepulchrali inciſa apud Th. Smithum Sept. Aſiae Civit. Notit. pag. 34.

Παρθένος ἧς ἀπέλυσε μίτρην, ἧς ὥριον ἄνθος
Ἔσχεν ἐν ἡμιτέλει παυσαμένην θαλάμῳ.

Verſus primus corruptus, & nulli intellectus, facili tamen negotio reſtitui poteſt in integrum, ſi pro ΠΑΡΘΕΝΟΣ legas ΠΑΡΘΕΝΟΥ hoc ſenſu: *virginis cujus* (Xantippes) *ſolvit* (Aquila) *zonam, cujus maturum florem carpſit in ſemiperfecto pereuntem thalamo.* Σ in Υ migrantis exemplum habes v. ſequenti:

Τρῶς γὰρ ἐπ' εἰκοσίοις τελέωσε βίως ἐνιαύτυς.
Tres enim ſuper viginti finivit vitae annos.

Legendum enim pro ΒΙΩΣ videtur ΒΙΟΥ, niſi velis ΒΙΩ. Poſſes tamen & παρθένον μίτρην pro παρθενικὴν, cujus locutionis exempla alii dederunt. ita Sidonius Carm. XI. 17.

Hic lapis eſt de quinque locis, dans quinque colores
Aethiops, Phrygius, Parius, Poemus, Lacedaemon.

Statius lib. I. Sylv. 5. 36.

Nomaſinque metallis.

Ita enim legendum puto pro *Nomadum* ex Ven.

Nomaſis ſcribente, quod nonnullis non diſplicitu-rum Cel. Marklandus recte conjectavit in Addend. p. 338. V. & ad 3. 1. 89. Claudianus de Nupt. Hon. & Mariae v. 87.

Trabibusque ſmaragdis
Suppoſuit caeſas hyacinthi rupe columnas.

Ita optime poſt Gronovium e MSS. reſtituit Eru-ditiſſimus Heinſius. vide & ad lib. 1. de R. P. v. 17. in Eutrop. 1. 342. in Pr. Conſ. Stil. 1. 256. ad Ovid. Faſt. 4. 362. Adverſ. 1. 1. p. 4. lib. 2. cap. 5. p. 239. cap. 9. p. 269, 270. & Not. in Propert. p. 679. Plures referre mora eſt. Adde tamen Inluſtr. Spanhem. ad Callim. H. in Del. 153. ſic & locutus Dionyſius H. in Nem. poſt Aratea Oxon. edita p. 51. apud Spanh. ad Hymn. in Del. 107.

Ἐπέχεις ἀδάμαντι χαλίνῳ.

Poſt tot exempla plorare jubeo Jo. Clericum, qui in Auctore Elegiae in obitum Moecenatis v. 37. pro

Marmora Moeonii vincunt monumenta libelli.

Solito acumine legit *Marmore ---- monumenta*, ſcili-cet ut obloqueretur Joſ. Scaligero, qui *mar-mora monumenta* interpretabatur *marmorea*: nam Doct. Heinſio Adverſ. 2. 5. p. 242. legendum pu-tanti

Marmorea Aonii vincunt monumenta libelli.

Id obſtitiſſe quis credat? ita vero videtur & con-jectaſſe prius Scaliger, qui tamen e MS. lectione *Minaei* felicius eruiſſe mihi videtur *Smyrnaei*, quamvis vulgata commode ſervari queat. Ceterum

pro

pro λύειν μίτρην Latini dixerunt *zonam solvere*. ex. gr. Claudianus Fescenn. v. 37.

Et seminudo pectore cingulum
Forti negatum solveret Herculi.

Catullus Carm. 2. 13.

Quod zonam solüit diu ligatam.

Zonam autem hanc solvere dicitur maritus, ut & ipsa virgo ut apud Claudianum l. c. & alibi. Sed rarius. Unde vero hauserit Scaliger Poëtic. lib. 3. cap. 101. p. 387. cunctanti virgini promneſtriam duobus digitis cingulum ſolviſſe mihi latet. Liquet autem abunde ex locis adductis e Graecis Scriptoribus falli Doct. Scriverium cum ad Pervig. Ven. v. 26. Latinis *zonam solvere* dici, quae viro traditur: Graecis autem, quae primum parit, notat, cum nihil tritius, quam λύειν ζώνην apud Graecos de nubentibus uſurpari, imo ſaepius quam de parientibus; neque id abſolute tradit Joſ. Scaliger ad Catull. l. c. quem hic laudat Scriverius, cum ipſe Theocriti exemplo id docet, vulgatiorem tamen alterum uſum. Turpius fallitur Petrus Faber lib. 3. Semeſtr. cap. 11. quique ejus *sententiam omnino veriſſimam* pronunciat Daniel Pareus, nec non Weitzius, rati Muſaeum loqui de ſacerdotali redimiculo capitis, eo quod Hero antea Leandro veſtem ſuam tenenti dixiſſet ſupra v. 82.

Κύπελλος ἁ σοι ἔοικε θεῆς ἱέρειαν ἀφάσσειν.

Eique poſtea Leander reſpondiſſet v. 141.

Κύπελλος ὡς ἱέρεια μετέρχεο Κύπελλος ἔργα.

Sic tamen ut redimicula mitrae illo ſolvente nuptiae factae ſint. Sed quo loca haec Muſaei, cum ἀφάσσειν ibi ſignificet *tangere*, ut monuimus ſupra,

pra, in altero autem loco ne verbum eo faciat? Nonne saltem unico exemplo *zonam* Virginitatis signum, capitisque ornamentum *solvi* dici a marito in lecto, cum nuptiae primae fiunt, ostendi fuisset officii ipsorum, ut specie aliqua saltem blandiretur tam paradoxa sententia? Ego certe, donec id fit, procul abesse jubeo tam ridiculas explicationes, praecipue cum zonam hanc propinquam λαγόνεσι conlocent auctores, ut infra docebo. Longe ab his diversam sententiam sequitur Vir quidam Doctus, qui, referente ad hunc locum Cl. Kromajero, vocibus λύσατο μίτρην significari Veneris validum nodum perruptum a Leandro putat, idque denotare vocem μίτρην, qua ipsum uti notanter, quum ζώνης potuisset, quia cum lecto se conposuerant, zona soluta forsan jam erat, quae sententia antiquitatis ignorationem aperte prodit. Zonam enim virginis maritus in lecto demum solvebat, non antea. Audi Plutarchum in Lycurgo Oper. Tom. I. p. 48. Τὴν δ' ἁρπασθεῖσαν ὁ νυμφευτρια καλεμένη ἀπολαβοῦσα ----- κατέκλινεν ἐπὶ στιβάδα μίννην ἄνευ φωτὸς. ὁ δ' νυμφίος ---- ἔλυε τ' ζώνην, καὶ μετήνεγκεν ἀειράμενος ἐπὶ τ' κλίνην. Nec non Euripidem in Alcest. v. 175.

Ὦ λέκτρον, ἔνθα παρθένε ἐλύσ' ἐγὼ
Κορευμάτ' ὐκ ξ δ' ἄνδρος.

Audi Festum: *Cingulo nova nupta praecingebatur, quòd vir in lecto solvebat, factum ex lana ovis: ut sicut illa in glomos sublata conjuncta inter se sit, sic vir suus secum cinctus, vinctusque esset. Hunc Herculaneo nodo vinctum vir solvit ominis gratia: ut sic ipse felix sit in suscipiendis liberis, ut fuit Hercules, qui LXX liberos reliquit.* Locus leviter corruptus. Lego *Hoc Herculaneo nodo vinctum* scilicet *cingulum*, quemadmodum Muretum ad Catull. p. 13. locum

locum laudare video: quod enim Scriverius ad Pervigil. Vener. v. 26. citat: *Hoc Herculanei nodi vinculum* longius abit, neque an ex libris, an ex ingenio habeat ſcio. Aliam ab his diverſam opinionem de zona ſequitur Doctiſſimus Braunius de Veſt. Sacr. Hebr. lib. 2. cap. 3. §. 12. p. 488. cujus verba dabo: *Apud Graecos & Romanos adeo vulgare erat, ut feminae balteo & zona cingerentur, ut* ζωσῆϊ λύειν & ζώνην λύειν zonam ſolvere *diceretur pro pudicitiam deponere. Homer.* Od. λ. λύσε παρθενίην ζώνην. *in Epigr. Veteri de Diana* λεγνωτὸν ἀναζωσαμένη χιτῶνα. *Ideo mulicbriter cincti dicuntur imbelles.* Harum autem zonarum circa mammas & pectus uſum fuiſſe docet p. 496. Huic conſentit Feythius Antiq. Homer. lib. 3. cap. 6. p. 236. Viden' ipſos nullam differentiam facere inter zonas, quas circa pectus, mammas, & pudenda geſtabant? Atqui iſtas diſerte diſtinguunt Veteres. Nonnus lib. 1. p. 28. l. 25. de Jove cum Europa concumbente:

Ἀπὸ στέρνοιο δ' νύμφης
Μίτρην πρῶτον ἔλυσε περίτροχον. ὡς ἀέκων δ',
Οἰδαλέην ἔθλιψεν ἀκαμπέος ἄντυγα μαζοῦ,
Καὶ κύσε χείλεος ἄκρον, ἀναπτύξας δ' σιωπῇ
Ἀγνὸν ἀνυμφέντος πεφυλαγμένον ἄμμα κορείης,
Ὅμφακα Κυπρειδίων ἐδρέψατο καρπὸν ἐρώτων.

Hic Jupiter poſt ſolutam pectoris zonam ſolvit virgineam adhuc lib. 14. p. 394. l. 31.

Μειρατίῳ δ'
Στήθεϊ δεσμὸν ἔβαπτε· ἢ ὄρθιον ἄντυγα μαζοῦ
Παρθενίῳ ζωσῆϊ· ἢ οἷα περ ἄμμα κορείης
Πορφυρέην λαγόνεσσι συνήρμοσε κύκλαδα μίτρην.

Sermo eſt de Baccho in virginem ſe mutante, ubi notari poteſt antea etiam factam καλύπτρην

mentionem, quod ineptae Parei ſententiae etiam adverſatur. Reſtat ut exhibeam Eruditiſſimi Iſ. Voſſii obſervationem ad Catull. p. 7. propoſitam his verbis: *Iſtiusmodi autem zonae non ſolum e corio & pellibus, quod minus tutum; verum etiam ex aere, argento & chalybe conpingebantur, iisque non puellarum tantum pudenda, ſed & puerorum nates muniebant, uti nunc apud varias fit gentes. Docet hoc non uno loco Etymologici magni auctor, & conplures alii Grammatici, qui & intus lanatas fuiſſe addunt.* Miror hanc ſententiam tam raros ſequi; cum tamen prae ceteris erudita & adtentione digna, unde, quia vir Eruditus adſerere dicta tanti non putaviſſe videtur, diligentius paulo perpendam. Quae de Etymologo M. refert reperiuntur in V. Μίτρα ubi notat: Μίτρα ζώνη ἡ διὰ δ μίτυ ὑφαινομένη. ἐφορεῖτο δ' ἐσωτέρα τ λαγόνος. ἡ χαλκὴ λεπὶς, ἣν ζώνυνται περὶ τ κενεῶνα χάριν πλείονος ἀσφαλείας. Dubito an hoc non voluerit Nonnus lib. 14. p. 406. l. 32.

Καὶ τις ὄφιν τελέλικτον ἀπήμονι δήσατο κολπῷ
Ἐνδόμυχον ζωσῆρα κεχηνότα γείτονι μηρῷ κ. τ. λ.
Τ' πναλέης ἄγρυπνον ὀπιπευτῆρα κορείης.

Ubi videtur ſerpentem, quo corpus circumdederat Baccha, ἐνδόμυχον ζωσῆρα vocare reſpiciens ad zonas ſecuritatis gratia interius geſtatas. Scribendum autem videtur γείτονα μηρῷ, ut lib. 15. p. 416. l. 22.

Τανυσσάμενος δ' κονιῇ
Χερσὶν ἐρωμανέεσσιν ἀπεσφρηγίσατο μίτρην
Ἐλπίδι μαψιδίῃ πεφορημένος. ἐξεπίνης γὰρ
Οὔθεος εἶρπε δρόμον ὑποκόλπιος ἰξυὶ γείτων.

De tali zona loquitur etiam Nonnus locis ante laudatis ex lib. 1. & lib. 14. ubi cum & alias μίτρας memorat, patet Veterum auctorum loca, quam-

quamvis μίτρης mentio in iis, non capienda ſtatim de hac zona virginea ex. gr. cum Longus Paſtor. lib. 1. p. 5. de Nympharum ſimulacris dicit: ζῶμα περὶ τὴν ἰξύν. *zona circa lumbos.* P. Moll corrigit ζώνη invitis Muſis & Gratiis. Facilior emendatio eſſet ζῶσμα, cujus mentio crebra apud auctores. Achilles Tatius lib. 5. p. 281. de Philomela a Tereo violata: ἐσπάραξε τὰς κόμας ἡ γυνὴ, τὸ ζῶσμα ἐλέλυτο. ita lib. 3. p. 205. ἢ ἐνσκευάσαντες τῇ κόρῃ τοῦτον τὸν τρόπον, ἢ σολὴν ἔξωθεν περιβάλοντες μίτρας τε ἢ ζώσμασιν ἐνδεδυμένην, ταύτην τὴν σκευὴν ἐπικρύψωμεν. ita legit Salmaſius p. 602. Quo loco P. Moll ad Longum p. 10. nec non Demſterus ad Roſin. p. 415. μίτρας perperam explicant ornamenta capitis, ut inſpicienti locum patere poteſt. Nihil tamen in loco Longi movendum docet Erymol. M. in V. Ζωστὴρ λέγεται ζῶμα, ἢ τὸ περίζωμα. Ζῶμα δὲ οἱ πρῶτον περιεβάλλοντο, αὐτὰς ἔπειτα θῆκεν ἱμάντας ἐνδυμήτης. atque ita Suidas & Phavorinus; Heſychius quoque ζώνιον interpretatur γυναικεῖον ζῶμα. Praeterea, ſi diſceſſeris ab hac Voſſii opinione, non video quomodo capienda loca, in quibus zonae iſtae tuendae virginitatis gratia geſtatae leguntur ex. gr. Nonni lib. 16. p. 454. l. 8.

Κύπρις δ' ἔγγυς ἵκανε· καὶ ἄτρεμας ἄκρον ἐρύσας
Δέσμον ἀσυλήτοιο φυλάκτορα λύσατο μίτρης
Φειδομένη παλάμῃ, μὴ παρθένον ὕπνος ἐάσῃ.

Nam quod zonam ligatam Bacchus ſolvit inſciae Nicaeae non mirandum, cum vino ſepulta jacebat. adde locum Etymologici M. Atque ita jam Diligentiſſimus Barthius Adverſ. 4. 9. p. 174. zonis ita fuiſſe cinctas puellas, ut ſine earum ſublatio de corpori vis fieri non poſſet, probavit, ubi inter alia locum Nonni lib. 12. laudat, ubi cum ebrios

ebrios Satyros veſtibus ſublatis femora tangere feciſſet, non virginitatis pubem, ſed mitram ejus cuſtodem tangere facit, quod tamen ex loco Nonni p. 350. l. 7. nullis fidiculis extorquere poſſum. en locum:

Παρθενικῆς ἀγάμοιο σαόφρονος ἥψατο μίτρης.
Αὐ ἐρύων δ' ἐπὶ Κύπριν ἀπείθεος ἵματα νύμφης
Χείρι ὀπισθοδότῳ ῥοδέων ἐπαφήσατο μηρῶν.

Hinc potius concluderem veſtibus nondum ſublatis mitram ipſum jam tetigiſſe. Quid autem tueri poterat zona veſtem corpori adſtringens? Nihil certe. Quam abſurdum vero, puellas in lectum genialem conceſſiſſe veſtibus non exutas, quod tamen ſtatui fere deberet, ſi a vulgaribus zonis non fuerunt diſtinctae, cum zonam in lecto ſolvi conſueviſſe conſtet? Quid? nubiles puellae demum zonam geſtabant, non illae quae toro nondum maturae hinc ἄμιτροι dictae Callimacho Hymn. in Dian. v. 14.

Πάσας εἰνάτεας, πάσας ἔτι παῖδας ἀμίτρους.

Ubi Spanhemium conſulere operae eſt. Anne igitur diverſis veſtium generibus ante id tempus utebantur, aliove modo eas cingebant? ſed de eo mihi nihil conſtat. An vero puellae toro maturae apud Romanos zonam quoque acceperint dubito, cum ipſo nuptiarum tempore ea demum praecingi ſolitas fuiſſe ut credam prope facit Feſtus, ubi *Cingulo*, inquit, *nova nupta praecingebatur, quod vir in lecto ſolvebat.* alias clarius dixiſſet *Cingulum, quo n. n. praecincta erat, vir i. l. s.* hanc ſententiam etiam ſequi videtur, ut alios mittam, Hotmanus de Vet. Rit. Nupt. cap. 29. in Theſ. Graevii Tom. VIII. p. 1142. ubi *Junoni*, inquit, *etiam ſacrificabatur, cum cingulo nova nupta praecingebatur, unde Juno dicta Cinxia.* certe

Juno-

Junonem Cinxiae nomen hinc adeptam verosimilius, quam, quae sententia Scaligeri l. c. p. 387. aliorumque, quia cingulum solutum ei sacrabatur; apud Graecos quoque contraria ratione Ανσιζώνη nomine dicta, mea quidem sententia, magis congruo. Ridiculus est Scaliger l. c. qui patronos hujusce sententiae confodere sibi videtur, quia Catullus de Atalanta non tempore nuptiarum canit:

Quod zonam solüit diu ligatam.

Quasi de Atalanta Graeca virgine Romano ritu loqui deberet. Liquet & exinde quod zonas istas numini alicui post concubitum consecrabant, ut constat ex Theocrito Idyll. 27. 55.

Τῇ Παφίᾳ πρώτιστον ἐγὼ τόδε δῶρον ὀπάζω.

Ubi Veneri consecrari observare operae est, cum fraudi id minus perceptum fuit Doctis, ut Jul. Caes. Scaligero Poët. lib. 3. cap. 101. p. 387. ubi promneστriam duobus digitis cingulum solutum Dianae, ob eam caussam Ανσιζώνη, a Latinis Cinxiae cognominatae, dicare consueviſſe scribit; ut & Franc. Rous. l. c. p. 367. qui animum dubium aperte prodit. Rhodiginus autem lib. 16. cap. 10. p. 854. utramque zonam confundit. Optandum Scaligerum tam multa sine veterum auctoritate, certe non adducta, in istos libros non coacervaſſe; certe Dianae a nubentibus apud Graecos zonam sacratam me legiſſe non recordor. Traheret quis forte huc epigramma ex Anthologia apud Maderum de Coron. Sacr. & prof. praef. Nuptial. in Tom. VIII. Thes. Rom. Ant. Graevii:

Τῇ Παφίῃ στεφάνας, τῇ Πάλλαδι ϟ πλοκαμῖδα,
Ἀρτέμιδι ζώνην ἄνθετο Καλλιρόη.

Εὗρετο

Εὕρετο γὰρ μνησῖφα τ' ἤθελε, καὶ λάχεν ἥβην
Σώφρονα, καὶ τέκνων ἄρσεν ἔτικτε γένος.

Verum quid prohibet ad partus tempus extendere, praecipue cum ipsius mentio hic fit? Apud Romanos autem Cinxiae Junoni sacrabant. Festus: *Cinxiae Junonis nomen sanctum habebatur in nuptiis, quod initio conjugii solutio erat cinguli, quo nova nupta erat cincta:* alii tamen Deae Virginensi tribuunt notante Scaligero. Nisi vero hae Diis sacrari solitae peculiares aliquae fuerint zonae id ridiculum fere videtur. Verum an peculiare zonae istud gestamen fuerit puellarum, an vero & mulierum, non adeo certum. Hoc tuetur Potterus Archaeol. Graec. 4. XI. p. 618. qui fieri id ad arcendam libidinosorum vim putat, unde a Nonno diceretur σώφρων: Et licet Nonni locus, quem indicat, lib. 12. p. 350. l. 7.

Παρθενικῆς ἀγάμοιο σαόφρονος ἥψατο μίτρης·
Αὐ ἐρύων δ' ἐπὶ Κύπριν ἀπειθέος εἵματα νύμφης,
Χειρὶ ὀπιθοδότῳ ῥοδέων ἐπαφήσατο μηρῶν.

Nihil faciat ad rem, cum ibi de virgine sermonem esse quivis videat; & licet alterum, quod tamen officii ipsius fuisset, exemplis demonstrare omiserit; Licet mirum admodum, si promiscue mulieres virginesque zonas gestabant nunquam de nupta, sed semper virgine λύειν ζώνην occurrat: tamen negare non ausim mulieres unquam gestasse zonas, cum id pateat ex locis auctorum, qui docent mulierem prima vice parientem zonam solvere, eamque consecrare Dianae. V. Apollonii Rhodii Scholiasten & Phavor. locis in notis jam laudatis. Hinc λυσίζωνος vocatur Orpheo in Suffimine p. 132. Neque id tantum ad primum puerperium duravisse suadet locus Apollonii Rhodii lib.

I. V.

1. v. 285. ubi Alcimede ob filium unicum Jasonem querelas fundit:

> Δμωὶς ὅπως κεν ἐοῖσι λελείψομαι ἐν μεγάροισι
> Σεῦ πόθῳ μινύθουσα δυσάμμορος, ὦ ἔπι πολλὴν
> Ἀγλαΐην καὶ κῦδος ἔχων πάρος, ὦ ἔπι μένῳ
> Μίτρην πρῶτον ἕλυσα καὶ ὕστατον. ἔξοχα γάρ μοι
> Εἰλείθυια θεὰ πόλεος ἐμέγηρε τόκοιο.

Novi Meurſium in nota, quae additur Callimacho Hymn. in Jov. 14. hinc eruere bis zonam ſolvi prima ſcilicet nocte a marito, & iterum puerperii tempore; verum id mihi verba vix pati videntur. Nec ſatisfacit Scholiaſtes, caecumque ducem ſecutus Phavorinus ad τὴ πρώτως τίκτουσαν referentes; ut nec magnus Scaliger, qui illum pro αἱ πρώτως τίκτουσαι debuiſſe ſcribere διαπαρθενευθεῖσαι adfirmat; Obſtant his interpretationibus ipſa Poëtae verba, quibus dicit Alcimeden ob unicum filium Jaſonem prima & ultima vice zonam ſolviſſe: ſed quomodo ultima vice, niſi toties zona ſolvebatur, quoties uxor peperit? Meurſii ſententia ridiculum facit Poëtam: nonne enim de muliere, quae plures liberos tulit, ſi bis tantum zona ſolvebatur, omnino dici poſſet eam prima & ultima vice zonam ſoluiſſe? Lacrimis vero an riſu dignus ſit Scholiaſtes, notans: ἐπὶ ἄῤῥενος δεῖ νοεῖν. εἶχε γὰρ καὶ ἀδελφὴν Γάσων Γπολύτην, ὡς φησὶν Γβυκος haereo. Adeo enim claris verbis utitur Poëta, quibus ſignificet unicam prolem viruiſſe matri, ut caecus ſit, qui hoc non videat. Quam vero in fabulis auctores a ſe invicem diſcrepent quis neſcit?

275. Ἤρην τις ἐπευφήμησεν ἀοιδός. Aliis verbum hoc uſurpatur de fauſtis, quibus maritum & uxorem proſequebantur, votis. ita Xenophon Epheſius lib. 1. p. 10. ἦγον τὴ κόρην εἰς τὸν θάλαμον μετὰ λαμπάδων τὸ ὑμέναιον ᾄδοντες ἐπευφημοῦντες καὶ εἰσάγοντες

τες κατέκλινον. Achilles Tatius lib. 5. p. 339. ὡς γὰρ ἐπευφήμων τοῖς γάμοις παρόντες.

176. Οὐ δαΐδων ἥψαπτε σέλας θαλαμηπόλου ἐυνῆς. De facibus nuptialibus multi multa ſcripſerunt, quae, ſi tanti videntur, legi poſſunt. Minime tamen Doctis inter ſe convenit, a quibus accenſae fuerint hae faces. Achilles Tatius lib. 2. p. 85. patri adſcribit: ἔδοξεν ἄγειν ἡμῶν τὸς γάμους, ἤδη ἅψαντος αὐτῷ τὰς δᾷδας, ὑποσβεσθῆναι τὸ πῦρ· ἢ μᾶλλον ἠπείγετο συναγαγεῖν ἡμᾶς. *Namque illas* (nuptias) *adornare ſibi viſus eſt, ignemque, dum nuptiales faces accendiſſet, extingui, & nos, quae res vehementer etiam illum angebat, abduci.* ita Interpres ſatis turpiter, niſi aliter, quod non puto, legerit, hallucinatus: Tu verte *eoque magis feſtinabat nos matrimonio jungere:* id enim ſignificat συνάγειν, idque patet ex ſeqq. τῦτο ἢ εἰς τ ὑσεραίαν παρεσκεύαζετο. Patri etiam adſcribit lib. 1. p. 49. ἄλλο σοι, τέκνον, προσδόκων πῦρ ἀνάψαι. E priore loco Tatii Jungermannus ad Polluc. 3. 3. 42. concludit faces a patre accenſas, ſed miſere caecutiens cum matribus id toties adſcribant veteres. Apud Claudianum de R. P. lib. 3. 407. Ceres de filia queritur:

Non tales geſtare tibi, Proſerpina, taedas
Sperabam.

Apud Nonnum lib. 46. p. 1198. l. 4. Agave:

Οὔπω σοῖς θαλάμοισιν ἐκύφισα νυμφοκόμον πῦρ.

Ita lib. 38. p. 972. l. 30. de Luna:

Ἀντὶ ἢ τεύχης
Νυμφιδίην ἀκτῖνα γαμοσόλον ἔσχε Σελήνη.

Addo inluſtrem Euripidis locum in Iphig. in Aulid. v. 732.

KATT.

ΚΑΤΤ. τίς δ' ἀναχήσει φλόγα;
ΑΓΑ. Ἐγὼ παρέξω φῶς, ὃ νυμφίοις πρέπει.
ΚΑΤΤ. Οὐχ ὁ νόμος οὗτος, ἢ σὺ ᾗ φαῦλ' ἡγῇ τάδε.

Obſervarunt hoc dudum Coelius Rhodiginus, Pareus ad h. l. Demſterus ad Roſin. p. 436. Interpretes Petronii, & Doct. Wouweren ad cap. 26. p. 88. Feythius Antiq. Hom. lib. 2. cap. 13. p. 168. Potterus Archaeol. Gr. p. 617. & quem plerumque conpilat, Franc. Rous Attic. Antiq. lib. 4. cap. 7. p. 367. ed. Belg. ſed omnes in eodem luto fere haeſerunt rati, ut videtur, a ſolis matribus faces accenſas fuiſſe, quod erroneum eſſe docent loca Achillis Tatii, quae ipſa laudans Demſterus videre non potuit a matribus ſolis accenſas non fuiſſe, quod certe non nimis acutum virum prodit. Haeſit & hic Doctiſſimus alias vir Franc. Rous, qui contra diſertiſſimum Euripidis locum contendit promiſcuum morem fuiſſe, nixus teſtimonio Libanii Declam. 35. ubi pater dicit δᾷδας γαμηλίους ὑπανῆπτον, cum contra alibi Niobe dicat: Ἐγὼ μὲν λαμπάδα γαμήλιον ὦμην προσάψειν τοῖς ἠθέοις, ἢ ταῖς παρθένοις. Miror non adtendiſſe virum Eruditum haec verba eſſe Niobes, quae antiquiſſimo aevo vixit, cui non alium ſermonem adfingere convenientius poterat Scriptor ille, niſi rituum veterum inperitum ſe proderet. Locus prior de patre explicandus forte (liber enim non eſt ad manum) de tempore Libanii: puto enim officium illud nuptiale cum in veteri Graecia matrum fuiſſet, poſtea ad patres deveniſſe, quam conjecturam, donec Veterum Scriptorum teſtimoniis contrarium docentibus vincar, non ſine ratione ſequi poſſe mihi videor. Neque ejusmodi rituum mutatorum exempla deſunt. Priſcis ex. gr. tempo-

ribus Romanae mulieres atratis veſtibus in funeribus procedebant. V. Kirchmannus de Funer. lib. 2. cap. 17. p. 206. easdem ſub Inperatoribus albas geſtaſſe docet p. 208. & 209. iterum ſub Diocletiano atras geſtaſſe ex Lactantio de Mort. Perſ. cap. 39. obſervat Doct. Cuperus p. 220. quamvis non omnibus, vel certis caſibus id etiam potuiſſe fieri addat, quae nunc non diſcutio. Objiciat quis forte locum Claudiani III Conſ. Honor. v. 155.

Per taedas, quas ipſa ipſa tuo Regina levavit
Conjugio, ſociaque virum produxit ab aula.

De quo V. Barthium p. 525. Sed forte Poëta mores priſcos hic reſpexit, quod obſervaſſe ſaepe uſu venit in antiquis ſcriptoribus. Exemplum in his ipſis facibus habes apud Senecam Octav. v. 593.

Tellure rupta Tartaro greſſum extuli,
Stygiam cruenta praeferens dextra facem
Thalamis ſceleſtis. nubat his flammis meo
Poppaea gnato juncta.

Reſpici hic ad ritus nuptiales apertum: at Romae faces a matribus praelatas quis fando audivit? Tu conſule Hotmanum de Vet. Rit. Nupt. cap. 16. in Theſ. Graev. Tom. VIII. p. 1123. & Briſſonium de Rit. Nupt. ib. p. 1034. & ex illis Taubmannum ad Plautum Caſin. Act. 1. v. 30. nec non Doct. Wouweren ad Petron. cap. 26. p. 88. Mihi in his amplius morari non vacat, quamvis nec hic deſunt, quae propius forent diſcutienda. Si Libanii locus aliter capiendus, hac ratione non difficulter in concordiam redigetur. Ceterum Muſaeus, quod quisque videt, meminit tantum facium thalamum inluminantium, quemadmodum Ariſtaenetus lib. 1. p. x. pag. 72. ἔκαον ἢ κατὰ δώματα

δώματα δαῖδες ὀπὶ λιβανωτῷ συγκείμεναι. Geſtabant tamen & iſtas faces in veteri Graecia famuli, quod liquet ex Heſiodo in Scuto Herc. v. 273.

Τοὶ μὲν γὰρ ἐυσσώτρῳ ἐπ' ἀπήνης
Ἤγοντ' ἀνδρὶ γυναῖκα, πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει.
Τῆλε δ' ἀπ' αἰθομένων δαΐδων σέλας εἰλύφαζε
Χερσὶν ἐνὶ δμώων.

279. Λ'λλὰ λέχος ſορίσασα. Thoros veſtibus conſterni ſolitos fuiſſe patet ex Xenophonte Epheſio lib. 1. p. 10. Ἦν δ' οὕτως ὁ θάλαμος πεποιημένος· κλίνη χρυσῆ ſρώμασιν ἔſρωτο πορφυροῖς, ἡ ἐπὶ τῇ κλίνης Βαβυλωνία ἐπεποίκιλτο σκηνή. Claudianus de R. P. lib. 2. 320.

Alii praetexere ramis
Limina, & in thalamum cultas extollere veſtes.

Conſule Interpretes ad Petron. cap. 26.

280. Σιγὴ πᾶσαν ἔπηξεν. Eadem locutione uſus Nonnus lib. 2. p. 60. l. 18. lib. 3. p. 100. l. 32. lib. 40. p. 1048. l. 28. Heſychius in V. Θαλάμοιο νύοιο.

282. Νὺξ μὲν ἦεν κείνοισι γαμοſόλος. Nox pronuba etiam memoratur Nonno lib. 7. p. 218. l. 21.

Φανήſεται ἠματίη νὺξ,
Ζηνὸς ἐπευγομένοιο γαμοſόλος.

Adde Claudiani locum apud Rondellum.

285. Ἔτι πνοιῇσιν ὑμεναίοις. Similes locutiones obviae apud Nonnum, ut lib. 5. p. 158. l. 3.

Ἰνδώην μετὰ δῆριν ἔτι πνείοντα κυδοιμῷ.

Ita lib. 25. p. 672. l. 9. lib. 32. p. 806. l. 8. lib. 33. p. 828. l. 6.

Καὶ Σατύρων ἀγέδην ἦλθεν ἔτι πνείων ὑμεναίων.

Sic enim omnino legendum cenſeo, non autem ἐπιπνείων. firmat interpres, qui reddit *adhuc ſpirans Hymenaeos.* Pro ὄζων lib. 9. p. 260. l. 30.

Καὶ Σεμέλη κατ' Ὄλυμπον ἔτι πνείουσα κεραυνῷ.

Ita lib. x. p. 286. l. 32. lib. 14. p. 394. l. 16. lib. 16. p. 438. l. 28. lib. 42. p. 1100. l. 7. lib. 44. p. 1146. l. 4. lib. 45. p. 1162. l. 32. Idem Nonnus lib. 4. p. 121. l. 18. dixit.

Καὶ Χαρίτων πνείοντα φιλήματα κεῖνα διδάξω.

lib. 48. p. 1286. l. 15.

286. Ἡρὼ δ' ἑλκεσίπεπλος. Decenter ad talos demiſſam veſtem Heroni tribuit Poëta: hic enim ſacerdotum proprius cultus, ut nemini ignotum. Talem Baſſiani Solis ſacerdotis fuiſſe refert Herodianus lib. 5. 3. §. 12. Τότῳ δὴ τῷ θεῷ ὁ Βασσιανὸς ἱερώμενος στεγήει τε χήματι βαρβάρῳ, χιτῶνας χρυσοῦφεῖς ἢ ἀλυσγεῖς χειροδωτοὺς ἢ ποδήρεις ἀνεζωσμένους, τὰ τε σκέλη σκέπων πάντα ἀπ' ὀνύχων ἐς μήρυς ἐσθῆσιν ὁμοίως χρυσῷ ἢ πορφυρῷ πεποικιλμέναις. Ipſi Dii veſtibus ſpatioſiſſimis & talaribus utebantur obſervante Acrone ad Horat. Carm. 1. 18. 11. *Baſſaris enim veſtis genus eſt usque ad pedes demiſſae dictae a Baſſara loco Libyae ubi fit. Tali enim & numina uti volunt*, ut Pedes veſtis defluxit ad imos, Et vera inceſſu patuit Dea. Locus eſt Virgilii Æneid. lib. 1. 404. unde patet male diſtingui vulgo *Et:* Vera inceſſu p. D. Tibullus lib. 1. 8. 45. de Bacho:

Sed varii flores, & frons redimita corymbis,
Fuſa ſed ad teneras lutea palla pedes.

Conſule Elegantiſſimum Broekhuſium. Nymphis tribuit Nonnus lib. 14. p. 398. l. 7. Hae veſtes autem

autem erant indicium laetitiae & fortunae beatae, unde de irata Venere Valerius Flaccus lib. 2. v. 102.

Neque enim alma videri
Jam cupit, aut tereti crinem ſubnectitur auro
Sidereos diffuſa ſinus.

Ubi vide notata ſummo Burmanno. Minime tamen neceſſe ut Muſaeum id reſpexiſſe ſtatuas, potius credam morem ipſum obſervaſſe veterum, quo talibus inluſtres virgines & mulieres indutae incedebant. ita de Atalanta Ovidius Metam. x. 591.

Aura refert oblata citis talaria plantis.

Tunica talari induta quoque Andromeda deſcribitur ab Achille Tatio lib. 3. p. 171. Bacchae a Nonno lib. 35. p. 864. l. 30.

307. Ἀ'λλα πόθος ϗ μοῖραν βιήσατο. Scholiaſtes ἐβιάσαντο ſignificans, ut videtur, nominibus duobus ſingularibus addi verbum ſingulare pro plurali. ita Bion p. 204. v. 15.

Ἀνίκα μήτε κύνος, μήθ' ἅλιος ἅμμε βαρύνει.

Virgilius Æneid. lib. 12. 667.

Aeſtuat ingens
Imo in corde pudor, miſtoque inſania luctu,
Et Furiis agitatus amor, & conſcia virtus.

Ovidius Triſt. lib. 2.

Nil niſi peccatum manifeſtaque culpa fatendum eſt.

Claudianus in Rufin. lib. 2. 282.

Spectaturque favens odiis locus, aptaque leto
Tempora.

Servius ad Virgil. lib. 3. Æn. 269.

Qua curſum ventusque gubernatorque vocabant.

Monet: *Honeſtius hac elocutione per pluralem utitur numerum, licet poſſit ſingularis eſſe:* modeſtius ſane, quam Viri Eruditiſſimi, qui haec plerumque eliminant. ex. gr. Marklandus e Statio lib. 3. Sylv. 1. 96. ubi pro

Quid enim iſta domus, quid terra, priusquam
Te gauderet, erat?

Quamvis cum Ven. Parm. & Rom. in Add. probat *erant*, quod probum quidem, ſed tamen altero non melius. Nec ratio cur Heinſius in Claudiano de R. P. lib. 2. 262. pro

Sed mihi virginitas pariter, coelumque negatur.

Contra omnes Codices velit *negantur*. alia loca a Viro Docto, aliisque tentata non recenſeo.

320. Πολλάκι μὲν λιτάνευσε θαλασσαίην Ἀφροδίτην·
Πολλάκι δ' αὐτὸν ἄνακτα Ποσειδάωνα θαλάσσης·
Ἀτθίδος ἠ Βορέην ἀμνήμονα κάλλιπε νύμφης.

Recte laborantem, & a vento vexatum Leandrum invocantem Deos, quibus jus in mare, facit Muſaeus: oppido autem venuſte Boreae in ſe ſaevienti in memoriam revocat priſtinos ignes, quibus tactus in Orithyia Nympha Attica arſerat quondam, ut adeo, cum, quid eſſet amor, ſenſerat, amatori faventior eſſe deberet. Similes elegantias apud alios obſervare licet, ut apud Theocritum Idyll. 8. 59.

Ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ,
Οὐ μόνος ἠρᾴθην· ἢ τὺ γυναικοφίλας.

Elegantius Ovidius Amor. 3. 6. 23.

Flumina

Flumina deberent juvenes in amore juvare?
Flumina ſenſerunt ipſa, quid eſſet Amor.
Inachus in Melie Bithynide pallidus iſſe
Dicitur & gelidis incubuiſſe vadis.

Lege ſequentia, nec poenitebit. Sic Heroid. ep. 19. v. 129.

At tibi flammarum memori, Neptune, tuarum
Nullus erat ventis impediendus amor:
Si neque Amymone, nec laudatiſſima forma
Criminis eſt Tyro fabula vana tui.

Ita Ep. 18. 60.

Hanc ego ſuſpiciens, Faveas, Dea candida, dixi;
Et ſubeant animo Latmia ſaxa tuo.
Non ſinat Endymion te pectoris eſſe ſeveri.
Flecte, precor, vultus ad mea furta tuos.

Nec non v. 37.

At tu de rapidis immanſuetiſſime ventis,
Quid mecum certa praelia mente geris?
In me, ſi neſcis, Borea, non aequora ſaevis.
Quid faceres, eſſet ni tibi notus amor?
Tam gelidus cum ſis, non te tamen, improbe, quondam
Ignibus Actaeis incaluiſſe negas.
Gaudia rapturo ſi quis tibi claudere vellet
Aërios aditus; quo paterere modo;
Parce precor; facilemque move moderatius auram.
Imperet Hippotades ſic tibi triſte nihil.

Huic ſua debet Muſaeus. Addi velim Nonnum lib. 7. p. 218. l. 15.

Ζηλήμων Φαέθων με βιάζεται, ἢ ῥα καὶ αὐτὸς
Ἰμείρεις Ζεμέλης, καὶ ἐμοὶ ποθέοντι μεγαίρεις
Ἠέλιε κλονέεις με, καὶ εἰ μάθες οἶσγον ἐρώτων.

Ceterum Boreae & Orithyiae mentionem non raro facit idem, ex. gr. lib. 1. p. 16. l. xi.

Ναὶ λίτομαι Βορέης· ὡς ἥρπασας Ἀτθίδα νύμφην
Δέξο με σαῖς πτερύγεσσιν.

Corrige Ναί λίτομαι Βορέη σ' ὡς ἡ. Α. ν. ut interpres *Certe supplico tibi Borea, ut* &c. Idem mendum insedit lib. xi. p. 322. l. 15.

Εἰ Βορέης ἐδάμασσεν ἐς Ὠρειθυῖαν ἰκάνω.

Ubi scribendum omnino Εἰ Βορέης σ' ἐδάμασσεν, quod & sequentia docent:

Εἰ δέ σε κῦμα κάλυψε, τίς οὐκ ἠθέλησατο μορφὴν,
Καὶ σε πατὴς ἐμὸς εἶλεν.

339. Ῥοιζηδὸν πεσκάρηνος ἀπ' ἠλιβάτου πέσε πύργου.

Aperta imitatio Nonni lib. 28. p. 732. l. 27.

Ἠερόθεν πεσκάρηνος ἀπ' ἠλιβάτου πέσε δίφρου.

Solebant enim perditis amoribus miseri de rupibus, & excelsis locis se praecipitare. Horatius Carm. 3. 27. 61.

Sive te rupes & acuta leto
Saxa delectant; age te procellae
Crede veloci.

Glaucippe apud Alciphronem lib. 3. 1. ἢ τοῦτο μιγήσομαι, ἢ τὴν Λεσβίαν μιμησαμένη Σαπφὼ, οὐκ ἀπὸ τῆς Λευκάδος πέτρας; ἀλλ' ἀπὸ τῶν Περσικῶν πεσοῦμαι ἐμαυτὴν εἰς τὸ κλυδώνιον ὥσω Leucadiae hujus rupis meminit etiam Statius Sylv. 5. 3. 154.

Saltusque ingressa viriles
Non formidata temeraria Leucade Sappho.

Quo loco Cel. Marklandi *actusque egressa viriles* legentis

gentis non ſequor emendationem. *ſaltus viriles* eleganter dixit Poëta, quia prae amoris inpatientia viri tantum ſe hinc jaculabantur, unde ἅλμα ἐρώντων dictus locus. V. Joſ. Scaliger Auſon. Lect. lib. 2. cap. 18. Sed Scaliger, inquies, duas feminas, Tollius unam recenſet, quae hinc ſe praecipitarunt &c? Quid tum? hoc ne officit, quod tam longinquo aevo tres tantum ſe hinc praecipitarunt? Sed & nihil mutandum docet Papinii ſedulus imitator Auſonius Cupid. Cruc. Affix. v. 24.

Et de nimboſo ſaltum Leucate minatur
Maſcula Lesbiacis Sappho peritura ſagittis.

Ubi *maſcula* vocatur quae maſculos ſaltus ingredi audebat; non, quae ſententia Vineti, quia non tantum in viros, ſed, ut mas quispiam, in feminas femina exarſerit. Denique qua de ratione, *actus viriles egreſſa* ſeu ſuperaſſe dicetur Sappho? viri hinc ſe praecipitabant. Sed an ideo actus eorum egreditur, quae non ſecus ac ipſi ſe praecipitem tantum dedit?

FINIS.

ADDENDA

ET

EMENDANDA.

Pag. 4. *a. l.* 3. *poſt p.* 115. *adde:* Conſule & Eruditiſſ. Spanhemio obſervata in Diſſert. II. de Praeſt. & Uſu Numim. Antiq. p. 99. & ſeqq. ubi loca Harduini & Th. Smith ipſum adlegare ſero video, caſtigare autem verba Harduini Σ *e nummis prorſus ablegata*, pro quibus ante quadraginta annos *vix poſtea* illud in veteri nummorum ſupellectile exſtare ſe dixiſſe, neque tamen negare illud C pro Σ ante Domitianum occurrere, ſed tantum *rarius* occurrere, adfirmare monet. Nihil verius: nam prorſus id negari cum Harduino & Smitho non poſſe, patet ex exemplis a nobis adlatis, nec non Eruditiſſimo Spanhemio obſervatis, ſed rariora tamen prae aliis nemini nummos, lapidesque verſanti obſcurum eſſe poteſt.

Ibid. poſt lin. 3. *adde:* 3. ἀχλυόεντα. ἀχλιόεντα Par.

Pag. 7. *b. l.* 15. *adde:* cui ἀκέω vertitur *deſignatum volo*, *intelligo*, ſed invitis, mea quidem ſententia, Muſis & Gratiis; neque melius ille, qui, referente Rondello, legebat λύχνον ἀκοῆς i. *celebrem*, ut *viri gloriae* pro glorioſi, quod ridiculum.

Pag. 8. *a. lin.* 6. *poſt* ſolus, *adde* ſi diſceſſeris a Rondello.

Pag. 9. *a. lin.* 6. *adde:* & Rondelli editio cum aliis apud Röverum.

Pag. x. *b. lin.* 11. *adde:* & Whitf. ut & *l.* 13.

Pag.

Pag. 13. *b. lin.* 18 *poſt* diſplicuit. *Adde*: Firmat lectionem quoque Nonnus lib. 5. p. 156. l. 11.

Εἰσέτι νῦν κήρυκες Ἀελσαίοιο θυηλῆς
Γαῖαν ἀναψύχουσιν ἐτησίαι ἐκ Διὸς ἄυραι.

Ubi interpres conſueto more caecutivit. Nihil tamen mutandum docet Apollonius Rhodius lib. 4. v. 1397.

Εἰσέτι πὰρ χθιζὸν παγχρύσεα ῥύετο μῆλα.

Pag. 14. *a. lin.* 4. *adde*: Magis convenit locus Nonni lib. x. p. 270. l. 27.

φάσμασιν ἀντιτύποισιν ἐς ἤμερον ἤλυθεν ἄγρης.

Confer lib. 32. p. 804. l. 23.
Ibid. b. lin. 9. *poſt* ἐνέδησας. *adde*; ita & Homerus Iliad. B. 111.

Ζεύς με μέγα Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ.

Nihil tamen mutandum docere poterunt forte loca, licet non prorſus gemina, Iliad. X. 5.

Ἕκτορα δ' αὐτὸν μῆναι ὁλὴ Μοῖρ' ἐπέδησεν.

Iliad. Δ. 517. Nonni lib. 10. p. 272. l. 8.

Παιδοφόνῳ νέον ὗιὰ πατὴρ ἐπέδησε βελέμνῳ.

Pag. 15. *a. lin.* 16. Priorem verſum, qui in noſtra editione eſt v. 188. repertum & in Codice Regio, probat Rondellus, ſed rejecit merito Röverus.

Pag. 15. *lin.* 13. *a. lin.* 15. pro μένη l. μένῃ.

Pag. 16. v. 40. poſt vocem ὑρανίῃ ponenda diſtinctionis nota, quae male ponitur poſt θυιηλαῖς, jubente Georgio d' Arnaud, & favente editione Rondelli.

Pag.

Pag. 18. *b. lin. ult. adde*: Praecipue cum non tantum reliqui Scriptores, ſed & ipſe Muſaeus a talibus ſibi non cavit. ita v. 82.

> Εἰ δέ μοι ἐκ ἐπέοικε τὴν ἱέρειαν ἀφάσσειν,
> Τοίην μοι, Κυθέρεια, μένην παρακοίτιν ὀπάσσαις.

v. 191.

> Οὐδέ μοι ἐγγὺς ἴασιν ὁμήλικες, ἠδὲ χορεῖαι
> Ἠϊθέων παρέασιν.

v. 296.

> Χειμέριοι πνείοντες ἀεὶ συφέλιζον ἄῆται,
> Λαίλαπι μαιζόντες ὅλην ἄλα.

Ita v. 309, 310. Homerus Odyſſ. ε. 156.

> Ἤματα δ' ἐν πετρῇσι καὶ ἠιόνεσι καθίζων,
> Δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων.

Hinc probare nequeo conjecturam Nic. Heinſii Adverſ. 4. 6. p. 608. in Statio lib. 1. Sylv. 4. 9. ubi pro

> *Ergo alacres, quae ſigna colunt urbana, cohortes,*
> *Inque ſinum quae ſaepe tuum fora turbida queſtu*
> *Confugiunt.*

Minus concinne repeti τὸ *quae* non ferens legit *cou*, ſed oratione non bene cohaerente, ut inſpicienti patebit. certius eſt Marklandi *queſtum*. An concinnius illud Horatii epiſt. lib. 2. 2. 6.

> *Verna miniſteriis ad nutus aptus heriles;*
> *Literulis Graecis imbutus; idoneus arti?*

An illud Guntheri Ligur. 7. 466.

> *Namque novae quidam quaerentes femina laudis*
> *Praeclarumque ſibi cupientes addere nomen?*

Pag.

Pag. 21. *lin.* 2. *poſt* ſuſpicatur *Adde.* Nunc aliter ſentio. Ἀθανάτων θυηλὰς *Deorum ſacrificia* eleganter vocare videtur, quae Diis ab hominibus offeruntur. Virgilius Æneid. 2. 189.

Nam ſi veſtra manus violaſſet dona Minervae.

Ubi recte Servius: *quae Minervae data ſunt.* idem *Ledae donum* 1. 652. explicat: *Vel quod ipſa filiae: vel quod ei Jupiter dederat.*

Pag. 22. *b. poſt lin.* 5. *adde:* 60. Ἡρεῖς. Ἤρεις mendoſe Baſil.

Ibid. lin 8. cum aliis apud Röverum, in qua lectione falſam quantitatem obſervare ſibi viſus Vir Doctus in Obſ. Miſc. Vol. IV. p. 369. caecutit, & Oppianum, Bionem, Stratonem & Aratum infeliciter tentat. Vid. quae moneo p. 105-107.

Pag. 25. *a. lin.* 2. *adde:* pro ἐπάξιον Par. habet ἐπάζιον, ut v. 68. Κύτεις & 70. ἐκέειν.

Ibid. lin 4. *adde:* 70. μενέαινεν. μενέαιεν Baſil.

Pag. 25. *b. lin.* 4. *poſt* adfirmo *adde:* nam tales conjecturae incertae & vanae, qualem & hanc nunc credo.

Pag. 26. *a. lin.* 9. *adde:* 75. μόθον. Editio Rondelli μόχθον exhibet, quae lectio vera videtur. Conſule notata p. 105.

Pag. 27. *b. lin.* 24. *poſt* putarem: *adde:* Idem Metam. lib. 2.

Subit hanc arcana profana
Detexiſſe manu.

Virgilius lib. 8: 14.

Et late Latio increbeſcere nomen.

Homerus Iliad r. 298.

Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, νεφεληγερέτα βασιλεῦ,
Ὀππότεροι πρότεροι ὑπερβήσεσκον ἔρκος πηλήνεια.

V. &

V. & Orpheus Argon. v. 253. Nulla igitur ratio, quare cum uno MS. Rittershusii cum Viro Docto in Observ. Misc. Vol. III. p. 65. in Oppiano legas pro

Τῆσιν ὅ κεν περιβάληται ὁμῷ γαμῷ ἔυρατο νίκην,

Quia id vulgatius altero ὁμῷ γάμῳ, cum vel ideo in MS. inmutatum sit credibile: nam ὁμῷ cum casu secundo reperiri aliquando Lexica docent. an melius, quaeso, sonant haec Hesiodi Θεογ. v. 903. θνητοῖσι βροτοῖσι?

Pag. 29. *b. lin.* 4. *adde:* Par. Θετναίην.

Pag. 30. *a. lin.* x. *adde:* Prurienti Critico adrideret forte Τμετέρην π. ε. ut ὑμέτερος pro *tuus* obvium V. Animadv. cap. I. p. 121. Neque exempla eorum, ad quos fermo dirigitur, in ipso orationis initio non positorum quaerenti deessent; sed nos sobriam Criticen sectamur. v. autem 80. Rondellus exhibet ἐφιμείρα & v. 101. ἐπιπτεύων, ut pag. 85. ὑπόκλεπτον.

Pag. 35. *b. post lin.* 25. *adde:* 102. ἀφθόγγοισι. ἀφθόγγοισιν Basil. & v. 104. pro Χαῖρεν exhibet Χαῖρε, nec non v. 105. pro ἱμερόεσσαν ἱμερόεσσιν.

Pag. 36. *b. post lin.* 5. *adde:* 108. Ὅττι. ὅτι Basil. & pro ἀπεσείσατο legit ἀπεσείατο.

Pag. 41. *b. lin.* 21. ἀπελείσσα Rondellus & ἀνείκατο pro ἀνενείκατο, nec non v. 125. pro πολυκτεάνων legit πολυπτεάνων.

Pag. 46. *b. lin.* 15. Ceterum γυναιξὶ edidit Rondellus.

Pag. 49. *a. lin.* 12. *adde* lib. 38. p. 216. l. 25.

Ὄμμασιν αἰδομένοισι παρήλυθεν ὄργια κόλπε.

Pag. 49. *a. lin.* 21. *post* conjeceris *adde*: Nonnum lib. 42. p. 1100. l. 12.

Κύπελ-

Κύπελλος αἷμα φέρουσα τί Κύπελλος ἔργια φεύγεις.

Adde Achillem &c.

Pag. 55. *a. lin* 3. *adde:* 159. Θυμὸν. πυμὸν Par. ut 5. 174. ἐπέεσσιν.

Pag. 57. *a. lib.* 4. *poſt* adridet *adde:* Neque enim dubitandi ſcrupulum ullum reſtare permittit elegans & conferri digniſſimus locus Ariſtaeneti lib. 1. ep. 15. p. 106. ἔστιν ὃ καὶ τέρψεως ἐφικέσθαι τοῦ ποδὶ, ταῦτα δὴ καὶ τὰ αἰδημένων ἐν διαπορήσει κινήματα. *modo etiam ſignans terram pede, qualia pudore dubitabundi ſolent.*

Pag. 59. *a. lin.* 19. quibusdam, *adde:* ut Editione Rondelii, aliisque apud Röverum.

Pag. 60. *b. lin.* 16. *adde:* non in MS. ſed Editione Parei ita exhibetur.

Pag. 65. *b. lin.* 8. *adde:* v. 209. autem Par. habet πτολίετρον, & v. 121. ἀνέφαινε.

Pag. 66. *a. lin.* 213. Καὶ. κἀ Rondellus.

Pag. 68. *a. lin.* 7. *poſt* Canteri *adde:* quae & Magno Grotio in notis ad Germanici Phaenomena pag. 6. b. poſtea inciderat.

Pag. 70. *a. lin.* 20. *adde:* quae v. 218. pro φαεσφόρον ſcribit φερεσφόρον.

Pag. 72. *b. lin. poſt* νώϊν *adde:* quam ſententiam probat vir Doctus in Obſ. Miſc. Vol. I. p. 123. ego tamen nondum video rationem mutandae lectionis vulgatae in utroque Poëta.

Pag. 74. *a. lin.* 28. *poſt.* 3. Diſſentit Vir Eruditiſſ. in Obſerv. Miſc. Vol. II. p. 317. in not. neque quod adtinet Heſiodi locum admodum defendam, ipſam tamen rem negare nōn auſim.

Pag. 74. *a. in fine poſt* cohaerebit. At Vulgata non ſollicitanda, ſed omnino ſtatuta ſynizeſi in voce βέλεα retinenda. Neque enim χρέα una ſyllaba pro-

pronunciatum conripi conmode poteſt. Vid. Obſ. Miſc. Vol. X. p. 422.

Ibid. b. lin. 28. Doctiſſ. quidem Pierius Valerianus ad Virg. Æneid. 3. 578. hanc ſynizeſin ex duabus longis non condonat, ſed, quamvis apud Latinos rariſſima ſint exempla, apud Graecos eſſe plurima liquet ex locis pag. 73. adductis.

Pag. 75. *b. lin.* 29. Diſerte Servius ad Virgil. Georg. 1. 147. *Sane ſolum hoc nomen eſt in polyſyllabis, quod ultimam producat in nominativo, & eam in obliquis corripiat, ut Ceres, Cereris.* ſane non crederem Veterum quenquam hanc legem migraſſe, unde humani quid paſſus videtur Hugo Grotius, Bataviae illud nobile decus, in longe venuſtiſſimo carmine *Pro Cerviſia* in Franc. Gujetum, ad altos ſuperbiſſimi Galli ſpiritus & feroces inpetus retundendos vibrato, quod reperitur in ſelect. epiſt. Balzaci lib. 12. ep. 28. ad Morinum p. 313. ubi ultimam conripit:

Humor dulcis aquae, ſed igne coctae,
Quam ſucco Ceres imbuit ſalubri.

Pag. 82. *b. lin.* 2. *poſt* docet adde: & praeterea cum Jo. Corn. Pauw λαβώμεθ' ut feliciter conjectavit Vir Cl. nam quod ſcribendum ſuſpicatur,

Μάχης ἴσω μὴ ἔσης.

Paucis credo perſuadebit cum, talem numerorum mutationem Poëtis aliquando in deliciis eſſe eruditiores ſciant: nam, quia neminem unquam in animum inducturum, ut id negaret, credere non potui, exempla multa adnotare neglexi. En tamen pauca, quae adtendenti haud longo tempore occurrerunt. ita Statius lib. 5. Sylv. 2. 158.

Nos

Nos fortior aetas
Jam fugit. hinc votis animum precibusque juvaro.

Ita I. Marklandus pro *juvabo.* lib. 5. Sylv. 1. v. 11.

Nos tibi laudati juvenis rariſſima conjux
Longa nec obſcurum finem latura, perenni
Tentamus dare juſta lyra: modo dexter Apollo;
Quique venit juncto mihi ſemper Apolline Caeſar
Annuat.

Ovidius Triſt. lib. 2.

Unde precor ſupplex ut nos in tuta releges:
Ne ſit cum patria pax quoque ademta mihi.

Paulus epiſt. ad Galat. cap. 1. v. 9. Ὡς προειρήκαμεν, καὶ ἄρτι πάλιν λέγω. Xenophon Epheſius lib. 3. p. 46. ἐκ ὅτως ἄνανδρος ἐγώ, ἐδ' ἐν τοῖς κακοῖς δειλή. δεδόχθω ταῦτα. πίνωμεν τὸ φάρμακον. Ἀβροκόμην εἶναι δεῖ μοι ἄνδρα. lib. 5. p. 78. πόθεν ᾔδεναι λέγεις ἐμὲ τὴν δυσυχῆ; διαβόητα μὲν γὰρ καὶ ἄδοξα πεπόνθαμεν, ἀλλά σε ἐ γινώσκω τὸ σύνολον. ita optime emendavit vir literarum Graecarum ante alios peritiſſimus in Obſerv. Miſc. Vol. V. Tom. III. p. 60. μέ autem cum ἔσω rectum eſſe docet Homerus, qui dixit Γλίσν εἴσω.

Pag. 85. *b. lin.* 4. *adde:* v. ſequenti pro ἐπέσκιπεν, Rond. habet ἐπέσκιπεν.

Pag. 86. *a. lin.* 1. *adde:* 263. παρθενεώνος. παρθενιώνος Baſil. & 271. ἐνὶ κάτθεο.

Pag. 91. *b. lin.* 1. *adde:* Whitf. habet ζύγιν.

Pag. 92. *b. lin.* 3. *poſt* videtur *adde:* v. autem 282. Baſil. cum Par. habet οὐδέποτ' *nunquam.* & 286. ἑλκεόστί πεπλος.

Pag. 96. *b. lin.* 11. *adde:* Parei editio exhibet ἠδέποτ'. *in fine pag. adde:* v. 297. τυπτεμένης mendoſe exhibet Whitf. ut Par. v. 312. λείανθρος πορ

ἐωθήμονος. & 319. Λέανθρος ἀκηλήτοις ἐνὶ δίναις, *in litoribus* pro *gurgitibus*, quod tamen & in aliis, & 327. ἔρρωτε.

Pag. 96. *b. lin.* xi. ut & in Theocrito Idyll. 23: 28.

Οὐ νοεῖς ὅτι νυκτὸς ἀωρί πᾳ οἵ δ' ἔτι τοῖχοι
Πάντες ἀελφεῳδέες.

non οἵδ'ἑ τε.

Pag. 103. *b. lin.* 4. *adde:* Quin tamen, ut eo revertar, elegantissima lectio Μαινομένῃ σ' ὤτρυνεν a Musaei manu sit profecta vix ullum jam mihi restat dubium. Locis jam adductis adde Orpheum Hymno Veneris pag. 152. v. 24.

Ἔνθα καλαί σε
Παρθένοι ἁδμῆται, νύμφαι τ' ἀνὰ πάντ' ἐνιαυτὸν
Τ'μνέσι σε μάκαιρα.

Pag. 105. *a. lin.* 7. post ἐλισμαρέῳδιο *adde:* vel in ἐλισμαρέοιο ut Rondell.

Pag. 106. *b. lin.* 7. *adde*: Perperam alii edunt ἀδροτῆτα, quemadmodum etiam citat Servius ad Virg. 12: 952. Reliqua autem exempla fere omnia, quia una ex iis litera liquida est, nihil huc faciunt. Ipsam tamen rem negare vix ausim cum viris Doctiss. Bentlejo, & Dorvillio Vanni Crit. p. 249. Certe Orpheus Argon. v. 1321. dixit

Ἀνδρασίν, ἠδὲ γυναιξὶν, ὅσις τάδε μήσεται ἔργα.

Apud Diogenem Laërtium lib. 4. §. 27. occurrit:

Χήρη ἔσηκεν Ἀκαδήμεια, ἣ Σολοὶ, πατρὶς σεῦ.

Versus est Jambicus syllaba una productior. V. Vir Eruditiss. lib. cit. p. 151. Neque in Xenophonte Ephesio lib. 1. p. 41. Vir Elegantissimus in Obs. Misc. V. Vom. III. p. 55. legere veretur:

Οὐ τάφον ἐνθαιάτῃ ἀγαθὸν ἱεροῖο πολίτου.

Pag.

Pag. 108. *a. lin.* 6. *adde:* pro θαλασσαίην Basil. l. θαλασίην.

Pag. 114. *b. lin.* 5. *adde:* Quod vero Iliad. B. 549. vulgatur Καδ'δ' in Κάδδ' mutandum cenſeo, quomodo apud Theocritum aliosque exaratur.

Pag. 115. *a. lin.* 4. *poſt* Röverus. *Adde:* τέθνηκε ἐπ' Rondell.

Pag. 121. *lin.* 10. *poſt* Interpres *adde:* Nunc Interpretem pueriliter erraſſe animadverto; neque quicquam lectione vulgata ſanius eſſe, cum non Inperatores Antoninus & Verus, ſed ipſe Polyaenus fuerit Macedo. Sic enim in praefat. lib. 1. ἐγὼ ἦ Μακεδὼν ἀνὴρ, ἔχων πάτριον τὸ, κρατεῖν Περσῶν πολεμίντων δύναθ'.

Pag. 128. *lin.* 13. poſt *partibus adde:* ita in Juſtino lib. 1. 9. *Tum pertractare dormienti caput jubet.* Cod. Franeq. pro *pertrectare.*

Pag. 131. *lin.* 17. *poſt* poterit *Adde:* Bentlejo tamen aliquo modo videri poſſet favere Servius ad Virgil. Æneid. 8. 577. ſed, etiamſi ita ſcribendum jam negare non auſim, nihil id Bentlejum juvat. Poſt *vides* enim recte ſequitur modus indicativus. Virgilius Æneid. lib. 6.

Viden' ut geminae ſtant vertice criſtae.

Claudianus 4. Conſ. Hon. 5.

Cernis, ut armorum proceres, legumque potentes
Patricios ſumunt habitus &c.

Id forte non intellectum fraudi fuit librariis. *Carinas* autem de una nave etiam explicuit Rich. Johnſon Ariſtarch. Bentl. p. 66, 67. quem nunc demum beneficio Cel. Burmanni videre contingit.

Pag. 139. *lin.* 4. *adde:* Apollonius Rhodius lib. 4. v. 282.

Ἔστι δέ τις ποταμὸς, ὕπατον κέρας ὠκεανοῖο.

Ibid. lin. 22. *poſt* 74. *adde*: ſic Apollonius Rhodius lib. 4. v. 259.

Ἔστι γὰρ πλόος ἄλλος, ὃν ἀθάνατον ἱερῆες.

Pag. 145. *ante l. pen. adde*: ſic cum Pſemmis Anthiam ducere vellet, apud Xenophontem Epheſium lib. 3. p. 53. illa hanc cauſam interſerit: ὅτι αὐτὴν ὁ πατὴρ γεννωμένην ἀναθεῖη Ἴσιδι μέχρις ὥρας γάμων. καὶ ἔλεγεν ἔτι τὸ χρόνον ἐνιαυτῷ τίθεσθαι.

Pag 149. *poſt lin.* 33. *adde*: nec non Andr. Papius, qui inmerito tandem inprobavit.

Pag. 160. *lin.* 6. *Poſt* Antonomaſivum *adde*: Atque ita in melioribus editionibus jam exhiberi ſero video, ut adeo per me emendationes iſtae in ſpongiam incumbant.

Pag. 186. *lin.* 24. *addo*: atque hanc explicationem unice amplector.

Pag. 187. *lin.* 31. *pro* audio *ſcribe* non audio.

Pag. 188. *lin.* 6. *poſt* credebat *adde*: Locus Homeri eſt Iliad. Σ. 382.

Τὴν δ' ἴδε περιμολῦσα χάρις λιπαροκρήδεμνος
Καλὴ, τὴν ἔυπυιε τερικλυτὸς Ἀμφιγυήεις.

ſed aliis locis plures aperte adgnoſcit, ut Iliad. Ξ. &c. dein *paulo poſt pro* quin diſerte Homerus *ſcribe* ſic Iliad. P. 51. &c.

Pag. 191. *lin.* 24. *poſt* Ἀργαφίαι *adde*: Nunc nihil muto, cum alterum aeque rectum. Etymologicum M. Ἀργαφίης, ὄιον, Νιψάμεναι κρήνας ἔδεμεν Ἀργαφίης. τινὲς δὲ διὰ τοῦ ε, ἀπὸ Γεγεάφυ τοῦ Ποσειδῶνος· τὸ δὲ ἐντελὲς ἐν τῷ ἑρμῇ κρήνης Γαργαφίης. ὁ Παριήνιος, ἄνευ τοῦ γ· ἢ ἡ ἔλλειψις ἀπὸ ἰσοχείας. Compilavit haec Phavorinus ad verbum tantum pro Γαργαφίης ſcribit Ἀργαφίης, reliquis omiſſis. Alciphronem autem verſum citatum reſpexiſſe credibile eſt.

Pag.

Pag. 197. *lin.* 17. *poſt* Erebo *adde*: Quo argumento Th. Galeus ad Apollod. pag. 6. concludebat Poëma hoc non eſſe unius auctoris, & fortaſſe partem Theogoniae Orphei Heſiodo adſutam, ſed non probante Fabricio Bibl. Gr. lib. 2. cap. 8. p. 378.

Pag. 207. *poſt lin.* 28. *adde*: 103. πόθον δολόεντα παθητικῶς moleſtam, quoque decipiebatur Leander, ut *damnoſus ſenex* pro damnis confecto apud Plautum, intelligit Rondellus. fruſtra.

Pag. 259. *lin.* 1. *pro* Perizonio *ſcribe* Scheffero. dein pro Μεναλίων, Μεναλ. Μιναλ. ſcribe Μειλαν. &c.

Pag. 265. *poſt* inſultat *adde*: Crojum jam refutaſſe Jo. Fr. Gronovium ſero video.

Pag. 268. *poſt lin.* 31. *adde*: apud Terent. Andr. 1. 1: 13. *In memoriam habeo* pro *memoria* exhibet Codex Franeq. ita in Juſtino lib. 1. cap. 6. *Aſtyages meriti ſui in Harpago oblitus.* pro *Harpagum* Codex Franeq. cap. 7. *ſi quid in Croeſo crudelius conſuluiſſet.* cap. 8. *univerſo oriente in poteſtate redacto.* cap. x. *urbemque ipſam in poteſtate ejus redigit.*

Pag. 303. *lin.* 26. *poſt* laudat *adde*: Confer jocularem inſcriptionem apud Reineſ. Cl. I. 118. p. 156. ubi memoratur aliquis, qui *vixit annis CXV. puellarum anhelitu quod etiam poſt mortem ejus non parum mirantur Phyſici.*

Pag. 310. *poſt lin.* 10. *adde.* Hinc apud Homerum Iliad. A. 18. legendum puto:

Τ'μῖν μὲν θεοὶ δοῖεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
Ἐκπέρσαι Πελάμοιο πόλιν, εὖ δ' οἴκαδ' ἱκέσθαι·
Παῖδα δέ μοι λύσαιτε φίλην, τὰ δ' ἄποινα δέχεσθε,

Non, quod editiones occupat λύσατε, quod in ipſas metri leges peccat, cum ſecunda in λύσατε corripiatur. Veterem autem hanc eſſe lectionem patet

ex Moſchopuli ſcholiis ad h. l. ubi notat: λύσαιτε] ἀντὶ τοῦ λύσατε· τὸ εὐκτικὸν ἀντὶ προσακτικοῦ. quod jam video animadvertiſſe Editorem Doctiſſ. Jo. Scherpezeelium. ita praeterea Codicem MS. Bibliothecae Leidenſis diſerte exhibere, qui eum contulit, Eruditiſſimus Valckenaerius mihi oſtendit, atque ita jam edidiſſe Sam. Clarkium fero video. Spondanus in margine λῦσαί τε emendans, an haec cum praecedentibus jungenda, an infinitivum pro imperativo poni voluerit incertos nos linquit. Prius, licet & aliis apud Euſtathium adriſerit, eſt ineptum, poſterius τῷ λύσαιτε deterius.

FINIS.

INDEX
RERUM ET VERBORUM.

A.

A & Ε permutantur. 36
Ab ovilibus aurae pro *aurae ovilium* 150. *paſtor ad Ida.* 257, 258
Accipio & *adſpicio* permutantur. 7
Α'δίδακτος γάμων. 143
Adjectiva in ος & ρος aliaque vocibus faemininis adjunguntur. 15, 16, 109, 110.
——— pro nomine. 229
——— vocibus adjuncta pro adverbiis. 40. 41
——— εἰς γενὸν καιρὲ pro γενὸν καιρὸν. 265
——— παρθένος μίτρη pro παρθενικὴ. 341
Adonis cum Venere plerumque conjungitur, & eodem, quo illa, templo honorata. 162, 163
Adſpicio & *accipio* permutantur. 7
Ἀέθλος *certamen amoris* non *Officium*. 8. 125
Aequor de fluvio. 6
Ἀγειν pro φέρειν, & viciſſim, ponitur. 128, 129
Aglaia Vulcani uxor. 189
Ἀγλαΐαι *formoſae puellae.* 199
Ἀγρεύειν de Amore poſitum. 253
Ἀγελον οἶδμα. 298
Αἷμα, αἷμα γενέθλης, *genus* quo quis ortus. 136, 137
—— *filius* ibid.
—— κομίζειν e parentibus dicitur filius, ut & aliquis e regione ubi natus, ut & de inſula. 137, 138
Αἰολόμητις Ἔρως. 63
Ἀκάω, *ſpecto.* 5
Albae veſtes. V. Veſtes.
Ἀλις ὕδωρ pro ὕδατος. 339
Ἀλισεφὴς νῆσος, ἄσυ &c. 17, 18

Ἄλλος pro ἕτερος recte ponitur. 151
Amatores spectandarum formarum gratia loca sacra adeunt. 171
——— dilecta potiti mori cupiunt. 202
——— in coelo esse amata potiti spernunt. 203
——— dilectis persuadere omni modo conantur crudeles Veneri, ejusque filio esse invisas. 259
——— omnia tarda dilectis frui ocyus cupientes putant. 321, 322
——— perditis amoribus de rupibus & excelsis locis se praecipitare solent. 360
Amor militiae conparatus, & pulcherrimae inde ductae locutiones. 125--127
—— αἰολόμητις. 63
—— ignes ejus frigidi maris aqua extinguere nequit. 82
Ἀνατέλλειν & Ἀναφαίνειν permutata. 38
Ἀνασέλλειν φέγγος, aliaque. 208
Ἀνενείκατο φωνήν. 41
Animus & *mens* junguntur. 192
Antonius *victor* Virgilio quomodo vocetur. 258
Antonomasivum. 159, 160
Ἀνύειν παννύχιδας ὑμεναίων. 317
Aphacitis Venus. 168, 169
Ἀφάσσειν ἱέρειαν, *tangere*. 204
Ἀφροδίτη pessime pro *Minerva* a Scholiasta Musaei habita. 159
Ἀπὸ πύργος ἀπὸ προγόνων, *turris avita* 149. ἀπ' Ἀρκαδίης Ἀταλάντη. 257
Ardua montium. 251
Argaphia fons idem ac Gargaphia. 372, 373
Argo nave aedificata primus mare tentasse a Poëtis vulgo statuitur Jason. 273--275
—— primo die tempestate jactata fuisse non videtur. 288
Ἄργος Πελασγικόν. 198

Ἄρρεν de patre ſobolem generante. 229
Arvum genitale. 222
Ἀστέρες πολίων, ἄσχεον ἀρούρης. 132
Atque aliquis eleganter poſitum. 194
Aura puellae. 303
Aurorae modo bigas, modo quadrigas dant Poëtae. 289, 296
Αὐτόματος pro αὐτὸς & viciſſim. 332

B.

Bacchus pulcher non pingui aqualiculo deformis. 153
—— pater Gratiarum. 189
—— juvenes formoſi ipſi conparantur. 152, 153
Βαλὼν & λαβὼν permutata. 76
Bellum Graeciae, quod inferunt Graeci. 248
Boötes. 69
Βραχυλογία. 79

C.

C pro Σ in nummis ante Domitianum reperitur. 3. 362
Callichori & Parthenii fluminum nomina diverſa ab Orpheo uni tributa. 278
Carinae pro una navi. 131
Caſus tertius pro quarto cum praepoſitione eleganter ponitur. 99—103
—— ſexti rarior uſus pro quarto cum praepoſitione *per*, ut *candidatis miniſtris* pro *per candidatos miniſtros*. 213
in *Ceres* ultima ſyllaba male corripitur. 75. 368
Χρῆσθαι σποδιῇ αἰθῇ, νιφετῷ, ἠῢ ῥιβῇ. 333
Χρυσόῤῥαπις Ἑρμῆς *auream virgam geſtans Mercurius.* 255
In Coelo eſſe gaudio inuſitato & maximo adfecti dicuntur. 203

Coeneus in lugentibus campis male ponitur a Virgilio. 284
Cognoscere visu. 324
Colli bonus odor laudatur 219. ut & candor. *ibid*
——— osculari mos erat. 220
Color puellarum niveus purpureo mixtus laudatissimus. 175, 176
—— candidus & roseus. 176, 177
Conjunctio modos diversos non raro copulat. 309—314. 373, 374.
——— casus diversos copulat. 316, 317
Conjux, adulterio cognita. 124
Conposita, v. Voces.
Constructionis durae & inpeditae exempla. 38, 39
Creare prolem dicitur & mater. 227
Cupido virginibus infestum numen. 155
—— a nuptias inituris placabatur. 157
—— in membris formosarum excubat. 191
Cythera insula. 166

D.

De libris memoriae pro *memoriae librorum.* 150
—— *Magi de oriente.* 257, 258
Δὲ, *igitur.* 22
— γαῤ. 23, 24
— repetitum. 108
ἐπὶ δηρὸν & ἔτι δηρόν. 96
Dianae venatrices conparabant. 153
——— modo uno, modo duobus cervis, modo quadrigis vehi fingunt. 291
——— a nubentibus apud Graecos zona non sacrabatur. 349
Diis conparantur, qui inter homines aliis praestant. 151-153

——— pri-

— priſtinos amores, ſi nimium ſibi graves, eleganter in memoriam revocant amatores. 358, 359
— *Reges* vocantur. 153, 154
— plures uno templo honorati, ut Venus & Adonis, Diana & Apollo &c. 162, 163
— albas veſtes geſtant. 213
— maris potentes. 327-329
Diva, pro Muſa. 122
Δοκεύων de venatore, piſcatore, aucupe aliisque ponitur. 325, 326
Δόμος pro *dolio* recte uſurpatur. 232
Dona Minervae, quae ipſi data ſunt. 365
Dormire ſine veſte Veteribus non inſuetum. 338
Δρύπτων cum compoſitis. 112-114
Duplex Amathuſia. 161
Δῶρα μείλιχα Ἀφροδίτης. 92

E.

Ε & Α permutantur. 36
Ἐγείρων μῆνιν &c. alicui. 53
Ἔδεκτον & ἔδεγμον permutata. 25
Εἰπὲ ᾗ, μὴ κρύψῃς. 270
Εἰ ἐτεὸν & εἰ δ' ἐτεὸν. 71
Εἰ δ' ἐθέλεις non ᾗ θέλεις. 71
Εἰς πατρίδα μίμνειν pro ἐν πατρίδι. 265
Εἰσέτι πω vel νῦν. 13. 363
Ἔοικα. 221
Ἐλίλιζεν vel ἐλέλιξεν ὀπωπάς. 34, 35
Ἐλθεῖν εἰς πόθον, ἵμερον. 14. 363
Ἔλκος & κάμος quomodo permutata. 31
Ἐν eleganter in multis locutionibus abundat. 260
— omittitur ſaepe. 275, 276
— pro εἰς, ut κάπτειν ἐν λίμνῃ. 266
Ἐνδοθι vel ἐνδοθεν τινα ἀνάγκη. 14. 363
Ἐπευφημεῖν. 351

Ἐπιβαίνειν Σπάρτης, *accedere Spartae* non *adſcendere*. 195, 196
Ἐπιβαίνειν *concumbere cum puella.* 203
Epicurus doctus ſummo jure vocatur. 241
Ἐπιδεῖν V. Ἐνδεῖν.
Ἐποίχεσθαι *incedere.* 171
Epitheta duo uni voci addita. 9. 216-218
—— aliquando etiam plura *ibid.*
—— vitari ſaepe poſſunt admiſſo copulae defectu. 219
—— frigida, & otioſa &c. 131
Ἔργα Κύπριδος, Ἄρης, Θαλάσσης aliaque plurima. 228, 229
Ἔργον ſimpliciter *opus*, in amore. 230
Erecta montium. 251
Eriphyle in lugentibus campis a Virgilio male ponitur. 284
Ἐρασμάραγος, ἐρασμάραδος, & ἐρασμάραγδος. 104, 105
Ἐσ᾽ ὅτε τις νῆσος, vel ἐσ᾽ τις νῆσος initio verſuum frequens. 138, 139
Ἕτερος pro ἄλλος recte ponitur. 151
Eurynome Gratiarum mater. 180

H.

Ἠίθεος. 11
Ἡμετέρος & ὑμετέρος permutantur. 121
Ἦν, *eſt.* 19
Ἦν ἐθέλῃς, ἐθελήσῃς non ἐθέλεις, aut ἐθελήσεις, nec ἢν ἢ θελήσῃς. 51, 52
Ἠώς *Aurora, ſol, dies &c.* 36, 37

F.

Faces nuptiales in veteri Graecia a matribus: poſtea vero a patribus videntur fuiſſe accenſae, quamvis ritus hi non raro ab ipſis ſcriptoribus confundantur. 352-354

Fer-

Fervere. 299
Flavi fluvii ab arenarum fulvo colore. 269, 270
Fortunae jus eſt in mare. 328

G.

Γάμος & ſimilia verba pro *coitu* pudenter uſurpantur. 123
a Generalibus ad ſpecialia non raro deſcendunt Poëtae. 164-166
Γενέτηρες de utroque parente. 215
Gentes & *mentes* mutata. 192
Genus maſculinum ponitur pro faeminino. 259
Gignere prolem & de matre ponitur 227, 228
Grammaticorum placitis caute ſtandum. 134, 135
——— ipſi leges a ſe latas migrant. 151
Gratias ternas vulgatior ſententia ſtatuit, alii tamen unam, vel duas. 187-189. 372
——— variis parentibus ortas ſtatuunt. 188, 189
——— in nominibus ingens diſcrepantia. 188
——— in oculis formoſarum excubare dicuntur. 191

H.

Harmonia Gratiarum mater. 209
Hebrus non eſt fluvius aurifer. 244
Herculis & Omphales exemplum in Amore. 255
——— generationi duas noctes inpenſas tradit cum paucis Statius, alibi tamen trium meminit. 288, 289
Hero ſacerdos Veneris ad nubilem aetatem videtur fuiſſe. 146
——— publica fuit Sacerdos. 160
——— & Leander primas nuptias in templo Veneris feciſſe non videntur. 317-319
Heroes veteres pedibus nudis incedebant. 185
Heroïdes veteres albas veſtes geſtabant. 214

Humeris oscula inponebant. 220
Hyems gramina campis aufert. 181

J.

Jason. V. Argo.
Ἰάχειν μῦθον. 87
Ibi pro *eo*. 270
Ἴκελος primam syllabam communem habent 11, 12. 121
—— cum casu secundo. 46
In eleganter in multis locutionibus abundat. 260
—— cum quarto casu pro sexto, & vicissim, ponitur. 267, 268. 373
Incedere pompam ac majestatem denotat. 171
Incessus decoris pars non temnenda. 171, 172
Inconstantiae accusati plurimi veteres scriptores, nonnulli absoluti. 272——294
Infernis in sedibus mariti non videntur sortiti loca quae meruerant uxores. 283
—— manes certos circulos habebant *ibid.*
—— lugentibus campis a Virgilio adscribuntur alio loco dignae. 284
Infinitivi modo elegans usus, in Θητεύειν ἐκόμιζεν aliisque. 256, 257
—— pro inperativo. 305
Intacta, pro muliere virum passa, sed casta, recte adhibetur. 204, 205
Ipse pro sponte eleganter ponitur. 332
Ἴσος cum casu secundo, & quarto constructum. 45, 46
Ἰσχέσθ μῦθον. 87
Juncta Luna non est triplicata. 288
Juno Ζυγία. 90
—— Cinxia, unde dicta. 349
—— zonam ei sacrabant. 250
Ixionis in poena memorantur a Virgilio angues, silex inminens, & rota. 285-287

K.

Κ & Λ permutata. 31
—— τ permutata. 80
Καὶ, *sed.* 322
Καὶ τις eleganter positum. 194
Καλέω σε γυναιξὶν ἴσην. 221
Κάλος & ἕλκος quomodo permutata. 31
Καταβαίνειν pro ἐπιβαίνειν. 196
Καταπτώσω. 65
Κεδνὸς, *venerandus.* 27
ἐπέων Κελευθοί. 262
Κλέπτειν & κρύπτειν παρείην. 62
Κοῖτος pro *lecto*, & *concubitu* recte videtur poni. 149
Κραδὶη & θυμὸς junguntur. 192
Κρύπτειν & κλέπτειν παρείην. 62

L.

Λ & Κ permutata. 31
Labens manus. 252
Λαβὼν & βαλὼν permutata. 76
Lacedaemon & *Sparta* disjunctive memorata pro una urbe ponuntur. 197
—— Cypri urbs. 198
—— V. Virgines. & Nuptiae.
Leander veste capiti adstricta per Hellespontum natavit secundum Musaeum: secundum Ovidium in litore liquit. 331. 339
Lenes Dii. 158, 159
Λευκόπτερος Ὄρεσσι. 185, 186
Leucothoe in mare jus habet. 327
Libanus mons Veneri sacer. 167, 168
—— puellae montis accolae prae ceteris Veneri dilectae erant, & forma liberali. 168
—— fragantissimas arbores gerit, non vero thus &c. 169, 170

Litus pro *ripa*. 61
Λοχεύειν de patre prolem generante usurpatum. 226
Loqui digitis, *nutu* &c. 207
Λύχνος *lucerna* non *fax*. 4
Lucifero formosos conparabant. 174
Λύειν ζώνην, de puellis virginitatem amittentibus: non vero virum passis ponitur. 317
—— nec de parientibus tantum. 341. 343
—— minus de sacerdotali redimiculo capitis. 343
Lugentes campi. V. Infernae sedes.
Lycurgum modo Martis, modo Dryantis filium facit Nonnus. 279

M.

a Majori ad minus non raro descendunt Poëtae. 164-166
Manus osculandi mos. 221
Maris frigida aqua ignes Amoris extinguere nequit. 82
—— inperium variis Diis tribuunt veteres, quos invocare, &, si liberarentur, vota iis solvere solebant laborantes. 327-329
Μαξμαρυγὴ χαείεσα. 21
Medea Hecatae fuit Sacerdos. 143, 144
—— ad nubilem aetatem. 145, 146
Μεμηλότα ἔργα Θαλίης, Θαλίης μεμηλότες, Θαλίης μεμηλότα ἔργα, Θαλίης μεμηλότες. 229
Mens & *animus* junguntur. 192
—— *mentes* & *corda ibid. mentes* & *gentes* permutata. 192
—— & *oculi* junguntur. 193
Mercurius χρυσόῤῥαπις. 255
—— partes suas in amore habet, quia eloquentiae praeses Deus. 255, 256
Μετὰ. 221
Metaplasmi exempla varia. 179

Μετεωρίζ Κύπελλος ἔργα. 47
Militia. V. Amor.
Minerva a nuptiis inituris placari ſolebat. 156
Μίτρη & μήτρη permutantur. 90
Modus inperativus in precibus uſitatus. 119
Μυχὸς varii ſignificatus. 332, 333
Munera Bacchica, vinum, &c. 95

N.

Naves autumno & hyemali tempore ſubducebant veteres. 97
—— ulteriori uſui ineptas fractas hyemali tempore fuiſſe non eſt veroſimile *ibid.*
Navigantes in periculis patrios deos cuncti non invocant, & vota ſolvunt liberati Diis praeſidibus locorum, ad quae rejecti. 329, 330
—— pro felici navigatione aras in litore & ripis erigere ſolebant. 330, 331
—— mari ſe conmiſſuri ſacrificia offerebant. 331
Nec & *nunc* permutantur. 252
Νεύματα ἄφθογγα. 206
Nomina duo uni Deo tributa, ut *Phoebus Apollo*, Κυθέρεια Ἀφροδίτη. 159
Νῆς & φρένες junguntur 192. & ὄμματα. 193
Nox pronuba. 355
Noctem obſcurare ſolem tradunt auctores. 209
Nocti veſtem nigram tribuunt. 208. & ſtellatum peplum. 210
—— aetate quadrigis, hyeme bigis vehi perperam vult Broekhuſius. 290, 291
Numerus pluralis pro ſingulari ponitur. 130, 131
—— ſingularis additur nominibus duobus ſingularibus pro plurali. 357, 358

—— singularis & pluralis saepe permutantur. 368
Nunc & *nec* permutata. 252
Nuptias veteri aevo sine parentum consensu contrahere non licebat. 265
—— apud Lacedaemonios contrahendi mirus modus. 335
—— in iis utebantur vestibus albis. 214
—— nomen horrent virgines modestae, saltem horrere se fingunt. 261, 262
Nutus loquaces. 207

O.

Ὁ ἀρῆ varius significatus. 43, 44
Ὄχθαι. 61
Oculi praecipua pulchritudinis sedes. 190
—— Cupidines, Veneres Gratiaeque iis insident. 191
—— *mens* & *animus* junguntur. 193
—— dejecti signa pudoris. 261
Odor bonus mulierum laudatissimus. 181
Officium. 8
Οἶστρος. 44
Ὄμματα & νῶς junguntur. 193
Oleum ῥόδιον & ῥόδεον. 86
—— eo Veteres cubitum ituri inungere se solebant &c. 337, 338
—— membra tinguit Leander ponto frigido se conmissurus. 338
Ὅλος pro πᾶς. 336
Omnis pro *totus.* 336
Omphales & Herculis exemplum in amore. 255
Ὄπη anteriori respondet. 125
Ὀπιπτεύω & ἐπιπεύω. 66

Opus

Opus in amore. 230
Ὀ ἐφέω, *audio*. 5
Ὄργια quaevis *myſteria*. 48, 49. 366
Oreſtes quare λευκόπυς dicatur. 185, 186
Oſculabantur Veteres alicujus collum, humeros, pectus, manus, aliasque corporis partes. 219-221

P.

Palaemoni jus in mare. 328
Πανδήμιος ἑορτὴ peſſime ad Venerem πάνδημον refertur. 160
Πανσυδίη & πασυδίη 17
Παφλάζειν *fervere* verbum ab Hippocrate fictum male ſtatuitur. 298, 299
Παπταίνω. 201, 202
Parcis parentes diverſi tribuuntur ab Heſiodo. 197. 373
Parentum ſine conſenſu nuptias veteri aevo non contrahere licebat. 265
Parere de patre uſurpatum. 226, 227
Parthenii & Callichori fluminum nomina diverſa ab Orpheo uni tributa. 278
Παρθένος μίτρη. 341
Participium in fine verſus apud Graecos & Latinos recte ponitur. 133, 134
Πᾶς pro ὅλος. 336
Παασυδίη & πανσυδίη. 17
Πασσὸς. 92
Patres pro utroque parente. 215
Pectus oſculandi mos. 221
Pedes pulchri veteribus probatiſſimi. 182, 183
—— pedibus nudis incedebant Gentilium Sacerdotes, Dii, aliique, ut & in dolore, 184. Veterum Heroes 185. nec non furentes. 186
Πελκτίονες. 19
Πελπτώσω. 64

Πηγνύειν πᾶσὸν. 355
Φαιδροὶ ὀφθαλμοὶ. 173
Φάρεος prima ſyllaba eſt communis. 296
Φέρειν pro ἄγειν & viciſſim ponitur. 129
Φιτύειν pro φυτεύειν, ut & φιτώνυμον, φίτον aliaque probae notae vocabula. 224-226
Φυτεύειν de patre ſobolem generante. 223, 224
—— primam conripit. 224
Φεῤῥέαϰ. 297
Φρένες & νῶς jnnguntur. 192
Φρυγίης prima conrepta. 19, 20
Plaga fluvii minus recte dicitur. 244
Pleonaſmus pronominum elegans. 99. 370
Πνείω *ſpiro* 355. & ὄζω. 356
Poëtae praeſides eorum, quae dicturi, proprios, invocare ſolent. 119, 120
—— nec non defunctos vates. 120, 121
—— praecipue autem Muſas. 121, 122
—— ut & Inperatores. 124
—— Epitheta frigida & otioſa &c. adhibent aliquando. 131, 132
—— veteres a recentioribus mendacii arguuntur. 187
—— in carminibus artificioſe aliquem introducunt, cujus ore vota &c. aliorum exprimunt. 194
Πολυδαίδαλος χιτὼν, *artificioſa veſtis.* 210, 211
Πολύκλαυστος lucerna, quae miſerandum fecit Leandrum. 81
Ponere urbem pro condere. 240
Pontificem unum, non duos, ſingulis provinciis praepoſuit Maximinus. 212
Πορθμὸς Ἀβύδϰ *fretum* inter Seſtum & Abydum, non *littus.* 12, 13
Prato pulchro formoſae conparatae. 180
Προγόνοι *majores*, non *parentes* denotant. 147

—— ἱέρεια ἀπὸ πρηγένων, πύργος α. π. *ibid.* &. 149
Prolepsis. 81
Πτέρυγες. 171
Πτώσεως. 65
Pudore adfecti faciem velare solebant summa vestis parte in caput contracta. 295, 296
Pueri & puellae Diis ministrabant. 144
Pulchrae puellae Veneri conparabantur. 152
—— ut & Lunae 172, 173. nec non Auroraé 173. prato roseo. 173
—— prae caeteris Libanum, ubi Veneris sedes, incolebant. 168
—— colore niveo purpureo mixto celebrantur. 175, 176
—— nec non candido & roseo. 176, 177
—— odor earum bonus laudatissimus. 181
Pulchri juvenes Baccho conparabantur. 152, 153
—— ut & Lucifero. 174
Pulchritudo puellae per oculos in amatoris animum penetrat. 31, 32
—— sedes ejus praecipua in oculis. 190
Πῦρ in obliquis casibus primam forte syllabam conmunem habet. 16
Purpureas vestes gerebant sacra celebraturi. 214

Q.

Quasi eleganter reticetur. 258
Que pro *sed* positum. 323
Qui anteriori respondet. 125
Quo pro *ubi*. 270

R.

Reges Diis conparantur. 154
Repetitio vocum. 43
—— earundem, licet vicina admodum in

ſede, multis exemplis demonſtrata. 231-236. 249
——— in principio verſus. 88
——— in fine verſuum. 103
——— periodorum. 239
——— τῦ Δὲ. 108
——— conpoſitarum & derivatarum crebra admodum eſt. 236--239
——— nec tamen laudanda. 253
——— invenuſta. 295
——— epithetorum &c. diverſis perſonis & rebus tributorum. 110-112
Ripa pro *litore*. 61
Ῥόδιον ἔλαιον & ῥόδεον. 86
Roſae albae, praecipue in conparationibus, raro memorantur. 177
——— florum pulcherrimae, ideoque Veneri ſacrae. 178
Roſeus color. 176
——— pulcher. 177, 178. *Roſea cervix* ibid.

S.

Σ pro C in nummis &c. ante Domitianum. 3. 362
Sacer cum caſu ſecundo conſtructum. 330
Sacerdotes virginitatem fere omnes ſervare tenebantur. 143-145
——— virginitatem minus ſancte ſervantes graviter puniebantur. 145
——— quaedam ad nubilem aetatem virgines manebant, ut Medea, & Hero. 145, 146
——— ſine Deorum conſenſu nuptias contrahere non poterant. 144
——— juvenes ſacra peragebant, quia aetas innocentior Diis grata. 145
——— albas veſtes geſtabant, & purpureas. 211, 213, 214
——— ve-

——— veſtes ad talos demiſſas geſtabant. 356
Sacerdotia quaedam certis familiis adligata fuerunt. 147
Sidera pro ſidere ponuntur. 209
Sichaeus in lugentibus campis a Virgilio male ponitur. 283
Sinus. 13
Solem obſcurat nox 207. Eorum, *quos ſol adſpicit*, potentiſſimus. 209, 210
Soni ejusdem iterationis conplura exempla. 26. 365, 366
Sparta plano loco condita fuit. 196
——— & Lacedaemon juncta pro una urbe poſita. 197
Spartanarum puellarum forma decantata 198. nec minus caſtitas. 199
——————— publice curſu lucta, &c. exercebantur. 199
Σφετερὸς pro ἑὸς, *noſter*, ὑμέτερος uſurpatur. 296, 297
Σπείρειν de patre prolem generante. 222
Stellas nitidas &c. claras ſequuntur nautae. 68
Στεφανῶν. 18
Syllabae breves productae. 74. 139. 367
——— longae per poſitionem conreptae. 105-107. 365. 370
Synizeſis in voce θεοὶ 67. in φάος aliisque vocibus multis Graecis & Latinis. 72-75. 367, 368

T.

T & K permutata. 80
Tangere puellam. 204
Taurum Jovi inmolatum male negat Servius. 135
Tempora praeſentia pro futuris. 49, 50, 51
——— diverſa recte conjunguntur. 299-302

Θεὰ, *Diva*, Muſa Calliope, ſive Erato, vel Venus. 119-122
Theſeus pulchris pedibus fuit. 185
Θεσπιωδεῖν antepenultima conrepta. 21
Θυηλαὶ Ἀθανάτων, *ſacrificia quae Diis offeruntur.* 365
Θυμὸς & κραδίη junguntur. 192
Thus Libanus non fert. 169, 170
Timor puellae eſt timor pro puella. 335
Τὶς eleganter abundat. 133
Toros nuptiales veſtibus conſternebant. 355
Torti orbes. 287
Totus pro *omnis.* 336
Trajectiones verborum. 147, 148
Τρέμειν καρδίαν & ſimilia. 33

V.

Venari in amore. 254
Venatrices Dianae conparabant. 153
Veneficae in ſacris magicis unum pedem nudum habuiſſe, male ſtatuuntur. 184
Veneri puellae pulchrae conparabantur. 152
—— a nuptias inituris res divina fiebat. 157
—— numen virginibus infeſtum. 155
—— ſanguine placabatur vel columbae vel maioris hoſtiae. 157, 158
—— *Coeleſtis* & *Vulgaris.* 161
—— cum Adonide plerumque conjungitur & eodem, quo ille, templo culta. 162, 163
—— in Libano culta. 167, 168
—— Aphacitidis nomen adepta a loco ubi culta. 168, 169
—— roſa florum pulcherrima ipſi ſacrata. 178
—— virginitatem non inlibate ſervatam ipſa aeque ac alii Dii vindicabatt. 319

——— e mari nata mare navigantibus favet. 326, 327
——— in mare jus habet, & a navigantibus invocatur. 329
— zona virginea poſt concubitum ei ſacrabatur. 349
Ubi pro *quo*. 270
Viſus in amore ſatietas nulla. 202
Verba ſenſus denotantia permutantur inter ſe. 5,6,7
—— neutra active uſurpata, ut *pergere iter*. 302, 303
Verſuum invicem ſe ſequentium in exitu dictiones eodem modo deſinentes recte ponuntur. 139-142
—— invicem ſe ſequentium in medio voces eodem modo deſinentes recte ponuntur. 364
Veſtes albas geſtabant ſacerdotes ſacris operantes. 211
—— ſacerdotes Maximi civitatibus, & Pontifices provinciis praepoſiti a Maximino candidis chlamydibus ornati incedebant. 211
—— vates, Dii, Angeli, veteres Heroïdes, nec non nuptiarum tempore induebant. 213, 214
—— purpureas ſacra celebraturi geſtabant. 214
—— in amore adprehendebant. 215
—— ad talos demiſſas geſtabant ſacerdotes, & veteri aevo inluſtres virgines & mulieres. 356, 357.
Virgines modeſtae nuptiarum nomen horrent, certe horrere ſe fingunt. 261, 262
Virginum cura anxia & cuſtodia erat apud Graecos aliosque, a quibus tamen diverſis inſtitutis utebantur Lacedaemonii. 333-335
Υμετέρος & ἡμέτερος permutantur. 121
—— pro *tuus*. 121
Voces conpoſitae ſonum ſimplicium non raro retinent, ut *detracto* pro *detrecto* &c. 127, 128. 371

—— idem ſignificantes junguntur. 197. 270, 271. 323-325
—— a curſu & via ad orationem transferuntur. 262-264
—— ab arvis eorumque, cultu deſumtae ad ſobolis generantionem deductae. 222-224
Υπὸ abundat. 56
Υποδήσειν non ὑποδήσειν. 48

Z.

Zonam ſalvere dicitur virgo & maritus &c. 343
—— non uſurpatur de redimiculo capitis ſoluto in re nuptiali. 343, 344
—— ſolvebat maritus in lecto, non antea. 344
—— non unam, ſed plures fuiſſe contra Braunium aliosque demonſtratur. 345
—— Voſſii ſententia puellarum pudenda zonis munita fuiſſe rati pluribus adſerta. 346-348
—— nubiles puellae tantum geſtabant. 348
—— apud Romanos ipſo nuptiarum tempore cingulo demum praecingebantur. 348, 349
—— poſt concubitum Veneri apud Graecos conſecrabant, non Dianae; apud Romanos autem Junoni Cinxiae. 349, 350
—— mulieres etiam geſtaſſe videntur. 350, 341
Ζυγία Ἥρη. 90
Ζῶμα, pro ζώνη. 347

FINIS.

INDEX

INDEX

Auctorum Veterum & Recentiorum, qui in Notis & Animadversionibus vel Emendantur, vindicantur & inlustrantur; vel Laudantur & refutantur.

A.

Achilles Tatius. 45. 49. 133. 138. 224, 225. 281, 282. 334. 352
Acro. 145. 158. 220. 269. 304. 356
Aelianus. 151. 276. 295
Alberti (Johannes). 148. 257
Alciphron. 191. 265. 323
Anacreon. 82. 185. 368
Apollonius Rhodius. 239, 240. 351
Arator. 277
Aristaenetus. 110. 181. 259. 301
d' Arnaud (Georgius). 24. 109. 162. 185. 240. 256. 304--308. 333
Attius *apud Ciceronem.* 227
Avienus. 253
Auctor epistolae ad Hebraeos. 24
—— περὶ Σολοικίας. 296
—— Elegiae in obitum Maecenatis. 342
Ausonius. 324. 361

B.

Barthius (Casparus). 139. 218. 347, 348
Bauldri (Paulus). 50. 212. 268
Begerus (Laurentius). 249
Bentlejus (Richardus). 7. 135. 140-142. 217, 218. 227. 239. 241. 306. 308. 333. 370
Berglerus (Stephanus). 34. 76. 83. 90. 191. 199. 220. 265. 326
Bochartus (Samuel). 154. 168. 267
Boëthius. 75. 128. 139. 240. 267. 292, 293. 314

Bos (Lambertus). 23. 99. 271
Braunius (Johannes). 184. 345
Broekhuſius (Janus). 134, 135. 144. 153, 154. 156. 172. 175. 207. 218. 227. 241, 242. 248. 269. 290. 302. 335. 356
Buanarrotus (Philippus). 291
Burmannus (Petrus). 7. 27. 50. 204. 213. 215. 243. 250. 274. 325. 357
——————— Junior. 6. 105. 158

C.

Callimachus. 16. 49. 72. 109
Callyus (Petrus). 74, 75. 120
Cannegieterus (Henricus). 251. 268
Canterus (Gulielmus). 39. 68. 70
Canticum Salomonis. 337
Caſaubonus (Iſaäcus). 140. 151
Catalecta Pythoei. 200
Claudianus. 122. 218. 246, 247. 251. 332. 358
Clericus (Joannes). 24. 342
Columbus (Joannes). 50. 267
Coluthus. 36
de Cordova (Franc. Ferdinandus). 125
Cornutus. 189, 190
Crojus (Joannes). 264, 265
Cruceus (Emericus). 288
Cuperus (Gisbertus). 188. 212. 214. 232. 354

D.

Daviſius (Johannes). 150
Deinias. 198
Demſterus (Thomas). 90. 347. 353
Diogenes Tragicus *apud Athenaeum*. 20
Diodorus Siculus. 307
Dorvillius (Jac. Philippus). 5. 9. 26. 29. 97. 164. 370

Douza (Janus). 177
Dukerus (Carolus Andreas). 127. 130. 227. 267. 315

E.

Eſchenbachius (Andreas Chriſtianus). 26. 275
Euripides *apud Plutarchum*. 20, 21

F.

Faber (Tanaquillus). 248. 293
——— (Petrus). 343
Falkenburgius (Gerartus). 52. 105, 106. 110. 120. 189. 223
Feſtus. 344
Feythius (Everhardus). 338. 345
Florens Chriſtianus (Q. Septimius). 8. 77, 78. 171, 172. 320
Florus. 249. 267
Francius (Petrus). 26. 55. 68. 72. 80
Fulgentius. 314

G.

Gale (Thomas). 189
Gebaverus (Georg. Chriſt.). 269
Gellius (Aulus). 264
Gevartius (J. Casparus). 79. 103
Graevius (Jo. Georgius). 73, 74. 249. 334
——— (Theodorus). 333
Gronovius (Jo. Fridericus). 245. 252. 268. 288
——— (Jacobus). 110. 249. 309. 325
——— (Abrahamus). 15. 17. 157
Grotius (Hugo). 95. 150. 289. 367. 368
Gujetus (Franciſcus). 187. 240. 266. 297. 368
Guntherus. 209. 247. 313

H.

Harduinus (Joannes). 2
Harpocration. 161, 162

Haver-

Havercampus (Sigebertus). 148
Heinſius (Daniel). 133. 143. 176. 265
——— (Nicolaus). 158. 218. 230. 240----244. 247. 250, 251. 253. 258. 277. 299. 332. 342. 358. 364
Hemſterhuis (Tiberius). 200. 223. 265
Henninius (Henr. Chriſt.). 244. 229. 230
Herodotus. 110
Heſiodus. 73, 74. 107. 124. 187. 217. 224. 232. 266. 297. 307
Heſſelius (Franciſcus). 99
Heumannus (Chriſtoph. Auguſtus). 27. 34
Hieronymus. 294
Homerus. 26. 96. 131. 308. 370, 371. 374
Horatius. 7. 131. 158. 177. 217. 220. 256. 304. 312. 371
Hyginus. 302. 311

J.

Jacobus. 336
Jenſius (Joannes). 240. 306. 308
Inſcriptio Palmyrena. 3
——— in inſula Chio reperta. 229
——— Philadelphiae reperta. 341
Interpres Vulgatus. 148, 149. 170
Johnſon (Richardus). 142
Jungermannus (Gothofredus). 86. 280
Juſtinus. 248, 249. 268. 293. 301. 371. 373
Juvenalis. 204, 205

K.

Knatchbull (Nortonus). 148
Kromayerus (Jo. Henr.). 34. 40. 57. 72. 77. 98. 147. 255. 317--320

L.

Lactantius. 103. 111--114. 267. 268

Libanius. 353
Longus. 253. 279-281. 347
Lucanus. 209

M.

Manetho. 307, 308
de Mara (Gulielmus). 77
Marius Nigrinus (Dominicus). 317
Marklandus (Jeremias). 79. 131. 192. 204, 205. 229. 242. 245, 246. 252. 258. 260. 277. 288. 289. 301, 302, 303. 312, 313, 314. 325. 342. 358. 360, 361. 364
Mercerus (Joſias). 124. 200. 294
Meurſius (Johannes). 147. 161. 196. 199. 289. 351
Mimnermus. 92
Minucius Felix. 150. 251
Moll (Petrus). 253. 280. 347
Munckerus (Thomas). 39. 74. 102. 124. 152. 189. 268. 332. 311. 314

N.

Nonnus. 41. 47, 48. 51, 52. 54. 58, 59. 90. 105, 106. 120, 121. 132. 137. 162. 173, 174. 182. 193. 201, 202. 206. 208. 223. 225. 262. 279. 291. 323. 326. 346. 356. 360

O.

Obſervationes Miſcellaneae. 27. 94. 110, 111. 126. 156. 165. 173. 179. 186. 192. 209, 210. 215, 216, 217. 226, 227. 244, 245, 246. 251, 252. 276, 277. 286, 287. 291. 294. 322. 324. 365. 366. 367. 368. 369. 370
Oppianus. 366
Oraculum *apud Euſebium*. 9. 14. 198. 305
Orpheus. 16. 188. 225. 273-275. 278. 306
Ovidius. 27. 204. 215. 250. 302. 316. 325

INDEX AUCTORUM.

P.

Papius (Andreas). 12. 60. 154. 207. 372
Pareus (Daniel). 57. 60. 66. 72. 86. 97. 154. 160. 172. 195, 196. 210. 343. 346
Paulus in epiſt. ad Romanos. 148, 149
du Pauw (Jo. Cornelius). 110. 181. 186. 190. 259. 301. 368
Perizonius (Jacobus). 293. 295
Perſius. 140
Petronius. 127
Phaletranus (Georg. Eric.). 293, 294
Phavorinus. 11. 59. 90. 161. 224. 351
Pierius Valerianus. 368
Plutarchus. 226
Poëta Vetus *apud Diodorum Siculum.* 138, 139
Pollux. 86
Polyaenus. 121. 371
Potterus (Johannes). 226. 350. 353
Priſcianus. 312
Propertius. 230. 240-242. 268, 269. 293. 303. 335
Proſper. 192

R.

Raphelius (Georgius). 148
Rondellus (Jacobus). 362
Röverus (Matthias). 11, 12. 18. 21. 29, 30. 35. 59. 64. 68. 72. 76. 91. 95. 110. 147. 253. 325
Rous (Franciſcus). 353

S.

Sannazarius (Actius Sincerus). 195. 201. 291
Santolius (Baptiſta). 102
Scaliger (Julius Caeſar). 274. 349
——— (Joſephus). 342. 351
Schacchus (Fortunatus). 337

Scheffe-

Schefferus (Johannes). 248, 249. 301. 311
Schernezeelius (Joannes). 374
Schoëttgenius (Chriſtianus H.). 67
Scholiaſtes Muſaei. 15, 16, 17. 32. 155—159. 192. 211
——— Horatii MS. 158. 147. 191
——— Cruquii. 158. 174
——— Theocriti. 198
——— Apollonii Rhodii. 351
Schriverius (Petrus). 343. 345
Secundus (Janus). 152. 176. 191. 193. 303
Seleucus. 232
Seneca. 244, 245
Servius. 6. 133-135. 159, 160. 163. 165, 166. 248. 277. 286. 304. 329
Smith (Thomas). 2. 362
Spanhemius (Ezechiel) 19, 20, 21. 143. 147. 263. 339. 342. 362
Statius. 27. 111. 209. 229. 245, 246. 250. 252. 260. 277, 278. 288. 301. 312, 313. 358. 360, 361. 364
Stephanus (Henricus). 12. 16. 40
Stephanus Byzantinus. 279

T.

Theocritus. 370
Tibullus. 299
Titius (Robertus). 177, 178
Tollius (Jacobus). 267
Tryphiodorus. 72. 297. 305

V.

Valckenaer (Ludovicus Caſparus). 37, 38. 224. 374
Valerius Flaccus. 68. 243. 250. 268. 274, 275. 287, 288
Vallinus (Renatus). 139

Vigerus (Franciſcus). 305
Vinetus (Elias). 361
Virgilius. 6. 101. 135. 140. 142. 163. 165, 166. 177. 233, 234. 242. 250. 258, 259, 260. 282. —287. 289. 315, 316. 330
Vitringa (Horatius). 325
Vlamingius (Gulielmus). 75. 129. 128. 241
Voëtius (Paulus). 67. 219
Voſſius (Ger. Johannes). 268. 317
—— Iſaäcus. 224. 346
—— Gerardus. 243
Vulcanius (Bonaventura). 333

W.

Weitzius (M. Johannes). 160. 166. 198. 343
Whitfordus (David). 12. 76. 85. 149. 319, 329
Withofius. 99. 207. 235. 247. 277. 311, 312
Wolfius (Jo. Chriſtophorus). 149. 336
Wopkenſius (Thomas). 150. 251
Wouweren (Joannes). 353, 354

FINIS.

ERRA-

ERRATA

Sequentia, quae vel Scriptoris, humana in minimis difficilius aliquando sibi cavente Natura, vel typorum fudit inc uia, ut Lector corrigat, neque omissis, si forte superfint, offendatur etiam atque etiam rogo.

Pag.	lin.	pro	scribe
3. b.	15.	ΘΕΙΟΝΤΑΤΗ.	ΘΕΙΟΤΑΤΗ.
	17.	ΣΕΒΑΣΤΗ.	ΣΕΒΑΣΤΗ.
	21.	Ofroënonim.	Ofroënorum.
34. b.	26.	l. 32. lib. 23.	lib. 32. l. 23.
64. a.	5.	de excidio Ilii.	de R. H.
80. b.	7.	Neminem *adde.*	vero.
82. b.	14.	con.	cum.
102. a.	21.	Scholiastes *adde*	Germanici, ut alibi.
	26.	desunt	prostant.
107. a.	6.	a voce *Quid* ad	*Statius* omnia dele.
109. b.	7.	masculinis.	faemininis.
111. a.	4.	dele *haec.*	
125.	21.	κευφίων.	κευφίων.
131.	33.	135.	136.
135.	6.	*dele* ad.	
	25.	superius	superior.
149.	50.	*post* loco *adde,*	cumque alia huic gemina nondum mihi reperta.
150.	22.	adferant.	adferent.
163.	8.	Cei.	Ceae.
195.	22.	aucta.	auctus.
198.	8.	repertus.	reperta.
205.	28.	Statium.	Poëtas.
212.	17.	candido.	candida.
214.	11.	utebantur *adde.*	sacra celebraturi.
	27.	ita *adde.*	vero.
	l. ult.	*adbibitum.*	*adbibitum.*
216.	l. ult.	Δυσκίλαδες κακοχαρτες.	Δυσκίλαδες κακόχ.
218.	7.	*pumifer.*	*pomifer.*
223.	5.	*post* rectum *dele omnia ad* Α'ρῦν *usque.*	
224.	27.	que.	quae.
	32.	cap. p	cap. 3. p. 138.
226.	7.	hanc.	huic.

ERRATA.

233.	29.	*fuerit.*	*furit.*
236.	9.	eaedem-derivatae & conpoſitae.	easdem derivatas & conpoſitas.
239.	26.	lavaſſe.	laviſſe.
241.	6.	*poſt* indoctum *adde.*	adfirmat.
247.	4.	Heinſius.	Heinſium.
251.	1.	opem *adde.*	quoque.
	10.	in Claud.	Claud in.
	23.	adridebit.	adriſura ſit.
252.	24.	5.	3.
256.	7.	Porphyrius.	Porphyrio & ita ſemper.
	9.	Acron,	Acro, ut ſemper.
	13.	ἐκόμισεν.	ἐκόμιζεν.
264.	20.	*librorum* adde	lectione.
268.	21.	haec *adde.*	non.
269.	27.	an voluit &c. *dele ad*	Servius.
273.	27.	Eratoſthenes.	Eratoſthenem.
274.	29.	minimo.	minime.
275.	2.	Phaecas.	Phaecacas.
277.	24.	4 Sylv. 5.	5 Sylv. 4.
280.	1.	eruendam.	eruendum.
281.	25.	Hos dolos.	Hi doli.
288.	24.	rejecta.	provecta.
289.	7.	*adde*	Aurorae
299.	31.	ſuas.	ſuos.
301.	14.	περιφλήναι *adde.*	cum ἐκπεφλῆναι ſatis rectum ſit.
302.	27.	*euntes.*	*iter gradientes.*
309.	3.	γ.	Vid.
311.	19.	tamen *adde.*	hic.
313.	17.	recepterat.	receperat
315.	13.	ubi *adde.*	tamen potius.
321.	29.	tarde.	tarda.
326.	11.	aucipe.	aucupe.
	26.	Melito.	Melite.
321.	12.	σιβῇ pro *dele.*	
332.	2.	Ζιδώνιοι.	Σιδώνιοι.
368.	29.	non potui.	*dele* non.

In Indice R. & V. p. ult. generantionem. l. generationem.

——— Auctorum l. 8. *adde* Ammonius 37, 38.

In Dedicatione	p.	3.	v.	1.	*limine* *limite*
In Praefatione	p.	7.	l.	13.	has hos
	p.	36.	l.	8.	meam *adde* tamen.

A01 1464810